

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D.

ROBB

EXCLUSIVE
FULL-COLOR
POSTER BEHIND
THE JACKET

ECHOES
IN DEATH

DxATH
'TA
Û2CHOES

/. D. ÑoÈË

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

Ey aşk, zengin gökyüzünde
ölüyorlar, Tepede, tarlada ya da
nehirde bayılıyorlar: Yankılarımız
ruhtan ruha yuvarlanır, Ve sonsuza
dek büyür.

-Alfred, Lord Tennyson

Hüzünlü bir masal kış için en iyisidir.

-William Shakespeare

1

Ölmüş müydü?

Kendini bir hayalet gibi hissediyordu, bağları kopmuş ve aslı olmayan. Uçuyor muydu?

Etrafındaki her şey bulanık, soluk ve önemsiz görünüyordu. Belki de dünya onun etrafında göremediği renklerle, duyamadığı seslerle hareket ederken o bulanık, soluk ve önemsizdi.

Eğer öyleyse, ölüm de yaşamla aynıydı. Ne fark ederdi ki, gerçekten? Tabii... tabii. Ölüm bir tür özgürlük olabilir miydi?

Ama neye karşı özgürlük?

Bir şey, bir şey zihninin kenarlarında küçük tırnaklar gibi sıyrılıyordu; kaçma, saklanma ihtiyacı. Ama neden? Neden mi?

Tüm bunların amacı neydi? Ölüm neden saklanmak istesin ki? Ölüler uyuyabilirdi, değil mi? Sadece uyu, uyu, uyu.

Yine de kendini yeni uyanmış gibi hissediyordu, hâlâ sersem ve belirsizdi.

Dolaşıyordu. Şaşkındı, evet, ama bağımsızdı ve cennete mi yoksa cehenneme mi ulaştığını merak ediyordu. Buradaki soluk renkler ve bulanık şekillerde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Renkler aniden gözlerini acıtacak kadar güçlü, şekiller kesip biçecek kadar keskindi.

Sonra tekrar soldular ve bulanıklaştılar ve bunda bir rahatlık vardı. Tuhaf, sessiz bir rahatlık.

Ama... bir koku aldı, evet, evet, zambakların zengin ve ölümcül kokusu. Kan. Zambaklar ve kan, kesinlikle ölüm demektir.

Sadece uzanmalı, uzanmalı ve uyumalı. Uzanmalı ve öylece gitmeliydi. Elbette biri gelip ona bir sonraki adımda nereye gideceğini, ne yapacağını söyleyecekti. Bir melek. Ya da bir şeytan.

İkisinden birinin fikri -zihninde canlanan ve bir şekilde her ikisi de olan görüntü- ürpermesine neden olduğu için uzanmadı. Ölümler korkabilir miydi?

Bir kapıya geldiğinde durdu ve kapıya baktı. Dışarı mı, içeri mi? İçeri mi dışarı mı? Fark eder miydi?

Bir elin düğmeye uzandığını gördü. Bu onun eli miydi? Onda bir sorun vardı. Kan ve zambaklar. Topuzda bir sorun vardı. Kıpırdadı, ulaşamayacağı bir yere gizlendi, sağa, sola, yukarı, aşağı.

Bir tür oyun, diye düşündü, biraz gülümseyerek. Oynayacaktı.

El düğmeye uzandı, geri çekildi. Tekrar uzandı, önce sağa, sonra sola savurdu. Sonra sinsi topuzun etrafında kapandı. Sonra ince, tiz ve çok ama çok uzak bir sesle güldü.

İçeri ya da dışarı, dışarı ya da içeri.

Kapı açıldı; içeri girdi.

Ölülerin dünyası aydınlık ve karanlıktı. Teslim olarak, içine doğru yürüdü.

* * *

Eve'in dünyada istediği tek şey, giydiği bahane elbiseden ve ayak bileklerini kıran topuklu ayakkabılardan kurtulmaktı. Ne de olsa görevini yapmıştı ve iş tanrısının karısını oynayacağı bir akşam için süslenip püslenerek Evlilik Kuralları sütununun artı hanesine kocaman kırmızı bir tik işareti koymayı hak ettiğini düşünüyordu.

Hayır amaçlı kış balosunu kim icat etmişti ki? diye merak etti. Akli başında insanlar Şubat ayı o çirkin donmuş başını gösterdiğinde sıcak ve rahat giysiler içinde evde kalmak isterdi. O kadar da akli başında olmayanlar bile acı bir gecede, sabahın ikisine yakın bir saatte bir yerlerde toplanırlardı, bu yüzden evlilik görevini yapmamak için hiçbir mazereti yoktu.

Belki de 2061 profesyonel anlamda bir patlamayla - neredeyse kelimenin tam anlamıyla- başlamıştı ve bunu cinayet ve kargaşa izlemişti.

Ama cinayet biraz ara vermişti ve bu da Roarke'ın özel adasında sıcak kumsallar ve daha ateşli seksle dolu üç gün geçirmek için zaman ve alan yaratmıştı. Ve eğer bunu süslü kıyafetlerle süslü bir balonun takip etmesi gerekiyorsa, artık işaretlenmişti.

Ama pazartesi günü, botları ve mantıklı giysileriyle eyerine geri dönecekti. Rozet ve tabanca taşıyarak.

Rozeti ve silahı yanında olmadığından değil.
-Aptal, ışıltılı çantaya tıktırılmış. Teğmen Eve Dallas her zaman rozetini ve silahını taşırdı.

Sonunda arabaya bindi -zaten sıcacıktı- ve Doğu Yakası'ndaki şık oteli, saplantılı kış balo salonu dekorunu ve içerideki kalabalığı arkadan mutlulukla izledi.

Roarke eğildi, çenesini avucunun içine aldı ve onu öperken başparmağını sığ çukurun üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

İşte, diye düşündü Eve, özellikle cömert bir günde tanrılar tarafından yaratılmış bir adamın vahşi mavi gözlerine bakıyordu ve gecenin büyük bir bölümünde çoğunlukla içten içe sızlanmıştı.

Bunun, Evlilik Kuralları'nın lafzına olmasa bile ruhuna aykırı olduğuna karar verdi.

"İyiymiş."

Güldü ve kaldırımından uzaklaşmadan önce onu tekrar öptü. "Orada geçirdiğin her on dakikanın dokuzundan nefret ediyordun."

Mizah ve İrlanda'nın yankıları sesinde yankılanıyor, siyah saç yelesinin çerçevelediği o muhteşem yüze mükemmel bir şekilde eşlik ediyordu.

Tanrılar, diye düşündü, savaşçı, şair ve meleğin en iyi unsurlarını bir araya getirmeyi seçmişlerdi - biraz baharat katmak için düşmüş bir tür- ve sonra da onun çekingen, belalı bir cinayet polisini seveceğini düşünmüşlerdi.

Anla işte.

"Belki her on kişiden yedi buçuğu. Charles, Louise ve Miras'ı görmek güzeldi. İyiymiş, değil mi?"

"Kusursuz."

"Kıçımın kusursuzluğu." Burnundan soluyarak uzaklaştı. "Belki de saçları krem şanti kulesi gibi olan o kadına" -Eve parmağını kendi kısa, dalgalı kahverengi saçlarının üzerinde gezdirerek gösterdi- "hayır, onun ıslah edilmiş suçluları topluma yeniden kazandırma komitesine başkanlık etmek istemediğimi çünkü suçluları hapse atmakla meşgul olduğumu söylediğimi duymadınız."

"Sizi duydum ve size polisin yeniden entegrasyondan ziyade cezalandırmaya odaklandığını anlatmaya devam ettiğinde ona yumruk atmaktan kaçındığınız için minnettar oldum."

"Bunu düşündüm. Emin ol ki, onun deyimiyle RO'larından biri gelip krem şantili kafasına vursa ve üzerine damlayan pırıltıları alıp kaçsa, bana hukukun kalbe, şefkate ve affetmeye ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda nutuk atmazdı."

"Hiç bir cesedin başında durmadı ya da birine sevdiği kişinin öldüğünü söylemek zorunda kalmadı. Dolayısıyla bu görevlerin gerektirdiği yürek ve şefkat hakkında hiçbir fikri yok."

"Evet, ama ona ya da kimseye yumruk atmadım." Bu konuda biraz kendini beğenmiş bir tavırla koltuğa daha rahat oturdu. "Benim için bir puan. Artık eve gidebilir, bu kıyafetlerden kurtulabiliriz."

"Seni kıyafetlerin içinde görmekten en az seni onlardan kurtarmaktan zevk alacağım kadar zevk aldım."

"Ve yarın geç saatlere kadar uyuyabiliriz, değil mi? Bir çift sümüklü böcek gibi tembellik eder ve-"

Sokaktaki alışlagelmiş polis taramasını yaparken sözünü kesti. "Tanrım! Dur!"

Kadın sokağa adımını atmadan ve farların parıltısı içine girmeden bir an önce kendi gözleriyle görmüştü.

Çıplak, kanlı, gözleri ay gibi geniş ve boş olan kadın yürümeye devam etti.

Eve arabadan atladı, ceketini çıkarmaya başladı ama Roarke ondan önce davrandı ve kendi ceketini kadına sardı.

"Neredeyse donmak üzere," dedi Eve'e. "Şimdi iyi olacaksın," diye söze başladı ve kadın buz gibi elini yüzüne götürüp bastırdı.

"Sen melek misin?" diye sordu. Sonra o iri gözleri bembeyaz açılarak yere yığıldı.

"Onu arabaya bindirin. Arkada battaniye var mı?"

"Bagajda." Kadını arabaya taşıdı, Eve bir battaniye alırken onu sıcak bir yere yatırdı.

"Buraya, onun yanına döndüm. Şu aptal çantayı bana at. En yakın hastane St. Andrew's."

"Biliyorum." Eve'e çantasını fırlattı, direksiyona geçti ve gaza bastı.

Eve bağlantısını çıkarıp hastaneyle bağlantı kurdu. "Ben Dallas, Teğmen Eve." Rozet numarasını söyledi. "Kimliği belirsiz bir kadın getiriyorum, yirmili yaşların başında ya da ortasında, yaraları belirlenemedi, ancak bilinci kapalı, şokta ve muhtemelen hipotermiye giriyor. Beş dakika kaldı." Roarke'ın hızını değerlendirdi. "Şunu üç yapalım."

'Link'i kullanarak kadının yüzünün ve boynundaki bağ izlerinin fotoğrafını çekti.

"Biri onu ayarlamış, boğmuş ve büyük ihtimalle tecavüz etmiş. Birkaç kesik ve sıyrık var ama

"Bu kanın ona ait olduğunu sanmıyorum."

"O haldeyken uzun süre ortalıkta dolaşmış olamaz. Sadece tek haneli rakamlarda olduğu için değil, birileri onu görmüş olmalı."

Eve, "Saçında kan var," diye mırıldandı. "Kafasının arkasından bir darbe almış." Keşke saha kitini almış olsaydım diyerek elleri ve tırnakları inceledi. Sonra Roarke acil servise doğru dönerken kafasını kaldırıp baktı.

Onlara pek haber vermemişti ama iki doktor ya da hemşire -kim bilebilirdi ki- bir sedyeyle dışarıda bekliyordu. Eve, Roarke fren yaparken bile kapıyı iterek açtı. "Buraya geri döndü. Boğulmuş - ip, eşarp - kafasında bir yara var, muhtemelen küt bir cisimden. Tecavüz kitine ihtiyacı var."

O konuşurken, kadını sedyeye taşırlarken Eve yoldan çekildi. Kadını koşar adım içeri taşıdılar, yasal bir bira sipariş edebilecek kadar yaşlı görünmeyen biri emirleri şakırdatıyordu.

"Devam edin." Eve ve Roarke'a tekrar baktı. "Elinizdeki her türlü bilgiye ihtiyacım var."

Daha fazla sağlık görevlisinin beklediği bir muayene odasının kapısına çarptılar. "Üç deyince!"

Üç kişi baygın kadını sedyeden masaya taşıdı.

"Çekirdek sıcaklığı doksan bir nokta dört," diye bağırdı biri diğerlerinin arasından.

Roarke Eve'e, "Ben arabayı yoldan çekeyim," diye mırıldandı. "Ve sizinle döneceğim."

Serumlar, ısıtıcı battaniyeler, dürtüklemeler, dürtmeler. Tanrım, hastanelerden nefret ederdi.

"Bana bildiklerini anlat." Eve'in tahminine göre doktor çalışırken Eve'e kısa bir süre baktı.

Şu anki hastasından çok daha yaşlı görünmüyordu, uzun bir gecenin yorgunluğu ve berrak mavi gözlerinin altındaki yorgunluk gölgeleriyle pürüzlendirilmiş güzel bir yüzün etrafında gevşekçe kıvrılmış kahverengi saçları vardı.

"Sokağa çıktı-Carnegie Hill. Tıpkı onu gördüğünüz gibi. Çok içmiş gibi yürüyordu, şoka girmişti, konuşması bulanıktı. Kocama melek olup olmadığını sordu, sonra da bayıldı."

"Çekirdek sıcaklığı doksan üç nokta iki ve yükseliyor."

Eve, "Ellerini poşetlemeni istiyorum," dedi. "Parmak izlerini aldıktan sonra. O kanın hepsi ona ait değil."

"Bırak da önce onun hayatını kurtarmayı bitireyim."

Eve onlara yer verdi, gözlerini kadının yüzünden ayırmadı.

Genç, morlukların altında çok çekici. Karışık ırk-Bazıları Asyalı, bazıları siyah. Hafif yapılı, bir metreyi biraz aşan boyuyla yüz on santimden fazla değil. Manikürlü parmaklar

-Çok soluk pembe tırnaklar, ayak parmakları için de aynı. Kulakları delikti ama küpe yoktu. Hiç dövme görmemişti. Neredeyse beline kadar uzanan siyah saçları düğüm düğüm ve karmakarışık.

Dışarı çıktı ve arabada çektiği fotoğrafla yüz tanıma sistemini çalıştırmaya başladı. İşe yaramayabileceğini biliyordu, yüzün aldığı darbeleri düşününce.

Roarke elinde saha takımıyla ona doğru yürürken başını kaldırıp baktı.

"Bunu isteyeceğini düşünmüştüm."

"Evet, teşekkürler. Eğer işleri bitene kadar kendine gelmezse, kimlik tespiti için parmak izlerine ihtiyacım var. Şuradan olacak.

Genel alan. İyi bir bakım için ödeme yapacak kadar parası olan birinin ellerine ve cildine sahip ve bloklar boyunca yürümesine imkan yok. Yani Carnegie Hill bölgesinde yaşıyor ya da çalışıyor ya da saldırıya uğradığında oradaydı."

Tekrar muayene odasının kapısına baktı. "Üzerindeki kana bakarak kavga ettiğini söyleyebilirsiniz ama herhangi bir savunma yarası görmüyorum. Tırnaklarının altında kan ya da deri yok - en azından görsel olarak görünmüyor."

"Birinin onunla birlikte olduğundan, başka birinin saldırıya uğradığından endişeleniyorsunuz."

"Bunu bir olasılık olarak değerlendirmek zorundayım. Eğer bu kaçtıysa, diğeri-"

Kapılar açılıp doktor dışarı çıktığında sözünü kesti. "Hayati değerleri stabilize oluyor ve vücut ısısı doksan altı artıya yükseldi. Başındaki yara, yüzünde çok sayıda ezik ve yırtık, karnında morarma ve sığ bıçak yaralarına benzeyen bazı kesikler içeren yaralarının en ağırı. Beyin sarsıntısı geçirmiş. Tecavüze uğramış, birden fazla kez ve şiddetli bir şekilde. Aletleriniz orada olacak. Sarhoşken yürümesi ve kelimeleri gevelemesi muhtemelen hipotermi ve şoktan. Toksin testi yapıyoruz ama büyük ihtimalle bu."

"Onun parmak izlerine ihtiyacım var. Bütün kanına değil," diye hatırlattı Eve.

o itiraz edemedi. "Dışarıda onunla aynı durumda olan başka biri daha olabilir. Onu teşhis edersem belki bu gece başka bir hayat kurtarabiliriz."

"Üzgünüm, aklıma gelmedi." Gözlerini ovuşturdu. "Çift vardıya."

"Bunu duydum."

"Tekrar özür dilerim. Onu buraya bu kadar çabuk getirerek muhtemelen hayatını kurtardın. Onu beyin hasarından kurtardığınıza eminim. Dr. Nobel. Del Nobel."

Eve onun elini kabul etti. "Dallas. Teğmen Dallas. Roarke."

"Evet, yaklaşık iki dakika önce ulaştı." Sırayla Roarke'un elini sıktı. "Güzel elbise," dedi Eve'e.

"Bir şeydeydik."

"Umarım temizlikçileriniz kanı çıkarabilir. Kimliğini alalım. Muhtemelen birileri onun için endişeleniyordur."

Onlar Basamaklı geri İçeride. "I istiyorum resimler . Eve, "Yaralanmaları tespit ettik." dedi. Ama önce kimlik tespiti geldi.

Masanın yanına gitti, çantasından bloknotunu çıkardı ve kadının parmaklarını yavaşça bloknota bastırdı.

"Tamam. Strazza, Daphne, yirmi dört yaşında. Onu bulduğumuz yerden yaklaşık iki blok ötede bir adres var. Evli..."

Kafasını kaldırdı ve Del'in yüzünü gördü. "Onu tanıyorsun."

"Hayır, onunla hiç tanışmadım. Ama kocasını tanıyorum. Bu hastanedeki herkes Anthony Strazza'yı tanır. Tanırım. Strazza'nın karısı mı?"

"Ben yapana kadar bunu gizli tutalım... Uyanıyor."

Eve uzun, koyu kirpiklerin dalgalandığını gördü. Sonra gözler -badem şeklinde ve çarpıcı, yumuşak yeşil- açıldı. Körü körüne baktı.

Del, Daphne'nin üzerine eğilirken Eve'i durdurmak için elini kaldırdı. "Bir şeyin yok. Hastanedesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Artık güvendesin."

Gözleri odanın içinde geziniyordu. Nefes alış veriş hızlanmaya ve kesilmeye başladığında Del onun elini tuttu. "İyisin," diye tekrarladı. "Ben doktorum. Güvendesin. Ağrın için sana bir şey vereceğim."

"Hayır, hayır, hayır."

"Tamam, tamam, bunu bekleyeceğiz." Sesi sakin ve rahattı. Monitörler hayati göstergelerini kaydetse de Eve onun parmaklarını bileğine koyarak eski usul nabzını ölçtüğünü fark etti. "Sadece rahatlamayı istiyorum," diye devam etti, "yavaş nefes al. Sana ne olduğunu bize anlatabilir misin?"

"Ölmüştüm. Sanırım ölmüştüm."

Bakışları Eve'in üzerindeydi. "Orada mıydın?"

Eve ilerledi. "Ne hatırlıyorsun?" "Ben... gittim."

Ya da dünya gitti."

"Ondan önce. Ondan öncesini hatırlayabiliyor musun?"

"Akşam yemeği yedik, bir akşam yemeği partisi. Elli kişilik akşam yemeği sekizde, kokteyller yedi buçukta başlayacaktı. Kabuklu inci süslemeli Dior giymiştim. Istakoz madalyonları, kızarmış deniz tarağı salatası ve kış kabağı çorbası, biberiye ile kavrulmuş pirzola ve fingerlings, beyaz ve yeşil kuşkonmaz vardı. Croquembouche ve kahve. Şaraplar-"

"Sorun değil, yemekten sonra ne oldu?"

"Misafirlerimiz on bir buçukta ayrıldı. Daha iyi planlamış olsaydım on birde giderlerdi. Kocamın sabah viziteleri var. Çok meşgul. O bir cerrah, çok saygın, çok yetenekli. Normalde misafirler gittikten ve evdeki droidler temizlendikten sonra yatardık. Yatağa giderdik ve-"

Nefes alış veriş i tekrar kısaldı. Bu kez Eve, Del müdahale edemeden onun elini kavradı. "Güvendesin ama yatağa gittiğinde neler olduğunu bana anlatmalısın."

"Evde biri var." Bir sır gibi fısıldadı. "Misafir değil. Değ il. Bekleyen biri. Bir şeytan, bu bir şeytan! Yüzü bir şeytan. Kocam... Dü ştü. O dü ştü ve şeytan güldü. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Lütfen, lütfen. Bilmiyorum."

Hiçkirmaya başladı, kendi içine kıvrılmaya çalıştı.

"Bu kadar," diye tersledi Del Eve'e. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Ona biraz zaman verin."

"Tırnaklarının altını kontrol edeceğ im. Bunu kimin yaptığına dair bir şey bulduysa, ona ihtiyacım var."

"Çabuk ol."

Mikrogözlüklü görsel hiçbir şey göstermedi, ama aletlerini aldı, hafifçe kazıdı. Hiçbir şey yok.

"Ya karş ılık vermedi ya da fırsat bulamadı." Eve bileklerdeki bağ izlerini inceledi. "Eğ er size başka bir şey söylerse, bunu duymam gerek. Birkaç saat içinde döneceğ im ve odasında oturması için bir üniformalı görevlendireceğ im."

Eve, Roarke'la birlikte dışarı çıktı.

"Birini dışarıda tutmak için mi yoksa onu içeride tutmak için mi üniforma veriyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum." Onlar yürürken bağlantıyı çıkardı. "Gidip Anthony Strazza'yı kontrol edelim."

Eve, kısa yolculuk sırasında Strazzalar hakkında hızlı bir araştırma yaparken, bekledikleri gece sonu planlarının tam olarak bu olmadığını dü şündü.

Eve'in belirttiğine göre, cerrahın karısıyla arasında yirmi yıldan fazla zaman vardı - ikinci karısı. Bir numaralı karısı beş yıl önce boşanmış, şu anda Avustralya'da yaşıyordu ve yeniden evlenmemişti.

Üç yıllık eşi, evlendiklerinde öğrenciymiş ve yarı zamanlı etkinlik planlayıcısı (ya da planlayıcı yardımcısı) olarak çalışıyormuş. Güncellenmiş bir iş kaydı yok.

Eve'e göre Daphne tam ona göreymiş. Gençti, yüzü darbe almadığında güzeldi. Muhtemelen etkinlik planlama eğilimi olan mükemmel bir ev sahibesiydi.

Eve, Roarke'un ilk ve tek eşi olmasına rağmen, bazılarının onu bir ödül olarak görüp görmediğini merak ediyordu.

Strazzaların yaşadığı kırmızı tuğlalı çift katlı konağın önündeki sokak boşluğuna manevra yaparken ona baktı.

"Parlak bir ödül almadın."

"Parlak ödülleri severim," dedi. "Neden bana bir tane verilmedi?"

"Kendi hatan. Kupa olarak ben donuk ve ezik kategorisinde yer alırdım."

"Hiç de değil. Ama yine de sen bir ödül değilsin."

Dışarı çıktı, aptal süslü kız ayakkabılarıyla kaldırımdan kaldırıma ilerliyordu. "Bu bir iltifat mı?"

"Gerçek bu. Eğer bir ödül isteseydim, bir tane alırdım, değil mi?" Elini tuttu, başparmağını evlilik yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Ben polisimi tercih ederim. Daphne Strazza'yı ve kocasıyla arasındaki yaş farkını düşünüyorsun."

"Nereden biliyorsun? Koşacak vaktin olmadı."

"Strazza tanınmış bir cerrah olduğu için yeterince basit. Ondan yirmi yaş kadar büyük olmalı."

"Yirmi altı. İkinci karısı. İlki, onun yaşına yakın, yaklaşık bir düzine yıl sonra boşanmış. Avustralya'da bir koyun çiftliğinde yaşıyor, New York'tan ve Yukarı Doğu'daki malikanelerde akşam yemeği partilerinden oldukça uzakta."

Eve bir çalışma odası verdi. New York tarzında üç katlı eski bir zarafet. Strazza iki kasaba evini bir araya getirmiş, bir girişi genişleterek oymalı çift kapılarla ana girişi vurgulamıştı. Uzun, ince pencereler, gece için gizlilik perdeleri, koyu ahşap çerçevelerinde boş gözler gibi duruyordu. İkinci kattaki bir çift cam kapı, ortasında stilize bir S harfi bulunan bir tür Juliet balkona açılıyordu.

Aynı demir işçiliği, kaldırımdan girişe çıkan üç basamağı da çevreliyordu.

Ve orada, Eve'in belirttiğine göre, en üst düzey güvenliğe sahipti. "Kamera, avuç içi plakası, interkom, çift geçiş," dedi.

yaklaştılar. "Ağırbaşlı bir görünüm için para ödedi ama burada bir çift üst düzey polis kilidi var. Ses, görüntü ve hareket alarmları var."

"Eskiden olsa, burası tam da benim hedeflediğim türden bir mahalledeki bir evdi." Usta bir hırsız olarak geçirdiği o günleri düşününce dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Sessiz, sakın ve içerisi? Bütün güzellikler orada. Sanat eserleri, mücevherler, nakit para."

"Eğer o günlere geri dönseydik, güvenliği tehlikeye atmanız ne kadar sürerdi?"

Rüzgârda savrulan saçlarını incelemek için Roarke başını eğdi. "Gerekli özen ve hazırlıkla mı? İki ya da üç diyebilirim. Muhtemelen ikiye daha yakın."

"Dakikalar."

"Tabii ki."

Övünmüyordu, diye düşündü. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Eve zili çaldı. Otomatik bir bilgisayar yanıtı bekliyordu ama hiçbir şey alamadı.

Tekrar çaldı. "Ben buna güvenlik ihlali derdim. Uyarı yok, sistemden yanıt yok, tarama girişimi yok."

Onlar beklerken Roarke PPC'sini çıkardı ve kendi taramasını yaptı. Eve'e "Sistem çöktü," dedi. "Devre dışı bırakıldı ve kapı kilitli değil, Teğmen."

"Kahretsin." Çantasından silahını ve rozetini çıkardı, çantayı sahanlığa fırlattı ve rozeti paltosuna taktı. Ceketine bir de kayıt cihazı taktığında Roarke'ın ayak bileğindeki kılıftan bir debriyaj parçası çıkarmasına şaşırmadı.

"Bekle. Kayıttayız. Dallas, Teğmen Eve ve uzman sivil danışman Roarke, Anthony Strazza'nın güvenli olmayan konutuna giriyor. İki kez temas kurulmaya çalışıldı ama yanıt alınamadı. Strazza'nın yaralı ya da baskı altında olduğuna inanmak için sebepler var. Sivili silahlandırıdım."

Kapıyı iterek açtı, alçaktan girdi. Roarke yukarıdan girdi.

Fuayeyi taradı. Tepesindeki gümüş-beyaz serbest formlu avizeden loş bir ışık damlıyor, beyaz mermer zemin üzerindeki kan damlalarını ve lekelerini aydınlatıyordu.

"Kan ve ayak izleri var. Çıplak ayaklar. Muhtemelen Daphne Strazza'ya ait."

Ona bir yönü işaret etti, diğr yöne gitti, her biri bir odayı sprdklerinde "Temiz!" diye seslendi.

Roarke'ın ona birinin birkaç ıvır zıvırı alıp gittiğini söylemesine gerek yoktu. Birkaç boş duvar nişi ve ev droidlerinin ilgilenmediğı akşam yemeğı partisi kalıntılarını gördü.

Geri döndüler, ikinci kata çıkmaya başladılar ve bir kez daha ayrıldılar.

Çift beyaz kapısı açık olan, balkonla aynı hizadaki odaya doğru yürürken kokuyu aldı.

Kan ve ölüm... ve çiçekler.

n de geniş bir sitte, geniş yatağın etrafını saran altın rengi yüksek direklerde buldu. Yerdeki gibi, kan damlaları ve lekeleri düğümlü beyaz çarşafları kirletiyordu. Altın kaplamalı bir sandalyenin arkası kırık ve koli bandı izleri vardı - kanlı ve yırtık pırtık. Ezilmiş beyaz zambaklar bir kan havuzunda yüzüyor ya da beyaz ve altın rengi halının üzerine çürük yapraklar saçıyordu.

Derin kesilmiş kristalden yapılmış büyük bir vazo, çiçeklerini ve suyunu halının üzerine dökmüş, kan ve gri madde bulaşmış halde duruyordu.

Ayaklıkta, tahtanın direklerle birleştiğı kenarda daha fazla kan ve halının beyazına karşı kırmızı, bulanık el izlerine benzeyen şeyler vardı.

Anthony Strazza kan ve irin arasında, kollarını ve bacaklarını açmış, mihrapta tövbe etmiş biri gibi yatıyordu. Hâlâ giyinikti, koyu gri bir takım elbise ve daha soluk gri bir gömlek giymişti.

Kol düğmeleri bileklerinde göz kırpıyordu. Zorlukla tanınabilen yüzü, Eve'in görebildiği profil kesitinde yediği dayaktan dolayı kırmızı ve mor görünüyordu.

Kafatasının arkasındaki açık yaralardan sızıp akan kan, koyu sarı saçlarına bulaşmıştı.

"Bir cesedim var!" Eve seslendi.

Roarke da ona katıldı ve onunla birlikte kapı aralığında durdu.

"Kimse bunu çalmak için yapmaz ve sonra da kolayca taşınabilecek kadar çok şey almaz."

"Belki de kontrolden çıkmıştır," dedi Eve. "Hâlâ üçüncü katı temizlememiz gerekiyor."

"Neden bunu sen yapmıyorsun, ikimiz de bunu yapanın çoktan gittiğini biliyoruz. Ben gidip saha teçhizatını getireyim."

Çoktan gitmişti, Eve de aynı fikirdeydi ama prosedürün bir nedeni vardı. En üst katı, Strazza'nın ofis süitini, bir banyoyu, çağdaş ve erkeksi tarzda bir tür medya odasını, parlak bir otomatik mutfak, tam bir barı, ikinci bir iş istasyonunu temizledi ...

Ve küçük bir dolabın içine yerleştirilmiş açık bir kasa. Roarke yukarı çıkarken o da aşağı indi.

"Üç numaradaki kasa neredeyse boş. Hızlı bir bakışta tehlikede gibi görünmüyordu. Ben saldırganın Strazza'yı döverek şifreyi çözdüğünü düşünüyorum ama sen de kontrol edebilirsin."

Ayakkabılarına baktı -ayaklarına bir sürü ısıltılı kayışla tutturulmuş iğne inceliğinde topuklu ayakkabılar. Boyun eğerek onları çıkardı, çıplak ayaklarını ve ellerini mühürledi ve ona Seal-It kutusunu uzattı. "Dolapları ya da yatak odasını temizlemedim.

Ana banyo. Neden kapıyı kapatıp bunu yapmıyorsun? Kurbanın kimliğini resmi olarak tespit edip bildirmem gerekiyor."

"Anladığım kadarıyla Peabody'yi erken kaldıracaksın."

"Polissen asla erken değildir. Gerçek kıyafetlere ihtiyacım var, lanet olsun."

"Ben hallederim."

"Nasıl?" diye sordu adam kutuyu çantasına geri koyduğunda.

"Summerset'i erken kaldırarak."

Roarke'un majordomosunu, kışındaki acıyı düşündü. "Ama-"

Beklediği tepkiyle eğlenen Roarke yatak odasına girmeden önce bir parmağını onun çıplak omzunda gezdirdi. "Yaptığın şeyi daha rahat mı yoksa resmi kıyafetlerle mi yapacağına sen karar ver."

"Lanet olsun. Giysiler. Ve botlar. Ve normal ceketim. Ve _."

"Ne göndereceğini biliyor. Dolapta başka bir kasa
-"Dolabı açık ve boş."

Eve paltosunu arkasına attı, kirli halının üzerinde yürüdü, kırmızı ve gümüş rengi şeffaf bir elbisenin içinde çömeldi. Eteği düzinelerce ince, uçuşan panelden oluşuyordu ve yürüdüğünde kurdele gibi kıvrılıyor ve uzun bir bacağı ortaya çıkarıyordu. Atılmış ayakkabılarınkiler kadar dar ve ısıltılı kayışlar çıplak sırtının üzerinde çaprazlama uzanıyordu.

Ölü parmaklarını İdenti-pad'ine bastırdı.

"Kurbanın kimliği bu adresten Anthony Strazza olarak doğrulandı." Bir gösterge çıkardı. "TOD, sıfır-bir-yüz-

yirmi altı. Ölüm nedeni ME tarafından belirlenecek, ancak birincil muayene ile büyük olasılıkla kafatası kırığı."

"Bu işe yarar," dedi Roarke arkasından. "Karisının dolabında kasa yok. Adamın dolabındakinin kadının mücevherlerini ve adamın sahip olabileceklerini alacak kadar büyük olduğunu sanıyorum. Ben de üst kattakine bir göz atacağım."

"Önce güvenlik beslemesini kontrol et, olur mu? Muhtemelen temizlemiş ya da tehlikeye atmıştır ama şansımız yaver gidebilir. Kapıları ve alarmları da."

"Uzman bir danışman olarak, buradaki amacın hırsızlık olmadığını ya da birincil amaç olmadığını söylemek zorundayım."

"Hayır, sadece tecavüz ve cinayetin üstüne gerçekten büyük bir ikramiye." Bağlantısına uzanmaya başladı. "Lanet olsun. Bağlantım şu parlak şeyin içinde."

"Hayır, o senin saha çantanda ve o parlak şey şu anda arabada boş duruyor."

"Evet, işte burada. Teşekkürler. Bak, Peabody'ye McNab'i getirmesini söyleyeceğim, çünkü burası elektronik cihazlarla dolu. Sen eve gidip biraz uyuyabilirsin."

Adam kaşlarını kaldırınca omuz silkti. "Ya da değil."

"Ya da değil. Davetsiz misafirin güvenlik odasındaki parçalara vurduğunu söyleyebilirim. Temizlerken bunun ötesine ya da droidlere bakmadım - üç ev droidi de parçalanmış."

"Canlı ya da cansız şiddeti sever. Ne bulabilirsen."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Eve yalnız başına cesede baktı ve bir insanın diğerine
neler yapabileceğini düşündü.
Ve aradım.

2

Olay yeri ve ceset kayıtlara geçtikten sonra Eve kurbanı yuvarladı.

"Birden fazla yüz yaralanması. Yumruktan ve bir çeşit saplamadan olduğunu söyleyebilirim. Boğazında çentikler ve sığ kesikler var. İkinci kurbanı yapılanlara benzer. Saldırı sırasında Strazza'nın ağzının kapatıldığına dair bir iz yok. Sandalyeye bağlanmış, bileklerinden tutulmuş. Fermuarlı bağlar hala bileklerde."

İnce plastiği yakınlaştırmak için açtı.

"Onlarla savaştım. Bileklerde derin kesikler ve çürükler var, sandalyeden kopmuş gibi görünen kıymıklar hem etin içinde hem de kan ve yapışkan parçalarıyla fermuarlara yapışmış. Pantolon paçalarına ve ceketin kollarına hâlâ bant yapıştırılmış. Vic'in parmak eklemleri morarmış, yani birkaç el ateş etmiş olabilir."

Biraz geri çekildi, parçalanmış sandalyeyi inceledi.

"Sandalyeyi kırdı, sandalyeden çıktı, sandalyeye doğru gitti.

Saldırgan. Bu şekilde okunuyor. Saldırgan büyük vazoyu kapıyor, ona vuruyor, şakak yarası, önden saldırı.

Onu yere serer. Sonra bam, bam, yattığı yerde işini bitirir.

"Ne iş yapıyor?" Eve çeşitli yerlerden kan örnekleri alıp etiketledikten sonra mühürlerken merak ediyordu. Hâlâ çömelerek ayakucundaki kanı inceliyordu.

"İkinci kurbanın kafasında yara var. Başının arkasında kesik var. Yardım etmeye çalıştı mı, geri mi savruldu? Kafasını çarpıp bayılmış. Belki de. Uyanıyor, şokta, sarsılmış, kafası karışmış. Beyni kapanıyor ve dışarı çıkıyor, alt kata iniyor, çıplak dışarı çıkıyor."

Eve nefesini dışarı üfledi. Sekiz yaşındayken dayak yemiş, tecavüze uğramış ve o rüya gibi baygınlık halinde ölülerin yanından uzaklaşmıştı.

-Sokakta.

"Zihin kapanır," diye mırıldandı, "böylece delirmez."

Ayağa kalktı, nefes aldı, gözlerini kapadı - o anıları susturdu. Onların şu anını renklendirmesine izin veremezdi. Bunun yerine burada, şimdiki zamanda nasıl olduğunu görmeye çalıştı.

Akşam yemeği partisi bitti, yatma vakti. Birlikte yürüyüp, kimin ne söylediği hakkında sohbet ettiler mi? Bu tür bir oyun sonrası yorumu. Yatak odasına girerler, güvenlik yanılısamasıyla, sosyal bir olayın bitmiş olmasının verdiği sessiz yorgunlukla çevrilidirler.

Onları burada mı bekliyordu? Tanıdıkları biri mi? Parti çalışanlarından biri mi? Yemekçi, vale, garson? Ya da geliş gidişlerden faydalanıp içeri sızan, üst katta gezinen biri.

Önce evi araştırdım, ev hakkında yeterince şey biliyordum. Yapmak zorundaydım.

En büyük tehdit olan Strazza'yı etkisiz hale getirin. Öyle ya da böyle. Kadını yakala, boğazına bıçak sapla. Ya da onu yere ser ve bayılt. Onu dışarı çıkarın, daha akıllıca, kadını biraz hırpalayın. Belki kadını kocasını sandalyeye bağlamaya zorlar, bağları sandalyenin kollarına sıkıştırır. Kadını da bağlayın. Yatakta, onu direklerle bağla.

Eve kaşlarını çatarak beyaz elbiseyi yerden aldı ve dantelli iç çamaşırını inceledi.

Hayır, hayır, bunu yırtmadı ya da kesmedi. Onu soydu, soyundurdu. Kocasına izletti. O gücü istiyor, kocanın çaresiz ve öfkeli olmasını istiyor.

Roarke geri döndüğünde ona baktı. "Önce kasaların şifrelerini alacak mı, bunu aradan çıkaracak mı? Ona ya da sana zarar vermeyeceğim. Sadece sende ne varsa onu istiyorum. Kodlar onda değildi."

"Bundan emin misin?"

"Kasaların ikisi de onun bölgesinde, kadının değil. O bir ödöl ve onun hakkında ne hissederse hissetsin, yetki ondaydı. Buradaki hiçbir şey onun gibi hissettirmiyor. Üçüncü kattaki tüm alan onun. Bir oturma odası anlaşması, bir ofisi bile yok. Onun evi, onun parası. Bu bir izlenim, spekülasyon. Fail onu epey hırpalamış ama Strazza'yı daha çok hırpalamış. Öldürmeden önce. Buna gerek yoktu. Bana kodları ver yoksa onun güzel yüzünü keserim ya da seni mahvederim."

Eve cesede bakarken, nasıl olsa onu mahvetti, diye düşündü.

"Kendilerini bu durumda bulan çoğu insan kodları verir. Yüzlerine birkaç yumruk yedikten sonra ya da boğazlarına bıçak dayandığında ya da sevdikleri birinin boğazına bıçak dayandığında kesinlikle verirler. Kasalardaki şeyler -sigortalı şeyler-."

Roarke başını salladı. "Yani katilin önce pratik işlerle uğraştığını tahmin ediyorsunuz. Kasaları boşalttı, droidleri ve güvenlik kayıtlarını yok etti -bu konuda bir şeyler bulabiliriz- sonra içeri girdi, bazı süslemeler yaptı ve kadına tecavüz etti."

"Doktor birden çok kez dedi. Belki de kocasına ciddi olduğunu göstermek için hemen tecavüz ediyordur. Onu tekrar tecavüz etmekle, öldürmekle tehdit ediyor. Onu soymuş."

Eve elbiseyi işaret etti. "Biraz kan var, muhtemelen ona vurduğu ya da kestiği yerden. Ama yırtılmamış. Onu yırtmamış ya da kesmemiş. Kocasını sandalyede bağlı ve katil arkasında duruyor, bıçağı boğazına dayamış. Çıkar şunu, hepsini çıkar yoksa boğazını keserim. Sonra kadını yatağa bağlıyor. Savunma yarısı yok. Tecavüze uğrarsan, muhtemelen kavga edersin, biraz da olsa, tırmalarsın. Ve kız da öyle yapmış, el ve ayak bileklerindeki yaralara bakılırsa, en azından ilk başta bağlara karşı koymuş."

Yatağı inceledi, savaşı hayal etti.

"Ondan sonra belki biraz dolaşır, birkaç şey daha toplar - gözüne çarpan bazı şeyler. Ukala piç. Geri geliyor, kadına tekrar tecavüz ediyor, ikisine de tekrar vuruyor, kadına tekrar tecavüz ediyor. Strazza sandalyeyi kırmayı başarıyor, ona saldırıyor. Parmak eklemleri morarmış, derisi kırılmamış ama en az bir iki el ateş etmiş. Kadın bağlanmamış, tecavüze karşı koymayı bırakmış."

yardım etmeye çalışır ya da kaçır. Geriye savruluyor, başını sert bir şekilde köşedeki ayaklıklara çarpıyor. Bayılmış ya da bayağı sersemlemiş. Katil vazoyu kapıyor ve Strazza'nın kafasına vuruyor. Strazza yerde ve oldukça sersemlemiş. Katil işini bitiriyor."

Ayaklıktaki kanı fark etmemişti. Dökülmüş, bulaşmış, sıçramış çok fazla kan vardı. Kadının bir cinayet mahallini okuma becerisinin karanlık şiirselliğini bilip bilmediğini merak etti.

"Ama o değil?" diye yorum yaptı. "Neden ikisinin de işini bitirmiyorsun?"

"Bu göze çarpıyor. Ben olsam yapardım, o da yapmalıydı. Belki de bu onun ilk cinayetidir. Öldürme özensiz ve anlık."

Etek uçlarını kanın kirlettiği göz alıcı elbisesinin içinde durdu ve cesedi işaret etti.

"Yani, Tanrım, adam ona saldırdı."

"Bu ne küstahlık," diye ekledi Roarke.

"Aynen öyle. O saldırdı. Ölmeyi hak etti. Ama kadın? Adamın onunla işi bittiğine göre kadın bir hiç, o yüzden onu terk etti. Ölüm zamanı ile onu bulduğumuz zaman arasında kırk dakika var. Bunun bir kısmını baygın, bir kısmını da sokta dolaşarak geçirdi. Ve katilin oyuncaklarını toplayıp eve gitmek için bolca zamanı vardı."

Eve durdu, elleri kalçalarında, odayı inceliyordu. "Bu olay yerinin temel bir okuması, iki kurban. Olayların sırası farklı olabilir ama cinayetin önceden planlanmış olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı Daphne Strazza hayatta olmazdı."

"Ben de aynı fikirdeyim."

"Ya da öldüğünü düşündü. Orada yatıyor, dışarıda, kafasından kanlar akıyor. Biraz paniklemiş ve oyuncaklarını alıp eve koşmuş."

"Her iki durumda da sadist bir piç olacaktı."

"Evet, yapardı. Ve bu onun ilk cinayeti olsa da, diğerleriyle ilk seferi değil. Oraya bakacağız."

Kapı zili çalındığında Roarke arkasını döndü. "Ben hallederim. Ya kıyafetlerini değiştireceksin ya da ortağını."

"Eğer Peabody ise, onu doğruca yukarı gönderin, McNab elektronikle uğraşmaya başlayabilir."

Yalnız başına odayı, mobilyaların konumunu, cesedi, şüpheli cinayet silahını, kadın kurbanın atılmış giysilerinden oluşan yığınyı yavaşça bir kez daha inceledi. Erkek kurbanın dolabına doğru ilerledi, Peabody'nin kışlık botlarının merdivenlerde çıkardığı kusursuz sesi ve ardından hızlı, tiz bir ciyıklama sesi duydu.

Takip sesini duyduğunda eli saha çantasına koyduğu silahındaydı ve sadece gözlerini devirdi.

"Ayakkabılar! Kutsal stiletolar, ayakkabılar!"

"Kapa çeneni, Peabody."

Peabody fermuarını çekmek yerine bir yum sesi çıkardı ve Eve'in ayakkabılarından birini sanki paha biçilmez bir mücevhermiş gibi tutarak kapıdan içeri girdi.

"O kadar muhteşemler ki, her şeyin ötesinde." Peabody pembe temayı -pembe ceket, pembe üzerine çizgili şapka, pembe tüylü çizmeler- huşudan pembe kızarmış kare yüzüyle tamamladı.

"İndir şu lanet ayakkabıyı. Bunlar benim kıyafetlerim mi?"

"Ne? Oh, evet, tam şoför arabayı çekerken biz de geldik-"

Peabody gözlerini ayakkabının ışıltısından ayırıp Eve'e

bakarken tekrar ciyakladı. "Elbise!" "Kapa çeneni." Eve,

Peabody'nin elindeki giysi çantasını kaptı.

Diğer yandan.

"Oh, ama bu muhteşem! Bu...

sexigance." "Bu bir elbise ve bu bir

kelime bile değil."

"Seksi zarafet. Her şey çok ... etek ucunda kan ve madde var ve biraz da kan- İyi bir temizleyici bunların hepsini çıkarabilir."

"Bu benim acil önceliğim. Şuradaki ölü adam mı?

O sonradan düşünülmüş bir şey."

"Sadece-" Peabody sözünü keserek cesede odaklandı ve içindeki polisi buldu. "Takım elbisesini temizletme konusunda endişelenmesine gerek yok. O bir doktordu, değil mi? Bu sefer kendini iyileştiren bir doktor yok. Karısının durumu hakkında bir gelişme var mı?"

"Hayır. Bunu halledeceğiz. Süpürgecilere ve morga haber verdim. Ölüm nedenini ve olay yerindeki ölüm nedenini öğrendim. Mühürleyin, odayı temizlemeye başlayın. Üstümü değiştirmek için banyoyu kullanacağım."

Kendini özenle dekore edilmiş beyaz ve altın rengi banyoya kapatan Eve, elbiseyi çıkardı. Hemen rahatladı.

Çantada ihtiyacı olan her şeyi buldu. Summerset'in iç çamaşırlarını seçip paketlediğini düşünmemeye çalıştı - bu delilik olurdu - ama onu çekti, yumuşak yün pantolonunu sürükledi, mutluluk verici bir şekilde siyah, soluk gri bir kazak, silah koşum takımı ve ana polis sorunu, sağlam siyah botlar, iğne inceliğinde gri çizgili siyah bir ceket.

Taktığı mücevherlerin kılıflarını da eklemişti, o yüzden parça parça çıkarıp uyumlu kılıfları karıştırdı. Aynı zamanda ayak bileğindeki kılıfı da eklemişti; kılıfı takarken bu konuda da onu desteklemesi gerekiyordu.

Geriye paltosu, çok sevdiği kar tanesi şapkası, siyah, gri ve kırmızı çizgili bir atkı -kırmızıyla yaşayabilirdi- ve kısa sürede kaybedeceği kesin olan bir çift pahalı kürk astarlı eldiven kalmıştı.

Yeniden kendisi gibi hissederek omuzlarını silkti ve uzun makyaj masasının üzerindeki süslü çerçeveli aynaya baktı. "Kahretsin!" dedi.

Gerçek kıyafetleri (utanç verici derecede moda olsalar bile) bir yana, hala süslü parti yüzünü takınmıştı. Ve bunu polise götürmek için hiçbir yolu yoktu.

Giysi çantasını aldı, dışarı çıktı. "Peabody!"

"Efendim!" Kendine gelen Peabody, Anthony Strazza'nın dolabından başını uzattı.

"Hiç yapışkanın var mı? Bilirsiniz, yapışkanlığı gideren yapışkanlık?" Örnek vermek için Eve bir parmağını yüzünün önünde daire içine aldı.

"Temizleyici mi? Güçlendirme sökücü? Hayır, benimle olmaz." "Saçmalık, saçmalık, saçmalık."

"İyi görünüyorsun."

"En önemli önceliklerimden bir diğeri."

"Hayır, gerçekten. Hâlâ sert bir eşek gibi görünüyorsun. Aslında, dudak boyası sadece sertliği artırıyor."

"Saçmalık." Ancak daha önceki deneyimleri ona sabun ve suyun her şeyi bulaştırdığını ve cildinin morarmış gibi görüldüğünü öğrettiğinden, yüzünü unutmayı tercih etti.

Ama o yürüyüp ayakkabıları çantaya tıktırmaya başladığında, Peabody ona doğru sıçradı.

"Hayır! Onları oraya öylece sokamazsın. Ayakkabı torbası yok mu? Bırak ben yapayım. İzin verin! Dr. Strazza biraz fazla OKB'li gibi görünüyor."

"Çünkü mü?"

"Dolabı. Takıntılı bir şekilde düzenli. Yaklaşık altmış tane beyaz gömleği var, aynı gömlekten altmış kere giymiş. Beyaz gömlekler, siyah gömlekler, daha az miktarda gri. Siyah pantolonlar, siyah takımlar, gri takımlar. Renk yok. Her şey düzenli," diye devam etti ayakkabıları poşetlerken. "Her şey tam olarak asılmış. Çekmecelerde gündelik kıyafetleri var, spor kıyafetleri de aynı şekilde, gerçi biraz lacivert giyecek kadar gevşemiş. Günlük kıyafetleri bile özenle katlanmış ve koordine edilmiş. İç çamaşırları ve çorapları da aynı şekilde. Oh, ve her gömleğin - gündelik bile olsa - manşetlerinde onun monogramı var.

Peabody, "İki çift beyaz spor ayakkabısı var," dedi.

"İki çift siyah - dördü de aynı marka ve tarzda, hepsi de tertemiz. Geri kalanların hepsi siyah elbise ayakkabısı. Yaklaşık elli çift. Dolabındaki her bir giysi, en son ne zaman ve nerede giyildiğinin yanı sıra ne zaman ve nereden satın alındığının da listesini içeriyor. Hiçbiri bir yıldan eski değil."

"Yani mızımızdı."

"Ve sonra biraz."

"Diğer dolaba bak."

Eve komodine doğru ilerledi ve çekmeceyi açtı. Bir tablet çıkardı ve okuttuğunda şifreli olduğunu gördü. McNab'a götürmesi için etiketledi ve poşetledi.

Elektronik Dedektifler Bölümü. Bir şişe reçeteli uyku ilacı, başka bir şişe erkek cinsel güçlendirme ilacı, beyaz ipek bir göz bağı ve uzun beyaz ipek bir kordon paketledi.

Her şeyi göz önünde bulundurarak yatağın etrafından diğer komodine doğru yürüdü. Başka bir masa, şifresi yok. Üzerinde eğlence, ev sahipliği, menüler üzerine bir dizi kitap buldu.

Eve üzerinde altın bir zambak olan küçük bir şişeyi koklarken Peabody dışarı çıktı. "Parfüm. Başucundaki tablet de ev eşyalarıyla dolu. Fotoğraf yok, kişisel veri yok, müzik yok, roman yok."

"Onun dolabı, organizasyon açısından neredeyse onunkinin kadın versiyonu. O kadar kusursuz değil ama yakın. Neredeyse her şey beyaz, ama bazı baskılar, bazı renkler var - ama bunlar ya beyaz üzerine altın ya da gümüş. Ve iç çamaşırları bakireden derin sürtük şehrine kadar uzanıyor. Gece kıyafetleri de aynı şekilde."

"İlginç. Seks oyuncağı yok. Performans arttırıcı şekeri var ve hepsi bu." Odada bir tur attı. "Bir tür tema olabilir, değil mi? Yatak odası tamamen beyaz ve altın rengi. Kilise ya da tapınak gibi. Her neyse..."

Geri döndüler. Eve banyoyu bitirdiğinde -bir sürü banyo yağı ve parfümle aynı kokuda kadın ürünleri- morg ekibi ve süpürgeciler iş başındaydı.

Elindeki temizleyici tüpünü çevirdi, çok cazip gelmişti ama geri koydu.

"Zambaklar ve beyaz. Zambak beyazı. Belki de adam karısından bunu istemiştir. Ya da kadının bunu yansıtmasını istedi. Bu imaj

tecavüze uğradığında paramparça oldu."

"Sence katil onları ya da onlardan birini tanıyor muydu?"

Yola çıktıklarında Eve, "Yatak odasına fark edilmeden girebilecek kadar çok şey biliyordu," dedi. "Yeterince biliyordu. Daphne Strazza partiden sonra geceyi geçirmek için geldiklerinde onun yatak odasında olduğunu söyledi. Onun şeytan olduğunu söyledi. Hâlâ şokta ama onu böyle tarif etti."

"Maske mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Partiyi kim düzenlediyse, dışarıdan gelen tüm personelin adı lazım. Valeler, barmenler, garsonlar, ekstra temizlikçiler, dekoratörler. Bunların bir kısmı tabletinde var, davetli listesi de öyle."

"Kullanışlı."

"Bildiğim kadarıyla, evdeki tüm personelin droid olduğunu ve şimdi cehenneme tekmelenip geri döndüklerini düşünürsek, bu oldukça kullanışlı."

"Yakın akrabası mı?"

"Anne babası boşanmış. Anne Fransa'da, emekli bir fizikçi, yeniden evlenmiş. Babası nörolog, İsviçre'de özel bir hastanede bölüm başkanı. Ailesi Asya'da bir tsunamide, tüm aile tatildayken ölmüş. Dokuz yaşındaymış. Gayle ve Barry DeSilva tarafından büyütülmüş; aile dostları ve ebeveynlerinin vasiyeti üzerine atanmış vasiler. Onlar da Daphne Strazza'nın merhum ebeveynleri gibi Minnesota'da yaşıyorlar. Herhangi bir bildirimde bulunmadım ya da daha derin bir araştırma yapmadım."

Strazza'nın ev ofisinin dışında durup içeri bakıyorlardı.

Peabody, "Koşulara başlayabilirim," dedi.

"Bunu yap ve e-geek'leri kontrol et. Belli ki buraya gelmişler, Strazza'nın masaüstü bilgisayarını ve iletişim merkezini almışlar. Etrafa bakmak istiyorum." Eve bilek ünitesini kontrol etti. "Kısa süre içinde Strazza'nın ailesiyle temasa geçeceğim. Daphne Strazza ile bir görüşme daha yapmamız gerekiyor ve velileriyle temasa geçilmesini isteyip istemediğini öğreneceğiz."

Peabody, "Bir arkadaşı olmalı," diye belirtti. "Muhtemelen konuk listesindedir. Herkesin bir dostu vardır."

Eve ofise girerken başıyla onaylasa da farklı olduğunu biliyordu. Daha önce hiç dostu olmamıştı. Mavis Freestone'a kadar. Hayatının yirmi yılını arkadaş sayılabilecek kadar yakın biri olmadan yaşamıştı.

Strazza'nın ofisinde kısa bir tur Peabody'nin OKB teşhisine ağırlık kattı. Odadaki her şey titizlikle düzenlenmişti. Her çekmece ve kapı kilitliydi. Roarke ya da McNab -ya da her ikisi de- kilitleri ve kodları atlamıştı, bu yüzden Strazza'nın özel yapım deri koltuğuna oturmuş, masasını karıştırıyordu.

McNab ekose çizmelerinin üzerinde, sarı saçları bir kuyruk halinde arkaya doğru akarken, kulak memeleri ışıltılı halkalarla süslenmiş bir şekilde içeri girdi. Yarım düzine zümrüt ve yakut cepli safir mavisi şalvarının üzerine çılgınca dönen bir Elvis'in resmedildiği bir sweatshirt giymişti.

"Hey, Dallas, erken kalktım. Öldürülen droidleri taşımak için bir ekip gönderdiğimi haber vermek istedim. Bazı insansı olmayan ev hayvanlarımız var. Onlara bakacağız ama fazla bir şey beklemeyin. Bağlantıları, bilgileri ve sekmeleri topluyorum. Peabody yatak odasından onun ve diğerlerinin kayıtlarını aldığını söyledi."

"Onunki şifreli, onunki şifresiz."

"Bulduklarımızı takip ediyor. Çekmecelerdeki parmak izi için o masayı özel olarak yaptırmış. Malzeme dolabının bile bir kilit kodu var. Şuradaki yarım banyoda da." Başparmağını salladı. "Kim ofis tuvaletine güvenlik kodu koyar ki?"

"Görünüşe göre Ölü Strazza." Tekrar yukarı baktı, yüzünü buruşturdu. "Şu şeyi kapatabilir misin?"

Etrafına bakındı, güzel yüzü şaşkındı. "Ne şeyi?" "Kemikli göğsündeki o şey. Dikkatimi dağıtıyor."

Elvis'e baktı ve sıırttı. "Ah, tabii. Unutmuşum." Ve bir parmağını Elvis'in orta kısmına dokundurdu. Uzun zaman önce ölmüş olan kral dönerken dondu kaldı.

"Her neyse, ana kattaki insan tipi çalışma odasındaki dolabın içindeki de dahil olmak üzere üç kasaya baktık. Hepsi temizlenmiş, hepsi de şifrelerle açılmış. Görünüşe göre kodları ona kurbanlardan biri vermiş."

"Strazza-karısının onları almayacağı çok açık." "Doğru. Hırsızlık yapan, tecavüz eden katil

Elektronik cihazlar - en azından tesislerde hala çok sayıda üst düzey ve taşınabilir cihaz var. Roarke etrafta sanat eserlerinin kaybolmuş olabileceği boş noktalar olduğunu söylüyor."

"Sigorta bilgilerini alacağız, çapraz kontrol yapacağız. Sanat eserleri, mücevherler, kasalardan herhangi birinde olabilecek nakit para. Pasaportlar ve kimlikler, kredi ve banka bilgileri. Nasıl çevireceğinizi biliyorsanız bunların hepsi kazançlı ve ben pasaport ve kimlik bulamıyorum."

"Mali bilgiler için bilgisayarları kontrol edeceğiz. Güvenlik sistemine bir darbe vurabiliriz ama ev droidleri gibi, onları kim vurduysa nasıl vuracağını biliyordu. Ve ana sürücüyü de yanında götürmüş."

"Sen makinelerle konuş." Eve sandalyeyi itti. "Ben insanlarla konuşacağım."

"Ne yapıyorsak onu yaparız. Hey, iyi görünüyorsun."

Eve gözlerini kıstı. "Ne dedin sen?"

"Kişisel bir şey değil." Adam olduğu yerde donup kaldı. "Sadece bir gözlem. Teğmen."

"İyi görünüyor, değil mi?" Roarke neşeyle konuştu ve arkasından gelen McNab'in omzuna bir el vurdu. "Özellikle de yaklaşık yirmi dört saattir ayakta olduğunu düşünürsek. Morg ekibiniz cesedi dışarı çıkardı ve şafak sökerken üniformalılarınız sabahın erken saatlerinde aval aval bakanların önüne barikat kurdu."

"Tamam." Gözlerini McNab'e dikti. "Yapacak işiniz kalmadı mı, Dedektif?"

"Her zaman bir şeyler vardır," dedi ve ortadan kayboldu.

Roarke yaklaştı ve ellerini Eve'in kalçalarına koydu. "İyi görünüyorsun."

"Bende yapışkan maddeyi çıkaracak yapışkan madde yok." Yanağına vurdu.

"Birkaç saat daha hayatta kalacaksın." Önce kızın dokunduğu yanağını, sonra da diğerini öptü. "Diğer kıyafetlerini de yanıma alacağım çünkü bir ara eve gidip üzerimi değiştirmem gerekecek. Araban ön tarafta."

"Takdir ediyorum. Sanırım ona hükmetti."

"Strazzalar'ın ilişkisinden bahsediyorsun."

"Evet. Kadının tüm cihazları açık, adaminkiler şifreli. Ofis tuvaletine kadar her yer güvenli. Onunki yine açık. Dolabı onunkinin aynısı. Sanırım onun kıyafetlerini o seçti. Benimkilerin çoğunu sen seçiyorsun," dedi çabucak. "Ama... işe yarıyorlar."

Benim için. Çekmecelerimde seksi kız iç çamaşırları ya da başka bir şey bulduğumda bile bana Sürtük Şehri muamelesi yapmıyorsun."

"Şimdi aklım Sürtük Şehri'nin ana caddesinde geziniyor ve düşünüyor."

"Beni düşünüyorsun. Mesela botlar benim aklıma gelmeyecek şekilde tasarlanmış olabilir ama sağlam ve rahatlar, ayak işleri için, kötü adamları kovalamak için yapılmışlar. Dolabımı doldurmakla sizin istediklerinizi giymek zorunda kalmak arasında fark var."

"Umarım öyledir."

"Alışveriş yapmaktan nefret ediyorum. Sen nedense bunu eğlenceli buluyorsun. Onun bu evde bir yeri yok. Kendi alanı."

"Bunu fark ettim."

"Benim için bir tane yapmışsın. Burası mı? McNab'a göre üçüncü kat, artı bu ofis, alt kata inen bir tür erkek çalışma odası var. Hiçbir şey onu yansıtmıyor, onun için yapılmamış. Belki böyle olmasını istedi, belki de yönetilmekten hoşlandı. Bazıları sever. Ama..."

Arkasını döndü, odanın içinde bir tur attı. "Sen öyle düşünmüyorsun."

"Henüz sanmıyorum. Bildiğim tek şey, kişisel tabletinin personel gibi okuduğu. Listeler, ev işleri ve menüler. Fotoğraf yok, arkadaşlarına gönderdiği ya da aldığı notlar yok. Dokuz yaşındayken anne ve babasını kaybetmiş ama ne tablette ne de evde gördüğüm kadarıyla onları hatırlatacak hiçbir şey yok. Ya da onu yetiştirenleri. Onun yaşlarında bir kızları var. Arkadaş mıydılar yoksa düşman mı?"

"Bunların herhangi biri size saldırı ve cinayet hakkında ne söyleyebilir?"

"Öğrenene kadar bilmiyorum." Masaya yaslandı. "Komodininde erkek geliştirme hapları vardı - karısının iki katı yaşında bir adam için şaşırtıcı değil. Ve ipek bir göz bağı ve bağlama ipi."

"İstekli partnerler arasında küçük bir cinsel esaret de pek şaşırtıcı değil."

"Eğer karşılıklı ise," diye kabul etti. "Banyoda tam bir sağlık çantası var ve bu bir doktor için şaşırtıcı değil. Tıbbi bir çantada saklaması da şaşırtıcı değil. Üzerinde adının baş harfleri olan süslü bir çanta ve kilidini açmam neredeyse on dakikamı aldı."

"Seninle gurur duyuyorum. Ama on mu?" Roarke başını salladı. "Daha fazla pratiğe ihtiyacımız var, Teğmen."

"Orada bir sürü şey var-şişeler, haplar, şırıngalar. Her şeyi analiz ettireceğim. Eksiksiz olması için. Kurbanın avukatına ve sigorta şirketine ihtiyacım var. EDD'nin bunları doğrudan bilgisayarlardan çıkarabileceğini, beni zaman ve zahmetten kurtaracağını umuyorum."

"Sanırım buna güvenebilirsiniz."

"Tamam, o zaman evi şimdilik süpürgecilere bırakıp dışarı çıkacağım, konuk listesini inceleyeceğim, nasıl bir parti verdiğimiz bakacağım. Parti çalışanlarına uğrayacağım, Daphne Strazza'dan daha fazlasını öğrenebilir miyim diye bakacağım ve... böyle devam edecek. Evde sessiz bir Pazar geçirdiğim için üzgünüm."

"Sokakta neredeyse çıplak, travma geçirmiş bir kadınla karşılaştığımız için ikimizin de suçlanacağını sanmıyorum."

"Evet, ama sadece birimiz polisiz."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Bu kez onu coşkuyla öptü. "Aracınız ön tarafta, benim de kendi aracım var. Günün ilerleyen saatlerinde ben de EDD'ye uğrayabilirim."

"Çünkü inek işini alışveriş yapmak kadar eğlenceli buluyorsun."

"Evet. Bu arada?" Bir parmağını çenesinin çukuruna dokundurdu. "Polisimle ilgilen."

Adam gittiğinde, bildirimleri yapmak için tekrar oturdu.

Notlar aldı, diğerlerini gözden geçirdi, Daphne Strazza'yı kontrol etti - hafif sakinleştirici altında, uyuyor, rahatsız edilmiyordu. Ziyaretçi yok.

PPC'sine kopyaladığı konuk listesine bir göz attı ve ilk yarım düzine konuk için bir sistem tasarladı.

Ve Peabody'yi aşağıda erkek inini ararken buldum.

Peabody, "Daha kişisel alanlara gireceğimi düşündüm," diye söze başladı.

"İyi düşünmüşsün. Bir şey var mı?"

"Daha titiz bir düzenleme, böylece yerinde olmayan şeyler göze çarpıyor. Sanırım bazı şeyler eksik. Kurbanın bir sürü ödülü ve fotoğrafı olduğunu görebilirsiniz - ya da önemli tiplerle olan fotoğrafı. Ama o kaidenin üzerinde ne varsa gitmiş ve raflarda birkaç boşluk var. Her şeyin nasıl kusursuz olduğunu görüyor musunuz? Her şey birbirine neredeyse eşit uzaklıkta. Şu cam plaket ve çerçeveli düğün fotoğrafı hariç."

"Seni anlıyorum. Aralarında ve o gerçekten çirkin kâse ile diğer çirkin kâse arasında bir şey vardı."

"Evet. Orada her ne varsa katilin hoşuna gittiğini tahmin edebiliriz. Örneğin, el yapımı ipek batık ve muhtemelen birkaç bin değerinde olan bu atkı ile uğraşmamış. Peki ya şu lamba? İmzalı bir Terrezio. Yaklaşık on bin dolar eder."

"Bu lamba için mi?" Eve şaşkınlıkla üçgen şeklindeki altın tabana, beyaz ve altın rengi cam panelleriyle üçgen şeklindeki abajura baktı. "Cidden mi?"

"Ölümçül. Biliyorum çünkü Mavis ve ben geçen hafta Nadine'le birlikte süslü bir müzayedeye gittik ve Nadine bir tane satın aldı. Onunkini sekiz-beşe aldı ve ben bundan çok daha beğendim, ama-"

Bir kez daha şaşkına dönen Eve elini salladı. "Nadine sekiz buçuk bin dolara bir lamba mı aldı?"

"Döşemesi gereken yeni ve büyük bir dairesi var."

"Sizinle nasıl arkadaş olabilirim? Bu nasıl mümkün olabilir?" "Onunki gerçekten çok güzel, bunun gibi şatafatlı değil. Her neyse.

Her şeye bakmak eğlenceliydi ve bazı şeyler aldım.

-Ne olduklarını kastediyorum, elime almaya değil. Gerçekten bir şeye dokunmaya korkuyordum. Demek istediğim, buralarda bir sürü değerli şey bulabiliyorum. Bir DB ile geride on binlerce dolar bırakan garip bir hırsızlık."

"Bazıları uzmanlaşmıştır. Mücevher ya da elektronik eşya için geliyorsunuz. Kaç kişi o lambaya bakıp on bin dolar değerinde olduğunu düşünür ki? Ama haklısın, amaç buysa bu garip bir hırsızlık olur."

Eve kaşlarını çatarak raftaki boş yere baktı. "Temizlikle birlikte gözüne çarpanları da alıp gitti.

kasalardan. Belki garip, belki de sadece bir süs. Geri kalanını şimdilik süpürgecilere bırakıyoruz. St. Andrew's cerrahi şefi ve kocası dün geceki konuk listesindeydi. Önce onları, sonra da hastaneyi vurup oradan devam edeceğiz."

Peabody paltosunu attığı yerden aldı ve kilometrelerce uzunluktaki atkısını boynuna dolamaya başladı. "Bildirimler tamamlandı mı?"

"Vic'in ailesi, evet." Eve dışarı çıkarken kar tanesi şapkasını taktı. "İkisi de şokta. Biraz gözyaşı, bir sürü soru. Ve bana bir tür duygusal mesafe gibi gelen bir şey."

Kışın ilk rüzgârı onu savurduğunda havanın ne kadar soğuk olduğunu unuttuğunu fark etti. Doğruca arabasına doğru yürüdü, kaldırıma özenle park etti. "İkisine de oğullarını en son ne zaman gördüklerini ya da konuştuklarını sordum."

Eve bindi, kalorifere ve koltuk ısıtıcılarına bastı. "Kahve," dedi Peabody'ye. "Bize kahve getir."

"İki kez sormana gerek yok." Peabody hemen gösterge panelindeki AutoChef'i iki kahve için programladı: biri sade, diğeri normal.

"Babası bana Strazza'yı üç yıl önce tıbbi bir konferans için New York'a geldiğinde gördüğünü söyledi."

"Ziyaretler arasında çok uzun bir süre var."

"Evet, biraz bastırınca öğle yemeği için buluştukları ortaya çıktı. Strazza Junior çok meşgulumuş, falan filan. Annesi? Beş yıl olduğuna inanıyor."

"Ama Strazza ne zaman evlendi?"

"Üç yıl. İki ebeveyn de davet edilmedi. İkisi de eşiyle tanışmamış. Yine, biraz bastırınca, annenin kurbanı New York'a gelip gelemeyeceğini, biraz vakit geçirip geçiremeyeceğini, yeni gelini yemeğe götürüp götüremeyeceğini özellikle sorduğu anlaşılıyor. Çok meşgul."

"Bu oldukça sert."

"Belki de boktan ebeveynlerdi. Belki biri ya da ikisi onu istismar ya da ihmal etti. Belki de boktan bir evlattı. Söylemesi zor. Ama ikisi de New York'a uçuyor, ne var ne yok bırakıp buraya geliyorlar ve ondan geriye kalanları, dul eşini görüyorlar. O yüzden ben başka bir şey düşünene kadar boktan bir evlattan yanayım."

"Bu çok üzücü. Ailemi yılda sadece birkaç kez görebiliyorum ama her hafta konuşuyoruz. McNab ve onunkıyla de aynı şekilde."

"Diyelim ki boktan bir evlat ve boktan bir kocaydı. Eğer öyleyse, başka alanlarda da boktan biri olması muhtemeldir."

Peabody kahvesine sarıldı. "Ve hırsızlık anlaşması bir kılıf. Biri onun ölmesini istedi." Bunun güçlü bir olasılık olduğunu düşünürken Peabody başını salladı. "Ama o zaman neden karısını dövdü ve tecavüz etti?"

"Strazza'ya işkence etmek için, belki de karısına işkence etmek için. Belki de katil kadınları dövmeyi ve tecavüz etmeyi seviyordur. Benzer suçlara bakacağız."

Kahve, diye düşündü Eve, Dr. Lucy Lake ve Dr. John O'Connor'ın dairesine doğru birkaç blok ilerlerken trafiğin yeterince hafif olmasından memnundu.

Etkileyici bir şekilde yenilenmiş bir binanın önündeki kaldırıma saparken son kahvesini de devirdi. O

Kafeinin güzel bir sarsıntısının, orman yeşili kıyafetli kapıcıya tokat atmaya bir vızıltı katacağını düşündü.

"Heyecanlanmayın." Peabody onu bekliyordu. "Araştırdım. Roarke'a aitmiş."

Kapıcı kapıyı hızla açarken Eve hafifçe sönük bir halde kapının koluna uzandı. "Teğmen Dallas, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve, her ne kadar oyunbozan olsa da, işbirlikçi bir kapıcının zaman kazandırdığını kendine hatırlattı. "Dr. Lake ve O'Connor ile konuşmamız gerekiyor."

"Soğuktan korunmak için içeri gel. Telefon edip onlara senin ve Dedektif Peabody'nin burada olduğunu söyleyeceğim."

Deco tarzında dekore edilmiş şık bir lobiye götürdü. Çok hafif nar kokuyordu.

3

Kooperatif kapıcısının doktorların dairesine ulaşması, bilgileri aktarması ve onları temizlemesi iki dakikadan az sürdü.

"Daire 1800," dedi onlara asansöre kadar eşlik ederken. "Sizi bekliyorlar."

Çok yardımcı olduğu için Eve onu değerlendirdi. "Lake ve O'Connor. İzlenimler."

Muhtemelen görevleri ve etik değerleri tartarken ensesini kaşıdı. "1800'ü yaklaşık on yıldır kullanıyorlar. Ben de on iki yıldır buradayım. Doktorların mesai saatleri, yani çok fazla gece geç saatlerde, sabahın erken saatlerinde. Yine de çoğunun her zaman konuşacak bir şeyi vardır. İki yetişkin çocuğum ve birkaç torunum var, düzenli olarak ziyarete gelirler. Hiçbiriyle sorun yaşamadım. Hatta birkaç yıl önce oğlum hava yastığından başını çıkardığında ve birkaç gün hastanede kaldığında ikisi de onu görmeye gittiler. Bu bana bir şeyler anlatıyor."

"Tamam. Dün gece içeri girdiklerinde açık mıydın?"

"Altıda geldim. Droid Denise'i gece yarısından altıya kadar çalıştırıyoruz. Eğer etkinleştirmemi istersen depoda."

Ya da Pete'i eve çağırabilirim. Akşam vardiyası ondaydı."

"Bunu bekleteceğiz. Teşekkürler."

Pürüzsüz, mutluluk verici sessizlikteki asansörde on sekizinci kata çıktılar.

"Roarke'a benziyor," diye yorumladı Peabody. "Bina. Modern verimlilik ile eski dünya sınıfı. İnsanların kapıcılarının çocuğuna bakmak için zaman ayırması da bir şeyler anlatıyor."

"Olabilir. Kendileri için ne söyleyeceklerini göreceğiz."

On sekizinci kat asansör kadar sessizdi. Havada hafif bir ot kokusu vardı, belki de biberiye.

1800 numaralı daire batı köşesindeydi. Eve zili çaldığı anda çift kapı açıldı.

Onları karşılayan kadın yuvarlak vücutluydu, yüzü, hatta başının üstündeki soluk sarı saç yumağı bile. Kolalı beyaz bir önlüğün altına parlak mavi bir pantolon ve kalın baskılı bir üst giymişti. "Teğmen, Dedektif, içeri gelin. Kocam iş başında. Bir-bir-üç'ten Çavuş Tom Clattery. Yirmi iki yıldır. Ve bu sabah erkenden kapıya kimin geldiğini söyleyene kadar bekleyin. Oturun."

Hizmetçi, onları uzak duvarın içine yerleştirilmiş uzun, dar bir elektrikli şöminenin rahatlattığı bir yaşam alanına götürürken gevezelik etti. "Biraz kahve alır mıydınız? Doktorlar kahvaltılarını yeni bitirdiği için taze kahve var. Bir rozetin kahveye hayır diyeceğini hiç bilmezdim."

"Rekoru kırmak istemeyiz," dedi Peabody aynı neşeyle. "Teğmen için siyah, benim için normal kahve."

"İki sallama. Şimdi oturun ve rahat olun. Doktorlar birazdan yanınızda olacak."

Sağlam siyah ayakkabılarının üzerinde bir neşe yumağı olarak yürüdü.

Peabody, "Biraz ev gibi," diye yorum yaptı. "Yukarı Doğu'da gösterişli bir binada büyük bir dairede birkaç doktor, ama ev gibi. Birileri iğne oyası yapıyor," diye ekledi Peabody, kanepelerin ve sandalyelerin üzerine serpiştirilmiş dağ gibi yastıklardan birine dokunarak. "Hem de çok iyi."

Eve, kışının tam içine sokulduğu bir kanepenin ev sıcaklığında olduğunu kabul edebilir. Ayrıca çerçeveli fotoğraflar -çeşitli yaşlardaki çocuklar, tatil fotoğrafları, tatil pozları- da buna uyuyordu. Ama duvarlardaki önemli sanat eserlerini ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş birkaç antikanın zarif ışıltısını fark edecek kadar göz geliştirmişti.

Ev gibi, tabii, diye düşündü, rahat bir zenginlik temeli var.

Doktorlar birlikte geldiler. Uzun boylu ve zayıftı, saçları kısa kesilmişti ve yeşilden çok gri derin gözleri olan keskin hatlı bir yüzün etrafında koyu renkti. Kusursuz teni Peabody'nin sevdiği normal kahveden sadece bir ton daha zengindi. Resmi verilerine göre altmış üç olan yaşını, çelik mavisi takım elbisesi kadar şık bir şekilde taşıyordu.

Daha uzun boylu, daha zayıftı, keskin mavi gözlerinin üzerinde kalın siyah kaşları vardı. Koyu renk saçlarının şakaklarında gümüş rengi çizgiler oluşmasına izin vermişti. Dar keçi sakalının arasından gümüş serpintiler dökülüyordu. Duman grisi takım elbisesi onunkini tamamlıyordu.

Aslında Eve, bakışlarının ve vücut dillerinin birlikten söz ettiğini düşünüyordu.

Lake bir adım öne çıkmadan önce elini kocasının koluna dokundurdu.

"Teğmen, Dedektif. Alice isimlerinizi tanıdı. Sen cinayetsin. Bu çocuklarımızla ilgili değil."

Eve konuşup güven tazeleyemedi O'Connor söz aldı. "Greg arar aramaz onlarla temasa geçtik. Hepsinin iyi olduğunu biliyoruz. Kim değil ki?"

"Anthony Strazza."

Lake otururken bir hava akımı bıraktı. "Onu daha dün gece gördük. Evinde bir akşam yemeği partisi vardı. Sen de biliyorsun tabii." Biraz daha hava aldı ve tekrar verdi. "Saat on bire kadar oradaydık. Johnny?"

"Evet, on bir civarı." Şimdi onun yanına oturdu. "Aslında ilk ayrılan bizdik. Bu sabah vizitem var ve Lucy'nin de erken saatte bir toplantısı var."

"Bunu yeniden planlayayım mı?"

Eve ona, "Bu uzun sürmez," dedi.

"I-" Alice bir kahve arabası getirdiğinde sözünü kesti. "Alice, ofisimle iletişime geçer misin? Karl sabahki toplantımı bir saat ertelesin."

"Tam da bunu yapacağım, merak etmeyin. Şimdi sizin için güzel bir sade kahve var, Komiser. Ben de sizinkini alayım, Dedektif. Siz de ikinci fincanınızı alın," diyerek her iki doktora da kahve doldurup servis yaptı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen mutfağa döneceğim. Merak etmeyin," diye tekrarladı ve yanlarından ayrıldı.

"Biz ayrıldıktan sonra bir şey olsaydı" -Lake kocasına baktı- "birileri bizimle temasa geçerdi. Akşam yemeği sırasında Anthony'nin başına bir şey gelseydi."

"Partiden sonra öldürüldü."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum- Tanrım, Daphne. Karısı." Lake bir elini kalbine bastırarak sandalyesinden yarı yarıya kalktı. "O da mı öldürüldü?"

Eve, Lake'e "O hastanede," dedi. "Senin hastanende."

"Durumu nedir?" O'Connor, "Durumu nedir?" diye sordu. Cebinden linkini çıkardı.

"Hastaneyle irtibata geçmeyi bekleyin. Az önce onu kontrol ettim. Durumu stabil, hafif sakinleştirici verildi."

"Onun doktoru mu?" "Dr. Delroy Nobel."

O'Connor'ın yüzündeki gerginlik azaldı ve karısı bir eliyle kalçasını okşadı. "O halde mükemmel bir bakım altında," dedi Lake. "Bize yaralarını söyleyebilir misiniz? Anthony için yapabileceğimiz bir şey yok," diye ekledi.

"Tıbbi detayları Nobel'den almanız gerekecek ama Bayan Strazza'nın fiziksel ve cinsel saldırıya uğradığını söyleyebilirim."

"Tecavüze uğradım." Lake'in gözleri aynı seviyede kaldı ama içindeki bir şey sertleşti.

Eve ayrıntıları öğreneceklerini düşündü ve anlattı. "Bu sabah ikiden kısa bir süre sonra, Bayan Strazza evinin yakınlarında, dışarıda çıplak ve şok içinde dolaşırken bulundu. Çok sayıda ezik ve kesik varmış ve hipotermi geçiriyormuş. Dr. Nobel onu stabilize etti. Onunla görüştüm. Hafızası zayıftı ama son misafir gittikten sonra kocasıyla birlikte girdiklerinde ebeveyn yatak odasında birinin olduğunu söyledi. Dr. Strazza zapt edilmiş, Bayan Strazza defalarca tecavüze ve saldırıya uğramış."

"Bunu kimin yaptığını gördü mü?" O'Connor karısının elini kendi eliyle kapattı.

"Saldırganı tarif ya da teşhis edemedi ve o anda bu konuda baskı yapamayacak kadar perişan haldeydi. Saldırı sırasında Dr. Strazza öldürüldü. Bayan Strazza kafasından darbe aldı. Sormak istediğim, eve dönüş saatinizi ve bu sabah on bir buçuktan ikiye kadar nerede olduğunuzu doğrulayabilir misiniz?"

"Söylediğimiz gibi saat on bir gibi ayrıldık." O'Connor şakağını ovuşturdu. "On bir buçuktan önce evde olurduk. Aslında on biri on ya da on beş geçiyordu sanırım. Neredeyse komşuyuz. Güvenlik kaydı bunu doğrulayacaktır ve içeri girdikten sonra evden çıkmadığımızı da doğrulayacaktır."

"Yayını kontrol etmemin bir sakıncası var mı?" Peabody sordu. "Sadece üstünü çizmek için."

"Evet, evet. Alice size gösterebilir." Lake eliyle işaret etti. Peabody giderken, "Haneye tecavüz mü?" diye devam etti. "Evleri çok güvenli görünüyor."

"Araştırıyoruz. Anthony Strazza ile ilişkiniz neydi?"

"Biz iş arkadaşıydık. Ben onun şefiyim." "Ve sosyalleştiniz?"

"Evet. Bu şef olmanın bir parçası. Anthony harika bir cerrahı. Ortopedi cerrahı. Yeteneklerini çok özleyeceğiz."

"Sadece yetenekleri mi?"

"Anthony ile hiçbir sorunum yoktu." Dikkatli ve politik bir şekilde konuştu. "Onun yeteneklerine saygı duyuyordum. Arkadaş değildik ama meslektaşık."

"Zor bir adamdı. Lucy," dedi O'Connor, Lucy ona sert bir bakış attığında. "Bu bir sır değil. Cerrahlar genellikle zordur." Konuşurken karısının elini sıktı. "Çok saygı duyulan, yeteneklerine hayran olunan biriydi. Pek sevilen biri değildi."

"Ondan özellikle hoşlanmayan biri var mı?"

"Onu öldürmeye yetecek kadar mı?" Lake başını salladı. "Bir düzine insanın bir tartışmaya girebileceğini, o anın sıcaklığıyla bir yumruk sallayabileceğini görebiliyorum. Ama evini basıp onu öldürmek? Karısına saldırmak için mi? Hayır."

Kanepede arkasına yaslandı ve başını tekrar salladı. "Hayır. Ve insanlar Daphne'yi sevmeye meyillidir. Onu küçümsemek kolay olurdu. Statü ve parayla evlenen genç, güzel, ödül eşi. Ama o bu kalıba uymuyordu. Onda utangaç bir tatlılık ve nezaket var. Gösteriş yapmıyor, kasılmıyor ve talep etmiyor. Başlangıçta haftada bir gün hastanenin pediatri bölümünde gönüllü olarak çalışıyormuş. Ancak birkaç ay sonra Anthony bunun kendisi için çok stresli olduğunu söyledi."

"Öyle miydi?"

"Bunu söyleyemem. O dönemde pek çok şüphelinin gönlünü kazandığını biliyorum. Sessiz bir tarzı var, herkesin adını, çocuklarının adını hatırlıyor. Güzel partiler düzenler ve bir doktor eşinin yapması gereken, çoğu zaman zahmetli olan tüm etkinliklere sadakatle katılır. Onu çok iyi tanımıyoruz - tekrar ediyorum, arkadaş değiliz - ama ondan hoşlanıyorum."

"Ben de öyle," diye onayladı O'Connor. "Tatlı bir kız. Ve sanırım gözleri korkutulmuş."

"John."

"Lucy," diye karşılık verdi aynı bıkkın ses tonuyla. "Ondan özellikle hoşlanmayan biri olup olmadığını sormuştun. Ben sevdim. Hem de hiç sevmezdim. Soğuk, kibirli, bencil biriydi. Bazıları mükemmeliyetçi derdi, bir cerrahda iyi bir özellik. Ben ise zorbaca mükemmellik talep eden derdim. Arada fark var."

"Evet, var. Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum. Meslektaşları, personel ya da hastalarla herhangi bir münakaşası oldu mu?"

"Tartışmalar, evet. Olaylar, hayır," dedi Lake kararlı bir şekilde. "Her gün stres içinde, ölüm kalım içinde çalışıyoruz. Tartışmalar olur. Anthony'nin davranışları, diğer doktorlara, stajyerlere, hemşirelere, hastabakıcılara davranışları ile ilgili resmi ve gayri resmi şikayetler aldım. Personelden birçok doktor için de aynı şeyi yaptım."

Eve tavrını değiştirdi. "Bayan Strazza'ya çok benzediğini söylediniz. Tanıdığınız herhangi biri onun nezaketini yanlış anlamış, ondan daha fazlasını istemiş olabilir mi?"

"Bir ilişki mi?" Lake'in kaşları havaya kalktı. "Kesinlikle hayır. İnanın bana, bu hastane dedikoduları arasında şarap gibi dolaşan türden bir şey. Ben olsam duyardım."

"Partiye geri dönelim. Sorun çıktı mı? Herhangi bir tartışma? Herhangi bir gerginlik?"

"Hayır. Çok güzel bir akşamdı." "Yemekleri kimin hazırladığını biliyor musunuz?"

"Mmm." Lake kaşlarını çattı. "Jacko'nun olduğunu tahmin ediyorum. Geçen yıl Daphne'ye kimi kullandığını sordum, çünkü yıllardır kullandığım şirket yönetim değiştirmişti ve işler iyi gitmiyordu. Jacko's'tu ve o zamandan beri birkaç kez Jacko's'u kullandığımız için garsonlardan birkaçını tanıdım."

Peabody geri geldi. Eve sinyali yakaladı ve paketledi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi ayağa kalkarken. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen benimle temasa geçin."

Lake Rose. "Lütfen Anthony için nasıl-ne zaman-düzenlemeler yapabileceğimizi bana bildirin. Daphne'nin bu konuda yardıma ihtiyacı olabilir. Arkadaş değildik ama ben onun şefiydim."

"Anlaşıldı, ama ailesi geliyor, o yüzden-"

"Ailesi." Lake'in kaşları birbirine çatıldı. "Onunla ilişkilerini kestikleri, onunla hiçbir şey yapmak istemedikleri izlenimine kapılmıştım."

"Onlara haber verdiğimde edindiğim izlenim bu değildi. Seninkini nereden aldın?"

"Anthony de bana aynı şeyi söyledi. Her isteklerine ve kaprislerine boyun eğmeyi reddettiğinde, onunla konuşmayı bıraktılar."

İlginç, diye düşündü Eve. "Peki ya eski karısı?"

"Onu çok iyi tanı mıyordum. Mesafeliydi ve kırılgan olduğunu söyleyebilirim. Hesaplarını temizlemeye çalıştığını ve çok fazla ilişki yaşadığını söyledi. Sanırım Avrupa'ya kaçtı.

Lake hemen, "Bunların hiçbirini doğrulayamam," dedi. "İşle çakışmadığı sürece çalışanlarımın özel hayatlarına karışmam. Ama Anthony boşanma konusunda açıktı, işleri yoluna koymak için bir ay izin aldı. Bunun nasıl geçerli olabileceğini anlamıyorum."

"Bilgi bilgidir. Tekrar teşekkürler."

Peabody onlar arabaya dönene kadar bekledi. "Eve on bir-on üçte vardılar. Kilitler açıktı. Alice saat tam yedide gelene kadar hiçbir hareket olmadı. Bu arada onlara bayılıyor. I

Biraz dürttü. O aileden biri, birbirleri hakkında böyle düşünüyorlar. Neredeyse otuz yıldır onlarla birlikte. Strazza hakkındaki izlenimleri o kadar sıcak ve bulanık değil. Onu tanıdığını söyleyemem ama partiler ve benzeri şeyler için buralardaydı. Alice'e göre insanların kendi yerlerinde ya da kendi yerlerine dair fikirlerinde kalmalarını seviyor. Çalışanlarla çene çalmak yok. Onlardan şüphelenmezsiniz."

"O'Connor'ın evinden gizlice çıktığını, evlerine gizlice girdiğini, karısına yüklendiğini görmüyorum - ona karşı yumuşak olduğunu görebilirsiniz. Babacan gibi. Strazza'yı öldürdüğünü ve etrafta dolaşıp mal aldığını düşünemiyorum. Ama bana bir resim verdiler. Önce hastaneye uğrayacağız. İki doktorun arkamızdan geleceğini garanti ederim."

"Resim nedir?"

"Strazza bir pislikti, saygı duyulsa da sevilmezdi. Ve büyük ihtimalle koca bir yalancıydı. Ailesinin onunla ilişkisini kestiğini iddia etti, ki buna inanmıyorum. Ve eski karısının çok fazla ilişkisi vardı. Strazza gibi bir adam mı? Bir tane yeter. Eski eşiyle ve ailesiyle konuşmak isteyeceğiz. Resmin daha ince detaylarını öğreneceğiz."

"Kurbanın bir pislik olmasından nefret ediyorum." "Olur böyle şeyler."

"Evet, olur. Ve şüpheli havuzunu genişletir."

"Olabilir. Yemek şirketi muhtemelen Jacko'nun. Bunu kontrol et ve bize partide kimlerin çalıştığının bir listesini getir."

"Yapabilirim." Eve arabayı hastaneye doğru sürerken Peabody linkini çıkardı.

İki fincan kahvenin faydası oldu ama Eve bir doz kafein alıp alamayacağını merak etti. Sonuçta burası bir hastaneydi.

Hepsi. İğnelerden nefret ederdi ama iyi ve güçlü bir sarsıntı için buna katlanırdı.

Acil servis masasına gitti ve biraz oyalandıktan sonra Daphne Strazza'nın yerleştirildiği bölümü ve katı buldu. Oraya, o masaya gitti, tekrar rozet taktı.

Evet, atışı yapardı.

Hemşire ona, "Dr. Nobel ile irtibata geçmem gerekiyor," dedi.

"Bana uyar, ama şimdi onun odasına gidiyoruz. Hangi yoldan, yoksa kapısında üniformayı bulana kadar rozetim ve silahımla etrafta dolanacağım."

"Bu koridorun aşağısında ve sağda. 523 numarada." "Anladım."

Peabody aşağı inmeye başladıklarında, "Çalım atmayı becerebileceğimden emin değilim," diye yorum yaptı.

"O hanım evladı çizmeleriyle olmaz." "Onlar hanım evladı çizmeleri değil."

"Pembeler ve tüyleri var. Hanım evladının tanımı budur."

Üniformalıyı 523'ün dışında bir sandalyede oturmuş, PPC'siyle oynarken gördü. Karoların üzerinde kızın hanım hanımcık olmayan botlarını duydu ve ayağa kalktı, dikkatini toplarken PPC'yi cebine koydu.

"Teğmen. Sağlık personeli dışında kimse girip çıkmayacak. Hemşire yaklaşık on dakika önce onu kontrol etti. Uyanık."

"Güzel. Beklemede kalın memur bey. Yardımınızı isteyeceğiz." Eve ve Peabody içeri girdiler.

Daphne yatağında yatıyordu, vücudunun üst kısmı hafifçe yükselmişti. Rengi neredeyse normal görünüyordu ve tıbbi tedavi yüzündeki morluk ve şişliklerin çoğunu hafifletmişti.

O

Eve görüş alanına girene kadar boş gözlerle pencereden dışarı baktı.

Daphne gözlerini kırptırdı. "Ben... seni tanıyorum."

"Ben Teğmen Dallas. Sizi buraya ben getirdim."

"Evet. Adamla birlikte. Mavi gözleri vardı. Mavi gözlerini hatırlıyorum."

"Unutmak zor. Bu benim ortağım, Dedektif Peabody."

"Oh." Daphne bakışlarını kaydırdı. "Merhaba."

"Bayan Strazza." Eve dikkatini geri çekti. "Size üzülerek bildiriyorum ki, kocanız bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

Daphne bakmaya devam etti. "Öldürüldü mü? Ama o çok önemli biri."

"Cesedi saldırıya uğradığınız yatak odasında bulundu."

Daphne hareketsiz yatıyordu ama nefes alış veriş hızlanmıştı. Monitör daha hızlı bipledi. "Ama..." Başını çevirdi, gözleri hâlâ iri ama kuruydu, pencereye doğru bakıyordu. "Ben ölmemiştim. Düşündüm ki... Kocam öldü."

Peabody, "Kaybınız için üzgünüm, Bayan Strazza," dedi.

"Kocam öldü. Korkunç bir şey oldu. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Öyle mi?"

Daphne gözlerini kapattı. Elleri sanki uyuyormuş gibi beyaz çarşafın üzerinde hareketsiz duruyordu. "Bir perdenin arkasından bakmak gibi. Bazı yerlerde ince ve görebiliyorum. Diğer yerlerde kalın ve göremiyorum. Sanki uçup gidebilirmişim gibi hissediyorum, sadece uçup gidebilirmişim gibi." Gözlerini tekrar açtı. "Yüzüyor muyum?"

"İlaçlar yüzünden."

"Süzölmek iyi hissettiriyor. Özgür hissediyorum. Kocamı göremiyorum. Ne perdenin arkasından, ne de yüzerken. Ona ne olduğunu göremiyorum. Belki de ölmemiştir. O çok önemli biri. Çok güçlüdür. Çok yetenekli bir cerrah. O-"

"Özür dilerim," diye araya girdi Eve. "Cesedini teşhis ettim." "Cesedi," diye fısıldadı Daphne.

"Ne görüyorsun? Ne hatırlıyorsun?"

"Şeytan. Ama o şeytan değil. O bir insan. Şeytan nasıl bir insan olabilir? Bence bir adam şeytan olabilir."

"Şeytan neye benziyor?"

"Yüzü kıpkırmızı, kıpkırmızı yanıyor ve burada küçük boynuzlar var." Alnının üst kısmına dokundu. "Korkunç bir gülümsemesi var. Gözlerinin kırmızı olduğunu düşünüyorum ama sonra sarı olduklarını düşünüyorum. Işıklar yanıp sönüyor, kırmızı ve sarı. Biri çığlık atıyor. Birisi gülüyor. Anthony mi? Hayır, kocam gülmüyor. Çığlık atmıyor. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum."

"Evet, yapabilirsin." Eve elini Daphne'nin omzuna koydu, kadın soluk soluğa ayağa kalktı. "Nefes alabilirsin. Artık kimse sana zarar vermiyor."

"Ama acıyor. Acıtıyor." Gözyaşları şimdi o kocaman gözlerden dökölüyordu. "Gidemezsin çünkü o seni geri getiriyor. Şeytanla seks yaptım ve bu beni yakıyor, ağlatıyor. İstemiyorum. İstemiyorum."

"Artık sana dokunamaz." Eve yatak muhafazasını tokatlayarak indirdi ve yatağın kenarına oturdu. "Artık sana ulaşamaz." "Beni bulacaktır." Daphne Eve'in kolunu kavradı, doğrulmak için bir kaldıraç olarak kullandı, sonra hâlâ sıkı sıkı tutarak çılgınca etrafına bakındı

odaya. "Beni bulabilir. Beni her yerde bulabilir."

"Hayır, bulamaz. Bulamayacak."

"O beni seçti. Şeytanın fahişesi. Beni fahişesi yaptığında acıyor. Yanıyor. Kırmızı parlıyor ve yanıyor." Eve'in ellerini sıkıca kavradı, fısıltıyla konuştu. "Yalvarırsan, kavga edersen, daha çok acıtacak."

"Burada güvendesin."

Daphne arkasına yaslandı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini kapattı. "Hiçbir yer güvenli değil."

Del aceleyle içeri girdi. "Hey. Geri çekil," diye Eve'e çıkıştı, sonra Daphne'nin ıslak yanağına nazik bir el koydu. "Geçti artık. Her şey yolunda. Beni hatırladın mı?"

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Sen doktorsun. Sen asilsin."

"Benim adım bu. Sana bir bakmak istiyorum, tamam mı? Nasıl olduğunu görmek istiyorum." Bir kadın hemşire içeri girerken arkasına baktı. "Bu da Rhoda. Muayenede bana yardım edecek."

"Bana dokunmak zorunda mısın?" "Dikkatli olacağız. Söz veriyorum."

Rhoda ayağa kalktı, gülümsedi. "Dr. Nobel çok tatlı biri."

"Ah," dedi.

"Sana göz kulak oluyor. Sana göz kulak olmaya devam edecek."

"Eğer şeytan gelirse-"

"Polis şeytanın buraya girmesine izin vermez. Ne de Dr. Nobel."

Del omzunun üzerinden Eve'e baktı. "Bize bir dakika verin."

Eve koridorda volta atıyordu. "Şu yeni üniformayı buraya getirin."

"Geliyor. Bu şartlar altında bir kadın memurun daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Evet, evet, güzel. Numara yapmıyor." "Hayır, numara yapmıyor. Halüsinojenik mi?"

"Nobel'in ne diyeceğini göreceğiz. Toksikoloji taraması yapmışlar. Belki maske takmıştır ya da makyaj yapmıştır. Kendini şeytana benzetmiştir. Bakalım failin şeytan kılığına girdiği saldırılar, cinayetler, tecavüzler, hırsızlık olayları bulabilecek misiniz?"

"Ben ilgilenirim. Ama gözler kırmızı mı sarı mı?"

"Onları boyayabilirdi. Travma ve kafa karışıklığına katkıda bulunmak için kendi ışık gösterisini -kırmızı ve sarı yanıp sönen ışıklar- getirmiş olabilir. Ya da her şeyi berbat etti ve öyle görüyor."

"Evet. Ve parlayan kırmızı penis - her türlü parlayan, ışıldayan ya da-"

"Prezervatifleri bilirim, Peabody. Belki ellerini görmüştür. Eldivenli olmasaydı bize yarışı anlatabilirdi. Yapmamız gereken-"

Nobel dışarı çıktığında durdu.

"Ona bu şekilde baskı yapmana izin veremem. Şu anda zayıf ve kırılğan."

"Ona baskı yapmıyordum. Bu benim bir tecavüz kurbanıyla ilk görüşmem değil. Onu bilgilendirmek zorundaydım. Anthony Strazza öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Del kısa bir adım geri attı. "Öldü mü?" "Öldürüldüğünde böyle olur."

"Tanrım." Boynunun arkasını ovuşturan Del gözlerini kapattı. "Yüce İsa."

"Ufak tefek şeyler hatırlıyor ve hatırladıkları da şu şeytan meselesine dayanıyor. Tox?"

"Temiz." Del bir nefes tısladıktan sonra gözlerini açtı. "Kaçak yok, uyuşturucu yok. Saldırganın DNA'sı yok. Orada mühürlendi, pislik." Del ikinci kez tıslayarak nefes aldıktan sonra burnunun kenarını sıktı. "Benim de ilk raundum değil, ama çok iyi vurdu. Tanrım, Strazza. Bak, kahveye ihtiyacım var. Mola odası şurada."

Döndü, yürümeye başladı.

"Bütün gece açık mıydın?"

Del omuz silkti. "Birkaç saatliğine yatağa yattım. Beni tanıyor ya da yeterince hatırlıyor, bana olabildiğince güveniyor. O yüzden daha sakinleşene kadar yanında olmam gerekiyor."

Onları kendi dinlenme odasından çok da farklı olmayan bir odaya soktu. Çok farklı kokmuyordu. Kötü kahve ve yorgunluk.

"İstemek mi?"

Eve harap haldeki AutoChef'i inceledi. "Kesinlikle hayır."

Yarı gülerek Peabody'ye baktı ve başını sertçe salladı. "Sadece ben o zaman. Olay şu, tıbbi jargonu bağışlayın. Dayak yemiş, tecavüze uğramış, boğulmuş, kesilmiş, terörize edilmiş ve kafasına darbe almış. Beyni oldukça karışmış durumda."

"Sanırım tıbbi jargonunuzun karmaşıklığını çözebilirim."

"Güzel." Kahveyi yuttu, "İsa'ya şükürler olsun" dedi ve tekrar yutkundu. "Hipotermiyi de ekleyin. O evde olan olaylarla ilgili hafızası karışık ve bazı parçalar eksik olacak. Bazı parçalar kayıp kalabilir. Bu

Sadece fiziksel travma değil -kafasına aldığı darbe, hipotermi- duygusal bir kalkan. Kocasının muhtemelen gözleri önünde öldürüldüğünü bildiğim için, bu kalkanın şu anda kalın ve sağlam olduğundan şüpheleniyorum. Beyni başa çıkamayacağı şeyleri engelliyor."

"Farkındayım," dedi Eve sakın bir sesle. "Travma konusunda derse ihtiyacım yok. Senin doktor olduğundan daha uzun süredir polisim."

Çirkin gri kupanın kenarından onu inceledi. "Bilmiyorum. İlk kez Cassie Rowling ile doktorculuk oynadım. Altı yaşındaydık."

"Bu meslek değil. Bu sapıklık." "Altı yaşında bir çocuk sapık olamaz."

"Tohumlar orada."

Tekrar güldü. "Senden hoşlandım. Ne videoyu izleyebildim ne de kitabı okuyabildim. Eskiden video izler ve kitap okurdum," dedi hüzünle. "Ama seni araştırdım. Sen Peabody olabilir misin?"

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum."

"Sadece bu konuşma için bile senden hoşlanıyorum. Zor durumdaki bir kadını hastaneye götürdüğün için senden hoşlanıyorum. Ama sizi araştırdıktan sonra ikinizden de gerçekten hoşlandım. Daphne'nin sizinle emin ellerde olduğunu biliyorum. Ama önce benim ellerimde. Öyle olmak zorunda. Daha karmaşık tıbbi jargon eklemek için: O lanet bir enkaz. Ona yardım edeceğiz ve daha güçlü ve dengeli olacak. Senden sadece kendi tarafını zorlamamanı istiyorum."

"Kendisine bunu yapan, kocasını öldüren piçin bir kafeste olduğunu bildiğinde ne kadar daha güçlü ve kararlı olacak?"

"İyi bir noktaya değindin. Şunu deneyelim. İkimiz de işimizi yapacağız. Ben seni biraz rahat bırakmaya

alışacağım. Sen de Daphne'ye

gevşeklik."

"Bunu kabul edebilirim. Kapısında bir polis tutuyoruz. Bunu bilmeli. Bu ona yardımcı olabilir."

"Memur Marilynn Wash," dedi Peabody 'link'ine bir bakış atarak. "Az önce giriş yaptı. Sekiz saat çalışacak, sonra yerine Karen Lorenzo geçecek, onu da Zoey Russe sekiz saatlik bir vardiya daha izleyecek."

"Hepsi kız polisler. İyi dokunuş." Del bilek ünitesine baktı, bardağına biraz daha kahve doldurdu. "Daphne'ye onu sakinleştirecek bir şeyler vermem gerekiyordu. Sınavlar yüzünden zor zamanlar geçiriyor. Ona birkaç saat ver, tamam mı? Şu anda başka bir şey hatırlamayacaktır. Ve onu bir tecavüz danışmanıya konuşmaya alıştırmam gerekiyor. Bir de yas danışmanını ekleyin."

"Elimde her ikisini de yapabilecek biri var."

"Birini istemiyorum-"

"Dr. Mira."

Yüzündeki savunmacı ifade hafifledi. "Dr. Charlotte Mira?"

"Bu doğru. İtirazınız var mı?"

"Sadece hiçbirisi değil, ama ona minnettar olurum."

"Seninle irtibata geçecek. A y a r l a . Kayıp parçalardan herhangi biri sallanırsa, onları en kısa sürede istiyorum."

"Onları alacaksın. Bunu yapan piç kafese girdiğinde ben de kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Eve başını sallayarak onu bir fincan daha berbat kahve içmeyi düşünürken bıraktı.

Yürürlerken Peabody'ye "Bana Mira ile bir görüşme ayarla," dedi. "Bak bakalım yedek kulübesinde kimler

Görüşmeler. Bu noktada bir parti konuğu olma ihtimali oldukça düşük, ancak bu ihtimalin de karşılanması gerekiyor. Yemek şirketini alacağız."

"Üzerinde. Hey, bekle, bekle. Benzer suçlarla ilgili bir şey buldum." Ayak uydurmak için acele eden Peabody ekranını inceledi. "Bir çift saldırı, tecavüz, dayak var. Ev içi anlaşması, aynı bunun gibi. İlki geçen yaz olmuş ve veterinerler adamın Drakula'ya benzediğini söylemiş. İkincisi bu Kasım'da. Saldırganı bir hortlak olarak tanımlamış."

"Maske mi makyaj mı?"

"Emin değilim, her iki olayda da. Her iki vakada da erkeği zapt etmiş, yumruk ve sopayla dövmüş, kadını dövmüş, boğmuş ve tecavüz etmiş. Ses efektleri koymuş. İlkinde uluyan kurtlar, ikincisinde çığlıklar ve zincir şakırtıları. İkincisinde ışıklar eklenmiş. Bir flaş ışığı."

Peabody onlar asansöre doğru ilerlerken hızla yukarı baktı. "İkinci saldırıda bir bıçak vardı, her iki kurbanı da biraz kesti, erkek kasanın şifresini vermezse boğazlarını kesmekle tehdit etti ve dişi onun en iyisi olduğunu haykırmadı. Daha fazlasını istediğini söyledi. Tüm kurbanları canlı bıraktı, onları serbest bıraktı - kanıtlar gösteriyor ki - kasanın içindikileri ve birkaç başka eşyayı aldı ve kadına son bir kez tecavüz etti."

"Kim var içinde?"

"Dedektif Olsen ve Tredway, Özel Güvenlik Birimi." "Ulaşın. Ellerindeki her şeye ihtiyacımız var."

4

Sabah trafiği, hantal bir şekilde ilerleyen yüklü maksibsler, siyah şeritler halindeki yollarda ilerleyen taksiler ve arabalar ve kaldırımlara dökülen yayalarla yoğunlaştı.

Reklam panoları durmak bilmeyen reklamlarını patlattı. şu anki odak noktaları Sevgililer Günü için perakende davulunu çalmak.

Eve anlamadı, sadece anlamadı. şubat ayının rastgele bir gününde herkesin romantizmden ve hediye almaktan ıldırması gerektiğine kim karar vermişti? Aralık ayında herkes neşeden ve hediye almaktan ıldırmamış mıydı?

Ne zaman bitecek?

Bir sonraki araç karmaşasından hırıldayarak geçerken bunu söylediğinde, Peabody ona zgn bir bakış gönderdi.

"Ama bu sevgililer için."

"Oh, saçmalık. Bu, restoranların ve mağazaların insanları pahalı yemeklere, iek demetlerine ve zavallı bir serserinin alacağını düşünerek veresiye satın aldığı ışıltılı şeylere para harcamaları için kandırmak üzere tasarlanmış başka bir aldatmaca.

Şanslısınız. Sevgili olmak, evde oturmak ve sevişmek istiyorsunuz."

"Özel bir geceden sonra bunu yapmak güzel bir şey."

"Yatakta ye, daha çok seviş. Bu vakayı birkaç yıl önce yakalamıştım. Çift V-Day anlaşması yapıyor, büyük zaman, retro, akşam yemeği ve Rainbow Room'da dans."

"Romantik, klasik."

"Evet, adam pahalı domuz madalyonlarına yaklaşık iki bin dolar harcarken, karısı tuvalete gidiyor. Kadın tuvaletteyken telefonu sinyal veriyor - ya unutmuş ya da kabinin koltuğunda unutmuş - ve adam bir göz atıyor. Meğer aynı öğleden sonra romantik bir oda yemeği yediği ve otelde seks yaptığı adamdan gelen bir mesajmış. Bunun üzerine kocası daha yakından bakıyor ve karısı ile otelde seks yaptığı adam arasında geçen, kadının cahil kocası ve onun standartların altındaki sevişmeleri hakkında kıkırdadıkları bir sürü seksi mesaj buluyor."

"Ouch."

"Yani-" Eve şansını fark etti, havlayan bir kornayla rahatsızlığını dile getiren devasa bir teslimat kamyonunun önünden kaldırıma doğru hızla ilerledi. "Bu yemek şirketi yaklaşık bir buçuk blok batıda olmalı."

Arabadan indi ve Peabody trafiği değerlendirdikten sonra yolcu tarafına geçip tamponların arasından kaldırıma çıkmayı başardı.

"Kocası ne yaptı?"

"Hesabı istedi, imzaladı. Karısı geri döndüğünde, ona 'link'i verdi, 'Sevgililer Günü'nü kutlu olsun, sürtük' dedi ve yemek bıçağını boynuna sapladı."

"Vay anasını. Onu Gökkuşığı Odası'nda mı öldürdü?"

"Mum ışığında bir köşe kabinleri vardı. Kocas şampanyanın geri kalanını bitirirken bu kadının kan kaybından öldüğünü kimse fark etmemiş. Bu size bir ders olsun."

"Bana mı?"

"Evde kal ve seviş."

Peabody, eşarabının içinde boğuk, şüpheli bir bakış fırlattı. "Bunların hepsini sen uydurdun."

"Elina ve Roberto Salvador, 2055 ya da 1956, tam emin değilim."

Araştırabilirsiniz."

Jacko'ya adım attıkları anda, maya ve şekerin siren gibi kokusu onları sardı. Peabody duyulabilir bir şekilde inledi.

"Buranın bir fırın olduğunu bilmiyordum." Peabody gözlerini kapadı ve kokuyu içine çekti. "Ben de bilmiyordum."

Eve sadece bir fırın olmadığını fark etti. Bir yan açıklıktan geçildiğinde, masalar ve sandalyeler, bir bar ve bir hostes podyumu karanlıkta duruyordu. Ama burada, bu bölümde ışıklar yanıyordu ve keklerin, hamur işlerinin, kahveli keklerin ve beyaz krema serpiştirilmiş ekmeklerin cam vitrinlerinde parlıyordu.

Beyaz önlüklü personel poşetliyor, kutuluyor ve alışverişleri hızlıca sıraya koyuyordu. Diğerleri o güzel kokulu poşetleri ve parlak kutuları taşıırken müşteriler bekledi.

Eve, "Çenendeki salyayı sil," diyerek yirmi yaşlarında güzel bir kızın daha fazla kutu hazırladığı tezgâhın ucuna doğru yürüdü.

"Yetkili her kimse onunla konuşmam gerek."

"Özür dilerim hanımefendi, eğer bir sorun varsa, ben..."

Eve rozetini avularken iri mavi gözleri daha da büyüdü,

kaldırdı. "Oh. Oh, Tanrım. Bir dakika, tamam mı? Sadece bir dakika."

Tezgâhtan aşağıya, sallanan bir kapıya doğru kaçtı.

"Kişisel olarak yemek yemeden günler geçirebildiğinizi biliyorum - ki vücudunuzda hiç yağ depolanmadığı için bunun bir anlamı yok - ama benim yemek yemem gerekiyor." Peabody nefes nefese kaldı. "Bir arabadan ya da otomattan yoğurt çubuğu ve yumurta cebi ile yetinecektim ama Tanrım."

"Görüşmeyi bitirdiğimizde bir şeyler alın."

"Tarçınlı çörekleri var," dedi Peabody saygıyla. "Tarçınlı yapışkan çörekler."

"Bir tane yedikten sonra kendi yapışkan çöreğin hakkında şikayet etme."

"Tarçınlı çörekler atıştırılmak için değil, tadına varılmak içindir."

Genç ve güzel kız aceleyle geri döndü. "Hanımefendi," diye başladı sahne fısıltısıyla, "Jacko şu anda mutfaktan çıkamaz, geri dönebilir misiniz?"

"Elbette. Geri döneceğiz."

Kızın yönlendirmesiyle tezgâha doğru ilerlediler. Sallanan kapıların diğer tarafındaki pişirme kokuları neredeyse Eve'in sıfır yağ oranına sahip olduğu söylenen vücudunu yüksek sesle inletiyordu.

İşlek bir fırın duvarının yanı sıra, neredeyse onu çalıştıran kadın kadar büyük bir çeşit mikser, paslanmaz çelik dolaplar, devasa bir buzdolabı olduğunu düşündüğü bir şey ve tepsiler ve malzemelerle dolu raflar gördü.

Bir tezgâhta, takkeli bir adam bir çeşit aletle yüksek bir pastaya minik yapraklar ve yapraklar ekliyordu. Bir diğerinde,

Bir kız, hamuru kıvrımlı kaplarla dolu bir tepsiye sıkıştırmak için farklı bir alet kullandı.

Her şeyin merkezinde, bir ada tezgâhında, beyaz bir kasket ve önlük giyen iri, geniş omuzlu bir adam hamur açarken bir yandan da şarkı söylüyordu. Sis düdüğü gibi bir sesi vardı.

"Jacko Amca? Polis geldi."

"Ha? Oh, tamam, tamam. Sen iyi bir kızsın, Brooksie. Dışarı çık." Hâlâ yuvarlanıyordu, çenesiyle Eve ve Peabody'yi işaret etti. "Hadi gelin. Her zamanki gibi çöreklerle koşuyoruz. Rozetleri görmeliyim."

Onları incelerken çalıştı, başını salladı. "Okeydoke, senin için ne yapabilirim?"

"Dün gece bir yemek daveti verdin."

"Dün gece dört etkinlik vardı, ikisi akşam yemeği partisi. Hangisi?"

"Anthony ve Daphne Strazza."

"Ah, Bayan Strazza. Tatlı şey, parti planlamasını biliyor. Evet, onu biz hazırladık. Elli kişilik bir parti. Meze tabağı, oturma alanında servis edildi, baharatlı soslu ıstakoz madalyonları. Ana yemek odası, sıcak salata -kızarmış deniz tarağı, kuru fasulye ve ceviz sosu içinde dolmalık biber ve ana yemek olarak kaburga kızartması-"

"Anladım. Menüye gerek yok."

"Kulağa harika geliyor," diye ekledi Peabody, açılmış hamurun üzerine tereyağı sürerken gülümsemesine neden oldu.

"Yemek yiyeceksen, iyi yemelisin." Bir kâsedan aldığı karışımı -Eve tarçın ve şeker kokusunu alabiliyordu- tereyağının üzerine serpti. "Sorun nedir?"

"Strazzalar partiden sonra davetsiz bir misafir tarafından saldırıya uğradı."

Elini kırıştırırken durdu ve yüzündeki tüm o rahatlık kayboldu. "O iyi mi? Bayan Strazza? Yani, onlar iyi mi?"

"Bayan Strazza hastanede ve durumu stabil."

"Ne hastanesi? Gula!"

Mikserin başındaki kadın kaşlarını çatarak baktı. "Bir dakika içinde, Jacko."

"Gula, küçük Bayan Strazza yaralandı. Hastanede."

"O l a m a z !" Aceleyle yanına gitti ve onun yanında durdu. Onun

Başı ancak göğüs kemiğine ulaşıyordu. "Ne oldu?"

"Burada polisler var ve saldırıya uğradığını söylüyorlar. Onlar, yani demek istediğim. Bay Strazza da mı?"

"Evet. O öldü." Eve tepkileri izleyerek bunu açıkça söyledi.

Kadın Jacko'nun kalın kolunu kavradığında her ikisinin de şok geçirdiğini gördü. "Oh, Tanrım! Ne zaman? Dün gece ikisi de iyiydi."

"Partide çalıştın mı?" Eve, Gula'ya sordu.

"İkimiz de. Bayan Strazza, her zaman orada olmamızı ister. Jacko mutfağın başında, ben de sunucuların başındayım."

"Partiden sonra," dedi. "Davetsiz bir misafir."

"Orası bir mahzen gibi." Gula başını salladı. "Hiçbir şey güvenli değildir, değil mi? Zavallı kız. Ne kadar kötü yaralanmış?"

Eve'in tek söylediği "O iyi olacak" oldu. "İkiniz de bize Strazza'ların evinden ne zaman ayrıldığınızı ve nereye gittiğinizi söyleyebilir misiniz? Bir zaman çizelgesi oluşturmamız gerekiyor."

"Croquembouche'u tam on, on-on beş gibi servis ettik, değil mi?" Gula şakağını ovuşturdu. "Süslü püslü

nane şekerı, kahve ve likör. Jacko ve ben saat on buçuk gibi ayrıldık ve eve gittik."

"Birlikte mi?"

"Yirmi altı yıldır evliyiz, bu yüzden eve birlikte gidiyoruz," dedi Jacko Eve'e. "Zeyna'yı, kızımızı ve Hugh'u, o bizim yeğenimiz, sorumlu olarak bıraktık. O dışarıda, onunla konuşabilirsin, ama bu sabah Hugh'la birlikte on bir gibi - daha çok on bir on beş gibi- ayrıldıklarını ve evi droidlere devrettiklerini söyledi. Ayrıldıklarında hala misafirlerin olduğunu söyledi."

"O partide çalışan elemanlarınızın bir listesine ihtiyacımız olacak."

"Tabii, tabii." Jacko başını sallayarak, örtülü hamur tabakasını sıkı bir rulo haline getirmeye başladı. "Ama bizim için çalışan hiç kimsenin kimseye zarar vermeyeceğini söyleyebilirim."

"Gerçek bu." Gula onun kolunu okşadı. "Ama sana bir liste getireceğim."

Jacko, "Çok sayıda üst düzey ev ve etkinlik alanında çalışıyoruz," diye devam etti ve ölümcül görünümlü bir bıçak alarak ruloyu dilimlere ayırdı.

Kağıt bardakları dolduran kız ona bir tencere getirdi. "Mükemmel zamanlama," dedi.

"Teşekkürler tatlım. Partide çalışmadı," diye ekledi, kadın uzaklaştıktan sonra bir tavaya müstehcen derecede lezzetli kokan bir şey döktü. "Benim için çalışanlara güvenmek zorundayım, bu yüzden onları tanımak zorundayım. Çalışanların çoğu ailemden. Ve kimse eğitilmeden Jacko's için bir etkinlikte çalışamaz. On beş yıldan fazladır bu işi yapıyorum. Daha önce hiç bir çalışanım peçeteyi

Müşteri. Benim ve Gula için çalışan hiç kimse bir başkasına zarar vermeyecek."

"İzlenimleri olabilir, bir şey görmüş olabilirler, biri olabilir. Sen de görmüş olabilirsin," diye ekledi Eve.

"Çoğunlukla mutfakta takılırım." Tavanın üzerini bir bezle örttü.

"Ve etkinlikte çalışan herkesi tanıyor musun? Her sunucuyu, her aşçıyı, her valeyi."

"Her biri. Davetli listesindeki birçok kişiyi de tanıyorum. Hepsini değil ama birkaçından fazlasını. Profesyonel olarak. Dr. Hannity mutfağa geri döndü. Birkaç yıl önce kızının düğününü yapmıştık. Bir bira ve birkaç numune almıştı. Ve Bayan Wyndel bir süreliğine geri geldi. Bütün yemeklerini biz yapıyoruz. Benimle gelecek ay yeğeni için vereceği bebek partisi hakkında konuşmak istedi. Bunun gibi," dedi omuz silkerek. "Onun dışında pek ortama karışmam. Partilerden nefret ederim."

Eve kendini durduramadan güldü. "Ben de güldüm. Ama onları seveceğini düşünmüştüm."

"Yemek pişirmek ve fırıncılık gibi." Büyük bir eliyle önlüğünü sildi. "Sevdiğin işi yaparak hayatını kazanabilirsin."

"Bunu duydum."

Başka bir tezgâha doğru yürüdü ve soğumakta olan tarçınlı çöreklerden bir raf aldı. "Bir örnek al."

Eve ona, "Giderken biraz alırız," dedi. "Numune almamıza izin yok."

Kaşlarını indirdi ve parmağıyla iki çöreği işaret etti. "Bu ikisi satılık değil. Benim standartlarımı karşıladıklarından emin değilim. Bir fikir almak istiyorum."

"Dallas, burada ölüyorum." Jacko'nun çatık kaşları ve Peabody'nin yalvaran gözleri tarafından kuşatılmış ve kokular tarafından saldırıya uğramış

-Eve teslim oldu.

"İyi. Tamam." Bir rulo aldı, bir ısıruk aldı. Ve ağlamak istedi.

"Berbat," dedi bir lokma daha yerken. "Böyle bir şeyi servis ederek nasıl işinizi sürdürüyorsunuz anlamıyorum. Bütün demete el koymalıyım."

"Parti," dedi sırtarak. "Bunları kutulayacağım. Sen onları yanına al."

"Gerçekten, yapamayız-"

"Sen de yapabilirsin." Bunu şiddetle söyledi ve Eve bir kutu kaparken gözyaşlarının belli belirsiz parıltısını yakaladı. "Sen kendi işini yap, ben de benimkini. O kızdan hoşlanıyorum. Benim de aynı yaşlarda bir kızım var. Biri onu hastaneye yatırırса ne yaparım bilmiyorum."

Eve bir an bekledi. "Ama ondan hoşlanmadın. Anthony Strazza."

"Onu gerçekten tanı mıyordum. Onunla birlikte çalıştım." Sonra omuz silkti. "Onu pek sevmezdim. Sana soğuk soğuk bakardı. Bazı insanlar onları beslersen ya da onlar için bir şey yaparsan daha az olduğunu düşünür. O böyleydi. O öyle değil. Ondan korkardı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İzlenim istiyordun, değil mi? Bir yıl kadar önce, bir parti için detayları ve menüyü hazırlıyorduk. Evlerinin yemek salonunda, elimde çizelgeler, listeler ve getirdiğim tatlı örnekleriyle oturuyordum. Kahve içiyorduk. Biraz eğleniyorduk ve o gülüyordu. O

içeri girdi ve ben onu gördüm. Sadece bir saniyeliğine. Gözlerinde korkuyu gördüm. Üstünü örttü, ayağa fırladı, ona kim olduğumu ve ne yaptığımızı hatırlattı. Her şey parlak ve ışıltılıydı. Ama üzerinde çalıştığımız çizelgelerden birine uzandığında parmakları titriyordu."

Jacko'nun ağzı gerildi. "Bir daha asla böyle karşılaşmadık. İşleri çoğunlukla 'link' ya da e-posta yoluyla hallettim."

Satışları sıraya koyan kadın sallanan kapılardan içeri girdi, Eve ve Peabody'yi inceledi. "Annem bu diski polise vermemi söyledi." Cebinden çıkardı. "Strazza etkinliğinde çalışan herkesin isimleri, iletişim numaraları ve adresleri var. Ve eğer ailedenlerse ne kadar süredir bizim için çalıştıkları."

Babasına baktı. "Annem benim yerime tezgahın başına geçti. Polisle konuşmam gerekiyor."

Jacko eğilerek başının tepesine şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Endişelenecek bir şey yok, bebeğim."

"Dr. Strazza öldürüldü mü? Ve Bayan Strazza yaralandı mı?"

Zeyna'nın kuzeniyle aynı iri mavi gözleri ve beyaz bir başlığın altında altın sarısı kestane rengi saç demeti vardı. Önlüğünün cebinden parlak kırmızı bir su şişesi çıkardı ve kana kana içti. "Buna inanamıyorum. Ama bizden biri olamazdı. Yani, hiçbirimiz asla... Ayrıca, herkes benden ve Hugh'dan önce gitti. Hepimiz yani."

"Bundan eminsin."

"O listedeki herkesi tanıyorum. Kardeşim de o listede. Barmen olarak çalışıyordu ve tatlıdan önce ayrıldı. Nat ve ben servis yaptık, sonra onu evine gönderdim. Elroy hariç tüm mutfak personeli tatlı sırasında ayrıldı. O da Nat'le birlikte gitti. Bryar vardı,

Zach, ve Hugh vale-Hugh koşucu olarak görev yaptı. Demek istediğim, kendisine nerede ihtiyaç duyulursa orada çalışıyordu. Hugh bana Zach ve Bryar'ın birlikte metroya doğru yürüdüklerini söyledi. İyi bir mahallede bile olsa, babam bir etkinlikten sonra kızların tek başına yürümesinden hoşlanmaz. Lacy, kardeşim Noah'la birlikte barmenlik yaptı ve mutfak personeli Rachel, Trevor ve Marty'yle birlikte ayrıldı. Rachel, Trevor, Marty ve ben birlikte yaşıyoruz. Eve geldiğimde hâlâ ayaktaydılar."

"Pekâlâ. Geriye dönüp baktığında tuhaf görünen bir şey fark ettin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Elli kişilik çok yemekli, oturmalı bir akşam yemeği hazırlarken gerçekten çok dikkatli olmanız gerekiyor. İlk yemeği oturma alanında servis ettik ve o servis edilirken yemek masasını hazırladık. Ana yemek devam ederken ilk yemeği temizledik, doğru şarabın sunulduğundan, bardakların doldurulduğundan emin olduk. Bayan Strazza'nın bir alma listesi vardı. Sonra oturma odasına döndük - ama masa ve sandalyeler olmadan - tatlı için."

"Ne demek 'masa ve sandalyeler olmadan'?" "şey, onun masa ve sandalyeleri değil. Kiralık, süslü ilk ders."

"Hangi şirket?"

"Kredi Yıldızı," dedi baba ve kızı birlikte.

"Yıllardır onlarla etkinlikler yapıyoruz," diye devam etti Jacko. "Sağlamlar."

"Kiralıkları ne zaman getiriyorlar, ne zaman götürüyorlar?"

"Onları beş civarında getirdiler," dedi Zeyna ona. "Ben kurulumu denetlemek için oradaydım. Nat ve ben masa dekorunu yaptık - Bayan Strazza ile birlikte. O da el atmayı sever. Onlar seçtiler

Sekiz buçukta kalktılar. Biz çıktık, onlar geldi. Yaklaşık on ya da on beş dakika içinde girip çıktılar."

"Mürettebatı tanıyor muydun?"

"Ah... çoğunlukla. Yani... Emin değilim. Çok meşguldük." Babasına baktı. "Ah, baba."

"Merak etme." Adanın etrafından dolanıp onu kendine çekti. "Bunun için endişelenme."

"O haklı," dedi Eve. "Kiralama ekibinde kaç kişi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Dört, hayır, beş. Beş. Birkaçını tanıyorum. Ama meşguldüm, düşünecek zamanım olmadı."

"Başka bir şey hatırlarsanız benimle ya da Dedektif Peabody ile irtibata geçin. Zaman ayırdığınız ve yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. Ve diğer her şey için."

Jacko kızının sırtını sıvazlayarak başının üzerinden baktı. "Bayan Strazza ziyaretçi kabul edebilir mi?"

"Şu anda söyleyemem."

"Doktoruna danışabilir miyiz, bakalım ona biraz çorba gönderebilecek miyiz?"

"Delroy Nobel St. Andrew's'da. Sen ne yapıyorsan yap Jacko," dedi Eve. "Biz de yapacağımızı yaparız."

* * *

Sokakta, Peabody paltosunun içinde kambur duruyordu. "Eğer bir şeyler hazırlatmaya param yetseydi, kimi kullanacağımı biliyorum." Taşıdığı kutunun tepesine vurdu. "Bunlar gerçekten harika yapışkan çöreklerdi. Bunları Merkez'e mi götürüyorsun?"

Bunu düşündü. "Bir tanesini çıkar." "Bir tane daha mı yiyeceksin?"

"Hayır. Birini çıkar. Roarke bir tane hak etti."

"Aw. Gördün mü, senin için her gün Sevgililer Günü."

"Evet, 7/24 romantik bir aptalım. Sadece bir tane, hatta iki tane, biri McNab için. Kanıt torbalarına koy. Ve Loan Star Rentals'ın nerede olduğunu bul."

"Sonraki durak?"

"Jacko'nun adamları üzerinde sıkı bir kontrolü olduğunu düşünme eğilimindeyim. Birinin kafayı yememesi mümkün değil. Ancak benzer saldırılar göz önüne alındığında, bunun seri bir suçlu olması daha muhtemel. Jacko ve Gula'nın uzun süre kandırılacağını sanmıyorum. Sırada kiralama şirketi var. Yemek şirketinin geri kalanıyla da konuşacağız ama kiralama şirketi ve morgdan sonra onları bize çekelim."

"Doğru ya. Bekle. Bugün

Pazar." "Ne olmuş yani?"

"Kiralama şirketi kapalı olabilir. Kontrol edeceğim."

"Eğer öyleyse, sahibini, müdürünü, bu işte çalışanların isimlerini bize verebilecek her kimse onu bulun."

"Tamamdır." Ama önce bagajdaki saha kitinden iki kanıt torbası aldı. Çörekler güvene alındıktan sonra Peabody PPC'sine başladı.

"Sadece pazar günleri randevu ile açık. Ben müdürü bulayım."

"Bunu yap. Önce morg."

"Oh, neşe. Onu yakaladım." Peabody yola çıkmak için yerleşti. "Müdürle irtibata geçmemi ister misin?"

"Oradan başla. İsimleri alın."

Peabody işe koyulurken Eve de zihninin topladıklarıyla oynamasına izin verdi.

Daphne sevdi. Strazza hoşlanmadı. Daphne etkileşime girdi - elini uzattı, yemek şirketiyle kahve içti, hastanede kısa süreliğine gönüllü oldu. Strazza soğuk ve kibirliydi. Yani daha yaşlı, daha zengin, talepkar ve otoriter bir koca.

Jacko korku parıltısı konusunda haklıysa, bu listeye küfürlü konuşmayı da eklerler mi?

Peabody kiralama müdürüyle konuşurken o da gösterge panelini kullanarak kendi başına biraz araştırma yaptı.

Aile içi şiddet ihbarı yok, Daphne'den ya da evin kendisinden dokuz-bir-bir yok. Acil servis ya da hastane ziyareti yok.

Peabody, "Beş adam," diye rapor verdi. "Elimde isimler ve bağlantılar var."

"Onları çalıştırın."

"Onları çalıştırmak."

Yine de o bir doktordu, diye düşündü Eve. Eğer fiziksel olarak kötü davranan bir tipse, belli etmeden onu nasıl inciteceğini biliyor olmalıydı. Eğer öyleyse, bu işin neresindeydi?

Soğuk, tacizci, kıskanç bir koca. Genç, güzel bir eş. Belki bir kaçamak ya da kaçamak yapmak isteyen biri. Bir kenara attığı ya da tamamen reddettiği biri. Bir çeşit intikam.

Tek bir saldırı olduğu ortaya çıkarsa, belki.

Tire 'bağlantısına geri döndü.

"Olsen ve Tredway'in dava dosyaları elimizde. Ve en kısa zamanda bir görüşme talebi. Üzerinde çalışacağız."

"Planlayacağım. Burada bazı sorunları olan biri var. İki saldırı suçlaması, birkaç sarhoşluk ve düzensizlik, bir de uygunsuz teşhir. Bir saldırıdan üç ay yatmış, diğeri

Bir suçlama düştü. D ve Ds için kamu hizmeti ve zorunlu danışmanlık. Uygunşuz teşhircilikten yattığı süre."

"B ve Es, gasp, hırsızlık, cinsel saldırı yok mu?"

"Hayır. Vandalizmden bir tane daha var, ama küçük bir değışiklik. On sekiz yaşındayken bir binayı işaretlerken yakalanmış. On yıl önce. O zamandan beri bir şey olmamış."

"Hepsini içeri çekelim, sohbet edelim. Mira ile konuşmam gerek." "Olası bir konsültasyon için Nobel'le temasa geçmesi ricasıyla birlikte detayları ona gönderdim." Peabody kocaman esnedi. "Adamım, şeker patlaması, şimdi de şeker çökmesi."

"Tamam." Eve park edecek bir yer aradı. "Kiralayan yerdeki beş adamla temasa geç, Merkez'de görüşmeler ayarla. Eğer içlerinden biri tereddüt ederse, onları ikna etmek için üniforma göndeririz. Bu işe yaramazsa, onlara gideriz. Ve diğer parti misafirlerinden ne öğrendiğimize bakarız."

Beyaz tünele girdiklerinde Eve yürümeye devam etti. "Bunu çözmek için bir yer bulun. Ben cesedi alacağım."

Tünel yankılandı, sert limon kokuyordu, belki sirke gibi bir şey. Ama altında ölümün lekesi duruyordu. Hiçbir şey ona dokunmuyordu.

Bedenler içeri, bedenler dışarı, diye düşündü. Bedenler açıldı, bedenler kapandı. Ve bu süreçte bir yerlerde, bedenler ME ile konuştu.

Tanıdığı hiç kimse ölülerin dilini Morris kadar akıcı bir şekilde anlayamazdı.

Sallanan kapıları iterek onun çalışma alanına girdi. Müziğin sesi kısıktı, bol baslı ve davul ritimli bir şeydi. Gece mavisi tokasının üzerinde

izgili takım elbisesinin zerine Şeffaf bir koruyucu ceket giymişti. Bugün kravat takmadıŐını ama ince gri çizgilerle aynı renkte bir balıki yaka giydiŐini fark etti. Uzun, siyah saçlarını, ortasından tek bir ince örgünün dkldŐ bir tür karmaşık düŐüm haline getirmiŐti.

Egzotik, zeki gözleri Eve'inkilerle buluştu. "Senin için erken bir sabah."

"Aslında buna uzun bir gece diyebiliriz. Roarke ve ben karısıyla karşılaştık" -döŐemenin üzerindeki cesedi işaret etti- "neredeyse kelimenin tam anlamıyla, bu sabah iki sularında, havalı bir anlaŐmadan eve dönerken."

"Anlıyorum. Burada ona katılmadıŐına göre, hayatta kalmış demektir."

"Hastanede. DvlmŐ, tecavüze uŐramıŐ, çıplak bir Şekilde sokaklarda dolaşırken bulduk. Şimdilik hafızası zayıf," diye ekledi Eve.

Eve yaklaştı. Morris, Strazza'yı hassas Y kesimiyle açmıŐtı. Böyle Şeylerden rkmezdi. Hiç korktu mu hatırlamıyordu.

"Görünüşe göre," diye devam etti, "biri akşam yemeŐi partisi sırasında evlerine girmiş, yatak odasında pusuya yatmış. Parti bitmiş, saldırıya uŐramıŐlar. Koca zapt edilmiş, kadın zapt edilmiş ve tecavüze uŐramıŐ, ikisi de hırpalanmış. Evdeki birkaç kasa açık ve boş. Birkaç deŐerli eşya daha kayıp görünüyor."

"Düz bir hırsızlık bunu yapmaz."

"Hayır. Bunun bir kısmı daha çok bonus olabilir. GreceŐiz."

"Kurbanın mücadele ettiŐini söyleyebilirim. El ve ayak bileklerini aŐındıracak kadar mücadele etti. GrdŐnz gibi,

İnce, keskin bir bıçakla açılmış, hayati tehlikesi olmayan çok sayıda kesik. Ben oyumu neşterden yana kullanırdım."

"Vic bir doktor, bir cerrah. Bu işe yarayabilir."

"Darbelerin çoğu yüze geliyordu. Yumruklar eldivenli, muhtemelen pürüzsüz deri ve bir çeşit sap. Orada da deri olduğunu söyleyebilirim. Vücut darbeleri hasar ve acı vermek için iyi yerleştirilmiş. Böbrekler, karın, diz kapakları."

Eve'e mikro gözlüğü uzattı ve kendi gözlüğünü taktı. "Fermuarlar eti ısırmış, tahta parçaları var ve laboratuvarın koli veya çember bandından yapışkan olduğunu doğrulamasını bekliyorum."

"Evet, fermuarını çektim, üzerini bantladım. Kırıldığı sandalyenin odunu."

"Bu darbe burada." Morris kafaya doğru ilerledi. "Künt bir aletle yapılan kapsamlı bir darbe. Bunu diğer yaralanmalardan en az bir saat sonrasına tarihleyebilirim, kesinlikle zapt edilmeden önce onu etkisiz hale getiren şey değil."

"Muhtemelen ilk darbe, onu zapt edebilmek için bayıltmak içindi. Saldırıdan sonra kurban bağlı olduğu sandalyeyi kırdı. Kırmayı başardı ve saldırgana saldırmaya çalışacak kadar ayağa kalktığını görüyorum."

"Bu yaranın açısı birbirlerine dönük olduklarını ve saldırganın hafifçe sol tarafta olduğunu gösterdiğinden bu uyuyor."

"Büyük, ağır kristal vazo. Onu yere sermek zorundaydık, değil mi?" "Adrenalini hesaba katsak bile, böyle bir vuruş onu dümdüz etti."

"Tıbbi terim."

"Tabii ki. Düşecek, kesinlikle bilincini kaybedecek."

"Saldırgan iyi bir önlem olarak ona iki darbe daha vurdu."

"Hemen değil."

Eve'in gözleri keskinleşti. "Ne kadar boşluk var?"

"Size ilk baştaki yaranın en az on beş dakika boyunca kanadığını söyleyeceğim. On beş ila yirmi. Kanın pıhtılaşmaya başlaması için zaman vardı. Öldürücü darbe -ki bunlardan biri kafanın arkasına gelseydi bu işi bitirirdi- kalp on beş dakika boyunca kan pompalamaya devam ettikten sonra geldi. Peki ya bu? Açıkurbanın hareket ettiğini, ayağa kalktığını gösteriyor. Sonuncusu ise yüzüstü yatıyordu."

"Tamam. Tamam." Eve bir an gözlerini kapattı, gözlüklerini çıkardı, volta attı. "Vic saldırganın peşinden gidecek kadar gevşiyor. Saldırgan vazoyu kapıyor ve Vic'e önden vuruyor. Vic yere yığıldı ama işini bitiremedi. Belki aletlerini ve ganimeti alıyor, belki karısına tekrar tecavüz ediyor, belki de kendini temizlemeye başlıyor. Vic kendine gelmeye başlar, ayağa kalkmaya çalışır. Sonra da işini bitiriyor."

Başını iki yana salladı. "Aptalca. Eğer adamı öldürecekse, öldür ve işini bitir. Eğer onu öldürmekle pek ilgilenmiyorsan, eşyalarını topla ve defol git. Her şeyi etrafa saçacak kadar aptal değilsen, on beş dakikanı almaz."

Morris, "İnsanlar genellikle aptaldır," diye belirtti.

"Kesinlikle öyleler. Elli kişilik bir akşam yemeğinde bir düzine kadar personelle birlikte içeri girecek kadar akıllılar. Tabii misafir ya da personel değilse. Karısını dövecek ve tecavüz edecek kadar gaddar, kocasının önünde soyundurup tecavüz etmiş ama öldürmek için yeterince gaddar değil."

Kocası üzerine geliyor. Adamın öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu düşünmüş olabilir, sonra da işini bitirecek kadar aptal ya da ukala. Görünüşe bakılırsa, dışarı çıkmadan önce karısını serbest bırakmak için neredeyse zaman ayırmış."

"Karısını serbest mi bıraktı?"

"Yırtıkları var, kelepçelere karşı mücadele etmiş. Buradaki ölü adam kadar sert değil ama mücadele etmiş. İçinde bulunduğu duruma bakılırsa, kendi başına kurtulabileceğini sanmıyorum ve geride ne ip ne de bant kalmış. Katil poşete koyup yanında götürmüştü. Yapmak zorundaydı."

"Onu sadece canlı bırakmakla kalmadı, aynı zamanda serbest bıraktı. Onu teşhis edebilir mi?"

"Şeytan" diyor. Berbat durumda, ama onun böyle göründüğünü anladım. Maske ya da makyaj. Kılık değiştirmek için bu kadar zahmete giriyorsanız, muhtemelen hedefleri öldürmeye niyetiniz yoktur. Ama şimdi öldürdü."

Eve tekrar Strazza'yı inceledi. "Ve neredeyse bir tanede bile durmuyorlar."

5

Eve dışarı çıktığında Peabody'nin ona doğru yürüdüğünü gördü. "**Teslimatıların** beşiyle de bağlantı kurmayı başardım."

Peabody başladı. "İçlerinden biri biraz mızımızlandı ama hepsi geliyor. Zaten ikisi oda arkadaşı."

"İyi, zaman ve zahmetten tasarruf sağlar."

"Parti misafirleri için Santiago ve Carmichael'ı etiketledim. şimdiye kadar hepsi çıkış yaptı, ne zaman çıktılar, eve ne zaman geldiler. Kimse yerinde olmayan birini fark etmemiş ya da bir gariplik hissetmemiş."

Arabaya bindiklerinde Peabody tekrar sonsuz atkısına sarındı. "Olsen ve Tredway'den Olsen şu anda Central'a gidiyor, sadece konuşmak istiyor. Tredway aslında bir aile düğünü için hafta sonu Philadelphia'da. Yarın dönecek ve gerekli olduğunu düşünüyorsanız bugün de gelebilir."

"yle değil. Olsen'ı Merkez'e kadar geemezsek, bu işi halletmek için on kişiye ihtiyacım var, dosyalara hızlıca bir göz atın. Onu salona yerleştireceğiz."

Kitabına başlamak, panosunu kurmak istiyordu ama bunlar dedektifle yapacakları toplantıya kadar bekleyebilirdi. Yine de diğer saldırılarla ilgili dosyalara bir kez daha bakmak istiyordu.

"Teslimatçıları teker teker görüşmeye alıyoruz. Sabah ilk iş Mira ile görüşmek istiyorum."

"Çoktan ayarlandı. O sana gelecek."

"Minnettarım." Eve arabasını Central'daki garaja çekti ve kendisine ayrılan yere girdi. "Nobel'i tekrar etiketleyin, Daphne Strazza'nın durumu hakkında bilgi alın."

Asansöre bindiklerinde Peabody etiketi yapıştırdı. "Posta aldım, mesaj bırakıyorum."

"Sorumlu hemşireyi deneyin." Eve asansörden indi, çalışma odasına girdi, Baxter'ın izinli olmak yerine masasında oturduğunu ve parlak diz altı çizmeler ve dar siyah pantolon üzerine kalın mavi bir kazak giymiş soluk tenli bir sarışını eğlendirdiğini fark etti.

Kadın döndü ve Eve'in gözleriyle karşılaştı. Eve onlarda polis gördü.

"Dedektif Olsen."

"Teğmen. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Ben de sana. Boğa güreşine doyamadın mı, Baxter?"

"Trueheart ve ben bir tane yakaladık, çoktan tamamladık, bu yüzden

onu eve gönderdi. Nikki senin de bir tane yakaladığını söylüyor; belki de onunkilerden biriyle bağlantılıdır."

"Olabilir. Dedektif Peabody sizi salona yerleştirecek, Dedektif. On kişiye ihtiyacım var."

"Yolu biliyorum. Ne zaman hazır olursanız, Teğmen. Görüşürüz David."

Olsen koluna koyu renk bir palto geçirerek dışarı çıktı. Eve kaşlarını kaldırarak Baxter'a baktı.

"Nikki ve ben eskiden bir iki kez birlikte çalışmıştık." Gülümsedi ve gülümsemesindeki hızlı parıltı çalışmaktan fazlasını yaptıklarını gösteriyordu. "Sağlam kızdır."

"Bildiğim iyi oldu." Onu toparlanması için bıraktı ve ofisine geri döndü.

Kahve önce gelirdi. Fincan elinde dumanı tüter tümez masasına oturdu ve beynini temizledi.

Sonra notlarıyla en baştan başladı. Zaman çizelgeleri, gözlemler, gerçekler, kanıtlar, isimler, yerler.

İki dava dosyasını gözden geçirdi, Olsen ve Tredway'in çok titiz davrandıklarını fark etti. Yine de ortaya çıkardıkları hiçbir şey kurbanları birbirine bağlamıyordu. Her iki çiftin de maddi durumlarının iyi olması, toplumun üst tabakasında yer almaları dışında bir kesişme yoktu.

Daha fazla not aldı, bazı sorular ekledi ve Olsen ile doğrudan konuşarak zamanını daha iyi değerlendireceğine karar verdi.

Dışarı çıktı, Peabody'ye işaret etti, o da parmağını kaldırarak 'link'ten konuştu.

"Teşekkürler. Daha sonra tekrar kontrol ederiz. Nobel," dedi Eve ayağa kalkarken. "Bayan Strazza tedirgin ve endişeli bir şekilde uyandı, kısaca histerikti. Ona hafif bir yatıştırıcı daha verdi. Şeytanın onu bulmasına izin vermemesi ve saklaması için yalvarmış. Şimdilik bu kadar. Tek hatırladığı bu. Doğrudan Mira'yla konuştu - proaktif bir tiptir - ve bugün daha sonra bir değerlendirme yapmak için gidecek."

"Güzel. Belki Mira ondan bir şeyler çıkarabilir."

Polis salonuna doğru yürüdüler; Olsen küçük masalardan birinde oturmuş PPC'siyle uğraşırken dirseğinin dibindeki fincanda bir şeyler buğulanıyordu.

El cihazını yere bıraktı. "Kahve burada benim evimden daha iyi."

"O zaman evinizde inanılmaz derecede kötü kahve olmalı." "Oh, öyle. Stan burada olacaktı, Komiser, ama onun

Philadelphia'da yeğenimin düğünü var, ya da dün vardı. Bugün bir tür aile anlaşması var."

"Sorun değil. Dosyalarınıza göz attım Dedektif, ama neden bize yol göstermiyorsunuz?"

"Elbette. Geçen yıl Temmuz ayında, Rosa ve Neville Patrick arkadaşlarıyla dışarıda geçirdikleri bir akşam yemeğinden ve tiyatrodan eve döndüler. Yeni evlilerdi; bir önceki Haziran ayında büyük bir sosyete düğünü yapmışlar ve Nisan ayından beri Riverside Drive'daki evde yaşıyorlardı. Üç katlı şehir evi, sağlam güvenlik. Alarmin kapalı olduğunu fark ettiler ama Rosa -Neville'le restoranda buluşup evden en son çıktığı için- alarmı çalıştırıp çalıştırmadığını hatırlayamadığını itiraf etti. Her halükarda bir şey düşünmediler. EDD daha sonra alarmin tehlikeye girdiğini ve güvenlik kameralarının bozulduğunu doğruladı."

Durakladı, yudumladı. "Rosa doğruca yukarı çıktı. Neville ikisine de birer içki ısmarladı ve ondan iki ya da üç dakika sonra yukarı çıktı. Rosa, vampir kıyafetli bir adamın -beyaz yüzlü, siyah gözlü, sivri kesici dişleri olan, siyah pelerinli- onu arkadan yakaladığını ve boğazına bir bıçak dayadığını söyledi. Ona kesinlikle hareketsiz ve sessiz olmasını yoksa onu keseceğini söylemiş. Bileklerine kelepçeler taktı, arkasından yüzüne yumruk attı. Zili çaldı, LT. Yarı baygındı.

Neville içeri girdiğinde. Karısını gördüğünü, burnunun kanadığını ve gözlerinin donuk olduğunu söylüyor. Saldırgan bıçağı boğazına dayamış ve oturmasını emretmiş. Neville tereddüt edince, saldırgan Rosa'ya bıçağın tadına baktırmış. Neville oturdu ve saldırgan bıçağı Rosa'nın boğazına dayadı, onu Neville'e fermuarlı kelepçe takmaya zorladı.

"İki kurban da direnmedi, ikisi de saldırgana istediğini almasını söyledi. Rosa'yı Neville'i bir iple sandalyeye bağlamaya zorladı, sonra bağları tekrar ona taktı, daha fazla ip eklerken yüzüstü yere yatmasını emretti, ipi bantla sabitledi. Neville tamamen bağlandıktan sonra onu dövdü - siyah deri eldivenli yumruklar, siyah ağırlıklı bir sap. Sonra Rosa'yı yatağa sürükledi, kıyafetlerini yırttı ve ona tecavüz etti."

"Kıyafetlerini mi yırtmış?"

"Hepsini parçaladı. Sonra Rosa'yı yatak başlığına bağladı, birkaç kez yumrukladı ve kasaların şifrelerini istedi - üç tane olduğunu biliyordu. Kişisel değerli eşyaları için dolaplarında birer tane ve Neville'in ev ofisinde de bir tane. Tereddüt etmediler, ona istediğini verdiler ama yine de ikisini de bayıltana kadar dövdü. Neville kendine geldiğinde hem Rosa'nın hem de kendisinin bağları çözülmüştü, Rosa hâlâ baygındı. Dokuz-bir-bir'i aradı. Çağrı eve geldikten iki saat sonra geldi. Kasaların üçü de boşaltılmıştı ve Rosa'nın kokteyl elbiselerinden biri, bir çift gece ayakkabısı ve bir gece çantası da dahil olmak üzere birkaç eşya kayıptı. Dosyada diğer kayıp eşyaların bir listesi var. Bunların hiçbirinin rehin verildiğine ya da satıldığına rastlamadık."

Olsen durdu, biraz daha kahve içti. "Sorunuz var mı?" "Bir sürü, ama bitir."

"Bunu sarmak için, şimdilik, DNA yok, ip ve bant dışında lif yok, parmak izi yok, hiçbir şey yok. O aptal değil. Sonunda Rosa, ona tecavüz ederken kulağına fısıldadığını hatırladı. "Sahip olduğun en iyisi," diye tekrar tekrar fısıldamış ve onu boğmuş, ona sahip olduğu en iyisi olduğunu söylemesini yoksa onu öldüreceğini söylemiş, sonra da Neville'i. Neville, herif Rosa'ya tecavüz ederken Neville'e baktığını, sırttığını ve güldüğünü söyledi."

"Sesinden bir şey anladılar mı?"

"Pürüzsüz, sofistike, devlet okulu İngiliz aksanı. Ama Rosa'ya tecavüz ederken birkaç kez aksanını düşürdü ve Neville -ki kendisi de devlet okulu İngiliz- bunun sahte olduğunu söyledi. Beyaz bir adam olduğunu düşünüyorlar ama ikisi de emin değil. Yüzü makyaj ve bir tür maskeyle kaplıydı - her ikisi de çok teatral, çok otantik olduğunu iddia ediyor."

Eve, "Tecavüz sırasında yüzünden daha fazlası açıktaydı," diye belirtti.

"Aynen öyle. Siyah bir prezervatif takıyordu, şaftını kapatıyordu ve taşakları beyazdı - beyaza boyanmıştı - bembeyaz. Elbiselerini ya da pelerinini hiç çıkarmadı. Uzun siyah saçları vardı, peruk mu gerçek mi anlayamadılar. Siyah gözler. Rosa lens olduğunu düşünüyor ama yüzde yüz değil. Tiyatro ya da kostüm deneyimi olduğunu ve ortalamanın üzerinde e-becerileri olduğunu düşünüyoruz. Ve hiçbir yere varamadık."

Olsen durakladı, biraz kahve içti. "Pekâlâ. İkinci olay, geçen Kasım. Bu olayda çift -Ira ve Lori Brinkman- uzun bir tatilin ardından evlerine dönüyorlar.

Hamptons'da Şükran Günü'ne özel bir hafta sonu. Ev droidi çantalarını yukarı çıkarır ve geri dönmez. Ira yukarı çıkar, droidi devre dışı bulur ve arkadan saldırıya uğrar. Bir sandalyeye bağlanmış olarak uyanır, karısının gözü morarmıştır ve saldırganımız boğazına bıçak dayamıştır. Bu kez bir tür hortlak gibi giyinmiştir; gri bir yüz, kadavra gibi elmacık kemikleri, gri gözler, eski moda siyah bir takım elbise giymektedir. Lori'ye soyunmasını yoksa Ira'nın bağırsaklarını deşeceğini söylüyor. Lori soyunduğunda, onu yatağa sürükler, tokatlar, tecavüz eder, boğar.

"Olsen sözlerine şöyle devam etti: "Saldırgan onu yatağın üzerinde bırakıyor,

"Ira'nın canına okumak biraz zaman alıyor, sonra geri dönüp Lori'ye tekrar tecavüz ediyor, ona 'Sen sahip olduğum en iyisisin' diye bağırmasını söylüyor, bağırmayınca da bağırana kadar onu kesiyor."

Kısa bir nefes aldıktan sonra Olsen biraz daha kahve içti. "İki kasaları var, biri soyunma odasında, diğeri kütüphanede. Saldırgan şifreleri istiyor, ikisini de biraz daha hırpalıyor ve onları yalnız bırakıyor. Ira'nın bilinci zar zor yerinde, girip çıkıyor. Lori şoktadır. Saldırgan geri gelir, ona üçüncü raundu verir, bu sefer ona defalarca bunun şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olduğunu ya da bunu istediğini bildiğini söyler. Lori'ye tecavüz ederken Ira'yı da izliyor. İş bittiğinde, Ira'nın kafasının arkasına sapla vurur. Lori ona tekrar vurup vurmadığını hatırlamıyor, kafası bulanık, onu ne zaman bıraktığını da hatırlamıyor. Dokuz-bir-bir'i aramış, onlara gerçek bir bilgi verememiş. Sadece "Bize yardım edin. Ira'nın öldüğünü düşünmüş. Olay yerine gelen polisler onu Ira'nın kucağında kıvrılmış halde bulmuşlar, Ira hala baygınmış. Saldırı iki saat ve yaklaşık yirmi dakika sürdü."

"Ne aldı?"

"Kasanın içindekiler, bazı pahalı eşyalar, küçük bir tablo, bir şişe yüksek kaliteli brendi ve Lori'nin kokteyl elbiselerinden biri, ayakkabıları ve çantası."

"Ses mi?"

"Çakıllı, içi boş, derin boğazlı. İkinci çifte ilkinden daha fazla zarar vermiş, ikinci saldırıda kadına birden fazla tecavüz etmiş, her ikisinde de tıbbi neşter olduğuna inandıkları bıçağı kullanmış. Sadece sığ kesikler ve dilimler, ama bu bir tırmanma. Kurbanlar arasında herhangi bir geçiş bulamadık."

Olsen gözlerini ovuşturdu. "Üzgünüm, unutmuşum. Ses efektleri vardı. Drakula için uluyan kurtlar, hortlak için tıkırdayan zincirler. Lori ve Ira ışıklara bir şey yaptığını söylediler. Anlaşılır bir şekilde bu konuda belirsizler ama ikisi de ışıkların gri ve loş olduğunu ve bir flaş ışığı olduğunu söyledi."

"Kostümlerle uyumlu olması için," dedi Eve. "Her saldırının teması."

"Biz böyle görüyoruz. İlk çift, Upper West - On Screen Productions'ın sahiplerinden biri - ofisleri New York'taki merkezlerinde. Oraya baktık -kostüm, tiyatro- ama bir şey bulamadık. Rosa profesyonel bir komite üyesi diyebiliriz. Sosyete kızı, iyi işler yapıyor ve çok alışveriş yapıyor. İkinci çift, adam uluslararası finans işinde, kadın da insan hakları avukatı. Hepsinin de iyi insanlar olduğunu eklemek isterim. Aralarında hile yapan, fahişelik yapan, yasa dışı işler yapan ya da alçakça işler yapan birine rastlamadık. Rosa 26 yaşında, Neville 30 yaşında. Ira kırk dört, Lori kırk iki yaşında. Rosa Hispanik, Neville İngiliz, Ira Yahudi, Lori melez.

Yarış. Her iki kadın da göz kamaştırıcıdır, Komiser, bu yüzden bu bir rol oynayabilir. İkisi de sık sık sosyete medyasında yer alıyor. Neville eğlence medyasında, Ira finans sektöründe. Rosa hayır işleriyle, Lori insan haklarıyla ilgileniyor, ama başka isimler altında senaryo doktorluğu ve senaryo yazarlığı da yapmış. Ancak ortak arkadaşları yoktu, aynı satıcıları, doktorları, spor salonlarını, temizlik hizmetlerini vb. kullanmıyorlardı. Konutlardan alınan hiçbir şey sokakta görülmedi."

Olsen fincanını kenara itti. "Ve şimdi o öldürdü Birisi."

Eve arkasına yaslandı. Baxter Olsen'in sağlam olduğunu doğrulamamış olsa bile Eve onu da aynı şekilde değerlendirecekti. "Hayatta kalan kurbanımız henüz bize fazla ayrıntı veremiyor. Bir şeytanı tarif ediyor."

"Vampir, hortlak, şeytan. Bir tema seziyorum."

"Takip ediyor," diye kabul etti Eve. "Temel yöntemler aynı. Kurnazca eve girme, çifti yatak odasında bekleme, yumruklar, bıçak, sap, bağlama. Şiddetin tırmanması ve boş zamanlarının daralması. Olay yerimiz, erkek kurbanın sandalyeyi kırdığını, saldırmaya çalıştığını ve saldırganın onu ağır bir kristal vazoyla yere serdiğini okuyor. Sonra bir zaman boşluğu var-Morris," dedi Eve Peabody'ye. "İki öldürücü darbeden yaklaşık on beş dakika önce. Bu da düşünülmesi gereken bir şey. Üç kasayı boşaltmış. Bunun dışında, muhtemelen aksesuarlarıyla birlikte bir kokteyl elbisesi de dahil olmak üzere başka ne aldığını doğrulayamayız - kurtulan kişi bize söyleyene kadar. Dr. Mira bugün onu görecekt."

Olsen, "Daha iyi kimse yok," dedi. "Onunla konuşmamın bir yolu var mı?"

"Şu anda hayır diyeceğim. Bu işte payınız olmadığı için değil, devamız ilerledikçe sizi de dahil etmek niyetindeyim ama duygusal olarak kötü durumda. Başka bir yüz, başka bir sorgulayıcı eklemek istemiyorum."

"Bunu anlıyorum. Stan ve ben bir tecavüz mağduruna nasıl yaklaşacağımızı biliyoruz."

"Anlaşıldı, Mira'ya sizi ve ortağınızı raporlarına kopyalamasını söyleyeceğim. Elimdekileri size vereceğim ve aynısını bekliyorum."

"Alacaksın."

"Başlangıç olarak, bir varyasyon var. O eve girdiğinde bu kurbanlar elli kişilik bir akşam yemeği partisi veriyorlardı."

Olsen yanaklarını şişirdi. "Tanrım, gittikçe cesaretleniyor."

"Geri kalanı cinayete kadar temel şablonu takip ediyor. Konuşmamız gereken bazı insanlar var. Bir şey öğrenirsek, iletiriz. Dosyalarınızı kontrol edeceğim - Jacko's Catering ve Loan Star Rentals için de aynı şeyi yapıyorsunuz. Son kurbanlar bu parti için ikisini de kullanmış ve geçmişte de kullanmışlar. Yemek şirketi temiz çıkıyor ama bir bağlantı olabilir."

"Ben ilgilenirim. İstersen benim görüşümü alabilirsin?" "İstiyorum."

"O bir korkak, ama birçok tecavüzücü öyledir. Ve bir sadist, ve dramayı seviyor. İkisini de cezalandırdığını anlamalısınız. Kocanın acı çekmesini, kendini iktidarsız hissetmesini istiyor. Belki de baba sorunları, kim bilir. Mira'nın profilini aldım, ikincisi tıkladıktan sonra ona gittik. Dosyanın içinde."

Olsen ayağa kalktı. "Yapabileceğimiz her türlü yardım sizindir. Teğmenimizle birlikte temizleyebiliriz." Tereddüt etti. "Senin bir itibarın var

-İkiniz de," dedi Peabody'ye bir bakış atarak. "Ve bu kaya gibi sağlam. Ama yine de Baxter'a fikrini sordum. Önemli olduğunda palavracı değildir."

"Sadece geri kalan her zaman."

Olsen sıırttı. "Ve bu işte çok iyi. Şimdiye kadar altında çalıştığı en iyi LT olduğunu söylüyor ve Peabody de olabildiğince iyi. Yani."

Eve'e elini uzattı. "Zaman ayırdığın için teşekkürler. Bu piçi yakalamak için yapabileceğimiz her şey bana mutluluk dansı yaptıracak."

Olsen gittiğinde, Peabody kendini beğenmişti. "Bir ünüm var." "Bütün bunlardan bunu mu çıkardın?"

"Sadece güneşlenmek için biraz zaman ayırıyorum." Eve ayağa kalkarken, "Güneşlenme işi bitti," dedi.

"İyi ki Oliver Quint'in az önce giriş **y a p t ı ğ ı n a d a ı r** bir bildirim aldım. Teslimatçılardan biri."

"Onu mülakata alalım."

Dışarı çıktıklarında Peabody, "Olsen'ı sevdim," dedi. "Sence o ve Baxter..."

"Baxter'ın göbek adı ne?" "Horndog.

Evet, bu cevaplar."

* * *

Quint, kocaman gözleri ve küçük bir sakalı olan sıska, siyah bir adamdı. Dar omuzları kamburlaşmış ve koyu ay gözleri fırıl fırıl dönerek kutunun içinde oturuyordu. Eve'in ilk aklına gelen, bu kadar ürkek birinin bir torba soya çalmayı başaramayacağı oldu.

bir hırsızlık, tecavüz ve cinayet üçlüsünü düzenlemekten çok daha az.

Ama bir yerden başlamak gerekiyordu. "Gergin misin, Oliver?"

"Adım Ollie, tamam mı? Başım belaya girdiğinde annem bana Oliver der. Başım belada mı?"

"Seni oraya götürecek bir şey yaptın mı?"

"Bakın, Chachie bilek ünitesini nasıl bulduğunu ve biraz çiziğe ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ondan ucuza aldım. Belki bir yerlerden çalmıştır diye düşündüm ama ben çalmadım."

Eve kaşlarını kaldırıp Quint'in kemikli bileğindeki siyah, sahte deri bandı ve büyük boy üniteyi inceledi.

"Şu bilek ünitesi mi?"

"Şey, evet. Bak, benimki bozuldu, bu yüzden-"

"Yani polis sorgusuna çalıntı olduğuna inandığınız bir şeyle mi gidiyorsunuz?"

"I..." İçtenlikle şaşırılmış görünüyordu. "Eskisi bozuldu."

"Bilek ünitesiyle ilgilenmiyoruz, Ollie."

"Oh." İri gözlerini kırıştırdı. "Hey, o partiye sadece Marletta ile takılmak için gittim ve kalmadık. Belki bir saat."

"Ne partisi?"

"Lorenzo'nun partisi." Utangaç bir "aman be" gülümsemesini denerdi. "Belki orada Zoner falan olur diye düşünmüştüm ama hiç yoktu. İyi bir işim var ve sen de kovulabilirsin. Ayrıca annem derimi yüzerdi."

Peabody ona gülümsedi. "Annen iyi ve akıllı bir kadına benziyor."

"Çocuklarını suçlu olsunlar diye yetiştirmiyor. Bize her zaman söyler."

"Bu çok iyi. İşini seviyor musun, Ollie?" Peabody ona sordu.

"İyi ve güzel. Parası iyi, Carmine da sağlam bir adam. Üç yıldır çalışıyorum ve yılın ilk ayında zam aldım."

Eve, "Dün bir teslimat ve teslim alma işlemi yaptınız," diye söze başladı.

"Dün toplam beş iş yaptım. Hafta sonları yoğun oluyor. Beş teslimat," diye nitelendirdi. "Üç toplama. Bu gece bir teslimatım daha var."

"Strazza işi," diye niteledi Eve.

"Um."

Ama kadın adresi saymaya başlayınca neşesi yerine geldi.

"Elbette. Beş onluk masa, elli sandalye. Teslimat ve kurulum - bu tam beş içindi ve sekiz buçuk ile sekiz kırk beş arasında parçalanır ve toplanır. Büyük bir ev; bu iş sayesinde pek çok süslü yer görebiliyorsunuz. O yerde birçok kez iş yaptık. Bayan iyi bahşış veriyor. Bazıları vermez ama oradaki kadın verir. Her zaman teşekkür eder. Bazıları etmez."

"Misafirlerden herhangi birini gördün mü?"

"Oh, hayır, uh-uh. Onlar yemek odasındayken içeri girdik. Yemekten önce oturma odasında süslü bir şey yapıyorlardı. Neden bilmiyorum ama beni ilgilendirmez. Sadece içeri girdik ve yemeği yapan bayan - bu Zeyna! Evet, o da iyi biri. Bulaşıkları temizledi ve

Her neyse, içeri giriyoruz, masaları kırıyoruz, kiralıkları çıkarıyoruz. Sessiz ve hızlı bir şekilde."

"Yani senden başka kimse girip çıkmadı. Sadece yemek servisi personelini gördünüz."

"Valeler dışarıdaydı, onlarla biraz atıştık. Sonra da eğlence."

Eve bir parmağını kaldırdı. "Eğlence mi?"

"Evet, sanırım. Onu gerçekten görmedim. Luca onun eğlence olması gerektiğini söyledi."

"Neye benziyordu?" "Luca mı?"

"Hayır, Ollie, eğlence."

"Stizzle ile bir masayı taşıırken bir anlığına gözüm ilişti ve bu adam merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

-Evin içinde. 'Sanırım akşam yemeğine geç kaldı' dedim ve Luca, nasıl eğlence olması gerektiğini söyledi."

"Bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?" Peabody sordu.

Ollie'nin sıska kaşları ciddi bir düşünceyle birbirine yaklaştı. "Sanırım öyle görünüyordu. Arkadan. Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Beyaz adam, siyah adam, herhangi bir şey?" Eve sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım üzerinde büyük siyah bir palto ve şapka vardı. Pek dikkat etmemiştim, bilirsiniz, çünkü çok hızlı gidiyorduk. Büyük masalar ve çift kapılar olduğu için ana girişi kullanmak daha hızlıydı. Onu sadece merdivenlerden çıkarken gördüm."

"Sekiz buçuk ile sekiz kırk arasında," diye ekledi Eve.

"Sanırım sekiz kırk gibi ya da onun gibi bir şeydi. Sanırım yirmi dakika içinde girip çıktık ve

Son masa. Birkaç sandalye daha kaldı. Ben de yemeğe geç kaldığını düşündüm ama Luca onun eğlence olduğunu söyledi. Süslü partilerin verildiği büyük evlerde çoğu zaman eğlence olur."

"Tamam Ollie, geldiğin için teşekkürler." "Gidebilir miyim?"

"Evet." Eve kapıyı açmak için ayağa kalktı. "Ve Ollie, kendine bir iyilik yap ve Chachie'den başka bir şey alma. Bir gün geri dönüp seni kıçından ısırabilir."

"Annem de böyle derdi."

"Anneni dinle."

O gittiğinde, Peabody nefesini tuttu. "Katil içeri girdi ve st kata ıktı."

"Cesurca," dedi Eve. "ok cesurca. Ve iyi zamanlanmış. Valeler mola veriyor, teslimatılarla konuşuyor, teslimatılar girip çıkıyor, yemek servisi personeli oturma alanında her şeyin yolunda gittiğinden emin oluyor. Diğer herkes yemek odasında ya da mutfakta. Luca'yı buraya getirmeye devam edelim."

"Gerek yok. O ve oda arkadaşı az önce giriş yaptı."

"nce Luca. Bu adamın giriş yapmasına yardım etmiş olma ihtimalleri düşük ama yine de var."

Luca DiNozzo sıska siyah bir adam değil, apkın bir gülümsemesi olan, dar siyah bir kazak ve dar bir kot pantolon giymiş, spor salonundan fırlamış gibi bir vcoda sahip, gülünç derecede çekici bir İtalyan'dı.

Eve, Peabody'nin hormonlarının uğultusunu duyabiliyordu.

Kutuda rahat bir şekilde oturuyordu ama daha önce de orada bulunmuştu. Ufak tefek darbeler, diye düşündü Eve, ama ufak tefek şeyler genellikle daha fazlasına açılan bir kapı görevi görür.

"Sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

"Teğmen," dedi Eve. "Dedektif."

Adam o cilveli gülümsemesiyle gülümsedi.

"Bize Strazza işinden bahset."

"Müdavimler. Dün gece akşam yemeği partisindeydiler."

Quint'in yaptığı gibi ayrıntıları gözden geçirdi, teslimatı, zamanlamayı, kırılmayı eşleştirdi. Ama sözlerini bitirirken kıpırdandı ve çenesi gerildi. "Bir şikâyetleri mi var? O işi ben denetledim."

"Çalışanlarınız içeri girip çıkarken denetleyecek çok şey var, göz önünde bir sürü güzel küçük şey var. Kolay kap ve git. Yol boyunca bazı pürüzler yaşadın Luca."

Şimdi omuzları geriye, çenesi öne fırlamıştı. "O evden bir şey kaybolduysa, konuklardan biri cebine atmıştır. Carmine için çalışan hiç kimse hırsızlık yapmaz ve ben bu adamları tanıyorum. Jacko'nun ekibini de tanıyorum. Yani Dr. Strazza kıyameti koparıyorsa, kendi ekibine bakmalı."

"Şu şişlikler hakkında," diye ekledi Eve.

"O zaman öyleydi, şimdi böyle. İçki içerken aptallık yaptım. Bir programa katıldım, içmeyi ve aptallık yapmayı bıraktım. Ve içki içerken bile bir sakız bile çalmadım. Carmine bana bir şans verdi ve ben bunu unutmadım. Onu üzecek, kendimi üzecek hiçbir şey yapmazdım. Dediğim gibi, Strazzalar müdavimlerimiz. Güvenilir olmasaydık bizi kullanmazlardı, bu yüzden Dr. Strazza'nın kışında bir böcek varsa, bu onun sorunu."

"Strazza öldü."

Eve anlık ve şiddetli şoku gördü. Luca'nın yontulmuş çenesi kelimenin tam anlamıyla düştü.

"Ne? Ne oluyor lan? Öldü mü?"

"Öldürüldü. Beni gecene götür, Luca."

"Ben- Bekle." Gözlerini kapadı, bir dakika nefes aldı. "Bir düşünüyüm. Strazzas'lardan sonra bir pikap daha aldık. Tanrım. Ama o saat on bire kadar değildi. Kamyoneti depoya geri götürdük, istifledik, kaydını yaptık ve yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktık. Charlie'nin eve gitmesi dışında - son iş için ona ihtiyacım yoktu ve yeni bir bebeği oldu, bu yüzden onu serbest bıraktım. Geri kalanımız da SoHo'nun dibindeki toplama işini yaptı. Onu geri taşıdık, kayıtlara geçirdik, saat 12:30 civarıydı. Hepimiz bira içmeye gittik. Benim için soda. Sanırım Ollie bir civarı çıktı, sonra Stizzle, Mac ve ben bir içki daha içtik, biraz bar yemeği yedik, sadece takılmak için. Stizzle ve ben eve gittik - biz oda arkadaşınız - yaklaşık iki. Mac, şu esmerle biraz ilerleme kaydediyordu, o yüzden geride kaldı.

"Tanrım, biz kimseyi öldürmedik. Pikapları kontrol edebilirsin, girişler. Carmine'in güvenlik kameraları var ve yayınlar zaman damgalı. Adamların her birine kefil olabilirim. Charlie'nin doğruca evine, sevgilisine ve bebeklerine gittiğini garanti edebilirim. Bebek daha iki haftalık dostum. Kimseye zarar vermedik."

"Tamam. Bana geç gelen kişiden bahset. Siz işi çözerken Strazzas'ların evine giren kişiden bahsedin."

"Şu garip adam mı? Müzisyen falan, değil mi? Performans sanatçısı. Anlamıyorum. Bak, biraz su falan alabilir miyim? Tanrım, biri öldürüldü."

"Ben bakarım." Peabody ayağa kalktı ve dışarı çıktı. "Performans sanatçısı," diye sordu Eve.

"Onun gibi bir şey, diye düşündüm. Palto giymiş, şapka takmış, güneş gözlüğü takmış - sadece göt herifler ve şovmen tipler geceleri güneş gözlüğü takar, değil mi? Bir çanta taşıyor - müzik aleti gibi bir şey olduğunu düşündüm."

"Yüzü neye benziyordu?"

"Tam olarak göremedim ama sahne makyajı gibi bir şey yapıyordu. Kokusunu alabiliyordum. Kuzenim aktördür, Broadway dışında bir sürü iş yaptı. Bir tane Broadway dışı, bir tane de Broadway dışı. Yağlı boya kokusunu alabiliyordum. Garip bir sanatçı tipi, diye düşündüm ve..."

Eve vurulduğunu gördü, dehşetin rüya gibi yatak odası gözlerine geldiğini gördü. "O adam mı? Strazza'yı o mu öldürdü? Ama... yanımdan geçip gitti. Yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Ona izin verdim... Evin merdivenlerinden yukarı çıktı. Yapması gerektiği gibi. Eve girmesine izin verdim."

"Kapıyı ona sen mi açtın?"

"I..." Hızlı hızlı nefes alarak bir elini oldukça görkemli saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, tam olarak değil. Kapının yanındaydım, kapıyı açık tutuyordum - o kadar soğukken kapıda stoper kullanamazsın. Müşteriler bundan hoşlanmaz. Ben de kapıyı açık tutuyordum - Mac ve Charlie sandalyeleri taşımışlardı ve ... Ah, evet, Ollie ve Stizzle bir masayla geliyorlardı, ben de kapıyı tuttum. Bu adamın merdivenlerden kapıya doğru geldiğini gördüm, telsizle konuşuyordu. Yanımdan geçip merdivenlere doğru yürüdü ve yukarı çıktı."

Eve, Peabody'nin elinde silahla geri döndüğü sırada, "Onun 'link'inde," diye başladı.

Su.

Luca tüpü aldı, kırdı. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Buyur."

Oturdu, içti, oturdu, tekrar içti, sonra sandalyesinde doğruldu. "Hanımefendi. Bayan Strazza. Tanrım, o..."

"O hastanede."

"Oh, Tanrım, Tanrım. Ölecek mi?"

"Durumu stabil. İyileşecek. İçeri giren bu adam size bir şey söyledi mi? Telsizden konuştuğunu duydun mu?"

"Bana bakmadı bile, yanımdan geçip gitti. Ben de geçip gitmesine izin verdim. Telsizde konuşuyordu, biraz sinirli gibiydi. Sanki konuştuğu kişiye kızmış gibiydi. Dedi ki... 'Şimdi buradayım, tamam mı? Hala yemek yiyorlar.' Bunun gibi bir şey. Sanki oraya aitmiş, orada olması gerekiyormuş gibi içeri girdi. Onu durdurmayı hiç düşünmedim."

"Boy ne kadardı?"

"Dikkatimi vermiyordum. Gerçek mi? Zeyna'ya asılmak için birkaç dakikam var mı diye merak ediyordum. Onu benimle çıkmaya ikna edemedim ve dikkat etmedim. Benim kadar uzun değil," dedi Luca aniden. "Daha kısa. Evet. 1.80 boyundayım ya da tamam, 1.80 boyundayım. O daha kısaydı. Sanırım birkaç santim daha kısaydı."

"İnşa etmek mi?"

"Söylemesi zor. Bir sürü palto vardı. Fırfırları vardı!

Sanki-" Elleriyle dalgalı hareketler yaptı.

"Tiyatral, değil mi? Fırfırlı ya da her neyse, büyük siyah bir palto ve aşağı doğru çektiği büyük kenarlı siyah bir şapka, belki de bir eşarp? Dikkat etmemiştim. Gözlükler, çünkü düşündüm ki: "Pislik."

"İrk, yaş, herhangi bir şey?"

"Sesi yaşıllı gibi gelmiyordu. Ten rengini tam olarak göremedim, sanırım eldivenleri vardı. Hava gerçekten soğuktu. Görmedim... Sanırım yüzü biraz kırmızıydı. Tam olarak göremedim, iki saniye falan sürdü ama belki kırmızıydı. Bu çok garip."

Luca bir nefes verdi. "Sadece bir izlenim edindim, hepsi bu. Konser vermesi, rol yapması için birini tuttıklarını düşündüm. Beklendiğı gibi içeri girdi ve ben de ona izin verdim. Bu benim hatam mı?"

Eve onun gözleriyle karşılaştı. "Senin için yumuşak davranacağımı mı düşünüyorsun?" "Hayır." Sesi, ölmek üzere olan bir adam gibi dalgalanıyordu. Hasta. "Hayır. Tanrım."

"Sana söylüyorum, bu senin hatan değil."

Luca gözlerini kapattı. Eve onun titreyen dudaklarını birbirine bastırdığını gördü. "Öyle gibi geliyor."

"Öyle değil. Ve bize söylediğın şey onu yakalamamıza yardımcı olabilir, bu yüzden onu al. Şimdi tekrar üzerinden geçelim. Onu gören başka biri var mı?"

"Ollie bir şey söyledi. Ve evet, Stizzle. O merdivenlerden çıkarken onlar da bana doğru geliyorlardı, kapıya doğru."

"Peabody, Stizzle'ı içeri getir." Eve tekrar Luca'ya baktı. "Herhangi bir ayrıntı ekleyip ekleyemeyeceğini göreceğiz."

6

En iyi görüntüyü Luca'nın aldığı ortaya çıktı ama oda arkadaşı paltoyu, şapkayı, gözlükleri ve boyunun Luca'dan kısa olduğunu doğruladı. Ve Stizzle, UNSUB'ın botlarını fark ettiğinden beri - kısa, güdük topuklu parlak siyah - beş-sekiz olarak tahmin ediyorlardı.

Eve ertesi gün ikisinin de bir polis ressamıyla çalışmasını ayarladı. Daha fazla detay çizebilecek biri varsa o da Yancy'dir.

Kiralama ekibiyle görüşüp onları tatmin ettikten sonra, nihayet cinayet panosunu asmak ve kitabına başlamak üzere ofisine döndü.

Roarke'ı ofisinde buldu, botları (kısa, güdük topuklara gerek yoktu) masasının üzerindeydi - her zaman yaptığı gibi - PPC'si üzerinde çalışıyordu.

Siyah bir pantolon, siyah bir ceket ve çelik grisi bir kazak giymişti. Roarke'ın gündelik ofis kıyafeti versiyonu olduğunu düşündü.

"Rahat mısın?" diye sordu ona.

"İşe yarar. McNab ile EDD'deydim ve keşke bu konuda daha iyi haberler alabilseydim."

"İçimde bir his vardı."

PPC'sini ceketinin cebine soktu. "Şüphelinizin olay yerine gelip gittiğini gösteren kullanışlı bir görüntü elde edemezsiniz. Oldukça profesyonel bir şekilde güvenliğin içini boşalttı ve gerekli olanları yanına aldı. Alarmın tehlikeye atılmadığını söyleyebiliriz. Kilitler gibi içeriden kapatılmış."

"Yani içeriden bir iş olduğunu düşünürsünüz. Ama değil." Orada olduğu için, masasına koyduğu kahveyi aldı ve içti.

"Öyle değil mi?"

"Hayır, çünkü şüphelinin dün gece saat sekiz kırk sularında eve girdiğini gören üç kişi var - valelerle konuştuğumda muhtemelen daha fazla kişi olacak -."

"Görgü tanıkları mı? Yani senin haberin daha iyi. Öğle yemeği yerken bana bundan bahsedersin."

"Tahtamı ve kitabımı bir araya getirecek vaktim olmadı," diye söze başladı, adam ayaklarını masasından kaldırıp ayağa kalktığı anda.

"AutoChef'te pizza var." Durdu.

"Var mı?" "Bugün var."

"Sırf bunun için bile seninle seks yapardım," dedi ve gülümsedi.

"Kapıyı

kilitleyebilirim."

"Daha sonra."

Adam pizzayı programlarken o da tahtasında çalışmaya başladı. Pizzayı çıkardığında baştan çıkarıcı kokusu onu tam ortasından vurdu. Köpüren peynir, baharatlı sucuk.

Ağlayabilirdi.

Tek elle yedi - pizzanın birçok avantajından sadece biriydi - bu sırada tahtasını düzenledi ve ona bilgi verdi.

"Büyük piringleri var, değil mi?"

"Bence riski seviyor. Bu da eğlencenin bir parçası." Eve tahtasını inceledi, ikinci bir dilim aldı. "Zamanlamayı, rutini bilmesi gerekiyordu. Hedeflerin bir parti verdiğini bilmesi gerekiyordu. Ev sahiplerine ek olarak kırk sekiz konuk ve onların çalışanları, belki kuaförler ve bunu bilen başka kişiler olduğunu düşün. Yemek şirketini ve çalışanlarını ve bundan bahsetmiş olabilecekleri kişileri, kiralık yeri ve benzerlerini de ekleyin."

Roarke başını sallayarak ona bir peçete uzattı. "Potansiyel olarak birkaç yüz kişi zamanı, yeri ve temel düzeni biliyordu."

"Bilgi almak o kadar da zor değil. Plan yapıyor. Hedefler hakkında bilgi topluyor. İlk çift akşam için dışarıda, içeri giriyor, güvenliği devre dışı bırakıyor. İkinci çift, birkaç günlük tatilden dönüyor."

Roarke kışını sıkıştıran ziyaretçi koltuğuna yerleşirken o da oturup botlarını yukarı kaldırdı. "Şiddeti ve gecikme süresi arttı, ama Strazzalar - bu büyük bir şeydi. İnsanlar evdeyken içeri girmeleri, sahneyi hazırlamak için personelin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkmaları. Eminim bu heyecanı arttırmıştır. Muhtemelen şiddeti de buna bağlı olarak artmıştır."

"Tiyatrolar, folklorik canavarlar. Kendinizi gizlemenin daha kolay yolları da var ama o özenli olanı seçiyor."

"Ve bu keskin bir açı," diye kabul etti Eve. "Bu bir performans gibi, değil mi? Ve o karakterin içinde. Senaryoyu o yazıyor, sahneyi o kuruyor. Ama bu sefer ne yapması gerekiyordu?"

Ad lib deyin. Oraya öldürme niyetiyle gitmedi. Ama şimdi o..."

"Bir sonraki performans için bu sonu yazmasını beklersiniz."

"Var. Yapacak." Bundan hiç şüphesi yoktu. "Acı, ıstırap, korku ve aşağılanma yaratmayı seviyor. Her vakada kadın kurbanı boğarak bayılttı. Er ya da geç, kazayla ya da tasarlayarak çok ileri gidecekti. Şimdi o çizgiyi aştı. Geri dönmeyecek."

Roarke ondan şüphe etmese de, onun yaptığı gibi tahtayı inceledi. "Yine de her seferinde gitmeden önce kurbanlarını serbest bıraktı ve hatta öldürdükten sonra bile Daphne Strazza'yı serbest bıraktı."

"Evet, gösteri bitti, değil mi?"

"Mmm. Teorinizi bir sonraki adıma taşırsanız, onu bir eleştirmen istediği için mi serbest bıraktı? Sizin deyiminizle performansı yaşamış ve ondan bahsedecek birini. Hatta - kandırılmış zihnine göre- onu övecek biri."

"Bir eleştirmen gibi mi?" Bunu düşünen Eve kahvesine uzandı ve fincanı boş buldu.

Roarke ayağa kalktı ve iki tüp su aldı. Birini ona uzatırken, "Değiştirelim," diye önerdi. "Bir eleştirmen gibi," diye onayladı, "ya da bir seyirci eleştirisi. Performansının ne kadar ikna edici olduğunu anlatacak biri."

"Bunu görebiliyorum." Eve suyu yudumladıktan sonra tüpün bulunduğu tahtayı işaret etti. "Daphne Strazza tam da bunu yaptı çünkü o ruh haliyle şeytanın kendisine saldırdığına inanıyor."

"Bir oyuncu için, canlandığı karakterin kendisi olduğuna inanılmasından daha büyük bir ego artışı olamaz."

Bu korkunç bir övgü, değil mi?"

"Ego," diye mırıldandı Eve. "Övölme ihtiyacı. Kadınlara tecavüz ederken onlara kendisini övdürdü. Aptallığın yanında, ego en çok hataya neden olan şeydir."

Yine tahtayı işaret etti. "Bir örüntüyü takip etmek başka bir şey. Kurbanlar arasında bir bağlantı olmalı. Bir bağlantı noktası. SVU dedektifleri sağlam, çok titiz çalıştılar ama bulamadıkları bir şey var."

"Öyle olacak."

Ona bakmak için başını eğdi. Çok nadiren yorgun görünüyordu, çok nadiren yorgunluk belirtisi gösteriyordu ama onun gözlerinde bunun ilk işaretlerini gördü. "Öyleyse gideceğim. Sen de eve gitmelisin."

"Beni kovmak mı?"

"Kendi iyiliğin için."

"Benimle gel ve evde çalış. Biraz kestirdikten sonra."

"Valeler geliyor, onları geçmem lazım.

Ve halletmem gereken başka şeyler var. Sonra evde olacağım. Ve belki büyük, süslü yeni yatağımızda biraz kestiririm."

Ayağa kalktı, yanına gelip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Daha dün yaptığımız gibi eve döndükten sonra yine yardım balosuna gittik; büyük, süslü yeni yatağımızda henüz ne uyuduk ne de başka bir şey."

"Bunu telafi edeceğiz. Yatak odası ve diğer her şey hoşuma gidiyor."

"Ve işin büyük kısmının biz adadayken yapılmış olması daha da hoşuma gitti."

"Söylemeye gerek yok. Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim." "Orada olacağım," dedi ve onu öptü.

Adam yanından ayrılırken bunun hayatının mucizesini özetlediğini düşündü. Onunla bir evi vardı ve o da orada olacaktı.

Bacaklarını masadan aşağı sallayarak cinayet kitabına başladı.

* * *

Son görüşmeyi bitirdiklerinde Eve, Peabody'yi eve göndermeye hazırlandı.

"Biraz dinlenin. Yarın alırsınız." "Eve mi gidiyorsun?"

Doğrudan değil, diye düşündü Eve, ama... "Evet. Mira'nın profilini, sağlık görevlileri temizlediğinde kazazedeyi bir kez daha incelemeyi, Yancy'nin robot resmini istiyorum. Bunların hiçbiri şimdi olmayacak. Olsen ve Tredway'in dosyalarını evde tarayabilirim."

Peabody, ortağının yöntemlerini bildiğinden, "Seninle birlikte çıkabilirim," diye söze başladı.

"Eşyalarımı almam gerekiyor," diye söze başladı Eve, sonra New York Knicks kazağına ziyaretçi rozeti ilıstırmış iri yarı adama döndü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas'ı arıyorum." "Onu buldunuz."

"Ben Carmine Rizzo. Çocuklarım -Luca- Dr. Strazza'nın öldürüldüğünü söyledi, siz de ekibimle konuşmuşsunuz."

"Evet. Bir dakika. Evine git, Peabody."

"Bay Rizzo ile konuşabilirim."

"Ben hallederim. Git." Eve sorunu çözmek için Carmine'a döndü. "Neden gidip salonumuzda oturmuyoruz? Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye devam etti.

onu dışarı çıkardı. "Mürettebatınız işbirliğine yatkın olduğu için Pazar gününüzü bölmek için bir neden görmedik."

"Onlar iyi çocuklar. Erkekler," diye düzeltti. "Beşi de o işte çalışıyor. Onları ve ailelerini tanıyorum. Başlarının belada olmadığından emin olmak istiyorum."

"Bu noktada Luca, Ollie, Stizzle ve bir uşağa - Bryar Coleson'a - tanık olarak bakıyorum."

"Bryar'ı tanırım, iyi bir kızdır, kızımın arkadaşıdır. Tanıklar, Dr. Strazza'yı öldürdüğünü düşündüğünüz kişiyi gördükleri için mi?"

"Evet, doğru." Onu salona götürdü. "Kahve ister misin?"

"Hayır, hayır, teşekkürler." Bunu elinin tersiyle itti.

"Kesiyorum." "Oturun, Bay Rizzo."

"Carmine. Herkes bana Carmine der. Maçtaydım," dedi ona. "Bütün aile, yani bütün gün. Luca sonunda beni etiketleyene kadar bunların hiçbirini duymadım. Çocuk bu konuda hasta, yarı yarıya kendini suçluyor."

"Yapmamalı. Hiçbir şekilde suçlanacak biri değil."

Carmine başını salladı, rahatlamış bir nefes verdi. "Ben de ona aynısını söyledim. Bayan Strazza'nın hastanede olduğunu söyledi. Tatlı bir kızdır. Kötü mü yaralanmış? Buraya gelirken bir haber bülteni vardı, bir cinayet ve saldırı olduğunu söylüyordu ama ne kadar kötü yaralandığını söylemiyordu."

"Biraz hırpalanmış ama iyileşecek."

"Çoğu zaman dünyayı anlamıyorum. Dünyayı anlamıyorum. Şimdi dul ve onun yaşında. Belki ona çiçek ya da başka bir şey gönderebiliriz." Yüzü asık, gözlerini masaya dikti.

Eve, "Dr. Strazza'yı tanıyordunuz," diye sordu.

"Onu o kadar iyi tanıdığımı söyleyemem. Her zaman zamanında ödeme yapardı, ama siparişin ayrıntılarını, kurulumu Bayan Strazza'ya bırakırdı. Onunla çalışmak çok keyifliydi."

"Ben de öyle duydum."

"Yardım edebileceğimiz bir şey olursa. Çocuklardan herhangi biriyle tekrar konuşmanız ya da benimle konuşmanız gerekirse, biz buradayız."

"Son bir iki yıl içinde Neville ve/veya Rosa Patrick ya da Lori ve/veya Ira Brinkman için iş yapıp yapmadığınızı biliyor musunuz?"

"İsimleri hemen tanıyamadım ama kontrol edebilirim." Bir not defteri çıkarıp isimleri tuşladı.

"Peki ya iş yerleri, ofisler. Oraları kir alıyor musunuz?" "Her zaman."

"St. Andrew's Hastanesi mi?"

"Etkinlikler için bazı kiralamalar yaptık, elbette."

Eve şimdi not defterini çıkardı ve eski kurbanların işlerini sıraladı.

"Elbette On Screen ile çalıştık. Satın almaktansa kiralamak onlar için daha mantıklı olduğunda bazı setleri donattık." Listeleri karıştırdı. "Oh, tamam, bunlar Neville Patrick ve Kyle Knightly. Tabii, tabii, On Screen ile çalışıyoruz. Bay Knightly'nin evinde birkaç küçük iş yaptık. Brinkman'ları ya da diğer yerleri burada göremiyorum. Ama ofiste kontrol edebilirim. Hafıza eskisi gibi değil."

"Benim açımdan gayet iyi çalışıyor. Bunun için teşekkürler." "Yardıma olacak mı?"

"Olabilir."

"O zaman teşekkür etmene gerek yok. Bir erkeğin bir kadına sert ellerle dokunmasına tahammül edemem. Karımla bu şekilde tanıştım."

"Ona sert mi davrandın?"

Güldü ve tüm bu süre boyunca yüzünde tuttuğu gerginlik de onunla birlikte boşaldı. "O gün o gün olacak. Bir gece bir bardan çıktım. Jersey City'de bir kuzenim ve birkaç arkadaşım ile takılıyorduk. Dışarı çıktım ve park yerinde bir kız bir sarhoşla kavga ediyordu. Adam kızı sürüklüyordu, kız da mücadele ediyor ve adama küfür ediyordu. Adam kızın suratına bir tokat attı."

"Ouch."

"Onu yavaşlatmadı ama şunu söyleyeyim, buna tahammül edemem. Ben de yanına gittim, onu ittim ve gitmesini söyledim. Bana yumruk attı ama o kadar sarhoştur ki fazla bir şey yapamadı. Ben onun kadar sarhoş değildim ve onu yere serdim."

"Bir yıl üç ay sonra kızla evlendim. Bu otuz üç yıl önceydi."

"İyi bir yumruk olduğunu söyleyebilirim, Carmine."

Ofisine geri döndü, röportajı kitabına ekledi ve yönetim kurulunu düşündü. Bir bağlantı, ne kadar zayıf olursa olsun, bir bağlantıydı. Kurbanlardan birinin işi Strazzalar'la aynı kiralama şirketini kullanıyordu. Kurbanlardan birinin iş ortağı da aynı şirketi kullanmıştı.

Onu nereye götüreceğini görecekti.

Ama şimdi, en başa dönmesi gerekiyordu.

* * *

Eve, Strazzas'ların evinin önünde, elleri paltosunun ceplerinde duruyordu. Karanlığı ve ince buz gibi esintiyi hayal etti. Kiralama şirketinin minibüsü kaldırımda, kargo kapıları açık, rampa aşağı. Portatif bir ısıtıcının yanında koyu renk ağır paltolar giymiş birkaç vale, kiralama ekibiyle havadan sudan konuşuyordu.

Sokak lambaları beyaz ışık havuzlarını gönderiyor. Evin kapısı açılır ve geri tepen ışık herkesi siluet haline getirir.

Kaldırımdan aşağıya doğru adım atardı -amaçlı adımlar. Algı gerçeklikti, değil mi? Bu yüzden nereye gittiğini bilen, oraya gitmek için bir nedeni olan biri algısı yayardı.

Teatral kanatları olan büyük, koyu renk palto soğuk esintide biraz dalgalanıyor. Koyu renk şapka, siperliği aşağı doğru çekilmiş. Bir eşarp-evet, eşarp üzerine bahse girmişti. Yine koyu renk, boynun etrafına sarılmış, yüzün alt kısmının çoğunu örtecek şekilde düzenlenmiş. Güneşlik ekleyin.

Akıllıca olan gösterişli bir görünüm. İnsanlar hızlı bir bakışta kıyafeti, onu giyen kişiden daha çok fark ederdi.

Biraz topuklu parlak botlar. Görünümü tamamlamak için veya

Boyu konusunda hassas olduğu için mi? Ya da, yine, sıradan gözlemciye daha fazla boy algısı vermek için.

Merdivenleri çıkarken zihninde dönüp durmasına izin verdi. Ana giriş, kiralama ekibi için daha hızlı giriş ve çıkış sağlıyordu ve bu müşterinin önceliğiydi.

Mührü kırdı, kilitleri açmakta ustalaştı, sonra kapılar açıkken içeride durdu. Luca'nın bakış açısından etrafı taradı.

Yaşam alanına açılan büyük, geniş bir fuaye. Mürettebattan iki kişi 10'luklardan birini kaldırıyor. Süpervizör

Onları izle.

Hiçbir şeye çarpma. Acele et, hava soğuk. Lanet kapıları bütün gece açık tutamayız.

Arkasına bakar, şüphelinin merdivenlerden yukarı çıktığını görür, 'link kulağına.

Şimdi buradayım, tamam mı?

Yine akıllıca davranın, tavırlarınızla, sözlerinizle ve biraz da sabırsızlığınızla içeri girme hakkına sahip olduğunuz izlenimini verin. Hızlı hareket edin ama şüphe uyandıracak kadar hızlı değil.

Hızlı. Hızlı hareket et. Doğruca içeri girin, sinirlenin, geç kalın ve merdivenlerden yukarı çıkın. Aitmişsin gibi.

Eve kapıyı kapattı.

Ve katilin ayak izlerini takip etti.

Ebeveyn süitini nerede bulacağını biliyor muydu, yoksa bulana kadar odadan odaya mı yürümüştü? Her iki durumda da, diye düşündü, adam biraz dolaşmış, biraz avlanmıştı.

Bolca zamanı vardı, birinin geldiğini duyarsa saklanabileceği bir sürü yer vardı. Çünkü Strazzalar hariç herkes evi terk edene kadar gösteri başlamamıştı.

Bolca zaman var, diye tekrar düşündü. Demek beklemek için sabrı vardı -üç saate yakın. Sahneyi hazırlaması gerekiyordu, diye düşündü ustanın odasına girerken.

Kan lekelerini, süpürge tozunu, boğuşma izlerini görmezden geldi, odayı katilin gördüğü gibi görmesine izin verdi.

Zengin, belki biraz sert kenarlı ama zengin.

"Eminim dolapları karıştırmışsındır." Eve konuşurken Daphne'nin dolabına doğru ilerledi. "Eminim yapmışsındır. Yanında götüreceğin elbiseyi de sen seçtin. Buna para yatırırdım. Aralarından seçim yapabileceğin çok şey var."

Sahneyi hazırlamıştı ama bekleyecekti. Gösteri saatinden önce biri gelirse diye. Sadece kapıyı açık tutması, belki de odanın birkaç adım dışına çıkıp tatlı yiyen konukları, iyi geceler diyenleri duyması gerekecekti.

Heyecan artıyor.

Makyajınızı kontrol edin, maskeyi ayarlayın. Aletleri yerleştirin, ışıkları ayarlayın.

Onların geldiğini duyunca kapının arkasına geç. Seni sertleştiriyor. Perde açılıyor.

Birlikte gelirler. En büyük tehdidi ortadan kaldırın. Adama vur, kadına vur. Kısıtlamalar.

Adamı seçtiğiniz sandalyeye taşıyın (bu konuda kötü seçim). Senden daha iri, yani biraz kasın var. Bağlayın, zapt edin, her şeyi sabitlemek için bant kullanın.

Flaş ışığını açın.

Bunu görebiliyordu. Adamın gelmesini nasıl beklediğini, boğazına bıçak dayadığını ve kadının soyunmasını istediğini. İkisi için de aşağılama. Kadına yatağa uzanmasını emredecek, kadın tereddüt ederse adama birkaç şaplak atacaktı. Tereddüt etmese bile.

Onu zapt edin. Size saldırmasını, derinizi yüzmesini istemezsiniz. Tecavüz et, hırpala, boğ. Adama geri dön, yumruklar ve aptallar. Belki birkaç kesik, çünkü o kombinasyonlara ihtiyacın var.

Evet, bunu görebiliyordu, birkaç saatlik vahşet, eğlenceli zamanlar ve kârlı.

Kasaları boşaltmak, ev droidlerini etkisiz hale getirmek, güvenlik sistemini sökmek için onları yaralı, hatta bilinçsiz - muhtemelen bilinçsiz- bırakmış mıydı? Ya da...

Ondan önce, Strazza sandalyeyi kırar ve ona doğru gelir. Katil ona vazoyla vuruyor. Muhtemelen öldüğüne inanıyor. Sonra temizlemeye ve etkisiz hale getirmeye gidiyor. Bu zaman gecikmesini açıklar.

Ama neden geri dönelim, neden sadece çıkmayalım?

Henüz bitirmedi mi? Belki de Daphne'yle bir raunt daha yapmak istiyordu. Strazza'yı canlı buluyor, ayağa kalkmaya çalışıyor, tekrar saldırmaya hazır.

Belki de bu sefer Strazza'nın öldüğünden emin olmalıydı. Bu heyecan verici ve yeni bir şey. Öldürmek. Belki Daphne'yle son bir raunt yapar, onu sersemlemiş, çıplak ve muhtemelen baygın bırakır. Kelepçeleri çıkarır. Toparlanır ve dışarı çıkar.

Bunu görebiliyordu ve eğer Mira ve Nobel Daphne'ye ulaşabilirlerse, o da bunu doğrulayabilir, boşlukları ve hareketleri doldurabilir, inatçı soruları yanıtlayabilirdi.

Eve yatak odasından çıktı ve onun hareketlerini hayal etmeye çalışarak evin içinde tekrar yürüdü.

Katilin aksine, çıkarken kapıyı kilitlemiş. Mührü de eklemiş.

Eve gitmek istedi, yeni, süslü yatağında kestirmek istedi. Ama hastaneye gitti. Denemesi gerekiyordu.

Bu kez masayı atladi, doğruca Daphne'nin odasına ve kapıdaki nöbetçiye doğru yürüdü, yolda birinin onu durdurmaya çalışması ihtimaline karşı ceketine astığı rozete dokundu.

"Doktor onunla birlikte, Teğmen."

"İçeri giren başka kimse var mı?"

"Sadece tıbbi personel."

Eve başını sallayarak içeri girdi. Del'in Daphne'nin yatağının kenarında oturduğunu gördü. Del alçak sesle konuşurken Eve onun elini kavradı.

Eve'i görünce sarsıldı, sonra Del başını çevirince tekrar sakinleşir gibi oldu.

"Dönmüşsün," dedi.

"Hâlâ buradasın. Burada mı yaşıyorsun?"

"Zamanın yarısında öyle hissediyorum. Ama bir süre eve gittim, biraz uyudum. Ya sen?"

"Oraya gidiyorum. Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Strazza?"

"Daha iyiyim, sanırım. Ben Daphne. Bana Daphne diyebilirsiniz. I

başka bir şey hatırlamıyorum. Özür dilerim."

"Acelem yok. Sadece birkaç şeyi kontrol etmek istedim, eğer uygunsanız."

"Ben... Evet, tamam mı?" Bir soruyla bitirirken, onay için Del'e baktı.

"Hatırladığın her şey yardımcı olur," dedi ona. "Küçük şeyler, önemli görünmeyen şeyler bile."

"Bu doğru," dedi Eve. "Siz ve kocanız yatak odasına birlikte girdiniz, bu doğru mu?"

"Evet, birlikte yukarı çıktık. Doğruca yatmaya gidiyorduk. Sabah viziteye çıkacaktı ve parti düşündüğünden biraz daha uzun sürdü. Öyle düşünmüştü."

"Ve siz saldırıya uğradınız. Aynı anda mı?"

"I..." Gözleri bir an için karardı. "Sanırım çok hızlıydı, çok şok ediciydi."

Daphne Del'in elini tutarken Eve, "Acele etme," dedi. "Üst kata, yatak odasına çıktın."

"Evet, üst katta. Sanırım kocamın bir adım gerisindeydim. Kolumu tutuyordu. Sanırım. Sanırım kocam kolumu tutmuştu ve sadece bir adım öndeydi. Ve aniden öne doğru düştü. Sanırım. Sanırım düştü ama bir şey bana çarptı. Yüzüme. Her şey griye döndü. Öylece yere serildim. Ve karnıma vurdu. Tekmeledi mi?"

Daphne içgüdüsel olarak bir kolunu onun beline doladı.

"'Yerde kal' - Sanırım bunu o söyledi. 'Seni koyduğum yerde kal, kaltak.' Sanırım öyle dedi. Ben de öyle yaptım. Hareket etmedim. Gözlerimi kapattım."

Şimdi de öyle yaptı ve kirpiklerinde gözyaşları birikti.

"Homurdanmalar duydum ve her şey acıyordu, ben de gözlerim kapalı yere uzandım."

"Peki onları ne zaman açtınız?"

"O şeytandı." Ayağa kalktı, gözleri çılgına dönmüştü. "Şeytan. Yemin ederim. Yemin ederim."

"Sakin ol." Del yavaşça omuzlarını tuttu. "Nefes al. Bana bak Daphne ve nefes al. Kimse gördüklerinden şüphe duymuyor."

"Bu doğru." Eve bir adım daha yaklaştı. "Makyajdı, bir tür maskeydi. Bir adamdı Daphne, ama şeytana benziyordu. Seni korkutmak ve onu tanımlamanı engellemek için kendini o şekilde gösterdi."

"Makyaj mı?"

"Tiyatro makyajı."

"Ama... Boynuzları vardı, küçük boynuzlar, ışık kırmızı ve sarıydı ve sülfür kokusu aldım."

"Sülfür mü?"

"Düşünüyorum da... 'Burası cehennem. Seni de yanımda cehenneme götürüyorum.' Sanırım öyle dedi. Emin değilim. Ve onun ... penisi. Kıp kırmızıydı. Kıp kırmızıydı."

Ateş gibi parlıyordu. Ve içimi yaktı. Tanrım, içimi yaktı."

"Prezervatif takıyordu ve makyaj yapıyordu," dedi Eve, ses tonunu eşit tutarak. "Renkleri yanıp sönen yeni bir ışık kullandı. Tüm bunlar kafanızı karıştırmak, sizi korkutmak ve kendisi için bir tür sahne hazırlamak içindi."

Şüphe, korku, umut, hepsi Daphne'nin yüzünde dolaştı. "Emin misin? Emin misin?"

"Öyleyim."

"Onu yakaladın mı?"

"Henüz değil, ama bazı ipuçlarım var ve onu bulmak benim odak noktam. Bu benim en önemli önceliğim."

"Dr. Nobel sizin en iyisi olduğunuzu söylüyor. Senin hakkında bir kitap yazmışlar, bir video çekmişler."

Eve, Del'e yan gözle baktı ve omuz silkti. "Daphne'nin bu pişin seni, beni, kapıdaki polisi ve kattaki tekme atan hemşireleri geçmesinin mümkün olmadığını bilmesini istedim. Ona ulaşmasının hiçbir yolu yok."

"Doğru söyledin."

Daphne sanki kendi kendine, "Şeytan gibi davrandı," dedi. "Ama o... Eve geri dönmek zorunda mıyım? Buradan ayrılmak zorunda kaldığımda, oraya geri dönmek zorunda mıyım?"

"Hayır," diye başladı Del, ama Eve gözlerini Daphne'ninkilerden ayırmadan bir elini onun omzuna dokundurdu.

"Aslında, serbest bırakıldığında benimle birlikte evi gözden geçersen çok iyi olur. Yanında ne götürdüğünü bilmemin faydası olur."

"Orada kalmak zorunda mıyım? Orada kalmak istemiyorum."

"Orada kalmak zorunda değilsin. Sadece benimle, polisler de yanınızda olacak."

"Ama bugün değil."

"Bugün olmaz. Jacko ve Gula'nın seni düşündüğünü söylemem gerekiyor. Sana çorba göndermek istiyor."

"O çok iyi biri. Ona ne olduğunu anlatmalıydın."

"Sordum. Ve Carmine Rizzo, o ve ekibi nasıl olduğunu sordu. Seni önemseyen insanlar var. Eğer ziyaretçi istiyorsanız

."

"Hayır. Henüz değil," diye araya girdi Daphne, çarşafı çektiştirerek. "Bu şekilde olmaz. Lütfen, henüz değil."

"Tamam. Ne zaman istersen, temizleyebilirim."

Daphne'nin elleri tekrar gevşedi. "Lucy ve John geldi. Onlar doktor."

"Biliyorum."

"Partideydiler. Onlara da söylemen gerekiyordu ve geldiler. O çiçekleri getirdiler. Çok neşeli ve parlaklar. Ama fazla kalmadılar çünkü ben... ben yapamam."

"Bana oldukça iyi doktorlar gibi göründüler," diye yorumladı Eve. "Henüz uzun ziyaretler için uygun olmadığınızı anlıyorlar. Dr. Mira'yı gördünüz mü?"

"Çok nazikti. Gergindim çünkü... Ama Dr. Nobel onun nazik ve konuşabileceğim iyi bir insan olduğunu söyledi."

"O en iyisi. Kitapta ve videoda da var."

Daphne biraz gülümsedi. "Bu kadar çok insanla konuşmak zor ama o daha kolaydı. Ve siz ve Dr. Nobel, sizinle konuşmak o kadar da zor değil."

"Güzel." Eve tereddüt etti, biraz daha yaklaştı. "Belki de senin tarafında olduğumuzu bildiğin için o kadar zor değildir. Temasa geçmemi istediğin başka biri varsa, ziyaret etmek istersen-"

"Hayır, lütfen. Kimse olmasın. Başka kimse olmasın."

"Sorun değil. Seni ara sıra kontrol edeceğim ve daha fazla bir şey hatırlarsan ya da hatırladığını düşünürsen benimle iletişime geçebilirsin. Ne zaman istersen. Gece ya da gündüz. Jacko'ya çorbayı göndermesini söylememi ister misin?"

"Güzel olurdu."

"Tamamdır."

"Seni geçireyim." Del ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Eve ile birlikte dışarı çıktı, kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Daha fazlasını, herhangi bir gerçek detayı hatırlamaya çalıştığında anksiyete atakları geçiriyor. Ve ne zaman yardım almadan uyusa kâbuslar görüyor. Şu anda bana güveniyor, bu yüzden onu sakinleştirebiliyorum."

"Mira orada yardımcı olacaktır."

"Bunu biliyorum. Fiziksel olarak iyi iyileşiyor. Duygusal olarak daha uzun bir yol olacak."

Tekrar kapıya baktı, cebinden sarkan stetoskopla oynadı. "Ailesine ulaşmama izin vermiyor. Anne ve babası o çocukken öldürülmüş, ama onların arkadaşları tarafından büyütülmüş, kızlarıyla kardeş gibi büyümüş."

"Biliyorum. Ben bir polisim."

"Ama bu konuda taviz vermeyecektir. Aileyi kullanabilir ama benim elim kolum bağlı."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de benimkilerin öyle olmadığını ima ediyorsun."

"Ben sadece, soruşturmanız sırasında onlarla temas kurmak için bir nedeniniz olabileceğini söylüyorum."

"Aslında, bu benim listemde. Onay vermesini tercih ederim ama bazı sorularım var."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu benim tıbbi ve kişisel görüşüm. Ertelesen bile birkaç gün içinde taburcu edilmesi gerekecek. Yalnız kalmamalı."

"Aileyi yoklayacağım, bir ölçü alacağım."

"Harika. Şimdi, bir tıp profesyoneli olarak konuşuyorum, eve gidip biraz uyumanızı tavsiye ederim. Berbat görünüyorsun."

"İyi tavsiye. Faturayı bana kes," dedi Eve ve faturayı almak için uzaklaştı.

o.

7

Eve, Olsen ve Tredway'in dosyalarında yemek şirketinden bahsedilip bahsedilmediğini hızlıca araştırmak için arabasını otomatik viteste sürmeye başladı. Otomatik viteste kalırsa muhtemelen uyuyakalacak, sonra da evin önüne park ettiği arabada uyuyakalacaktı.

Yatakta olmayı tercih ederdi.

Tetikte kalmak için trafiğe küfrederek şehri boydan boya geçti. Kapıdan içeri girdiğinde uzun bir oh çekti.

Olay yerinde ikinci turunu attığında gece çökmüştü ve alçak, asık suratlı bulutlar ay ve yıldızları boğmuştu. Ama ev, tüm kuleleri ve kuleleriyle, ağırbaşlı gri taşıyla, hoş bir karşılamayla parlıyordu.

Yolda ilerledi, girişin önüne park etti ve dosya çantasını almadan önce bir kez daha iç geçirdi. Arabadan çıkıp sert rüzgâra doğru adım attı ve düşündü: Kış berbat bir şey. Rüzgârın içinden kapıya doğru ilerledi ve içeri girdiğinde sıcak, aydınlık ve sessizlikle karşılaştı.

Summerset'in kemikli figürü, ayaklarının dibinde bir kedinin şişliği ile fuayede belirdi.

Galahad bacaklarının arasından kaymak için ona doğru koştı.

Paltosunu silkelerken Summerset'e baktı ve gulyabani kostümünü düşündü.

"Yirmi sekiz Kasım gecesi neredeydiniz?" diye sordu.

Zarif bir kaşını kaldırdı. "Takvimimi kontrol etmem gerekecek."

"Boş ver." Şapkasını ve atkısını çıkarıp paltosuyla birlikte direğin üzerine fırlattı. "O pisliğin gulyabaniyi canlandırmak için makyaja ihtiyacı vardı. Sen doğuştan yeteneklisin."

İyi bir iğneleme için gerekli enerji ve beyin gücüne sahip olduğu için gülünç derecede memnun bir şekilde yukarı çıkmaya başladı. Kedi de onunla birlikte yukarı fırladı.

Çoktan çok sevdiği komuta merkeziyle birlikte yeni baştan yapılmış ofisini düşündü - tam orada kahve sağlayan bir AutoChef ile. Ama hesapladığına göre, notlarını gözden geçirmek ya da onlara eklemeler yapmak bir yana, cinayet tahtasını kuracak kadar bile enerjisi ya da beyin gücü yoktu.

Onun yerine yatak odasına yöneldi.

Ve işte oradaydı, büyük, görkemli yatak.

Yatak odasının önceki halinden memnundu. Hatta iyiden de öte, diye düşündü şimdi, üstelik buna alışmıştı.

Ama yeni boyanmış yumuşak, rahatlatıcı gri duvarları, tavanın yüksekliğini göstermek için kalın pervazlarda kullanılan daha koyu tonları, gökyüzü penceresinin vuruşunu suçlayamazdı. Oturma alanındaki koyu mavi kanepeyi, yani daha uzun ve geniş kanepeyi de pek yadırgamadı.

Kat planları ve dekor hakkında pek bir şey bilmiyordu ama oturup rahatlamanızı ve dünyanın bir süreliğine başka bir yere gitmesine izin vermenizi ısrarla isteyen sandalyelerin düzeni ve zengin tonları hakkında bir şikâyetle bulunamazdı.

AutoChef ve buzdolabı da dahil olmak üzere şık küçük bir barı kapatan karmaşık oymalı kapıları o bile takdir edebilirdi. Belki geniş dolabın/giyinme odasının biraz abartılı olduğunu düşünmüştü ama bütünü bozmuyordu. Ve hem kendisinin hem de Roarke'ın, dekoratörün atriyum kapıları dediği şeyin dışında bir teras eklenmesinden hoşlanacağını biliyordu.

Ama onun gözünde odanın asıl yıldızı, yumuşak bronz ve bakır tonlarında, kabarık yastıklarla süslenmiş, baş ve ayakucu hayali bir şekilde oyulmuş büyük yataktı.

Ona doğru tökezlemedi ama çok yakındı. Sonra yüzüstü yere düştü ve doğruca uykuya daldı.

Galahad kendini topladı, ayağa fırladı. Yorganın üzerinden geçerek Eve'in saçlarını kokladı. Görünüşe göre tatmin olmuş, onu yerinde tutmak istercesine beline doğru uzandı. Ve mırlamaya başladı.

Roarke birkaç dakika sonra içeri girdi.

Galahad çift renkli gözlerini kırptırırken, "İşi bitti, değil mi?" dedi.

Roarke başını sallayarak yatağa doğru ilerledi, çömeldi ve Eve'in botlarını çıkardı. Eve kıpırdamadı bile.

Ateşi yaktı ve kendi botlarını çıkarmak için oturdu. Yatağın ayak ucundaki kaşmir örtüyü kapıp karısının üzerine attı. Kedinin kafasının çıkmasını bekledi.

Sonra Havva'nın yanına uzandı ve uyudu.

* * *

Rüyalar savunmaları yıktı. Saatlerce yankıları, mırıltıları, duyguları bloke etmişti. Ama uyku sınırların altını oyuyordu.

O bir çocuktuk, kaybolmuş ve korkmuş, kanlı ve kırık. Onu vücuduna yaslamış olsa da, babasının onu öldürmeden önce kopardığı kolu her adımda sarsılıyor, acıyla ağlıyordu. Ona tecavüz ettiği yer yanıyordu; yüzü, ona vurduğu yerden zonkluyordu.

Yine de bir hayalet gibi süzülüyor gibiydi. Ölüler gibi.

Karanlıktan korkardı. Korkunç şeyler karanlıkta saklanır, orada bekler, oradan izlerdi.

Onu bütün olarak yutacaklar mıydı, babasının söylediği gibi farelerin ve örümceklerin onu yiyeceği dipsiz kuyuya düşecek miydi?

Etrafındaki her şey kirli bir pencereden gördüğü bir şeye benziyordu, lekeli ve bulanıktı. Ve tüm sesler çok çok uzaklardan geliyordu.

Onun peşinden mi geliyordu? Onu bulacak ve kırmızı ışıkların yanıp söndüğü o soğuk odaya geri mi sürükleyecekti?

Ona zarar verecekti, ona zarar verecekti, ona zarar verecekti.

Öldür onu. Öldür.

Saklanmak istedi, uyumak istedi.

Denedi. Ama onu buldular. İçindeki her şeyin acıdan çılgılık atmasına, dehşetten feryat etmesine neden olsalar bile savaşamadı.

Sonra ışıklar çok parlaktı, gözlerini yakıyordu ve sesler çok yüksekti, kafasına vuruyordu. Birisi ona her şeyin yoluna gireceğini, güvende olduğunu söylemişti. Ama o yalanları biliyordu.

Birisi ona adını sormuş ama verecek bir adı yokmuş.

Üzerinde, her yerde eller vardı ve kendi kanının kokusunu alıyordu. Tekrar çığlık attığında bile karanlık gelip onu içine aldı.

"Rüya görüyorum, sadece rüya görüyorum. Evindesin, güvendesin. Ben buradayım."

Roarke onu kendine yaklaştırdı ve sesi, kokusu geçmişin etkisini kırdı.

"Ben iyiyim."

Dudaklarını kızın alına değdirdi. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bütün gün kendini tuttun."

"Bunu yüzünde, gözlerinde görebiliyordum." Görebildiği için Eve ona sokuldu, kedi de başını onun omzuna çarptı. "Onun ne hissettiğini biliyorum, bu tür bir şokun içinde sıkışıp kalmanın, bu tür bir korkuyla koşmanın ne olduğunu biliyorum. Bütün gün içimde yankılandı ama dinleseydim işimi yapamazdım."

"Biliyorum." Onu kendine yakın tuttu, sıkıca sarıldı.

"Biliyorum." "Onları sen de duydun. Bunun beni yıkmasına izin veremem."

"Yapmadın ve yapmayacaksın." Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, gözleriyle buluştu. "Yapmayacaksın. Ama bunun kabul edilmesi gerekiyordu."

"Hatırlamam yıllarımı aldı ve hâlâ boş noktalar var. O bir çocuk değil, Roarke, ama bir şey var

onun hakkında savunmasız. Ne kadarını hatırlayacağını, bize kullanabileceğimiz ayrıntıları verip veremeyeceğini bilmiyorum."

"O yaşıyor."

"Evet, o yaşıyor. Mira onu çoktan gördü ve Daphne de bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Nobel'e güveniyor, bu açık ve benimle konuşurken iyi görünüyor. Sanırım bunu yapan adamın bir şeytan olmadığını söylemem ona yardımcı oldu. Bu bir makyajdı, bir kılık değiştirmeydi. Sahte bir yüz."

"O da senin ve benim gibi sahte yüzün altında bir canavar olduğunu bilecek."

"Evet. Evet, ama onun gerçek olduğunu biliyor. Etten ve kemikten." Şimdi daha kararlı bir şekilde, sadık Galahad'ın kulaklarının arasını kaşımak için uzandı. "Hiç uyudun mu?"

"İkimiz de bir saatten biraz fazla kaldık diyebilirim. Ya da daha doğrusu üçümüz öyle yaptık."

"Bu iyi. Ve bir tanesi işaretlendi."

"Kontrol edildi mi?"

"Yeni süslü yatakta yattık." "Daha çok, ama kontrol et."

Saçlarını geriye doğru taradı. "İki numarayı işaretlemeye ne dersin?"

Ona gülümsedi. "Ben her zaman bir kontrol listesini tamamlamaktan yanayım."

Dudaklarını dudaklarına bastırıldığında gülümsemeye devam etti ve bir elini onun üzerinde gezdirdi. "Hâlâ silahlısınız, Teğmen."

Kendi elini aşağı kaydırды, onu buldu. "Sen de."

Kadın yuvarlanıp üzerine çıkınca adam güldü. Yüzünü inceleyerek ceketini çıkardı ve silah kemerinin düğmesine bastı. "Biliyor musun, buraya ilk girdiğimde

Yatakta, diğ erindeydi: Vay canına. Bu daha da büyük bir vay canına," diye devam etti ceket i bir kenara atıp koşum takımını ayakucunun üzerine sarkıtırken. "Ama o yatağı sevmiştim."

"Hâlâ evde." "Öyle mi?"

"Misafir odalarından birinde. Benim de o yatakla ilgili çok güzel anılarım var," diye hatırlattı ona. "Ne zaman istersen ziyaret edebiliriz."

"Huh." Düşünerek kazağı nı çıkardı ve ceketinin arkasına attı. "Hani şu bar gezmeleri var ya?"

"Evet, katılıyorum. Zamanında birden fazla kez katıldım."

"Ben her zaman daha çok bir bar bulup, orada kalıp tek bir noktada yapmak için geldin. Ama... bir gün bu evde bir yatak taraması yapmalıyız. Bakalım nasıl dayanacaksın, as."

Tekrar güldü. "Meydan okuma kabul edildi." Onu kendine doğru çekti.

Ve iş te burası, diye düşündü, gerçek anlaşma. Onun yeri, onun erkeğı, onun kalbi, hepsi buradaydı. Nerede olursa olsun, ne kadar acımasız başlangıçlar yaparsa yapsın, ne kadar kaybolmuş, ne kadar kırılmış olursa olsun, bunu bulmuştu. Ve bu, bu yolculuğun her acı verici, kanayan adımına değ erdi.

Bundan çok etkilenen kadın, adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendini öpücüğ e bıraktı.

"Eve," diye mırıldandı.

"Yaşıyorum." Elini kalbine bastırdı. "Seni seviyorum."

"Sen her şeysin. Her şeyimsin. Sadece. Her şeyimsin."

Yüzleri birbirine dönük yatmaları için onu kaydırđı, böylece yatıştırmak, uyandırmak için ellerini üzerinde gezdirebilecekti. Nazikçe, şefkatle.

Sadece onun.

Her iç çekiş, her mırıltı, her küçük tepki titremesi onu güzelliğın daha da derinlerine götürdü. Sıcacık ellerini teninde gezdirmek için kazağın çekiş, ağzının onunkine mükemmel bir şekilde oturuşu. Oraya dokunduğunda boğazındaki nabız atışlarını saydı, savaşçı bedeninin nasıl yumuşadığını hissetti.

Viski rengi gözlerindeki ateş ışığıyla onu nasıl da izliyordu.

Sadece varlığıyla bile onu arzulatabilirdi. Bir bakıştan, bir kelimeden daha fazlasıyla kalbini tutabilecek başka hiç kimse olmamıştı. Ona hayatta kalmanın ötesinde, dünyası olan rozetin ve bu hayatta kalmanın sembolünün bile ötesinde bir hayat vermişti.

Ona sevgisini, ona gerçekten inanmadığı, ona layık olduğunu hiç hissetmediğı zamanlarda vermişti.

Ve onu inandırmıştı, kesinlikle, o da ona aynısını vermişti.

Şimdi zevk vardı, saf ve onlara ait. Tene karşı ten, eller ve dudaklar o sıcak, parlayan ateşini yakıp kavurana kadar körüklüyordu.

Adam onu soyduğunda, kadın eğildi. Ona sıkıca sarıldı, verdi. Dudakları onunkileri aradı, aldı.

Ve nefesleri hızlandığında, nabızları attığında, onun içine girdiğinde, birlikte ürperdiler.

"A ghrá," dedi ve kadının çarpan kalbi eridi. Her yükselişinde ve düşüşünde, onun için dökülüyordu.

Sessizce uzandıklarında, bedenleri gevşemiş ve birbirine dolanmış halde, tekrar iç çekti. "Artık resmileşti. Bu yatağı gerçekten seviyorum."

Yüzünü onun omzunun kıvrımına çevirdi ve dudaklarıyla sıcak tenini okşadı. "Listedeki bir ve ikiyi işaretleyerek geçireceğimiz saatlere içelim."

"Ben buna varım. Ama Tanrım, şimdi bir duşa ihtiyacım var. Günler geçmiş gibi geliyor."

"Bir duş, biraz şarap, bir yemek, diyebilirim."

"Hepsinin üzerinde." Tembelce parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. "Tahtamı hazırlamam gerekiyor. Bu noktada yapabileceğim fazla bir şey yok ama en azından bunu yapmam gerekiyor."

"O zaman ofisinizde şarap ve yemek. Sen de bana detayları anlatırsın."

"Keşke daha fazla olsaydı ama sizin görüşünüzü de almak isterim."

Bir saatlik sağlam bir uyku, gerçekten güzel bir seks ve uzun, sıcak bir duşun neler başarabileceğini düşündü. Üstüne bir de bir kadeh çok iyi bir şarap eklenince, otuz altı saatlik bir çalışma o kadar da kötü görünmüyordu.

Yemeği onun seçmesine izin verdi -adil görünüyordu- hatta tabağında ne kadar sebze bulursa yemeye razı oldu. Ve o tahtasında çalışırken her şeyi o hazırladığı için, kendini temizlik yapmaya hazırladı.

Flanel pantolon, sweatshirt ve kızakların içinde rahat bir şekilde, tahtayı incelemek için geri çekildi.

"Daha fazla ayrıntı olmasını dileyebilirsiniz, ancak bu erken aşamada kapsamlı bir cinayet masası."

"Belki." Şimdi ondan uzaklaşıp yeni balkon kapılarının yanındaki şık yeni masaya doğru yürüdü. "Akşam yemeğinde ne var?"

Isıtıcı kubbeleri kaldırdı.

Biftekleri, tuzlu kabuklu patatesleri ve ... gördüğünde kalbi mutlu bir melodi söyledi.

"Bu mor şeyler de ne?" "Havuçlar."

"Havuçlar turuncudur."

"Ve mor." O yapmadı söz ve şalgam ve karnabahar karışımı. Avını tanıyordu.

"Neden biri zararsız bir havucu mora boyar ki?" "Boyalı değiller, doğallar. Biraz daha al Şarap," dedi kadehini doldururken, "ve onları dene."

Önce bifteğe saldırdı, aptal değildi ama küçük mor şeyden küçük bir ısırık kopardı. "Tadı havuç gibi, otlu ve tereyağlı falan ama havuç gibi."

"Çünkü tektir."

Omuz silkti, patatesin içinde yüzmesi için yeterince tereyağı ekledi. "Unutmuşum. Sana tatlı getirdim."

"Yaptın mı?"

"Evet, tarçınlı çörek. Kanıt çantasında, dosya çantamda."

"Yum."

Çatalını tereyağı havuzuna daldırmadan önce ona doğru salladı. "Güven bana. Yemek partisini düzenleyen Jacko'dan."

"İyi bir ünü var. Şüpheli mi?"

Başını iki yana salladı. "Yalan söyledi ve ne kendisi, ne karısı, ne kızı, ne de görüştüğüm catering ekibinden herhangi biri buna uyuyor. Kiralama şirketi de aynı şekilde."

"Bu bir günde ortadan kaldırılacak çok şey demek. Yani yine kayda değer bir ilerleme."

"Sanırım öyle." Tekrar tahtaya baktı. "Birbirine bağlanacak ya da koparılacak çok fazla iplik var. Bir bağlantı buldum."

"Ne bağlantısı?"

"Hem yemek şirketi hem de kiralama şirketi ilk kurban için, daha doğrusu onun şirketi için iş yapmış. Kurbanın kendisi onları kullanmamış ama şirketle son kurbanlar arasında bir bağlantı var. Ortağı da onları birkaç kez bizzat kullanmış. Bu bağlantıyı ikinci kurbanlarla da kurabilir miyim diye bakmalıyım. SVU dedektifleri oraya gitmedi çünkü o zaman gidecek bir yer yoktu. Şimdi var."

"Bu, yemek şirketini ve kiralama şirketini ortadan kaldırmaz mı?"

"Bu keşfedilecek bir yol," diye itiraf etti, "ama... ben öyle düşünmüyorum. Doğrudan değil. Ama onları kullanan, onlar için bazı işler yapan, birilerini tanıyan - ya da ekipte birden fazla kişiyi tanıyan - birileri var. Hastaneyle de bağlantılı. Strazza, St. Andrew's'da büyük bir çarktı ve Daphne de bir süre orada gönüllü olarak çalıştı. Etkinlikler için her iki şirketi de hastaneye bağlayabilirim. Bu da hastane personelinin işine katıyor. Yarın ilk dört kurbanla konuşacağım ve orada bir şeyler değişebilir."

Kendini bifeğe verdi. Uyku, seks, duş, şarap, ve kırmızı et. İnsanın gözlerini yaşartmaya yetiyordu.

"Daphne saldırı sırasında sülfür kokusu aldığını düşünüyor. Yani bunu o mu ekledi- hadi onlara tam bir cehennem muamelesi yapalım? Yoksa sahneyi hazırlarken hayal mi etti? Her iki durumda da, bu pislik tamamen karaktere bürünüyor - bu terim doğru - kendini sardığı canavar olmayı seviyor. Belki de bir aktördür ya da aktör özentisidir. Aktörler ilk kurbanın arkadaşlığına bağlanır."

"Demek öyle."

"Aktör, performans, eleştiriler," dedi yemek yerken. "Ayrıca, zekâ ifadelerine bakarsak, kılık değiştirme birinci sınıf, yani ya bu konuda yetenekli ya da çok çalışmış. Oyuncu tipleri makyaj ve kostümlerini kendileri mi yapıyor?"

"Bazılarının bunu yaptığını ve diğerlerinin de bazı adımları atabileceğini düşünüyorum."

"Ben de öyle görüyorum. Bazı takipler yapması, kurbanlar ve yerler hakkında araştırma yapması gerekiyordu. Saldırıları, planlamamış olamayacağı kadar sorunsuz geçti. Ne zaman harekete geçeceğini biliyor olmalıydı. Bunların hepsi üst düzey mahalleler, hepsinde sağlam güvenlik vardı. Tek aile konutları, bu bir anahtar. Zengin evli çiftler, bu da başka bir anahtar. Ciddi anlamda iyi görünümlü kadın kurbanlar, yani bir tipi var. Bu birkaç şekilde işe yarayabilir."

Roarke, "Ya görünüşü ve zenginliği kıskanıyor, çünkü ikisine de sahip değil," dedi, "ya da aynı sosyal tabakadan geliyor ve tabiri caizse kendi türüne sadık kalıyor."

Yine çatalını ona doğru salladı. "Bunu yaptığında bir polis gibi düşündüğünü söylediğim için beni suçlama."

"Bir suçlu gibi düşünüyorum. Temelde aynı şey." Buna itiraz edemezdi. "Çalmayı seviyor."

"İşte şimdi anlıyorum."

Onun bunu yapabileceğini bildiği için bir adım daha ileri gitti. "Değerli eşyalarınızı alıp paraya çevirmemeyi anlayabiliyor musunuz?"

Roarke biraz şarap içerken bunu düşündü. "Yapabilirim, bir noktaya kadar. Eğer paraya ihtiyacınız yoksa ya da amacınız kâr etmek değilse, etrafta başka yerlerden topladığınız ıvır zıvırları bulundurmamak oldukça tatmin edici."

"Bir çeşit intikam. Şimdi anladım, enayi, sen anlamadın mı?"

"Olabilir. Ne de olsa insanlar bir seyahati, bir etkinliği, hoşlandıkları bir şeyi hatırlatmak için rutin olarak hediyelik eşya toplarlar. Bu kadar basit olabilir."

"Kişisel bir şey değil," diye mırıldandı.

"Çoğu zaman değil, hatta çoğu zaman kişisel bile değil - hırsızın bakış açısından."

Sevdiği polisin asla takdir etmeyeceğini bildiği bir şey.

Eve düşüncelere dalmışken Roarke, "Ama birkaç kasayı boşalttığına göre," diye devam etti, "ganimetleri için kendine bir tür Alaaddin'in Mağarası yapması gerekir, değil mi? Bu çok fazla."

Şimdi kaşlarını çattı. "Hangi adam Aladdin?"

"Versiyona bağlı olarak, daha büyük, daha kötü hırsızların topladığı hazinelerle dolu bir mağaraya rastlayan ve lambadaki bir cini ele geçiren genç bir hırsızdır."

"Hmm. Yani istifçilik, temel olarak. Bu da bir bakış açısı. Belki de bu adam ya sadece hasta bir piç olduğu için ya da hali vakti yerinde hasta bir piç olduğu için tüm ganimeti istifliyordur. Ve her vuruşta nakit para vardı, bu yüzden bu varlıklıya katkıda bulunur. E-becerilerini de ekle, risk alan biri. Ve bahse girerim ki

Strazza'nın evi. Daha önce içeride bulunmuş olabilir. Belki misafir olarak, belki de bir çeşit işçi olarak."

"Ya da kat planlarına erişmiş olabilir."

"şu e-beceriler." Başını salladı. "Doğruca içeri girdi, merdivenlerden yukarı ıktı. Orada üç saate yakın bekledi. Sabırlı biri. Ama o bir korkak. Arkadan yaklaşır, avına başlamadan önce onu zapt eder. İşbirliğı yapsalar bile onlara vuruyor, yani insanları incitmeyi seviyor. Ama tecavüz, asıl olay bu. Kadına tecavüz ediyor, eşine izletiyor. Eşi duyabilsin diye hoşuna gittiğini söylemeye zorluyor. Ve kostümle terör estirmek, bu süslemeyi eklemek."

Roarke bir süre bekledi; kız tam havasındaydı. "Neden "İşi bitince onları çözer mi?"

"Bu sadece ne kadar çaresiz olduklarını artırır, burunlarını çaresizlikle ovuşturur. Onları serbest bırak ki her zaman kontrolün onda olduğunu bilsinler. Onları serbest bırakın ve yardım ağırırsınlar - ne olduğunu anlatmak zorunda kalsınlar. Tecavüzü bildirmek, başka bir aşağılanma seviyesidir. Anlatmak için geriye dönüp yeniden yaşamak zorundasınız. O da bu kısmı seviyor.

"Hepsi bunun bir parçası," diye ekledi. "Evlerini, kendilerini en güvende hissettikleri yeri, yatak odalarını, en mahrem ve özel alanlarını işgal edin."

Hiç düşünmeden biraz karnabakar sapladı ve yedi. "Onları incitin, özgürlüklerini ellerinden alın, aşağılayın ve Siz dişiye tecavüz ederken erkek kurbanın çaresiz, öfkeli ve iktidarsız hissetmesini sağılamak. almak bir katman daha ekler. Ne istersem alabilirim. Onları serbest bırakmadan önce bayıltana kadar dövün ki acı, şok ve aşağılanma içinde uyansınlar,

ve bir şekilde daha kötüsü, tekrar özgür. Başından sonuna kadar büyük bir akıl tutulması."

"Ve onu kutuya koyduğunuzda, Teğmen, ona zihninin nasıl sikileceğini göstereceksiniz."

"Kesinlikle yapacağım." Tekrar tahtaya, kurbanlara baktı. "Aynen öyle."

* * *

Notlarını düzeltti, raporlar yazdı, dava dosyalarını inceledi. Sonunda yapabildiği en iyi şey ertesi gün için planlarını ortaya koymak oldu. Önceki kurbanlarla görüşecek, bu bağlantılara sıkı sıkıya sarılacak, olası tiyatro açılarını araştırmaya başlayacaktı.

Bir gece uykusunun, düşüncelerini sağlam bir teoriye dönüştürecek kadar bir araya getirmesine yardımcı olacağını ummak zorundaydı.

Bu kez süslü yeni yatağa bindi ve bunun iyi olmaktan daha fazlası olduğuna karar verdi.

"Şimdiye kadar evli çiftler, birlikte yaşayanlar değil. Bunun bir önemi var mı?" Roarke'ın kolu üzerine sarkarken gözlerini kapattı. "Evde çocuk yok. Bence bu önemli. Evcil hayvan yok, çocuk yok ya da insan personel yok."

"Bu gece için bırak gitsin."

"Strazzas'ın bir ev dolusu olması dışında.

Yani..." Bırakıp gitmesine izin vermedi.

* * *

Şafaktan hemen sonra uyandığında, beyninin gözlerine yetişmesi bir dakika sürdü. Yeni oda, diye hatırlattı kendine.

Roarke büyük kanepeye oturmuş, kusursuz koyu renk takım elbiselerinden birini giymişti; belli ki kumaşın üzerindeki kedi tüylerini umursamamıştı, çünkü kedi onu terk etmişti ve şimdi Roarke'ın yanında sırt üstü uzanmıştı.

Roarke kahvesini yudumlarken ve ekrandaki anlaşılmaz borsa raporlarını izlerken dalgınca Galahad'ın açıkta kalan karnını kaşdı.

Çok iyi bir günaydın resmi oluşturduklarını düşündü, iş dünyasının imparatoru takım elbisesi içindeki delicesine muhteşem adam ve o yetenekli ellerin dokunuşuyla mutluluğa binen büyük kedi.

Mutluluğu anlayabiliyordu.

Muhtemelen çoktan birkaç 'link ya da holo toplantısı yapmıştır, diye düşündü. Bildiği kadarıyla Satürn'ü de satın almış olabilirdi. Ama sonuçta, şu anda en çok ilgilendiği şey onun kahvesinin olması ve kendisinin olmamasıydı.

"Günaydın," dedi kadın oturmak için ayağa kalktığında. "Dışarısı çok sert ve kuşluk vaktinden itibaren kar yağacağını söylüyorlar."

"Ah," dedi ve tökezleyerek AutoChef'e doğru ilerledi, eskiden olduğu yerde olmadığını hatırladı, oymalı kapılara boş boş baktı.

Roarke ona, "İkisine de dokun," diye hatırlattı.

"Tamam." Birine vurdu ve ikisi de açıldı ve iç ışıklar parıldadı. Kahveyi programladı -şu anda önemli olan tek şey buydu- ve ilk yudumu içmek için bekledi.

"Milyon dolarlık takım elbisenin her yerinde kedi tüyü olacak, tatlı çocuk."

"Başa çıkmak yeterince kolay ve sadece yarım milyona mal oldu."

"Ha." Kahveyi banyoya götürdü, kafein aldı ve uyanırken duş aldı.

Dışarı çıktığında, daha önce hiç görmediği kırmızı bir bornoza sarınmıştı ama bir bulut kadar yumuşak, bir kucak kadar sıcaktı

-Kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı.

Hava durumu raporu sayesinde güne yulaf ezmesiyle başlayacağını biliyordu.

En azından yanında bir sürü çilek ve gevrek şeyler vardı.
-Yanına da domuz pastırması eklemişti. Bu da kediyi neden kovduğunu açıklıyordu. Galahad şimdi ateşin önünde oturmuş, gayretle elini yüzünü yıkıyor ve insana ara sıra sert bakışlar gönderiyordu.

"Önemli," dedi. "Öyle mi?"

"Kurbanların evli olması. Bu önemli. Sadece nedenini bulmam gerekiyor."

"Rüya mı gördün?"

"Sadece uyudum ve o yatağa bir tane daha ateşli lanet eklememe izin verin. Üç saldırının amacı ve profili belli. Tipik bir tırmanma ve cinayet anlık bir olay. Bu planlı değildi. Bir dahaki sefere olacak."

"Çünkü geriye dönüş yok, sadece ileriye gidiş var."

"Evet. Eskiden kalma herhangi bir şeyiniz var mı?"

Parmaklarını Eve'in kolunda gezdiren Roarke biraz pastırma yedi. "Kahvaltıda bir polisin sorduğu soru ne kadar da yüklü. Orada burada birkaç tane içtim," dedi.

Omuz silkti. "Ama hayatıma bir polis girdiğinde, hoşuna gitmeyeceği için onları devrettim diyebilirsiniz."

"O bilemezdi."

"Ben olsam yapardım. Eski bir hırsız olarak, şüpheliniz gerçekten de tüm ganimetlerini saklıyorsa, dün gece onu nasıl tanımladıysanız öyle biri olduğunu söyleyebilirim. Bir istifçi. Tasfiye etmeye ihtiyacı yok, yani para için değil - ve bir adam bol miktarda paraya sahip olabilir ve daha fazlasını almaktan zevk alabilir. Diziler genellikle hatıra eşyası alır, değil mi?"

"Evet, ama genellikle kurbana özel bir şey, bir hatıra olur. Bu daha çok... Alaaddin'in Mağarası... Bir yere ihtiyacı var, hem de özel bir yere. Sadece mücevherler bile ciddi bir vurgun. Elbiseler. Her kurbandan bir kokteyl elbisesi almış. Gerçi Strazza olayında bunu doğrulayamadım. Bu daha çok bir hatıra, ama garip bir hatıra. Süslü bir elbise, ayakkabılar ve bir gece çantası."

"Kostüm."

Eve, Roarke'un omzunu dürttü. "Düşündüğüm şey. Onun için değil -farklı vücut tipleri, yani bir travestinin peşinde olduğumuzu sanmıyorum- ama belki bir kadın, bir droid ya da mağazaların kıyafet sergilemek için kullandığı şu cesetlerden biri için."

"Mankenler, sevgili Eve. Ölü bedenler değil."

"DB'lere benziyorlar. Her neyse, onun için çok fazla katman var. Evcil hayvan yok, çocuk yok, ev içi kasalar, evli çiftler, iyi güvenli müstakil evler. Taşıyıcı olmalılar, aksi takdirde çok spesifik olur."

"Mira ile konuşacaksın."

"Evet, yakında." Arkasına baktı, kaşlarını çattı. "Sorun mu var?"

"Göz korkutucu. Yeni dolap anlaşması."

"Bazıları bunu verimli ve kullanışlı bulacaktır - özellikle de herhangi bir günde ne giyecekleri konusunda uzun uzun düşünmek istemeyenler."

"Evet, şey." Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum." "İyi şanslar."

Gözüne bir dolaptan çok lanet bir oda gibi göründü. Elbette, her şey düzenli bir şekilde yerleştirilmişti ve bu yardımcı oldu. Tüm süslü kıyafetlerin ve onlarla birlikte gelen süslü eşyaların kendilerine ait bir alanı vardı. Onların varlığını kabul etmek zorunda bile değildi ve dolabı, sihirli çubukları üzerinde öne doğru kaymalarını sağlamak ya da bu ışıltılı elbisenin o gülünç ayakkabılarla nasıl uyum sağladığını ekranda göstermek için kullanmaya hiç niyeti yoktu.

Göz korkutucu, diye düşündü tekrar ve biraz da utanç verici.

Ceketlerin sırasına baktı. Neden bu kadar çok ceket vardı? Sadece birkaç tane olsa, seçmek sorun olmazdı. Ama yüzden fazla ceket olmalıydı, hepsi renk gruplarına göre dizilmişti, siyahlar grilere, griler mavilere ve aşağıya doğru sıralanmıştı.

İnsanın başını ağrıtabilir.

Roarke içeri girerken, "Sıcaklığı hedefleyin," dedi.

Ona yetecek kadar yer var, diye düşündü. Burada bir parti bile v e r e b i l i r l e r d i . İçki servisi yapabilirler. Bir grup kiralarlar.

Mavi bölümden bir ceket çıkardı. Lacivert, diye gözlemledi, süslü bir iş değil.

"Şimdi eğer bilgisayar kullanırsanız, ne ile eşleştireceğiniz konusunda önerilerde bulunacaktır."

"Nereden biliyor?" Ama ona döndüğünde, kadın kolundan tuttu. "Hayır, buraya ilk kez gelmek için çok fazla. Biraz alışmam lazım."

"Sana bayılıyorum," dedi ama donanma pantolonunu tutmadan önce elini durdurdu. "O zaman bir çeşit üniforman olur, değil mi? Bunlar." Kahverengi bir pantolon çıkardı, bir tür paslı kahverengi, sonra yeleklere geçti, lacivert düğmelerle aynı tona sahip bir tane çekti, gevrek, özel dikilmiş beyaz bir gömlek ekledi.

Kahverengi ve sağlam botları seçerek ona uzattı. "Her şey yolunda gitmeden önce daha büyük."

"Ve tekrar alışacaksın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve giyinmesi için yanından ayrıldı.

Belki yapar, diye düşündü ama yakın zamanda dolap arkadaşıyla arkadaş olacağını sanmıyordu.

Dışarı çıkıp silah kayışını yeleğin üzerine bağladığında Roarke ekrana işaret etti. "Strazza saldırısı/cinayeti ve soruşturmayla ilgili raporlar ve spekülasyonlar."

"O zaman işe koyulsam iyi olur." Ceketini giydi, rozetini, 'link'ini, telsizini, kelepçelerini aldı ve debriyajını taktı.

"Tamamen yetkin görünüyorsun."

"Kıyafetler polis yapmaz."

"Ama ona bir aura veriyorlar. Yetkin polisime iyi bak."

"Yapacağım." Ona doğru bir adım attı ve onu öptü. Sonra da işi halletmesi için onu yalnız bıraktı.

8

Şehir merkezine doğru ilerlerken Eve nöbetçi hemşireyle görüştü ve Daphne'nin huzursuz bir gece geçirdiğini, hafif bir yatıştırıcıya ihtiyacı olduğunu öğrendi. Ve Dr. Nobel'in de yolda olduğunu. Hastanın fiziksel durumu tatmin edici seviyeye yükseltilmişti.

Eve, kesik ve çürüklerin iyileşeceğini düşündü. Ruhsal hasar daha uzun sürdü.

Geçmiş arkanızda bırakın, insanlar hep böyle derdi. Ama o insanlar geçmişin her zaman arkanızda olduğunu anlamadılar. Kokuyu alan bir tazı gibi.

Merkeze girdi, asansöre doğru ilerledi ve Jenkinson'ı gördü. Kravatını uzaydan bile görmemek mümkün değildi.

Paltosu açıkken, üzerinde -belki de tesadüfi olmayan bir şekilde- sarı ve mavi kurbağaların zıpladığı kurbağa yeşili bir renkte parlıyordu.

"Boynundaki o şeyle bir mağarayı aydınlatabilirsin." "Ne zaman bir mağaraya düşeceğini asla bilemezsin. Nasıldı izin mi, LT?"

"Sessiz. Sıcak. Güneşli. Kışın olmadığı her şey."

"Güzel." Asansöre adım attılar. "Siz sahilde dans ederken bir çifti temizledim."

"Keş ikinci bir keş tarafından bıçaklandı, kadın eski erkek arkadaşı tarafından darp edildi."

Asansör durup başka polisler de içeri girerken Jenkinson ona baktı. "Güneş ve kumdan bizi mi kontrol ediyorsun?"

"Dün oradaydım. Dün sabah saat ikide bir tane yakaladım."

"Pekala, Hoş geldiniz eve." Sonra o kaşlarını çatı. "Strazza işi mi?"

"İşte bu."

"Medyada yer almak. Kodaman cerrah, genç ve süslü bir eş. Fena batırmış mı?"

"Oldukça kötü."

"Yine de..."

"Evet, her zaman önce eşine bak. Ama bu kadın kendine tecavüz etmedi, kendi yüzünü dağıtmadı. Geçen yıl buna benzer iki suç işledi, sadece cinayet hariç."

Asansörün tekrar durmasına ve daha fazla insan eklenmesine rağmen, devam etmeye karar verdi.

"Giyiniyor."

Jenkinson, ışıklar yandıkça gözlerini dikmiş, Eve'e döndü. "Ne, smokin gibi mi?"

"Canavarlar gibi. Bu seferki boynuzlu şeytan."

Jenkinson başını salladı. "İnsanlar berbat durumda."

Birkaç polis daha geldi. İçlerinden biri Jenkinson'ı inceledi. "Kravatın güzelmiş, Jenks."

"Evet, bu sabah taktığımda kız kardeşin de öyle dedi."

Bu durum birkaç kişinin burnunu çekti ve kalabalık yolculuğu biraz daha eğlenceli hale getirdi.

İtişip kakışarak ayrıldıklarında Jenkinson da Eve'le birlikte yedek kulübesine doğru ilerledi. "Bu davada daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa Reineke ve ben şu anda hazırız."

"Nasıl gideceğini göreceğiz."

Ambara adım atar atmaz Jenkinson öne fırladı. "Hey! Bunlar yapışkan çörekler mi?"

Santiago, Eve'in dinlenme odasında bıraktığı kutudan son bir tanesini ağzına tıktı ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı.

Eve ofisine doğru gitmeye devam etti, böylece kim görev için rapor verdiyse geriye kalanlar için kavga edebilecekti.

Eve kahve içmek için ofisteki AutoChef'e gitti, paltosunu ve kışlık giysilerini çıkardı ve dinlenmiş gözlerle tahtasını inceledi.

İlk iki kostüm için iki polis sanatçısı konsepti vardı. Yancy'nin işi değillerdi ama daha iyilerdi. Ve yine de, kurbanların izlenimlerinin, korkularının görünüşe biraz dram katabileceğini hayal etti.

Yancy'yi etiketledi ve kiralık ekibe ek olarak hastanede Daphne Strazza'yla birlikte çalışmasını isteyen bir e-posta bıraktı. Şeytanın iyi bir taslağını kullanabilirdi.

Peabody rapor vermediği için Eve ilk kurbanlarla temasa geçti ve onu üzen bir ev droidiyle karşılaştı. Dövüşmek için hazırlandı, sonra Mira'nın topuklu ayakkabılarının ofisine doğru ilerlediğini duydu.

"Size geri döneceğiz." Bağlantıyı kesti, Mira içeri girerken bir parmağını kaldırdı ve Peabody'yi işaret etti. "Hemen işe koyul ve ilk iki kurbanla temasa geç, görüşme zamanlarını ayarla. Orada ya da burada. Bunu gerçekleştir."

Peabody cevap vermeden önce telefonu kapattı ve Mira'ya döndü.

"Özür dilerim."

Mira el sallayarak yumuşak mavi kışlık paltosundan sıyrıldı ve pembe kırmızı bir takım elbise giydi. Tıkırdayan topuklu ayakkabılar, bir çift gümüş grisi kısa botla uyumluydu ve bu kombinasyon mükemmel bacakları ortaya çıkarıyordu.

"Şu çaydan biraz ister misin?" "Çok isterim, teşekkürler."

"Benim sandalyemi kullan. Ciddiyim."

"Kesinlikle yapacağım. Ve tekrar hoş geldin. Dinlenmiş görünüyorsun."

Sadece birkaç gün uzak kalmanın yapabilecekleri inanılmaz."

"Beni dün görmeliydin." Eve çayı programladı ve çiçek kokusu ofisinde dolaşırken Mira'ya uzattı.

Mira oturdu, o mükemmel bacak bacak üstüne attı, yumuşak mavi gözleriyle Eve'e gülümsedi. "Daphne Strazza'nın tıbbi dosyasına baktım. Sen ve Roarke onun hayatını kurtarmış olabilirsiniz." Arkasına yaslanan Mira vizon rengi saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı.

Eve başını eğdi. "Siz ve Bay Mira da mı güneşe çıktınız?"

"Hayır, ama bu bir iltifat. Kışın sıkıntısını atlatmak için biraz daha vurgu yapmaya karar verdim. Aslında Trina beni ikna etti."

Eve şaşkınlıkla baktı. "Şimdi de Trina'ya mı gidiyorsun?"

"Öyleyim. Kuaförüm Brooklyn'e taşındı ve Trina -her ne kadar... inatçı biri olduğunu bilsem de- mükemmel."

Kanaatkâr, diye düşündü Eve. Saldırgan, korkutucu ve yüzünüze karşı ifadelerini kullanırdı. Ve yine de saç hakkında konuştuğuna inanamıyordu.

"Peki, tamam. Daphne Strazza."

"Bu sabah sizin için yazılı bir değerlendirme hazırlayacağım ve benimle tekrar konuşmayı kabul etti. Fiziksel olarak, bildiğiniz gibi Saldırı oldu acımasız, ve dövmek ve ve tecavüzler.

Duygusal olarak, sadece daha fazla. Büyük bir kısmını engelliyor ve bu beklenen bir şey. Ek olarak, kafasına aldığı darbe boş noktalardan sorumlu olabilir. İşkence görmüş, terörize edilmiş ve ben size bilmediğiniz bir şey söylemiyorum." "Şimdiye kadar değil." Eve masasının

köşesine oturdu. "Herkes Onun hakkında konuştuğum kişiler onu tatlı biri olarak tanımlıyor - bu tekrarlanan bir kelime. Cana yakın, mükemmel bir ev sahibi, cömert. Alaycı olabilir ama benim bundan çıkardığım sonuçlardan biri de onun naif olduğu."

"Buna katılmıyorum. Genç, hatta duygusal olarak yaşından daha genç diyebilirim. Yumuşak da diyebilirim. Şekillendirilebilir."

"Tamam, işte kelime bu." Eve parmağını havaya kaldırdı. "Dövülebilir. İnsanlar ölen kocasından aynı terimlerle bahsetmiyor. Mükemmeliyetçi, sabırsız, otoriter, soğuk."

"Ve zeki. Onu şahsen tanıımıyordum ama ününü biliyordum. Onun alanındakiler, bu üne sahip olanlar, genellikle soğuk ve otoriterdir. Klasik Tanrı kompleksi."

"Doğru. Ve genellikle daha yaşlı, başarılı bir birey - otoriter bir kişiliğe sahip - daha genç bir eşle evlendiğinde, bu birey iki yoldan birine gider. Şımartır ya da zorbalık yapar. Ben oyumu zorbadan yana kullanıyorum."

"Onunla sadece bir kez, bir saatten az konuştum ve bunu yüzeysel tutmaya özen gösterdim. Ama ilişkileri hakkındaki izlenimim sizinkiyle uyuyor. Küçük şeyler. Adını kullandığından daha çok 'kocam' diye hitap ediyor."

"Evet, onu yakaladım."

"Sanırım o bir eş ya da ortakdan çok otorite figürüydü. Ölümü onu kederlendirmekten çok korkutuyor. Ona rutinlerini, ilgi alanlarını, arkadaşlarını sorduğumda -bir bağlantı kurmaya çalışmak için- kendisinden çok onun beklentilerinden, isteklerinden, sosyal çevresinden bahsetti. Ve bir bakış vardır," diye ekledi Mira, "gözlerdeki bir bakış, vücut dili, ses tonu, biri zorbalığa ya da istismara uğradığında."

"Evet, var. Bunların hepsi onda var ama kocasından mı yoksa bu saldırıdan mı kaynaklandığından emin olamıyorum."

Güzel takım elbisesi içinde Mira, sanki bir cinayet panosunun değil de klasik bir sanat eserinin önünde oturuyorlarmış gibi çayını yudumladı.

"Eğer istismara uğradıysa, kocasının ölümünde payı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu düşünmek zorundayım ama ortaklık uygun değil. Ona yapılanlardan sonra olmaz. Yaraları çok acımasızdı ve onu gecenin bir yarısı sokaklarda çıplak ve donmuş halde dolaşırken bulduğumuzda hiç de öyle davranmıyordu."

Eve masadan kalktı, volta attı. "Öte yandan, eğer bir tür ortaklık söz konusuysa

Ortak çok ileri gitti, ona planlanandan daha fazla zarar verdi. Plan, onu gizlemek için onu mahvetmek, kocayı öldürmek."

"Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var, ancak bu noktada benim görüşüm Daphne Strazza'nın bunların herhangi birini tasarlamak için çok pasif olduğu yönünde."

"Zaten pek çok nedenden ötürü mantıklı değil."

"Şiddetten korkuyor, bu da kocasının ona hükmetmesinin bir başka yolu olabilir. İstismara uğramış bir eşin belirtilerinden birkaçına sahip, ancak dediğiniz gibi, bu saldırı ile karıştırılmış olabilir."

"Tamam, orada biraz daha zaman var. Katilin üzerindeki verileri okuyabildiniz mi?"

"Evet, daha önce profilini çıkardığım iki açık dava dosyasını ve sizinkini inceliyorum. Daphne'nin aksine, bu adam şiddetten hoşlanıyor.

-Bunu sürdürmek ve daha da ötesi, karşı koyamayan kurbanlara bunu yapmak."

"Bir korkak."

"Kuşkusuz, ama avı çaresizken saldırarak kendini cesur hissedenden biri. Başka bir tür zorbalık. Çocukken ya da gençken zorbalığa uğramış, kendini çaresiz hissetmiş olabilir. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulmuştur. Bir zamanlar aşağılandığı gibi cezalandırmak, aşağılamak için."

Mira çayını bir kenara koydu. "Evli çiftleri seçiyor. Üçüncüsü bunu çok net bir şekilde ortaya koyuyor."

"Evet, bu önemli."

"Öyle olduğuna inanıyorum ve ilk profile eklemeler yapabilirim. Kesinlikle kurbanları, belki de kendi ebeveynlerinin vekilleridir. Onlar ya da onlardan biri zorbalık yapmış ve

onu taciz etti. Ya da edenleri görmezden geldi. Annesine karşı kesinlikle cinsel hisleri vardı."

"His-huh."

"Muhtemelen üvey anne. Babası yeniden evlenmiş olabilir - daha genç, çekici bir kadın ve ona karşı hisler geliştirmiş olabilir. Ve babasına ya da baba figürüne karşı derin bir nefret besliyor. Aynı zamanda ona karşı derin bir kıskançlık. Babasının onun üzerinde otoritesi, gücü vardı ve dahası, katilinizin istediği anneyle cinsel bir ilişkisi vardı. Bu çizgiyi takip edersek, katilin ayrıcalıklı bir aileden geliyor olması muhtemel."

"Bu yaşam tarzına imrendiğinden değil, sahip olduğundan." Eve masanın köşesine yaslandı. "Şuraya yaslanıyorum."

"Zengin bir evde büyüdüğüne inanıyorum ama en çok istediği şeye asla sahip olamadı. Güç, kontrol, fiziksellik ve cesaret. Maskelerin ardına saklanıyor, özenli maskelerin, korkunç maskelerin. Bunlar onun güç hissine ve muhtemelen tiyatralliğine katkıda bulunuyor. Hırsızlık konunun dışında değil. Somut olanı da alır. Onlardan bir şeyler çalıyor."

"Ve hepsini saklıyor. Görünüşe göre, şu ana kadar vurduğu üç kişinin mücevherlerini ya da değerli eşyalarını satmamış ya da rehin vermemiş."

"Hmm. Bunu kaçırmışım. Bu ilginç, değil mi? Sadece bir hatıra, bir simge, bir hatıra değil, hepsi. Açgözlülük. Hırsızlık, küçük bir seviyede bile olsa, kârla ilgili değildir. Sahip olmak, tutmak, görmek, dokunmakla ilgili. Somut olana da ihtiyacı var."

Mira duraklayarak tahtaya baktı. "Güzel kadınları seçiyor, sanırım önce onlar geliyor. Birini bulmalı, sonra

evli birini bul. Çift zengin ve ayrıcalıklı olmalı."

"Çocuk yok."

"Evet, bu da başka bir gereklilik. Evde çocuk olması planlarını zorlaştırıyor olabilir ya da-

"Rekabet istemiyor."

Mira gülümsedi. "Kesinlikle. Tek çocuk olduğundan çok şüpheliyim ve doğru olsun ya da olmasın, kardeşinin ya da kardeşlerinin daha çok sevgi ve ilgi gördüğünü hissetti - hakkı olanı aldı. Evli olmayacak. Eğer bir ilişkisi varsa bu bir paravandır. Başka bir maske. Çocuğu olmayacak. Maddi durumu iyi, büyük ihtimalle de başarılı olacak. Nasıl ihtiyaç duyulan şey haline geleceğini bilir, hatta sahte cephelerden, etrafındaki insanları nasıl kandırdığından hoşlanır. Eğer varsa, cinsel yaşamı sıradan bir şeydir. Gerçek bir rahatlama hissetmek için tecavüze ihtiyacı vardır. Kurbanın onu övdüğünü duymaya, baba figürüne daha iyi, daha erkeksi, daha iyi bir aşık olduğunu söylemeye ihtiyacı vardır. Bu zamana kadar, tecavüz olmadığı sürece iktidarsızdır."

"Mastürbasyon yapmaya ne dersin?" Eve sordu. "O bir kıyafet alır

kadın kurbanlardan. Belki bir droid ya da başka bir şey giydirir."

"Evet, deneyimi yeniden canlandırarak serbest kalmayı başarabilir, ancak bu daha zor, daha sinir bozucu hale gelecektir. Muhtemelen otuz ile elli yaş arasındadır. Kontrol için, dürtü yerine planlama için, sabır için yeterince yaşlı. Plan yapmaya devam edecek. Yakalanmak, durdurulmak gibi bir arzusu yok. Ve saldırıyı tırmandırmaya, daha kısa aralıklarla saldırmaya devam edecek."

"Ve Şimdi yine öldürecek."

"Evet, neredeyse kesinlikle. Cinayet işlemeyi planlamadı ama bir sonrakinde planlayacak. Sonunda hem anne hem de baba figürünü öldürecek."

"Onu önce ben bulursam olmaz. Teşekkürler. Bir fotoğrafım var." "Bana nasıl hissettiğini söyleyecek misin?"

Eve gözlerini tahtasından ayırıp o yumuşak mavi gözlere baktı. "Ne?"

"Eve. Belli ki sana ve Daphne Strazza'ya olanlar arasında benzerlikler var."

"Bununla başa ıkıyorum. Bana engel değil." Ama ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu, sıska penceresine doğru yürüdü. "Yoluma ıkmayacak. Empati kurabiliyorum, elbette. Birkaç yıl önce olduğum yerde değilim. Böyle Őeylerde o kadar kolay sallanmıyorum. Bana bazı kötü anlar yaŐattı ve daha da yaŐatabilir ama üstesinden gelebilirim."

"stesinden gelebileceğinden Őphem yok. Sen glsn ve her zaman da öyle oldun. O zaman bile Eve, sekiz yaşındayken bile glydn, yoksa asla hayatta kalamazdın."

"ok fazla çatlak var. Artık daha az." Eve arkasını döndü. "Bunun bir kısmı senin sayende oldu."

"Ben alırım." Mira ayağa kalktı. "Ve eğer dayanmaya, konuşmaya ya da sadece dinleyecek birine ihtiyaın olursa bunu hatırlamanı söylerim." "Bunu hatırlıyorum. Ve eğer titremeye baŐlarsam sen."

"Güzel." Mira ayağa kalktı, ceketini topladı. "Erken bir seansım var ama ihtiyaç olursa msaitim."

"Teşekkürler."

Eve tekrar tahtasına döndü, Anthony Strazza'nın sert ve yakışıklı yüzünü, kaydettiği kanlı ve parçalanmış bedeni inceledi.

Adamın kötü bir orospu çocuğu olduğuna dair güçlü bir içgüdüğü vardı. Ama o onun kurbanıydı.

Titremedi.

Mira'nın ofisten çıkmasından birkaç dakika sonra Peabody içeri girdi.

"Neville Patrick'i stüdyosundaki ofisinde yakaladım. Aynı anda eşile de konuşmak için baskı yaptım ama onunla konuşmaktan kaçındı. Ama evine gitme seçeneğimiz olduğu için, bu sabah stüdyoya gelme konusunda onunla konuşacak."

"Bu bir."

"Hem Ira hem de Lori Brinkman bu konuyu evlerinde ele almayı tercih ediyor, mahremiyet istiyorlar. Programlarını ayarlıyorlar ve yöneticilerinden biri en uygun zaman konusunda bana geri dönecek."

"Yeterince iyi." Eve ceketini kaptı. "Hadi gidelim."

"Mira kullanabileceğimiz bir şey ekledi mi?"

"Katilin anne sorunları varmış gibi görüldüğünü söylüyor."

"Anne sorunları mı?" Peabody ayak uydurmak için çabalayarak kendi ceketini aldı.

"Ve babacığım."

"Ben ... Oh." Peabody ceketini giyerken yüzü buruştu. "Mira kurbanların katilin ebeveynleri için vekil olduğunu düşünüyor. Bu iğrenç ötesi bir şey."

"Bu bize bir açı verir." Asansör kapıları açıldığında, polisler, ziyaretçiler, destek personeli, Eve

sadece topuğunun üzerinde döndü ve süzölmeye başladı. "Tüm unsurlar ihlal, kasıtlı aşağılama, aşırı şiddet. Ama tecavüzler merkezde. Anne üvey anne olabilir ama taşıyıcı anne çok mantıklı."

"Babacığım yeniden evlenir-çünkü EVLİLİK oynar, Peabody de öyle," dedi. "Daha genç, soğuk yeni karısı -muhtemelen- ve bu adam onu kendine istiyor. Ya da en azından onunla yatmak istiyor. Ya da..." Peabody toynaklı o olarak Eve değıştirildi kayar. "Ne Annem yeniden evlenirse ne olur? Katil eğildi çünkü o yeterli değildi annem için."

Eve başını eğdi. "Güzel. Bu çok iyi. Her iki şekilde de. Eğer Mira haklıysa, Edison şeyi olan bir ahmağı arıyoruz demektir."

"Edison mu? Thomas gibi mi?" "Edison Thomas kim?"

"Thomas Edison'u kastediyorum. Mucit olan mı?" Peabody açıkladı. "Ampulü mü?"

"Hayır, Tanrı aşkına, bu ampullerle ilgili değil. Öz annesiyle evlenip sonra da sızlanan sapık adam gibi."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Peabody'nin kendi ampulü yandı. "Bu Oedipus. Bunun Oedipus olduğuna eminim."

"Edison, Oedipus, platypus. Her neyse."

Peabody bir kahkaha attı, sonra da bu tuhaf tartışmanın dikkatini başka bir kayağa atlayıp iki kat merdiveni inerek garaja gitmesine engel olduğunu fark etti.

Peabody şapkasını taktı, atkısını sardı.

Eve direksiyonun arkasına geçerek, "Stüdyo adresini takın," diye emretti.

Peabody adresi gösterge tablosuna programladıktan sonra Eve bir göz attı ve garajdan çıktı. Şehir merkezindeki trafikle mücadele ederken Peabody'ye Mira'nın profilinin ana hatlarını anlattı.

Peabody, "Aynı sosyal/finansal tabaka benim için de geçerli," diye karar verdi. "Ya da o dünyada büyümüş olabilir; örneğin yatılı bir personelin oğlu."

"Pembe ve mor olsa bile, düşünme şapkanızı takmışsınız. Bu yol, belki de işverenlerin anne ve babanın, veterinerlerin de işverenlerin vekili olmasına çıkar. Bu bir bakış açısı. Dünyanın içinde ama dünyadan değil. Kızgınlık kaynar, kaynar ve bunu sürdürmek için sahte bir yüz gerekir. Rol yapmak. Fena değil."

"Patrick'ler çok sayıda aktör ve sektörden çok sayıda insan tanımak zorunda. Ama Brinkman'lar ve Strazza'larla bu durum ortadan kalkıyor."

"Brinkman'ın uluslararası finansmanı. Eğlence sektöründeki pek çok insan zengin. O bir insan hakları avukatı. Sektördeki pek çok insan davalara katılır. Strazza, başarılı bir doktor. Orada bir haç olacak, başka bir ortak faktör. Ve ilk kurbanlar her zaman başlangıç noktasıdır."

"Patrick'ler." Peabody not defterini çıkardı. "Yaklaşık üç yıl önce Long Island'daki bir partide ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanıştıklarını öğrendim. O sırada başka biriyle ilişkisi varmış. Birkaç hafta sonra bu ilişki bitmiş ama adam başka biriyle görüşüyormuş. Temelde onlar

Ciddi olarak çıkmaya başlamadan önce birbirlerini yaklaşık on aydır tanıyorlardı. Yaklaşık bir yıl sonra nişanlandılar - büyük bir sıçrama- bir ev satın aldılar ve geçen bahar birbirlerinin yanına taşındılar. Geçen Haziran'da evlendiler - daha da büyük bir sıçrama. Avrupa'da üç haftalık bir balayı yapmışlar ve saldırıdan bir hafta önce dönmüşler."

"Eminim balayları hakkında çıkan dedikodular ve sosyete zırvaları da epey ses getirmiştir."

"Evet, bir kısmına göz gezdirdim. Paris, Provence, Roma, Venedik, Londra-"

"Seyahat programlarını sormadım. Onlar belirli hedeflerdi. Saldırgan ülke dışında olduklarını biliyordu. Eğer onları sadece soymak isteseydi, bunu onlar yokken yapardı. Bu da saldırıların, özellikle de tecavüzlerin asıl hedef olduğunu kanıtlıyor."

On Screen Productions'ın bulunduğu binanın kendi yeraltı otoparkı vardı. Arabayı çekti, ziyaretçi bölümüne doğru yöneldi ve bir yer bulana kadar ilerledi.

Diğer katlara geçiş kartı olmadan, asansör onları ana lobiye kadar götürdü. Güvenlik ve Bilgi Merkezi, kahve dükkanları, muhtelif dükkanlar ve atıştırmalık dükkanlarıyla çevrili bir alanda yer alıyordu.

Müşterilerin büyük bir kısmı kahve dükkanlarındaydı.

Eve merkezdeki bankoya yöneldi ve rozetini çıkardı. "NYPD. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Neville Patrick'i görmek istiyorlar. On Screen Productions."

"Bir dakika." Siyah takım elbiseli kadın yaka kartını taradı ve bir ekrana göz attı. "Giriş izniniz verildi."

Bu. Yirmi ikinci kat onların resepsiyon katı olacaktır. B bankasındaki herhangi bir asansöre binin."

"Buldum. Neville Patrick'in erkek kardeşi var mı?" Eve, Peabody'ye sordu.

"İki kız kardeş." Peabody not defterine baktı. "Üvey kız kardeşler. Biri New L.A.'de, diğeri Londra'da yaşıyor. Ayrıca Göller Bölgesi'nde büyük bir aile arazisi var."

"Ebeveynler mi?"

"Babam yönetmen-öncelikle epizodik bir ev ekranı. İlk eşi bir trafik kazasında ölmüş ve onu iki kız çocuğuyla dul bırakmış. Yaklaşık on yıl sonra yeniden evlendi. Neville'in yapımcılığını üstlendiler ve yaklaşık otuz beş yıldır evliler. Kadın bir aktördü ve oğulları doğduğunda bu işi bıraktı."

"Peki ya Rosa Patrick?"

"Babamın önceki ilişkisinden olan üvey kız kardeşi. Ebeveynler yaklaşık yirmi beş yıldır evli. Dördüncü kuşak parası var - bu Hernandez parası, ki önemli bir para. Kendisi mühendis, doğal afetlerden sonra bölgelerin yeniden inşası konusunda uzmanlaşmış. Anne, Hernandez Aile Vakfı'nın bir kolu olan Give Back'in yönetim kurulunda yer alıyor."

"Lori Brinkman bir insan hakları avukatı. Rosa Patrick'in ailesi iyi işlerle uğraşıyor. Daphne Strazza'nın ebeveynleri bir doğal afette ölmüş - yaklaşık on beş yıl önce, ama yine de bir kesişme noktası olabilir. Zayıf ama mümkün."

Asansör, üzerinde On Screen logosu bulunan cam kapılardan bir kadın geçerken rengârenk bir resepsiyon alanına açıldı.

Takım elbisesi iş kıyafeti değildi. Koyu kırmızı renkteki dökümlü ceketin altında, etkileyici göğüslerin kabardığı yerde siyah dantelden bir parça vardı. Minik eteği uzun bacaklarını ve ceketle uyumlu gökdelen topuklarını gösteriyordu. Eve'inkinden daha kısa olan saçları, moru andıracak kadar mavi kocaman gözlerin hakim olduğu bir yüzün etrafında altın bir hale oluşturunuyordu.

"Teğmen Dallas." Dumanlı bir sesi ve sıkı bir el sıkışması vardı. "Dedektif. Ben Zella Haug, Bay Patrick'in yöneticisiyim. Sizi ofisine götüreceğim. Bunu mümkün olduğunca sessiz halletmek istiyoruz."

"Sorun değil."

Birkaç ofisin ve etrafında yaklaşık bir düzine insanın aynı anda konuştuğu bir konferans masasının bulunduğu geniş bir alanın yanından geçtiler. Pek çok insan hızlı adımlarla yürürken bir yandan da 'link'lerle ya da kulaklıklarla konuşuyor ya da tabletlere dokunuyordu.

Eve, NYU tişörtü giymiş bir adamın ayaklarını büyük bir masaya dayamış, duvar ekranında bir araba kovalamacası izlediğini gördü. Bir diğeri ise ofisinde volta atarken üç mavi topla hokkabazlık yapıyor ve görünüşe göre kendi kendine konuşuyordu.

"Yazarlar," dedi Zella dalgınca. "Gösteri koşucuları, proje satın alıcıları."

Köşedeki ofise doğru ilerledi, kapıyı çaldı ve sonra açtı. "Neville, polis geldi."

Üç geniş pencereye ve ofisinden daha büyük bir manzaraya doğru döndü.

Eve'in düşündüğüne göre, kimlik fotoğrafından daha genç görünüyordu ve kesinlikle daha az gösterişliydi. Koyu gri bir takım giymişti, kravatı yoktu. İnce bir yüzün etrafında kıvrılan bir saç kütlesi vardı. Vücudu da zayıftı, sanki

kaslarının yanı sıra kilo da kaybetmişti.

Takım elbisesinden birkaç ton daha açık olan gözleri Eve'inkilerle buluştu, sonra Zella'ya kayd. "Teşekkürler. Ben hallederim. Rosa gelirse hemen geri gönder."

"Tabii ki."

Geri çekildi, kapıyı kapattı.

"Dedektif Olsen'la konuştum," diye başladı. "Bir tane daha olduğunu söyledi, ama bu sefer..." Belli belirsiz bir işaret yaptı. "Özür dilerim, lütfen oturun. Size kahve ya da çay ikram edebilirim, ya da kendi kişisel zaafımı? Pepsi."

"Bu konuda endişelenmeyin. Sizi zor bir deneyimi tekrar yaşamak zorunda bıraktığım için üzgünüm Bay Patrick."

"Tekrar ziyaret mi?" Saçlarını karıştırdı, şık olmaktan çok rahat görünen bir sandalyeye oturdu. "Her gün bununla yaşıyoruz. Her gece. Eşim... Sevdığımız evi sattık ve ikimizin de istemediği, tamamen güvenli bir apartman dairesinde yaşıyoruz. Ve hala gün içinde birkaç saatten fazla yalnız kalamıyor, sürekli kabus görüyor. Daha yeni iyileşmeye başlamıştı. Biz de daha iyi olmaya başlamıştık. Ve şimdi bu."

"Onu neden bulamıyorsunuz?" Neville sordu. "O bir yere kapatılana kadar bu iş asla bitmeyecek."

Ve o zaman bile, diye düşündü Eve. "Keşke basit bir cevabım olsaydı ve size onu çabucak bulacağımıza dair söz verebilseydim. Size söyleyebileceğim tek şey Dedektif Olsen ve Tredway'in soruşturma üzerinde çalışmayı hiç bırakmadıkları. Dedektif Peabody ve ben de durmayacağız."

"O bir canavar. Bu sadece bir kostüm değildi." "Bunu biliyorum."

"Bir canavarı nasıl yakalarsın?"

"Onu anlayarak."

Kaşlarını çatıyor, Neville yalın ileri.
"Evet. Evet. Evet. Evet."

Onu anlamak. Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Şu anda bunun üzerinde çalışıyoruz. Bu yüzden buradayız. Özellikle sizi ve eşinizi hedef aldı."

"Neden böyle söylüyorsun? Nikki ve Stan asla böyle bir şey söylemedi."

"I inanmak sen vardı Özel, olarak vardı Ira ve Lori Brinkman, Anthony ve Daphne Strazza."

"Onun için bir şeyi temsil ediyorsun. Birini." "Rosa hayatında hiç kimseyi incitmedi. Yapamazsın-"

"Sen hiçbir şey yapmadın. O hiçbir şey yapmadı." Önemli olduğu için Eve devam etmeden önce sözlerinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Bu kişiye karşı temsil ettiğiniz kişiler de hiçbir şey yapmamış olabilir."

Başını salladı ama Neville ellerini yüzünde bir filmi silen bir adam gibi ovuşturdu. "Bana söylediği her şeyi yaptım, ne istediye verdim. Ama yine de ona tecavüz etti, boğazını sıktı ve ona vurdu."

"Çünkü istediği buydu. Onun amacı buydu. Gerisi tesadüfi." "Ne demek istiyorsun?"

"Senin önünde karına tecavüz etti. Onun istediği de buydu. Onu tanıyorsunuz, Bay Patrick."

Bu sözler sanki sert bir tokat yemiş gibi geri çekilmesine neden oldu.

"Onunla iş yaptınız," diye devam etti Eve, "sizin için ya da sizinle ya da eşinizle çalıştı. Onu bulduğumuzda hemen tanıyamayabilirsiniz. Ama onu tanıyacaksınız."

"Tanıdığım biri mi?" Kelimeleri boğuk boğuk söylemek zorunda kaldı. "Neden böyle söylüyorsun? Bu nasıl olabilir?"

"Siz yokken içeri girmek yerine balayınızdan dönmenizi bekledi. İstedğini almak yerine. Ve akşam siz dışarı çıkana kadar bekledi, böylece ikinizi de tuzağa düşürebilecekti. Kasaları biliyordu, güvenliğinizi ve ev droidinizi devre dışı bırakacak kadar çok şey biliyordu."

"Evimize girdiğini mi söylüyorsunuz? Evimizde zaman geçirdiğini mi?"

"Evet, öyleyim. Bunu göz önünde bulundurarak, geçmişini düşünmenizi istiyorum. Kişisel ya da profesyonel olarak herhangi biriyle tartıştınız mı ya da anlaşmazlığa düştünüz mü?"

"Elbette. Yaratıcı ve tutkulu bir iş yapıyoruz. Anlaşmazlıklardan besleniyoruz. Her projeyi bu şekilde geliştiriyoruz. Kyle ve ben - ortağım - çalışanlarımıza büyük ölçüde özerklik veriyoruz, ancak günün sonunda, yapma veya bozma kararı bizden geliyor. Bu şirketi birlikte kurduk. Bizim için çok kişisel."

"Bu anlaşmazlıklardan herhangi biri, kırgınlık yaratan bir kişinin veya projenin sonlandırılmasına yol açtı mı?"

"Bir projeyi rafa kaldırmak her zaman kırgınlıklara yol açar. Ama bu bir iş, Teğmen. İçindeki herkes nasıl çalıştığını, çalışmak zorunda olduğunu bilir. Ve projeyi yeniden canlandırmak için her zaman bir dava açabileceklerini de."

"Eve, "Rol verilmeyen ya da kovulan bir aktör mü?" diye sordu.

"Tanrım, her projede oyuncu seçme sürecinde bir rol için es geçilen oyuncular olur. Bu canavarın doğasında var.

Dürüst olmak gerekirse, buna bu tür bir şiddetle tepki verecek birini düşünemiyorum."

"İfadenizde sahte bir İngiliz aksanı kullandığınızı söylediniz. Üst sınıf İngiliz."

"Evet, birkaç kez düşürdü..." Neville başka tarafa baktı. "Bir ya da iki kez düşürdü. Sanırım Amerikalı ya da Kanadalı."

"Sana böyle düşündürmek için değiştirmiş olabilir mi?" Peabody ona sordu.

Şaşırان Neville kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama hayır. İngiliz aksanının sahte olduğundan neredeyse eminim." "Peki ya karınıza karşı hisleri olan biri?" Eve önerdi. "Eski bir ilişkisi ya da onunla ilişki kurmak isteyen biri."

"Rosa ve ben üç yıldan fazla bir süredir birlikteyiz. Eski ilişkisi şu anda Floransa'da mutlu bir şekilde birlikte yaşıyor ve bir yıldan fazla bir süredir de birlikte. Teğmenim, Rosa'nın içi de dışı da çok güzel. Onu tanımıyor olsaydınız, görünüşünden etkilenirdiniz. Erkeklerin ona ve bana biraz kıskançlıkla baktıklarının farkındayım. Size hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, onu onun incindiğı şekilde incitecek birini tanımıyorum."

Eve tavrını değiştirdi. "Şirketiniz Jacko's Catering ve Loan Star Rentals'ı kullandı."

"Evet, Loan Star. Tek seferlik kiralamalarda başvurduğumuz bir yer. Yemek şirketini tam olarak bilmiyorum. Zella'ya sormam gerek. Neden?"

"Tüm yolları ve olası bağlantıları araştırıyoruz. Evinizde herhangi bir etkinlik düzenlediniz mi?"

bir yemek şirketi ya da kiralama şirketi kullandınız mı?"

"Hayır. Daha Nisan ayında taşınmıştık ve Haziran ayında evlendik. Zaman zaman arkadaşlarımız geliyordu, ama küçük toplantılar, gayri resmi. Evli bir çift olarak ilk partimizi tatillerde vermeyi planlamıştık ama..."

Kapı açıldığında ona baktı ve Eve onun yüzünde sevgi, keder ve umudun kayıtlı olduğunu gördü. "Rosa." dedi.

9

Yas tutan bir kadına benziyordu, diye düşündü Eve. Güzel, trajik, teslim olmuş. Saçlarını geriye doğru çekmişti, böylece muhtemelen vahşi ve harika olan abanoz bukleleri ensesindeki bir tokayla tutturulmuştu.

Siyah giymişti; sade bir kazak ve pantolon, pantolonu dizlerine kadar uzanan çizmelerin içine sokulmuştu. Erimiş kahverengiye çalan gözlerinde yakın zamanda gözyaşı döktüğüne dair izler vardı, ancak yapılan iyileştirmeler çok zekiceydi.

Neville ona doğru koştu ve neredeyse acı veren bir şefkatle onu kucakladı. Eve, ona fısıldarken Rosa'nın başını salladığını gördü.

"Ben iyiyim. Gelmek istedim."

O uzaklaşmadan önce, biri ona seslendi ve kapıya geldi.

"Rosa! Hey." Sonra durdu, Eve'e odaklandı. "Polisler mi?"

Adam konuşurken bir elini kısa bir süre Rosa'nın omzuna dokundurdu, sonra da yanına gitti. "Icove polislerinin burada ne işi var?" diye sordu Neville'in boş bakışları karşısında başını sallayarak. "Dallas ve Peabody, Nev. Icove polisleri."

"Evet, evet, elbette. Dikkatim dağılmıştı, toparlayamadım. Ortağım, Kyle Knightly. Bir tane daha oldu, Kyle."

"Başka bir ... lanet olsun. Üzgünüm, üzgünüm, Rosie." Kyle koyu sarı saçlarını karıştırdı, sonra ellerini ceplerine soktu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şimdi olmaz. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Elbette. Ben kendi köşemde olacağım. Ben her zaman senin yanındayım."

Eve'e son bir kez kızgınca baktıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

"Oturalım Rosa. Sana çay getireyim."

"Çay iyi olur. Ben de çay istiyorum." Rosa oturdu, alyansını ovuşturdu. "Her şeyi tekrar söylemek istemiyorum. Ne yaptığını tekrar söylemek istemiyorum."

"Tamam. Şimdi geriye dönüp baktığınızda sizi rahatsız eden biri olup olmadığını sormak istiyorum. Ne kadar küçük olursa olsun, uygunsuz olduğunu düşündüğünüz bir şey söyleyen ya da yapan biri?"

"Hayır. Buna daha önce cevap vermiştim. Tanıdığım biri değildi." Bunu hızlıca, neredeyse çaresizce söyledi. "Bir yabancıydı."

"Bayan Patrick, her üç saldırıda da benzerlikler var. Sadece ne yapıldığı değil, kime yapıldığı da. Bunun bir sebebi olduğuna inanıyoruz."

"İkinci çift bizden daha yaşlıydı ve daha uzun süredir evliydi. Ve bizim mahallemizde yaşamıyorlardı ya da..."

"Bayan Patrick." Peabody nazikçe araya girdi. "Bir şablon görüyoruz ve bu iyi bir şey. Bu onu teşhis etmek, durdurmak ve başka kimseye zarar veremeyeceği bir yere koymak için kullanabileceğimiz bir şey. Eğer örüntüyü görmenize yardım edebilirsek

Yaparsak, bize bir parça daha kazandıracak bir Őey dűŐünebilirsiniz."

"Onu tanı mı yordum. Yű zű ö lű gibi beyazdı, gű zleri siyahtı ve odadaki ı Őık lo Ő ve griydi."

Neville'in getirdi ğ i ayı aldı ama fincan taba ğ ın içinde tıkırdadı ve onu yere bıraktı.

Eve ona, "Size saldır ın ın ayrıntıları hakkında soru sormayaca ğ ız," dedi. "Orta ğ ım ın da belirtti ğ i gibi olay örgüsü önemli. Dű Őű nmenizi istedi ğ imiz Ő ey bu. Yolda kar Őıla Őtı ğ ınız ya da kocanız ın kar Őıla Őtı ğ ı biri olabilir, sizin için bazı i Ő ler yapan ya da projelerinizden, hayır kurumlarınızdan birine dahil olan biri olabilir. Tespit edebildi ğ imiz kadar ıyla saldır ı ya u ğ rayan ilk çift sizsiniz. Nedenini bulmamız gerekiyor. Neden ilk sizdiniz, nasıl hedef alındınız."

"Bazen bir erkek biraz flű rt edebilir, ama senin kastetti ğ in gibi de ğ il. Biliyorsun, Neville-Boris her zaman seni ne zaman bırakıp onunla kaaca ğ ımı soruyor. Boris e Ő cinsel. Sadece çekici olmaya alı Őıyor. Ve Micah, At Sea'nin programcılar ından biri, birbirimizin geçi Ő kartı olmamız gerekti ğ ini sű ylerdi. Yani..."

"Biliyorum," dedi Eve.

"Ő imdi sű ylemiyor, bundan sonra." Duraklayarak dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "İnsanlar artık farklı davranıyor. Ama Micah, demek istedi ğ im, on yıldır Kate'le birlikte. İki çocukları var. Sadece flű rt ediyor. Ya da ö yleydi."

"O diziye bay ılıyorum." Peabody gülű msedi. "Denizde. Her zaman

Beni gü ldű rű yor ve bazen bir kahkaha gű nű n en gű zel kısm ıdır. Burada mı alı Őıyor, bu binada mı?"

"Başından beri At Sea ile birlikte. Burada ve evde çalışıyor."

"Ne hakkında insanlar kim gerçekleştir, kim yap makyaj, kostümler?"

"Stüdyoda çalışan herkesi tanıyorum." Neville Rosa'nın yanına oturdu. "Rosa çoğunu tanıyor."

"Son bir yıl içinde bırakmak zorunda kaldığınız biri var mı?"

"Hiç kimse. Elbette belirli bir prodüksiyon için gelenler var ve bu da sınırlı bir zaman dilimi. Nispeten küçük ve özel bir şirketiz. Neredeyse özünde bir aileyiz."

"Bayan Patrick, Jacko'nun Catering'ini kullandınız, değil mi?"

"On Screen's onları kullandı ve ben de bir bağış toplama etkinliği için o bölgeden sorumlu olan bir arkadaşşıma onları tavsiye ettim. O da daha sonra onları bizzat kullandı."

"Onları ne kadar zaman önce tavsiye ettiniz?"

"Geçen yıl, sanırım... Evet, geçen yıl bu zamanlar Mart ayında yaptığımız bir bağış toplama etkinliği içindi. O yiyecek ve içecek işlerini yapıyordu, ben de çiçek ve dekor işlerini. Çok iyiydiler ve onları daha sonra bir akşam yemeği partisi için kullandı. Biz.

-Yazdan beri çok fazla sosyalleşmedik, bu yüzden onları tekrar kullanıp kullanmadığını söyleyemem."

"Loan Star Rentals'a ne dersiniz?"

"Görev yaptığım birçok komite Loan Star'ı kullanıyor. Güvenilirler ve çok çeşitli bir katalogları var. Anlamıyorum."

"Bunlar ayrıntı, hepsi bu," dedi Eve kolayca. "Her ayrıntı önemli olabilir. Jacko'nun yanında çalışan arkadaşın adını alabilir miyim?"

"Marlene Dressler."

"Her iki şirketin personeliyle de çok fazla etkileşiminiz oldu mu?"

"Bazıları, ama Marlene çok becerikli. Ve kiralama şirketi, orada da yetkili ben olmazdım. Etrafta olsaydım kuruluma yardım ederdim. Sence o satıcılardan biri-"

"Her şeye, herkese bakacağız. St. Andrew's Hastanesi."

"Bağış toplama etkinliklerinden ikisinde komite başkanlığı yaptım ve diğerlerinde de komitede görev aldım."

"Hastaneden kiminle çalıştın?"

"Ah, ilki iki yıldan fazla bir süre önceydi." Şakağını ovuştururken Rosa biraz kaybolmuş görünüyordu. "En az iki. Bekle, hatırlıyorum. Pediatri kanadı içindi. Daphne Strazza ile çalışmıştım. Kocasını orada cerrah. Onu çok severdim."

"Demek irtibatı koparmadınız?" Eve sordu.

"Aslında, hayır. Birkaç kez öğle yemeği yedik, sonra o hiç gelemedi. Sonra Neville ve ben nişanlandık, düğün planları ve bir ev bulma işleri vardı. İrtibatı kaybettik."

"Olur böyle şeyler," dedi Eve. "Onu bir süredir görmediniz ya da konuşmadınız mı?"

"En az bir yıl. Muhtemelen daha fazla. Komite yıllık etkinlik için benimle tekrar temasa geçtiğinde sordum ve bana artık katılmadığını söylediler. Ne yazık. Bazı insanların bu tür işlerde yetenekleri vardır. Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Buraya hiç geldi mi?"

"Hayır." Rosa kaşlarını çatarak çayını aldı. Elleri sabitlenmişti. "Bunun için bir nedenimiz yoktu. Hastanede, benim evimde ya da onun evinde tanıştık. Birkaç kez de bir restoranda. Projeye yirmi kadar kişi katıldık. O yıl eş başkan olduğumuz için daha sık görüşüp konuşuyorduk."

"Bana o komitedeki diğer kişilerin isimlerini verebilir misiniz?"

"Bu konuda kitabıma bakmam gerek. Herkesi hatırlamıyorum. İki yıl önceydi, daha fazla. Eskiden bu tür işleri çok yapardım. O zamandan beri bu işlere pek bulaşmadım..."

"Neden?" Neville konuştu. "Bu neden önemli?"

"Olay basına yansıdı ve aynı kişiler tarafından rapor edildi, dolayısıyla size Daphne Strazza ve kocasının Cumartesi gecesi evlerinde saldırıya uğradıklarını söyleyebilirim. Size ve Brinkman'lara saldıran aynı kişi tarafından saldırıya uğradıklarını düşünüyoruz."

"Daphne?" Rosa Neville'in elini tutarken şok ve sempati yankılandı. "Bizim gibi mi?"

"Evet. Fiziksel olarak daha ağır yaralanmış ama iyileşiyor. Kocasını saldırı sırasında öldürdü."

Rosa'nın yüzündeki renk soldu. "O öldü mü?"

"Bu kişi giderek tırmanıyor. Şunu söylememe izin verin, kesinlikle sizinle işinin bittiğine inanıyorum. Geri dönmek için hiçbir sebebi yok. Ve burada bize anlattıklarınız bize diğer parçayı da veriyor. Onu bulmamıza yardım etmiş olacaksınız."

"Ona zarar verenin kocası olmadığından emin misiniz?"

Eve, kafasının içinde çanlar çalarken bile gözlerini ve sesini soğuk tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

Rosa ihmal ettiği ayı tekrar eline aldı. Parmakları titredi, o kararlılık kısa sürdü, ama içti. "İstismara uğramış kadınlarla çalıştım. Danışman olarak değil, eğitimli değilim. Ama sığınma evlerinde çalıştım. İşaretleri tanıdım. Bir terapist ya da profesyonel olmadığımı biliyorum ama biliyorum. Kocasından fiziksel olarak istismar edilmediyse bile, duygusal olarak istismar edilmiş. Ondan korktuğunu biliyorum. Bunu gördüm."

Sadece sen değilsin, diye düşündü Eve.

"Dr. Strazza'nın olay gecesi karısına saldırdığı ya da tecavüz ettiği iddiasını destekleyen hiçbir kanıtımız yok. İçgüdülerinizden ya da gözlemlerinizden şüphe etmiyorum Bayan Patrick. Ama Anthony Strazza da Daphne gibi davetsiz bir misafir tarafından saldırıya uğradı."

Rosa bir an için yüzünü Neville'in omzuna çevirdi. Sonra kendi omzunu düzeltti, dik oturdu. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu bilgiyi açıklayamam."

Rosa başıyla onayladı. "Ona benimle konuşmak ya da beni görmek istediğinde benimle iletişime geçmesini söyler misin? Bunun yardımı olur. Lori ve ben konuşuyorduk. Lori Brinkman. Bunun yardımcı olabileceğini biliyorum."

"Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım. Güçlü bir omuza ihtiyacı var."

"Ben güçlü değilim."

"Yanılıyorsun," dedi Eve ayağa kalkarken. "Buraya geldin, yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmek istedin. Siz zayıf bir kardeş değilsiniz Bayan Patrick ve o da sizi zayıf bir kardeş yapamaz."

Eve ve Peabody dışarı çıktıklarında Eve, Kyle Knightly'nin bir kapı aralığına yaslanmış, ofisin içinde biriyle konuştuğunu ve açıkça Neville'den çıkmasını beklediğini gördü.

K o n u Ő t u ğ u kişiye bir parmak attı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

"Ben gidiyor iinal Bu. Bul Her nerede olursa olsun onlar yapmakyaj, kostümler, ne bulabileceğinize bakın."

"Ben hallederim. Senin yaşayacağından daha fazla eğleneceğim," diye ekledi Peabody.

Eve, Kyle'ı karşılamak için yürüdü. "Bay Knightly. Bir sorun mu var?"

"Öyle de denebilir." Uzun koridordan Neville'in kapalı kapısına doğru baktı. "Neville ve Rosa bu kâbustan yeni çıkmaya başladılar ve şimdi sen içeride onlara saldırıyorsun. Onları tekrar iki büklüm görmek istemiyorum."

"Anlaşılabilir." Etrafta dolaşan, aylak aylak dolaşan ve belli ki bir haber bekleyen insanları fark etti. "Belki bu konuyu özel bir yerde konuşabiliriz."

"Elbette."

Eliyle işaret etti ve yolu göstermeye başladı. Başka bir açık alanda rahat giyimli insanlar bir araya toplanmıştı. Birkaçı adını seslendi ya da zıplayarak ona doğru yürümeye başladı.

Onlara işaret etti, birkaçına seslendi.

"Geri döneceğim, Jen. O raporu gerçekten görmem gerek Bry."

Balıkçı yakalı ve kot pantolonlu bir adamın bir iş istasyonunu yönettiği küçük bir resepsiyon alanına geçtiler.

"Hey, Kyle," diye başladı. "SAR'dan Myra Addams 'bağlantı' hakkında görüşmek istiyor-"

"Birkaç taneye ihtiyaım var, Barry."

Bununla birlikte ofisine girdi ve Eve'in arkasından kapıyı kapattı.

Neville köşede oturuyordu ama Kyle'ın ofisi neredeyse iki kat daha geniş bir alana sahipti. Vid posterleri duvarları kaplıyor, hatıra eşyaları ve ödöl olarak aldığı şeyler rafları dolduruyordu. Arduvaz grisinden geniş bir yarım daire şeklindeki çalışma masası uzak duvara ve devasa ekranına bakıyordu.

Ona bir sandalye işaret etti, bar alanına doğru yürüdü ve soğuk kutusunu açtı. "Pepsi'ni aldım. Neville ve benim ortak bir bağımlılığımız var. Sen de ister misin?"

"Elbette."

"Bardak ister misin?"

"Tüp iyi."

İki tane getirdi, oturma alanındaki karşılıklı sandalyeye oturdu ve ikisini de kırdı. "Anladığım kadarıyla işini yapıyorsun." Tüplerden birini ona uzattı.

"Ortağınızı ve karısını korumaya çalıştığınızı anlıyorum. Anladığım kadarıyla geri dönüyorsunuz."

"Çok eskiden beri. Neville ve ben kuzeniz. Annelerimiz kardeş."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Annesi öğrenci değişimi yaptı, Londra'ya aşık oldu ve on sekiz yaşındayken oraya taşındı. Üniversiteye gitmiş, evlenmiş. Neville'in babası ilk karısını kaybetti, bir araba kazası. Her neyse, biz onları ziyarete giderdik, onlar da buraya gelirdi. Birkaç yazımı orada geçirdim. Nev ve ben filmlere bayılırdık. Babası yönetmen olduğu için sete giderdik. Neyse, başladık

Çocukken kendi yapım şirketimizi, kendi stüdyomuzu nasıl kuracağımızı planlıyorduk."

"Ve şimdi sahipsin."

"Bunu biz başardık." Kyle öne doğru eğildi. "Anlayabilmen için söylüyorum. Nev sadece ortağım değil, o benim ailem. En iyi arkadaşım. Ona ve Rosa'ya olanlar..."

Tekrar arkasına yaslandı, tüpünden yutkundu ve gözlerini sertçe duvara dikti. "Eğer bunu yapan piçi yakalarsam-"

"Bu benim işim."

"Öyle mi?" Gözleri onunkilere kilitlendi. "Yedi ay oldu. İş hallettiğini görmedim."

"Yapacaksın," dedi basitçe. "Kuzenin sana profesyonel olarak kullandığın birkaç tedarikçiyi sormamı önerdi. Jacko's Catering, Lone Star Rentals."

"Parti mi veriyorsun? Özür dilerim," dedi hızla ve şakağını ovuşturdu. "Cidden, özür dilerim. Sadece sinirliyim. Rosie çok kırılgan görünüyor."

"Sen de mi Rosa'ya yakınsın?"

"O aileden biri. Onu ilk gördüğünde Nev'in yanındaydım. Ona o anda harekete geçmesini söyledim ama kız başkasıyla birlikteydi ve Nev de kaçak avcı değil. Yine de işe yaradı. Her neyse." Başını iki yana salladı. "Jacko'nun ofis partilerini, birkaç özel gösterimi kullandık. Loan Star'da da öyle. Bunun ailemin başına gelenlerle ne ilgisi var?"

"Noktalı i'ler. İkisini de şahsen kullandınız mı?"

"Loan Star'dan bir kez kiraladım... belki iki kez? Bir kere de Jacko'yu kullandım. Temelde, çok fazla eğlence yapmıyorum

Evde. Ben daha çok şarap ve yemek adamıyım - misafire uygun bir restoran veya kulüp seçin, durakları çekin."

"Dosyada olduğuna eminim ama kuzeniniz ve eşi saldırıya uğradığında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Evet, diğer polisler kontrol etti, bu yüzden araştırmama gerek yok." Çenesi gerildi, sonra gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Sormak zorunda olduğumu biliyorum ama yine de aşağılayıcı. Bir akşam yemeği toplantım vardı - bir projeye çekmek istediğimiz yönetmen, karısı, anlaştığımız kadın başrol, erkek başrol ve onun sevgilisi. Yedi buçuktan on civarına kadar sürdü. Yönetmeni bulduk," diye ekledi gülümseyerek. "Eve gittim, bir yığın potansiyel proje raporu ile yerleştim."

"Birini gördünüz mü ya da biriyle konuştunuz mu?"

"Ev droidi dışında kimse. Gece yarısı bana sıcak kurabiye ve vanilyalı shake getirmesini istedim. Bu bir zayıflık. Dedektif Olsen'dan etiketi aldığım da çoktan yatmıştım. Saat sabah üç civarıydı. Doğruca hastaneye gittim." Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, odanın içinde bir tur attı.

"Üzgünüm, hala içim içimi yiyor. Onları o şekilde görmek.

Hiçbir şey gibi Bu, hiçbir şey asla oldu Sevdığım biriyle. Bazı iğrenç şeyler içeren videolar yapıyoruz ama bunlar hayal ürünü. Gerçek değil. Yönetmenin tek söylediği

"Kes," ve bitti. Bu hiç olacak mı bilmiyorum.

"Bu canavar onların hayatlarını, günlük yaşamlarını, normalliklerini ellerinden aldı. Bunu nasıl geri alacaklar?"

"Bunu yapan kişinin bir kafese kapatıldığını bilmek bu yönde atılmış iyi bir adım olabilir."

Kyle geri geldi, tekrar sandalyeye çöktü. "Onu oraya yerleştirmek için ne yapabilirsem, yapılmış bilin."

"Buradaki videoların çoğunu sen mi yapıyorsun?"

"New York'ta mı? Evet, kendi stüdyomuz var. Neville ve ben şirketi küçükten başlayıp kendi kendimize yetebilme fikri üzerine kurduk. Burada bir stüdyomuz var ve şimdi Brooklyn'de başka bir ses sahnemiz var. Keşif ekibimiz, prodüksiyon ekiplerimiz, orijinal yapımlar ve diziler için kendi yazarlarımız var."

"Makyaj, kostümler."

"Elbette. Kızımız iki yıl üst üste orijinal bir dizide makyaj dalında Emmy aldı. Planet Plague. Tanrım, polisler ekran izlemiyor mu?"

"Öyle bilinirim."

"Planet Plague iki yıldır üst üste bir numaralı orijinal dizi. Zombi kıyametinin modası asla geçmez." Başparmağını arkasındaki afişlerden birine doğru salladı; afişte arbaletli, sert ama güzel bir kadın ile katanalı, sert ama yakışıklı bir adamın etrafı kesinlikle yürüyen cesetlere benziyordu.

"Geçen yıl makyaj, özgün müzik, en iyi konuk oyuncu ödülleri aldılar ve en iyi erkek oyuncu, özgün dizi ödülüyle zirveye ulaştılar."

"Güzel."

"Oh, evet. Ödüller sadece parlak değildir, reytinglere ve fonlara dönüşebilirler ve reytingler ve fonlar da daha yaratıcı yapımlara dönüşür. Ve beni konuşturmayın."

Yarım bir kahkaha atarak elini havada gezdirdi. "Sağlam bir şey inşa ediyoruz. Her zaman yapmayı hayal ettiğimiz şeyi yapıyoruz. Neville paramparça oldu, sarsıldı ve daha yeni geri dönüyor. Zor bir yoldu. Onu vurmak,

Rosa'nın vurulduğunu görmek, daha fazla polis, daha fazla soru, ona yardımcı olamaz."

"Yönetmen kes dediğinde ya da ekran karardığında gerçeklik sona ermez Bay Knightly. Yaptığınız şey insanlara gerçeklikten bir mola verdirebilir ve bu iyi bir şey. Ama ona geri dönmek zorundayız."

Ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için minnettarım, endişelerinizi anlıyorum. Şimdi ikimiz de işimize dönsek iyi olur."

O da onunla birlikte ayağa kalktı. "Icove projesi için teklif verdik." "Pardon, ne?"

"Nadine Furst'un kitabı. Haklarını almaya çalıştık ama boyumuzu aşıyordu. Oscar adaylığı için tebrikler."

"Tamam."

"Bu sabah açıkladılar. Yedi dalda Oscar'a aday - en iyi kadın oyuncu, en iyi yardımcı erkek oyuncu, en iyi yönetmen, en iyi uyarlama senaryo, en iyi kurgu, en iyi ses ve kutsal kase olan en iyi film. Duymadın mı?"

"Ben bir polisim, Bay Knightly."

"Kyle. Sen de Icove polisisin."

"Hayır, ben NYPSD polisiyim."

Dışarı çıktı, ana resepsiyona doğru yöneldi ve yürürken Peabody'yi takip etti.

"Neredesin?"

"Makyaj'da bir kat yukarıda. Tanrım, Dallas, Adrianna Leo ile tanıştım. Bir sahne için saç ve makyaj yaptırırken onunla konuştum. Sonra Joe P. Foxx içeri girdi ve ben bayılabılırdım!"

"Oraya gelmek zorunda mıyım?"

"Ne? Hayır, ben hallettim."

"Ya senin yüzün? Yüzünde ne var?"

"Um. Makyaj."

"O makyajlı suratını garaja götür." Eve, Peabody'yi o lanet şekerçi dükkânına gönderenin kendisi olduğunu hatırlayarak telefonu kapattı.

Asansörle aşağı indi, Oscar konuşmalarıyla kafayı bozmuş gibi görünen diğer yolcuları görmezden geldi, ta ki kadınlardan biri ona bakana kadar.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, sen Marlo Durn'sun!"

"Hayır, değilim."

Belli ki yılmayan kadın, gergedan büyüklüğündeki çantasını karıştırırken konuşmaya devam etti. "Çok büyük hayranınızım. Sizinle bir fotoğraf çektirmeliyim."

"Ben Marlo Durn değilim."

"Bağlantı zaten elindeydi, kadın kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"The Ilove Agenda'da onun dublörü olabilirsin. Yani tıpkı onun Eve Dallas karakterine benziyorsun. Sen onun dublörü müsün?"

"Hayır."

Eve asansörden kaçtı, başka bir asansörle garaja indi.

Arabaya bindi ve Kyle Knightly'nin peşinden koşmaya başladı. Ve ortağı arabaya bindiğinde Peabody'ye uzun uzun baktı.

"Neden mavi kirpiklerin var?"

"Gözlerimi ortaya çıkarıyorlar ve sadece bir miktar mavi. Mags bana profesyonel bir gündüz görünümü verdi." "Bu çok özel."

"Benim içindi," diye mırıldandı Peabody. "Ayrıca en sevdiğim ekran yıldızlarından biriyle tanıştım ve en iyi stüdyo makyaj sanatçılarından ikisiyle röportaj yaptım. Bunlardan biri aynı zamanda Planet Plague'de olduğu gibi özel işler de yapıyor."

"Zombiler."

"Evet, o diziye bayılıyorum. Ödümü koparıyor ama seviyorum. UNSUB'ımızın ihtiyaç duyacağı her şey stüdyoda var. Çalıştırmam gereken bir avuç isim var. Ayrıca Mags'in Wardrobe'daki yakın arkadaşı Uma birkaç ay önce Hugh-Jacko'nun yeğeniyle çıktı."

"Yarım tarih mi?"

"Birkaç kez dışarı çıktılar ama pek uyuşmadılar. Jacko's'ta barmen olan arkadaşı Anson'la daha çok yakınlaştı ve şu anda yarı flört halindeler."

Eve yarı çıkmanın yarı çıkmaktan daha ciddi olduğu sonucuna vardı. "Belki de mavi kirpiklere değerdı."

"Bu kirpik rengini alacağım, emin olabilirsin. Ve duydun mu? Videomuz Oscar'a aday!"

"Peabody."

"Bu mega, Dallas. Nadine yörüngeden çıkmış olmalı. Oscar bile kazanabilir. Ona mesaj atmalıyım." "Peabody."

"Daha sonra. Ona sonra mesaj atarım. Şimdi isimleri araştır." "İyi plan."

"Adrianna Leo'nun hemen yanında oturup makyajımı yaptırmak heyecan vericiydi ve o da gerçekten çok nazikti. Mags

onun tam bir toprak olduğunu söyledi. Tıpkı Wendy Rush'ın tam bir kaltak olması gibi- ve her zaman tatlı bir şeymiş gibi davranıyor ama aslında hiç de öyle değil. Ve Joe P. Foxx'un sadece buzlu krema değil, aynı zamanda her zaman çocuklarının resimlerini ve küçük videolarını göstermesi gibi. Sadık bir aile babası, bu da onu daha soğuk yapıyor."

"Mags dedikodu yapmayı sever."

"Jacko'nun ekibinden iki kişiyle çıkan gardırop arkadaşının bilgilerini ve makyajla ilgili pek çok bilgiyi, kimin ne yaptığını, nereden aldıklarını, ne kadar erişilebilir olduğunu bu şekilde elde ettim. Mags kesinlikle stüdyoda çalışıyor, ancak mekan çekimlerinde çalışan ya da dış çekimler için ekiple birlikte seyahat eden birkaç sanatçıları var. Bazıları serbest çalışıyor ve projeden projeye, şirketten şirkete dolaşıyor ama bazıları da On Screen ile sözleşmeli."

Peabody el bilgisayarını incelerken başını salladı. "Ve benim en iyi seçimim uymayacak. Mags, Max Bloombaum'un canavar makyajı ve protez konusunda çok iyi olduğunu söyledi, bu yüzden Veba Gezegeni'nin makyajını yapması için onunla anlaşmışlar. Altmış üç yaşında, boyu altı-iki, evli, üç çocuğu, iki torunu var."

"Profil için çok uzun, çok oturaklı. Kyle Knightly ile ilgili çalışmamı bitir."

"Senin için çalışıyor mu?"

"İlk kurbanlarla bağlantısı var, yemek şirketini ve kiralama şirketini kullandı, gerekli makyajlara ve efektlere erişimi var. Mazereti bir ev droidi."

Eve parmaklarını direksiyona vurdu. "Samimi, ilgili ve Patrick'lere duygusal olarak bağlı biri gibi görünüyor. Ama beş-sekiz yaşlarında, evlerini biliyor, planlarını kolayca öğrenebilir. Evli değil, yalnız yaşıyor."

"Hallediyorum- Bekle." Kendi bağlantısına geçti. "Dedektif Peabody. Evet, Bay Brinkman, bana geri döndüğünüz için teşekkürler. Bu iyi olur. Şimdi size geleceğiz. Evet, efendim, geleceğiz. Teşekkür ederim."

Peabody öne doğru eğilerek Brinkman'ların adresini gösterge paneline programladı. "Şu anda evdeler ve bizimle konuşmaya hazırlar."

Eve bir sonraki sapağa girdi ve şehir merkezine yöneldi.

"Knightly, Kyle," diye okudu Peabody. "Beyaz, yaş otuz bir, boy beş sekiz buçuk, kilo elli iki. Lorinda Mercer ve Quentin Knightly'nin oğlu olarak Greenwich, Connecticut'ta doğmuş, kardeşi yok. İyi bir eğitim almış," diye ekledi. "Özel okullar, hazırlık okulları, sinema sanatı ve bilimi üzerine uzmanlaştı - Juilliard'da iki yıl, Londra'da iki yıl daha. Evlilik yok, birlikte yaşama kaydı yok. İngiltere, Fransa, Yeni Los Angeles'ta birkaç küçük yapımcılık kredisi var. 2055'te Neville Patrick (kuzen) ile On Screen Productions'ı kurdu. Bununla ilgili çeşitli makalelere buradan ulaşabilirsiniz."

"Sonra görüşürüz."

"İlk yapımları, ilk sezonundan sonra iptal edilen, düşük reytingli ancak eleştirmenlerce beğenilen bir ev-ekran dizisi olan Urbanites idi. Daha başarılı birkaç başka yapım da listede yer alıyor. Ortada suçlu yok. Net servetinin on altı buçuk milyon olduğu tahmin ediliyor - bu kişisel. Planet Plague, At Sea ve Camelot Down'un büyük ekran prodüksiyonunun başarısı nedeniyle şirketin beş yüz milyonun biraz altında olduğu tahmin ediliyor. Daha derine inmemi ister misin?"

"Şimdi olmaz. Listendeki diğerlerini çalıştır. Bakalım Brinkman'lar bunlardan herhangi birine odaklanabilecek mi?"

10

Brinkman'ların evi yıpranmış tuğla ve krem rengi süslemelerle ağırbaşlı bir görünüme sahipti. Yaşını zarafetle taşıyordu ve bu yaş ve zarafet belli ki yeni bir güvenlik sistemiyle tezat oluşturunuyordu. Üç kamera saydı, yanlarda ve arkada daha fazla olduğunu hayal etti. Bir başka üçlü - keskin, gümüş tonlu polis kilitleri- kalın ön kapıyı deliyordu. Yanındaki pembe eski tuğlaya tarayıcı bir avuç içi plakası yerleştirilmişti.

Zile bastığı anda güvenlik görevlisi adını ve amacını sordu.

"NYPD. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bekleniyoruz."

Lütfen taranmak ve doğrulanmak üzere kimliğinizi yukarı kaldırın.

O da öyle yaptı, Peabody de.

Teşekkür ederim. Kimliğiniz doğrulandı. Lütfen bekleyin.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Kapıyı açan adam Summerset takım elbisesi olduğunu düşündüğü bir şey giyiyordu. Kemikli uşağın aksine, bu adamın omuzları arenadaki topçulara benziyordu,

ve ceketinin altında, silahını taşıdığı yerde belli belirsiz bir şişkinlik vardı.

"Teğmen, Dedektif. Giriş izniniz var."

Eve, fuayeye adım attıklarında ikinci savunma hattı diye düşündü. Uzun bir ayna, uzun bir masa, rüya gibi bir nilüfer resmi dar girişe alan ve derinlik yanılsaması veriyordu.

"Maxine paltolarınızı alacak."

Eve siyahlı kadına baktı. Bir temizlikçi olabilirdi ama birilerinin canına okuyabilecek gibi görünüyordu. Eve paltosunu silkip üzerinden geçirdi.

Adam, "Beni takip edin," dedi ve onları fuayenin dışındaki oturma alanına götürdü.

Her şeyin ışıldadığı, hiçbir şeyin yersiz görünmediği bir odada ateş yanıyordu. Eve odayı şık ve zarif olarak nitelendirebilirdi, rahat olmaktan çok uzaktı.

Brinkman'lar koyu mavi bir fon üzerinde koyu kırmızı kuşların uçtuğu jel bir kanepede birlikte oturdular. O kadar yakın oturuyorlardı ki kalça ve omuzlarından kaynaşmış olabiliyorlardı.

Başlangıçta siyah olan saçları, Ira Brinkman tarafından tuğlalar gibi yaşlanmaya bırakılmıştı ve saçlarının arasından Eve'e Feeney'i hatırlatan gümüş teller fışkırıyordu. Karısının elini tutarken bile berrak bir maviye çalan gözleri onun yüzünde sabit kaldı.

Lori'nin mirası ona saf moka rengi bir ten ve keskin, koyu kaşların altında mavi ile yeşil arasında sıkışmış gözler hediye etmişti. Uzun, kalın kirpiklerle çevrili gözler, sinirleri ve yorgunluğu barındıran gözler.

Ira karısının elini sıktı, sonra bıraktı ve ayağa kalktı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, eşim ve ben daha da trajik bir olay yaşandığını öğrendiğimiz için çok üzgünüz."

"Evet, efendim. Bizimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Bu çok zor."

"Anlaşıldı. Bu durumun daha az yaşanması için elimizden geleni yapacağız." "Lütfen oturun. Size bir şey ikram edebilir miyiz?"

"Lütfen zahmet etmeyin." Eve ve Peabody kanepeye bakan sandalyelere oturdular. "Ortağım ve ben size olanlarla ilgili soruşturmanın detaylarını öğrendik. Dedektif Olsen ve Tredway ile koordinasyon halindeyiz."

"O olduğuna emin misin?" Lori Brinkman'ın sesi ipek gibiydi, pürüzsüz ve yumuşak. "Emin misin?"

"Bu noktada tüm kanıtlar bunu gösteriyor, evet. Bu son saldırının ayrıntıları sizinkine, Patrick'lerinkine çok benziyor, aksini düşünmek mümkün değil."

"Ama o birini öldürdü. Bizi de öldürebilirdi. Biz çaresizdik. Kocasını öldürdü. Ira'yı öldürebilirdi."

"O yapmadı." Ira onun elini tekrar tuttu. "Ben buradayım."

"Ira ona kombinasyonları verdiğinde bile ona vurmaya devam etti, ben ... bana söylememi söylediği şeyi söylediğimde bile ona vurmaya devam etti. İkimizi de öldüreceğini düşündüm." Gözlerini kapadı, nefes aldı. "Ama öldürmedi. Bunun bizim hatamız olmadığını biliyorum. O kısmı atlattım."

"Hayır, olan hiçbir şey senin hatan değildi."

"Ama bu bizim başımıza geldi. İlk başta neden diye soruyorsunuz - neden bu bizim başımıza geldi? Sonra fark ediyorsunuz ve kabul etmeye çalışıyorsunuz."

Hayır, neden?" Lori başını Ira'nın omzuna yasladı. "Kötü bir insan kötü şeyler yapar. Bunun bir nedeni yoktur."

"Mantıklı olmasa da, onu bulmamıza yardımcı olacak yeterli bir neden olabilir."

"Yeterince neden?" Ira yankıladı.

"Neden Patrickler, neden siz, neden Strazzalar? Evli çiftler, çocuksuz evli çiftler, iyi mahallelerde tek kişilik evlerde yaşayanlar."

"Üç kişi bir model oluşturur," dedi Lori. "Senaryo yazıyorum."

"Bildiğim kadarıyla siz bir avukatsınız."

"Evet. Başka isimler altında yazıyorum. Bu bir hobiden daha fazlası, işten daha azı. Her halükarda, birkaç gerilim romanının senaryosunu değiştirdim. Üç kişi bir model oluşturur. Biz ... bir türüz."

"Bir düzen olduğuna inanıyoruz, evet ve bu bize yardımcı oluyor. Diğerlerine yaptığı gibi seni de seçtiğine inanıyoruz. Ve seninle işinin bittiğini düşünüyoruz," diye ekledi Eve, Lori'nin gözlerindeki korkuyu görünce. "Eğer bu şekilde devam ederse, sonraki kurbanlarını çoktan seçmiş olacak. Onu durdurmamıza yardım edebilirsin."

"Seninle konuşmayı kabul ettik," dedi Ira, "çünkü onu durdurmak, kilit altında olduğunu bilmek için her şeyi, her şeyi yapardık. Onu öldürmek istedim. Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmadım ama onu ellerimle öldürmek istedim. Bunun hayalini kurdum, özgür kalmanın ve onu yatak odamızda öldüresiye dövmenin hayalini kurdum."

Bunu söylerken bile Ira'nın gözleri intikam ateşiyle parlıyordu.

"Lori'ye tekrar tekrar vurdu, ona tekrar tekrar tecavüz etti. Ve ona tecavüz ederken beni izledi. Bana sırtıttı. Hiçbir şey yapamadım."

Peabody ona, "Sizi küçük düşürmek istedi, Bay Brinkman," dedi. "Her şeyi istediği kadar bunu da istedi. O bir korkak ve zayıf biri, bu yüzden karınızı tehdit etti. Sizi etkisiz hale getirmek için onu tehdit etti."

"Ira'ya zarar vermek için beni kullandı, Ira'yı bana zarar vermek için kullandı. Evet, o bir korkak ama sen onu durduramadın."

"Bunu yapmamıza yardımcı olabilecek ayrıntılar ekliyoruz."

Lori tekrar Eve'e baktı. "Seçilmiş dedin. O bizi seçti. Biz onun için neyi temsil ediyoruz?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz. Bundan önce Patrick'lerle bir bağlantınız yok muydu?"

"Hayır, en azından biz onları tanımıyorduk," diye sözlerini tamamladı Ira.

"Geçenlerde rafa kaldırılmış bir senaryoyu senaryolaştırdığımı öğrendim. On Screen, bir önceki senaryonun süresi dolduğunda opsiyonu satın aldı."

"Bu ne zaman oldu?" Eve sordu.

"Daha geçen aydı, geçen ayın başlarıydı. Henüz yapımcılarla bir araya gelmedim ya da görüşmedim. Son aylarda aklımdaki en son şey eğlenceydi ve benim için de bu böyle. Birkaç hafta önce Patrick'ler, Neville ve Rosa ile bir araya geldik. Yapabilir miyiz diye sorduğumda Nikki-Dedektif Olsen- ayarladı. Sadece dördümüzün konuşması bile yardımcı oldu."

Ira'ya baktı. Biraz gülümsedi ve kızın elini kaldırıp yanağına bastırdı.

"Yardıma oldu," diye tekrarladı Lori. "Rosa ve ben o zamandan beri birkaç kez konuştuk. O benden daha genç ve

onlar

yeni evlenmişlerdi... Birlikte yaşamaya yeni başlıyorlardı. Sanırım bu onun için daha zor oldu."

"Bana güçlü biri gibi geldi."

Lori ilk kez gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Ben de öyle. Biz de öyle," dedi Ira'ya bakarak. "Sorman gerekeni sor."

"Jacko's Catering'i kullanıp kullanmadığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Yemek servisi mi?" Lori Eve'e şaşkın bir bakış gönderdi. "Hayır. Yıllardır First Class'ı kullanıyoruz. Arkadaşım Rhia onlardan övgüyle bahsediyor ama _"

"Yani yemek verdikleri etkinliklere katıldınız mı?" "Evet."

"Loan Star Rentals'a ne dersiniz?" "Bilemiyorum. Ira?"

"Hayır, tanıdık gelmiyor. Neden?"

"Sadece bazı detayları araştırıyoruz. Burada sık sık eğleniyor musunuz? Kişisel olarak mı, profesyonel olarak mı?"

Ira, "Müşterilerimi ve iş arkadaşlarımı ara sıra akşam yemeği için buraya getiriyorum," dedi. "Onları akşam yemeğine ya da öğle yemeğine götürmek daha olağan. Elbette arkadaşlarımız da gelir."

"Ira aslında yemek yapmayı seviyor, bu nedenle eğer birkaç arkadaşımızı ya da küçük, samimi bir grubu ağırlayacaksa yemeği o hazırlıyor. Daha büyük gruplar için Lilia, First Class ile birlikte ayarlıyor."

"Lilia?"

"Bizim border collie'miz - ve bunu en iyi şekilde söylüyorum. Ira son derece düzenli, bense değilim. Saatler ve tarihler, hatta kontrol listeleri söz konusu olduğunda

başarısızım, özellikle de bir davanın içindeyken. O yüzden her şeyi Lilia hallediyor. Şu tarihte bir parti vereceğimizi söyleriz, o da her şeyle ilgilenir.

ve duş alıp giyinmek için işi zamanında bırakmayı unutmadığımdan emin oluyor."

"Ve bu bir ya da iki kez kıl payı oldu." Daha rahatlamış olan Ira, Lori'nin kolunu hafifçe çimdikledi.

"Lilia Dominick?" Peabody PPC'sine bakarak sordu. "Evet. Yaklaşık sekiz yıldır bizimle birlikte. O yapar Ira'nın şiddetli verimliliği kaos gibi görünüyor." Eve'i izleyen Lori, Ira'nın dizinin hemen üzerindeki elini ovuşturdu. "Sence bunu yapan kişiyi evimize almış olabilir miyiz? Onu içeri mi davet ettik?"

"Her yolu araştıracağız, Bayan Brinkman. Ne bulursak bulalım, şunu hatırlayacaksınız: O gece onu içeri siz davet etmediniz. O gece yaptıklarını siz davet etmediniz. Olanlardan hiçbir şekilde sorumlu değilsiniz."

Onları bu olasılık üzerinde düşünmekten alıkoymak istediği için Eve vites değiştirdi. "Dedektif Olsen ve Tredway, saldırılardan önce Patrick'lerle tanışmadığınızı ya da onları tanımadığınızı söylüyor. Peki ya Strazzalar?"

"Aslında Rosa'yla konuşurken -siz buraya gelmeden önce benimle iletişime geçti- hepimizin aynı etkinliklere katıldığını fark ettik. Sadece hiç bağlantı kurmamışız."

"Hangi olaylar?"

"Şey, ah, geçen Nisan'daki Celebrate Art Gala. Ve Kış Balosu - o geçen seneden önceki seneydi. Bu yılkinde ikimiz de katılmadık. Ve şimdi hatırlamadığım birkaç tane daha. İşte bu yüzden Lilia'ya ihtiyacım var. Rosa aslında sanat galasının düzenlenmesine yardım ediyor. Çok güzel bir akşam. Bu yıl gideceğiz," dedi Ira'ya.

"Tabii ki yapacağız."

"Oh, ve bir tane daha hatırlıyorum. Bekle." Lori iki parmağıyla şakağına vurdu. "Daha yeni aldım. Bir Kalbin Olsun Balosu.

Andrew's Hastanesi ile ortaklaşa düzenlenen bir Sevgililer Günü etkinliği, bir yardım balosu."

Zincirin bir halkası daha, diye düşündü Eve. "Ama Strazzalar'la hiç tanışmadın?"

"Dr. Strazza ile tanıştım," dedi Ira ona. "Yeni tanıştık, yani ortak bir tanıdığımız tarafından kısaca tanıştırıldık. Şu yardım etkinliklerinden birinde. Sanatı Kutlama Galası olduğundan neredeyse eminim. Tek hatırladığım o kısa görüşmeydi.

-Bütün bunlar
yüzünden." "Onunla
konuştun mu?"

"Gerçekten 'Nasılsınız'dan fazlası değil. Bir tanıdığım la barlardan birine gitmişim ve Dr. Strazza da oradan geçiyordu. Sen Rhia ve Lilia'yla gitmiştin, kadınlar salonuna yaptığın safarilerden biriydi," dedi Lori'ye. "Ben de Chase ile bara gittim."

"Chase Benson," diye genişletti Lori. "Herkesi tanıyor ve isimleri sanki bahçeye atılan tohumlarmış gibi söylüyor."

"Şimdi, Lori."

"Karısıyla tanıştınız mı?" Eve araştırdı. "Daphne Strazza?"

"Hayır, o anda yanında değildi ve sadece bir an. Chase adamın önünü kesti, ona patentli içten tokalaşmalarından birini yaptı. Sanırım Strazza'nın karısını sordu. "Bizden çaldığın o muhteşem yaratık nerede?" gibi bir şey. Chase böyle konuşur. Sanırım Strazza burnunu pudralamasıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Aptalca bir ifade," diye mırıldandı Lori.

"Olabilir ama düşündüğümde Strazza'nın biraz sinirli göründüğünü söyleyebilirim. Chase'in böyle bir etkisi olabilir. Herhangi bir

Chase bizi tanıştırdı, Strazza başıyla onayladı ve gitti. Kısa sürdü. Aniden, gerçekten. Chase, Strazza'nın genç ve seksi bir karısı olan bir pislik olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Hepsi bu kadar."

"Kaç tane kadın salonu var?" Eve merak etti.

"Ana bina," dedi Lori ona. "Diğerlerine gidebilirsin ama ana mekan büyük ve güzel döşenmiş. O gece hepimizin, altımızın orada olmasının bir anlamı var, değil mi?"

"Olabilir." İçinden gelen bir sesle defterini çıkardı ve Daphne Strazza'nın kimlik fotoğrafını taradı. "Belki onu orada fark etmişsinizdir."

Lori el bilgisayarını aldı ve ona baktı. "Çok çarpıcı. Unutulacak bir yüz değil. Ve evet, onu gördüm, salonda gördüm. Sanatı Kutlama Galası'ndaydı. Onunla konuştum bile. Ağlıyordu ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. İyi olup olmadığını sordum, sizin yaptığınız gibi. Başının ağrıdığını ve bir bloker aldığını söyledi. Üzerinde ışıltılı, güzelce oturtulmuş, arkadan dekolteli, omzu açık, her omzunda ince siyah zincirler olan muhteşem beyaz bir elbise vardı."

Ira bir kahkaha attı. "Lori o günü hatırlayamıyor ama hiçbir kıyafetini unutmaz."

"Ve şurasında bir çürük olduğunu da unutmuyorum." Lori sol pazusuna dokundu. "Sadece küçük bir morluk, ama hâlâ biraz kırmızı görünüyor. Taze bir morluk, sanki sert bir şekilde sıkıştırılmış gibi. Onu hatırlıyorum çünkü çarpıcı güzellikte bir elbise giymiş, dayanılmaz derecede üzgün görünen ve bunu saklamaya çalışan çarpıcı güzellikte bir kadındı."

Lori derin bir nefes aldı. "Acaba ona söyleyebilir misin, sorabilir misin, onu görmeye gidebilir miyim? Eğer benimle konuşmak isterse, benimle ve Rosa'yla konuş. Hazır olmayabilir ama ona iletişim bilgilerimi verebilirsin. Ne zaman hazır olursa..."

"Vereceğim. Size o geceyi tekrar yaşatmak istemiyorum ama ortağımın yatak odasını görmemize izin verir misiniz merak ediyorum."

"Aynı şey değil." Lori kocasına baktı ve başını sallamasını bekledi. Birlikte ayağa kalktılar. "Sizi yukarı çıkaracağız. Değişiklikler yaptık," diye açıkladı yolu gösterirken. "İlk başta burada yaşayamadık. Hamptons'daki evimize gittik, hatta bu evi satmayı bile konuştuk."

"Evlilik hayatımız boyunca burada yaşadık," diye ekledi Ira. "Sonunda bazı değişiklikler yapmaya, daha fazla güvenlik sağlamaya karar verdik. Deneyecektik ve eğer ikimizden biri satmamız gerektiğini hissederse satacaktık."

"Harika bir ev," diye yorumladı Peabody. "Tıpkı yerleşik aurayı hissedebildiğiniz gibi tarihini de hissedebiliyorsunuz. Bence ikinizi de yansıtıyor."

"Biz de öyle." İkinci katta Ira bir çift çift kapıya doğru ilerledi ve onları açtı. "Bunları emniyete alabiliriz ve ilk birkaç hafta boyunca da aldık."

Eve içeri girdi.

Dosyada, duvarlar güçlü, tropikal bir mavi gösteriyordu. Şimdi ise sıcak, sessiz bir boz kahverengi vardı. Gösterişli krom direkleri olan yatak, daha sade ve yüksek yastıklı bir yatak başlığıyla değiştirilmişti. Odadaki her şey sade ve moderndi, tüm tonlar yumuşak ve yatıştırıcıydı.

Eve hareket dedektörlerini, alarmları ve pencerelerdeki kilitleri not etti.

Lori onlara, "Ebeveyn banyosu aynı zamanda güvenli bir oda olarak da kullanılıyor," dedi. "Kapıyı içeriden emniyete alabilir, üzerine çelik bir panel indirebiliriz. Kendi alarm ve iletişim sistemi var. Biraz abartılı ama-"

"Kendi evinizde kendinizi güvende hissetmenizi sağlayan hiçbir şey abartılı değildir." Eve cevap verdi.

Değişikliklere rağmen, her şeyi eskiden olduğu gibi görebiliyordu.

Sadece başka bir kalıp, diye düşündü şimdi. Kalıplar üzerinde çalışırdı.

"Ev droidi hala sende mi?"

"Hayır. Polis onu serbest bıraktıktan sonra yeniden programladık ve sattık." Ira bir kolunu Lori'nin omuzlarına doladı. "Bir güvenlik ekibi ve güvenlik geçmişi olan bir hizmetçi tuttuk."

"Tamam. Zaman ayırdığınız ve erişim sağladığınız için teşekkürler. Lilia Dominick ile konuşmamızda bir sorun var mı?"

"Hiç de değil," dedi Lori. "Bayan Strazza'ya bilgilerimi vermeyi unutmazsınız değil mi?"

"Bugün ona vereceğim."

"Bulun onu." Ira karısına daha sıkı sarıldı. "Onu uzaklaştırın."

Yapacağız, diye düşündü Eve, ama sadece "Elimizden geleni yapacağız" diyebilirdi.

* * *

"Sınır köpeği ile irtibata geçin, bakalım Merkez'e gelecek mi?" Çünkü öngörülen kar yağışı

Eve kar tanesi şapkasını taktı. "Gidip Daphne'yle bir kez daha konuşacağız, sonra da bunu bir araya getirmemiz gerekiyor."

"Tüm kurbanlar aynı yerde, aynı zamanda, aynı olayda mı? Bunun bir anlamı var."

"Evet. Katil de oradaydı. Orada olmamasına imkan yok. Personel olarak, misafir olarak. Bu insanları gördü ve bir şey kafasında çarkları döndürmeye başladı."

Kar ince ve hızlı bir şekilde yağarken Eve direksiyonun arkasına kaydı. "O da onlardan biri olacak," dedi kaldırımından uzaklaşırken. "İçgüdülerim bana bunu söylüyor. O ayrıcalıklılardan biri ya da öyleydi. Biri ya da diğeri. Yaşam tarzını biliyor."

"Yemek şirketi, kiralama şirketi."

"Tasadüf değil, çünkü hiç yok. Onları kullanmış ya da çalıştıkları etkinliklere katılmış. Orada çalışan birini ya da birilerini tanıyor. Hedefleri hakkında bilgi almak için onlardan birini ya da birkaçını pompalayacak kadar iyi; onlar da ya istemeden ya da teşvikle bu bilgileri veriyorlar-"

Eve başparmağını ve parmaklarını birbirine sürttü.

"Nasıl olursa olsun, kurbanları birbirine bağladık. Birbirleriyle bağlantılılar. Rastgele değil, hiç olmadı. Bunlar onun özel gereksinimlerini karşılayan özel hedefler."

Peabody, Lilia Dominick'le konuşurken o sessizliğe gömüldü, düşündü, düşündü.

Peabody bağlantıyı kapattı. "İhtiyacımız olursa geleceğini söyledi ama bugün saat beşten önce gelemedi. Çok yoğun. Ama ofisi buradan çok uzakta değil. Eğer gidebilirsek

O da işleri yoluna koyacaktır. İşbirliğine yatkın görünüyor," diye ekledi Peabody. "Ve biraz da tacize uğramış."

"Ona bir saat içinde orada olacağımızı söyle."

Peabody görüşmeyi ayarlarken Eve arabayı hastane otoparkına çekti.

Peabody, "Şu anda ofisinden çıktı," diye bildirdi. "Otuz dakika içinde orada olur."

Hastanede Daphne'nin katına doğru ilerlediler ve danışmanın önünden geçtiler. Eve kapıdaki üniformalıya başıyla işaret etti. "Memur Bey."

"Teğmen. Tıbbi tipler dışında kimse girip çıkmayacak. Jacko's diye bir yerden çorba getirtmiş. Doktor senin temizlediğini söyledi. Büyük bir kazan çorba. Bana bir kase yollamamı söyledi. Çok iyi, efendim."

Üniforma değişti. "Bu vardiyada birkaç kez gelmemi istedi, Loo. Banyoyu, yatağın altını, dolabı kontrol etmemi istedi. Bu konuda güldü, ama gülme taklidi yaptı. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Hemşirelerden biri durumunun ne kadar iyi olduğunu ve yarın muhtemelen eve gidebileceğini söyledikten sonraydı. Çok korktu ama belli etmemeye çalıştı."

"Tamam. Ara verin memur bey. On beş dakikanız var." Eve içeri girdi.

Daphne pencere kenarındaki sandalyede oturmuş, kayıtsızca tabletini karıştırıyordu. Uzun saçları sol omzunun üzerinde sade bir örgü halinde duruyordu. Yediği dayanın maskeleyiği güzelliği, morluklara rağmen parlıyordu.

Daphne gülümsemeyi başardı.

"Nasılsın?" Eve sordu.

"Daha iyiyim. Ayağa kalktım ve yürüyorum ve neredeyse hiç ağrıyorum. Burada oturabileceğimi, hatta kapalı bahçeye inebileceğimi söylediler. Sanırım bunu yapabilirim. Oraya gidebilirim. Ama-"

"Ama?"

"Dr. Nobel daha uzun kalabilmem için durumu düzelterek söyledi ama yarın eve gidebileceğimi söylüyorlar. Oraya geri dönemem."

"Oraya geri dönmek zorunda değilsin." "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Bir arkadaşında kalabilirsin."

"Ben... Yanında kalabileceğim kimsem yok."

"Ailen," diye başladı Eve. Daphne kaskatı kesildi. "Hayır. Hayır, burada değiller."

Ailesinden bahsetmesi Daphne'nin gözlerindeki o bakışı geri getirdiğinden, Eve bunun peşini bıraktı.

"Bir otelde kalabilirsiniz. Yanınızda bir polis memuru bulunduracağız. Evden bazı şeylere ihtiyacınız olacak."

"Ben... dükkandan bir şeyler alabilirim."

"Evet, yapabilirsin." Eve karşısındaki koltuğa oturdu ve Peabody'ye yatağın kenarına oturmasını işaret etti. Rahat, diye düşündü, tehditkâr değil. "Bize bir liste verirsen senin için bu işi halledebiliriz. Ya da size evden bir şeyler getirebiliriz, kendi eşyalarınızı."

"Belki. Birkaç şeye ihtiyacım var ve şu anda ödeme yapmamın bir yolu yok. Bana temel bir kit verdiler. Banyo için, ama-"

Peabody, "Bir kız kendi saç ve yüz ürünlerini ister," diye belirtiyor. "Belki makyaj malzemeleriniz, biraz rahat

kıyafetler. Bunlar güzel pijamalar."

"Jilly-hemşirelerden biri mi? Onları benim için aldı. Ücreti faturaya ekleyeceklerini söyledi. I..." Gözleri doldu. "Faturayı nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Sigorta var ama ben... nasıl işlediğini ya da bunun için ne kadar borçlanacağımı bilmiyorum. Del-Dr. Nobel ile konuştum ve henüz bu konuda endişelenmememi, hazır olduğumda kocamın-Anthony'nin mirasından sorumlu avukatla konuşmamı söyledi."

"Kulağa mantıklı geliyor. Aslına bakarsanız, bazı detayları görüşmek üzere bugün avukatla irtibata geçmeyi planlıyordum."

Yüzünü gözle görülür bir rahatlama kapladı. "O zaman belki ona ne yapmam gerektiğini sorabilirsin. Hastaneye nasıl ödeme yapacağımı ve ayrılmak zorunda kalırsam otel parasını nasıl ödeyeceğimi."

"Onunla konuşacağım. Bu Randall Wythe, değil mi?"

"Sanırım-evet. Kocamla evlenmeden önce belgeleri imzalamıştım. Yasal belgeleri, ama ondan sonra tüm yasal işleri kocam halletti."

"Tamam. Daphne, saldırıya uğrayan ve senin yaşadıklarını yaşayan iki çift daha olduğunu biliyorsun."

Daphne dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı.

"Onlarla tanıştınız. Biriyle bir komitede çalıştın. Diğeriyle de bir etkinlikte tanıştın."

"Ben mi yaptım?"

"Rosa Patrick."

"Özür dilerim. Hatırlamıyorum. Bu isimde birini hatırlayamıyorum. Bir şeyleri hatırlama konusunda berbatım." Nefesi kısaltmaya başladı. "Daha çok çabalamalıyım. Birinin adını unutmak kabalık ve utanç verici."

"Hayır, değil," dedi Eve. Daphne ona sadece göz kırptı. "Siz birlikte çalışırken o evli değildi. Yani Rosa Hernandez'di."

"Oh, elbette. Evet, hatırlıyorum. Rosa'yı hatırlıyorum. Çok akıllı ve çok sabırlıydı. Ben çok hata yaparım, ama o-"

"Gerçekten mi? Çünkü Rosa bana senin bu işte harika olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Oh, sadece nazik davranıyordu."

"Hayır, değildi. Sizinle tekrar çalışmayı umduğunu söyledi ve hatta o etkinliği tekrar düzenleme zamanı geldiğinde sizi sordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu konuda çok netti."

"Düşündüm de..."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Daphne gözlerini indirerek ellerine baktı. "İrtibatı kaybettiğimiz için üzgünüm."

"O da senin için aynı şeyleri hissediyor. Diğer kadın. Lori Brinkman. İsim alışverişinde bulunmadınız, bu yüzden onu bu şekilde hatırlamayacaksın. Sadece bir etkinlikte karşılaştınız. Geçen bahar, Celebrate Art Gala'sında. Oraya katıldığını hatırlıyor musun?"

"Evet. Beyaz Delaney elbisemi, siyah-beyaz Rachel Carroll gece ayakkabılarım ve Joquin Foster gece çantamla birlikte giyecektim - inci tokalı siyah olan."

"Bu çok komik. Bahsettiğim kadın mı? Tarih ve saat konusunda berbattır ama kıyafetini asla unutmaz. Sen de kendininkini unutmuyorsun."

"Uygun şekilde giyinmek, doğru imajı sunmak ve aynı mekanda tekrar etmemek önemlidir."

"Doğru. Sen ve Lori Brinkman aynı anda kadınlar tuvaletindeydiniz. Ağlıyordunuz."

"Bunu hatırlamıyorum." Daphne'nin bakışları kesildi.
"Yanılıyor olabilir."

"Sorduğunda ona başının ağrıdığını söylemişsin." "Bazen başım ağrır. Bu bir zayıflık."

"Başım ağrıyor. Biri bana zayıf derse canına okurum. Ama bu sadece benim."

"I..." Her şey bir anda kafasına dank etmiş gibiydi. "Onlar da benim gibi saldırıya mı uğradı? Rosa da benim gibi yaralandı mı?"

"Rosa ilkti."

"Oh, özür dilerim. Çok özür dilerim." Esmer tenine karşı çarpıcı bir yeşil olan gözleri parıltıyordu. "Onu çok severdim. Çok akıllı, komik ve nazik biri. O- o-"

"Onu bugün gördüm. Kendini tutuyor. Zor oldu, zor olduğunu biliyorsun. Ama danışmana gidiyor ve Lori'yle konuşuyor. Birbirleriyle konuşmaları onlara yardımcı oluyor. İkisi de seni görmek, seninle konuşmak istiyor."

"Oh. Oh, bilmiyorum. Yapabilir miyim, yapmalı mıyım bilmiyorum." Sesi titreyerek konuşurken odanın her tarafına baktı.

"Sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemek için burada değil." Daphne'nin elleri pijamasının üstünü çekiştirmeyi bıraktı,
Kucağında birbirine sarılmıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "Bunu şimdilik bırakalım. Demek istediğim şu: Her ikisi de

Kadınlar anlıyor ve onlara ulaşmak istiyorlar. Çünkü bu hem size hem de onlara yardımcı olabilir. Peabody gidiyor

iletişim bilgilerini bırakmalarını isteyebilir ve ne zaman bırakacaklarına siz karar verebilirsiniz."

"Utaniyorlar mı?" Daphne fısıldadı.

"Artık değil, çünkü utanılacak bir şey yapmadıklarını biliyorlar. Hayatta kaldılar, Daphne, senin gibi. Bu adam-Bana bak, tamam mı? Buraya bak. Zayıf gördükleri birini avlayan, onu inciten, ona şiddet uygulayan, onu tuzağa düşüren herkes... Beni duyuyor musun?"

Eve, Daphne başını sallayana kadar bekledi.

"Kim kasıtlı olarak bir başkasının kendini daha az, çaresiz hissetmesine neden olursa? O kişi bir korkaktır. Onlar zayıf olanlardır, utanç verici olanlardır. Zayıf olmayan, utanç verici olmayan şey, sunulan yardımı kabul etmektir. Rosa'nın zeki, komik ve nazik olduğunu söylediniz. Lori de bana öyle geldi. Hepimiz zeki, komik ve nazik olabiliriz. Bir düşünün.

"Peabody?"

"Çoktan bitti." Peabody PPC'sinden çıktı tuşuna bastı, çıktıyı aldı ve yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. "Hazır olduğunuzda."

"Belki Del ve Dr. Mira ile konuşurum, onlara sorarım."

"Bu iyi bir fikir. Gitmeden önce başka bir şey var mı? Hatırladığınız başka bir şey var mı?"

"Özür dilerim. Ne zaman bunu düşünmeye, hatırlamaya çalışsam nefes alamıyorum. Hatırlamaya çalıştığımda elleri boğazımda, sıkıyor."

"Sorun yok."

"Bir sorum var."

"Devam et."

"Nasıl olur da hepimiz, hepimiz, daha önce aynı yerde bulunmuş olabiliriz? Rosa'yı tanıyordum ve bu diğer kadınla tanıştım? Bu nasıl olabilir?"

"Bu güzel bir soru. Cevap üzerinde çalışıyorum."

Eve dışarı çıktı ve üniformalıların birkaç hemşireyle sohbet ettiğini gördü. Onlar gitmeden önce Eve ona geri dönmesini işaret etti.

Peabody, "Belirtileri gösteriyor," diye yorumladı. "İtaatkâr, özeleştirici yapan, direktifler olmadan karar vermek istemeyen ya da veremeyen biri. Ailesinden ve arkadaşlarından kopmuş gibi görünüyor."

"Klasik hırpalanmış eş," diye kabul etti Eve. "Avukatla temasa geçin. Konuşmamız gerek."

"Sence diğer kadınlarla iletişime geçecek mi?"

"Bence doktorları onu dürttüğünde gelebilir. Bizi gördüğü için mutluydu. O odada aslında tek başına. Sanırım yalnız kalmaya alışkın, konuşacak birilerinin olmasına minnettar. Koruyucu ailesiyle irtibata geçeceğim, bakalım nereye varacak."

Asansörle aşağı inerlerken bilek ünitesini kontrol etti. "Şunu yap. Dominick'e yolda olduğumu söyle, sonra olay yerine geri dön. Onun ne isteyeceğini ya da neye ihtiyacı olduğunu benden daha iyi bilirsin. Bir araya getir, geri göndermek için bir üniforma kap. Ya geri dönüp seni alırım ya da benimle border collie'nin ya da avukatın evinde buluşursun."

"Bunu yapabilirim. Hastane faturasını ödeyecek ya da bir otel odası tutacak parası olup olmadığını bile bilmiyor."

"Avukatın bu konuda ne diyeceğini göreceğiz. Belki de lanet olası bir otel satın alacak kadar parası vardır."

"Onun peşinde olduğu şey bu değil, Dallas. Her zaman eşe ya da ortağa, kimin daha çok çıkarı varsa ona baktığını biliyorum. Ama o üzgün, korkmuş kadının zengin, tacizci kocasını öldürmek için çirkin bir komplo kurmasına imkan yok."

"Hayır. O kurban, kötü adam değil. Kocasının vasiyetinin şartları hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim. Ama öğrenmemiz gerek." Lobi katına çıktıklarında Eve cebini karıştırdı. "Bir taksi tut."

"Teşekkürler, gerçekten ama bu karda mı? Metro ya da toynakla gitmek daha hızlı ve kolay olur. Sınır köpeğine senden önce ulaşabilirim. Adresi PPC'nize gönderdim."

Ayrı yollara giderlerken Eve, "Lanet olası makyajla oynama," diye seslendi.

11

Eve bir sokak boşluğu buldu -küçük bir mucize- ve karda iki buçuk blokluk bir yürüyüşe değeceğine karar verdi. Neşeli bir iyimserin rüzgârı canlandırıcı olarak adlandıracağını hayal etti.

Neşeli iyimserlerden nefret ederdi.

Isınmak için ellerini paltosunun ceplerine soktu ve neredeyse her zaman olduğu gibi eldiven bulduğuna şaşırdı. Bugünün mucizelere gebe olduğuna karar vererek eldivenlerini giydi.

Üniversite çağında, kısa boylu, Asyalı bir kadın, üzerinde rahat bir mavi kayak ceketı, uzun kuyruğu zıplayan bir ponponla biten mavi bir şapka ve tüylü mavi botlarla, tasmaındaki birkaç benekli köpekle birlikte, parkta yaz mevsimindeymiş gibi koşarak geçti.

Eve kadının neşeli bir iyimser olduğuna bahse girerdi - köpeklerin de gözlerinde o neşeli, hafif kızgın bakış vardı.

Bella'da da bu bakış var, diye düşündü Eve, Mavis'in küçük kızını hayal ederek. Çocuklar ve köpekler: Ne düşündüklerini kim bilebilirdi ki?

Çizim.

Orta yaşlı, etine dolgun kadının yara izli ve basit siyah

izmeleriyle ona doğru yürümesini tercih etti.

Kalın siyah bir palto giymişti ve yüzünde ekşi bir alay vardı.

Ne düşündüğünü biliyordun: Sikeyim karı, sikeyim şehri, sikeyim herkesi.

İşleri eski siyah botlar kadar basitleştirdi.

Haşlanmış soya sosisleri, sıcak kestane ve kötü kahve kokan bir kayar arabanın yanından geçerken satıcı sanki kar kişisel bir hakaretmiş gibi kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı.

Orada da bir ilişki kurabilirdi.

Kavşakta Yürüyüş işaretini bekleyen yaya kalabalığına katıldı.

Etrafında karla birlikte konuşmalar da dönüyordu. Bir kadın arkadaşına Chip adında bir adamın umutsuz vaka olduğunu söyledi. Kaşmir pardösülü, kırılmış Asya aksanlı bir adam, bağlantısının diğer ucunda kim varsa, beceriksiz bir rapor yüzünden sürekli kızarttı. Küçük bir silindirin sapını kavrayan bir adam kendi kendine mırıldandı: "Geç kalacağım. Lanet olsun. Geç kalacağım."

Büyük boy, çok cepli bir palto giymiş bir adamın, ellerinde alışveriş poşetleriyle, az önce yaptıkları pazarlıklar, öğle yemeğini nerede yiyecekleri ve karda her şeyin ne kadar güzel olduğu hakkında tavuklar gibi gıdaklayan üç kadına doğru yaptığı ince hareketi yakaladı.

Cüzdanları sokak hırsızlarının tanrısına sunulan adaklar gibi sallanırken.

Arada kaykıldı, rozetini çıkardı ve sokak hırsızının görüş alanında salladı.

Suratını astı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Git başka bir yerde hiçbir şey yapma." Adam itiraz etmek için ağzını açtığı anda, kadın gülümsedi. "Ya da ben onunla bir şeyler yaparım."

ceplerinizde zaten ne varsa."

"Polisler hırıltılıdır." dedi. Ve çekip gitti.

"Evet, 'polisler hırıltılıdır'." Bu her ne demekse, diye düşündü ilgisiz alışveriş yapanların arkasından caddeyi geçerken.

Lilia Dominick'in ofisinin bir ofis binasında olmasını bekliyordu ama adres, bir dönerci ve bir ayakkabı tamircisinin üzerinde üç katlı dairelerin bulunduğu dört katlı bir bina çıktı.

201 numaralı süit, diye düşündü Eve.

konut kapısındaki zil, açıkça yukarı doğru bir dönüştü.

Ses teneke hoparlörden teneke gibi geliyordu. "Yo."

"Bayan Dominick?"

"Başka bir yo."

"Teğmen Dallas. Ortağım Dedektif Peabody ile konuşmuşsunuz."

"Doğru. İyi zamanlama."

Kapının zili çaldığında Eve içeri girdi ve ikinci kata çıkan dar girişteki dar merdivenleri tırmandı.

Lilia Dominick de beklediği gibi biri değildi. Dairesinin kapı pervazına yaslanmış, neşeli köpekleri olan neşeli iyimserle yaklaşık aynı yaşlarda bir kadındı. Dağınık bir topuzla arkadaş canlısı bir yüzün üzerinde toplanmış kızıl saçlarının telleri, Eve'e soluk yeşil gözleriyle sıradan bir değerlendirme yaparken serbest kaldı.

"Mag coat. Ekrandakinden çok daha iyi görünüyor. Seni röportajlarda ve medya konferanslarında gördüm. İçeri gelsene. Yogadan yeni döndüm.

"Ortağın yolda olduğunu söylemek için beni etiketlediğinde."

Bu da dökümlü yeşil bir üstlkle kaplı güneş patlaması görünümlü kıyafeti açıklıyor. "Elimden geldiğince her hafta birkaç gerçek antrenman yapmayı seviyorum."

Eve'e, mobilya düzeniyle her bir amaç için akıllıca bölümlere ayrılmış çok amaçlı bir yaşam alanına girmesini işaret etti. Bir tarafta ekran izleme alanı, diğer tarafta sohbet alanı, arkada ofis ve her santimi titizlikle düzenli.

"Benimle bu kadar çabuk konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başladı Eve.

"Sizinle görüşebilmek için bir suç işlemeyi düşündüm ama cinayet bana aşırı geldi. Eğer sizin için takviminizi, sosyal faaliyetlerinizi, rezervasyonlarınızı -kişisel, tutuklama değil- organize ve koordine edecek ya da eğlence yükümlülüklerinize yardımcı olacak birine ihtiyacınız olursa, her şeyi yapabileceğimi söyleyerek aradan çekileceğim."

Hızlı konuşuyordu, enerjik olduğu her halinden belli olan bir tak-tak-tak onun gülümsemesi gibi.

"Ve bununla birlikte, kahve ister misiniz? Büyükanneimin bana gönderdiği kurabiyelerin yanında küçük bir gerçek zulam var. Yogi'me ikisinden de asla bahsetmeyeceğiz."

"Elbette."

"Neden geri gelmiyorsun?"

Kızaklarla zarifçe ilerleyen Lilia, oturma alanının ofise dönüştüğü yere geri döndü ve sola doğru bir koşu yaparak küçük bir mutfağa girdi.

"Büyükannem üç eyaletin en iyi çikolatalı kurabiyelerini pişirir. Geçimini sağlayabilirdi," diye devam etti Lilia, küçük AutoChef'i programlayıp birkaç kar beyazı kupa, mavi kumaş peçeteler ve beyaz bir tatlı tabağı çıkarırken.

Yaklaşık kırk beş saniye içinde sanatsal görünümlü bir tepsi hazırladı.

"Oturup konuya girmeden önce Lori'yle konuştuğumu söylemek istiyorum. İlk sadakatim ona ve Ira'ya ve eğer benden kaçmamı, gizlememi, aptalı oynamamı, hatta yalan söylememi isteseydi, yapardım. Ama istemedi. Sizi ve ortağınızı sevdi ve size tam işbirliği yapmamı söyledi. Ben de yapacağım. O sadece bir müşteri değil, Teğmen Dallas."

"Anlaşıldı."

"Tamam, salona yerleşelim ve bu çok zor konunun daha kolay geçmesine yardımcı olmak için biraz kahve ve kurabiye alalım."

Tepsiyi sohbet alanına taşıdı, açık gri bir çift sandalyenin önündeki parlak kırmızıya boyanmış bir masaya koydu.

"Lori bana Dr. Strazza'nın öldürölmesi ve karısına yapılan saldırı ile Ira ve kendisine olanlar arasında bağlantı kurduğunuzu söyledi."

"Bu açığı takip ediyoruz."

Lilia başını sallayarak kahvesini aldı, arkasına yaslandı ve aslında biraz yavaşladı. "Dün olanları büyükannemden duydum."

"Büyükannen."

"Suç Kanalı bağımlısı. Seninle kahve içtiğimi söylediğimde çılgına dölnecek. Büyük bir hayranın.

Bu da benim bu konuda konuşmayı erteleme yöntemim. Suç konuşmayı büyükannem kadar sevmiyorum ve Lori ile Ira'ya olanlar hala... Bu çok zor. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rosa ve Neville Patrick'i tanıyor musunuz?"

"Onunla birkaç kez tanıştım - tüm bunlardan önce. Birkaç kişi için organizasyon ve koordinasyon yapıyorum. Onun için çalışmıyorum ama tanıdığı insanlar ve dahil olduğu gruplar için belirli etkinlikler ve görevler için çalıştım ya da yaptım."

"Jacko's Catering ve Loan Star Rentals ile iş yaptığınızı tahmin ediyorum."

"Evet. Her ikisinin de mükemmel ve hak edilmiş itibarları var. Tercih ettiğim tedarikçiler listesinde yer alıyorlar. Lori First Class'ı kullanıyor ve o da benim listemde."

"Peki ya Loan Star? Brinkman'lardan hiçbiri şirketi kullanıp kullanmadıklarından tam olarak emin değil."

"Yapmadılar. Dosyalarımı tekrar kontrol edebilirim ama ayrıntıları hatırlamıyorum. Ira'nın şirketinin, yöneticisi aracılığıyla onlarla iş yapıyor olması mümkün, ancak kiralamaya ihtiyaç duyacakları belirli bir olay düşünemiyorum."

"Tamam. Peki ya Strazzalar?"

"Onun düğünündeydim." Lilia tatlı tabağını kaldırdı. "Hadi, bir tane dene. Pişman olmayacaksın."

"Strazzalar ile arkadaş mısınız?"

"Hayır, hiç de değil. Valentine Event Coordinators'dan bir arkadaşım ve ortağım olan Darcy Valentine'ı -gerçek adıyla- düğünlerini yapması için tuttular. Darcy yardım etmem için beni araya soktu. Roarke Sarayı'nda büyük, gösterişli bir anlaşıma."

"Gerçekten mi?" Meraklanan Eve kurabiyeyi ısırdı ve pişman olmadığına karar verdi.

"Şehirde büyük, gösterişli sosyete düğünlerinin yapıldığı bir yer. Bu yüzden birkaç hafta Daphne'yle çalıştım, ancak gösteriyi Dr. Strazza yönetti."

Güçlü, atletik bacaklarını çaprazlayarak hafifçe omuz silkti. "Onunla pek çalışmadım, o daha çok Darcy ile görüşüyordu. Daphne muhteşem bir gelindi, kesinlikle peri masalı gibiydi ve düğün mükemmeldi. İnanın bana, Darcy ve ben bu işte Gelinzilla ile çalışmıyorduk. Darcy'nin uğraşması gereken Damatzilla vardı, benimse Rüya Gelin."

"Yani Daphne ile daha doğrudan çalıştınız."

"Anlaşıldığı üzere, evet. Darcy'nin elleri damatla doluydu. Dr. Strazza ne beklediği konusunda çok netti ve bunda yanlış bir şey olmasa da, hoş olmayan biriydi diyelim. Darcy -bunun ölümler hakkında konuşmak olduğunu biliyorum- ona Dr. Diktatör adını taktı ve aslında düğünden sonra tüm personeline bir savaş ikramiyesi verdi.

"Öte yandan Daphne balayından döndüklerinde Darcy ve bana birer teşekkür mektubu yazdı. Kurabiye pişiren büyükannemin iyi bir terbiyeden geldiğini söyleyeceği türden sessiz bir sınıfı vardı."

Lilia taze bir gülümsemeyle kurabiyesini bitirdi. "Onunla çalışmayı seviyordum ve iyi fikirleri vardı. Etkinlik planlama tecrübesi vardı ve bunu gösteriyordu, ama o çoğu zaman ya onun fikirlerini veto ediyor ya da kendi fikirlerine dönüştürüyordu. Yaptı

düşünmüş gibi görünüyordu. Bundan nefret ediyorum. Sen de nefret etmiyor musun?"

"Aslına bakarsanız."

"Evet. Açıkçası onu sevmezdim. Öldüğü için üzgünüm ama o ölmediği için mutluyum."

Bir nefes verdi. "Tanıdığım ve sevdiğim üç kadın korkunç bir şey yaşadı. Ben büyükanнем değilim ama bir yerlerde bir bağlantı olduğunu anlayabiliyorum. O satıcıları sordunuz. Her iki şirkette de çalışan insanları oldukça iyi tanıyorum, hatta birkaçıyla sıkı fıkıyım. Hiç tereddüt etmeden yemin ederim ki hiçbiri yapılan şeyi yapamazdı."

"Muhtemelen her iki şirketteki insanlarla, hangi işleri yaptığınızı, neler yapacağınızı, müşterilerin nasıl olduğunu vb. konuşursunuz."

"Elbette. Birlikte hatırı sayılır bir zaman geçirebilir, menülerin, dekor seçimlerinin, kadeh takımlarının, nevresimlerin üzerinden geçebilir, programları, güzergahları, ajandaları koordine edebilirsiniz. Müşteri A'da işe yarayan şey, Müşteri B'de o kadar işe yaramadı. Ve savaş hikayeleri. Oh." Lilia arkasına yaslandı. "Oh, anlıyorum. Konuşuyoruz. Bir yoga arkadaşıma dün beni etiketleyen yeni müşterimden bahsettim çünkü Borneo'ya, şu tesise gitmek ve şu süiti ayırtmak istediğine karar vermiş. Ve bugün yola çıkmak istiyordu. Seyahati, rezervasyonları ve saydığı spa bakımlarını ayarlamak için bir gün var. Ayrıca burası popüler bir tatil köyü, özellikle de yılın bu zamanı, süit de dolu ve boş ver."

Lilia bunu iki eliyle savuşturdu. "Ama eğer bu Gizli, sen konuş. Şimdi, kimseye söylemeyeceğim

İkinci Cadde'deki müşteriler Smith ve Jones'un yarın Avrupa'ya gideceğini ve iki hafta boyunca orada olmayacağını yerel pazarda duyurdu. Bu sadece dikkatsizlik ve müşterilerin evine zorla girilmesini istemek olur. Ama eğer konuşuyorsak ve bu konuda ilginç bir şey varsa ya da ikimiz de müşterileri tanırıyorsak Darcy'ye bunu söyleyebilirim."

"Hiç senden bilgi almaya çalışan oldu mu?"

"Elbette. Dedikodu ve sosyete muhabirleri çoğunlukla ve bu geçmemeniz gereken bir çizgi. Müşteri istemediği sürece ve bazen müşteri isterse. Kahretsin." Başını ellerinin arasına aldı. "Aman Tanrım. Lori ve Ira'nın gezisi hakkında bir şeyler söyleyebilir miydim, herhangi bir detay? Bilmiyorum. Soyadlarını kullanmazdım, çünkü onlar Lori ve Ira, ama bir şey söyleyebilir miydim? Bilmiyorum."

"Geziyi onlar için sen mi ayarladın?"

"Evet, gidiş ve dönüş ulaşımını ayarladım, orada tuttukları arabanın bakımını yaptırdım, evi açtırdım, çarşafaları değiştirdim, çiçek siparişi verdim ve mutfağı geliş için stokladım. Konuk listesini kontrol ettim - kimler akşam yemeğine gelecekti, kimler tüm uzun hafta sonu boyunca kalacaktı. Şükran Günü yemeği için First Class ile çalıştım. Hamptons'da bir şubeleri var. Hatta ev droidi için Lori'ye ne paketlemesi gerektiğine dair bir liste bile yaptım, böylece düşünmek zorunda kalmayacaktı. Benim işim bu."

"Tüm bunları nasıl yapıyorsun?"

"Comp öncelikle, yani her şeyin bir kaydı var." "Bu yolculuğa daha önce çıktılar mı?"

"Her Şükran Günü. Bu onların geleneği. New Hampshire'da kendi ailem olduğu için gidemiyorum. Çok güzel bir gün."

Onlar, yakın arkadaşları ve aileleri için gelenek. Herkes eve sığamayacağı için bazı misafirlerin ulaşımı, otel odaları veya kiralık odalar da dahil olmak üzere rezerve edilmesi gerekenleri rezerve ediyorum. Rezervasyonları, randevuları ben yapıyorum. Ira golf oynamayı çok seviyor; dokuz delikli kapalı bir golf sahası var ve başlama saatinin erken olmasını istiyor. Bunun gibi şeyler. Kıyafet konusunda ev droidiyle birlikte çalışıyorum, Ira'nın saç kesimini seyahatten üç gün öncesine, Lori'nin kesimini ve rengini de bir gün öncesine ayarlıyorum. I-"

"Eminim bunun için her zamanki gibi bir salonları vardır."

"Ira bu muhteşem klasik berber dükkanına gidiyor. Lori yıllardır Arthur'u Serenity'de kullanıyor."

"Ve orada rahat olduklarında, muhtemelen planlarından, bu seyahati ne kadar sabırsızlıkla beklediklerinden, arkadaşları ve aileleriyle zaman geçirmekten bahsedeceklerdir."

"Evet, eminim öyledir." Lilia saçlarını iterken daha fazla kızıl tel döküldü. "Ben olmak zorunda değildim diyorsun."

"Siz ya da onlar olmak zorunda değildi. Yıllık sonbahar gezisine çıktıklarından bahseden bir arkadaş, bir iş ortağı olabilirdi. Biri ya da her ikisi de ayrılmadan önce bu saldırgan tarafından takip edilmiş olabilir. Ira için çalışan insanlar onun uzakta olacağını ve ne zaman döneceğini biliyorlardı." "Bu doğru. Bu doğru. Ama şimdi bir yudum kahve yerine şarap."

"Şunu deneyelim. Lori, Rosa Patrick'le saldırılardan önce tanıştığını söyledi."

"Evet. Birbirlerini pek tanımıyorlardı ve birkaç yıl önce - çok tesadüfi bir şekilde- tanıştıklarında Rosa henüz Neville'le evlenmemiş olduğu için Lori bunu bir araya getiremedi. O da Neville'i kullanıyordu."

kızlık soyadı. Konuşmaya başladıktan sonra, olanlardan sonra, daha önce tanıştıklarını fark ettiler."

"Rosa da Daphne'yi tanıyor, çünkü aynı hayır işinde çalışmışlardı. Lori geçen baharda bir etkinlikte Daphne ile konuşmuştu."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum."

"Celebrate Art Gala. Sen de oradaydın."

"Evet, Rhia ve Marshall Vicker ile birlikte Lori ve Ira'nın masasına oturdum. Daphne'yi görmedim. Onu tanıyabilirdim."

"Kadınlar tuvaletinde birlikteydiniz."

Lilia önce şaşırdı, sonra şüpheyile baktı, sonra da Eve'e başını sertçe salladı. "Daphne Strazza'yı görmediğime eminim. İsimleri ve yüzleri unutmam ve onun gerçekten harika bir yüzü var."

"Lori onunla konuştu. Daphne ağlıyormuş."

"Şimdi hatırladım. O muydu? Lori güzel bir elbise giymiş, perişan görünen, gözleri yaşlı ve kolunda taze bir morluk olan güzel bir kadınla konuştuğunu söyledi. Kanepede oturmuş, tanıdığım birkaç kadınla dedikodu yapıyordum. Onu hiç görmedim."

"Geriye dönüp baktığınızda, Lori'ye çok fazla ilgi gösteren birini fark ettiniz mi? Seni rahatsız eden biri?"

"Böyle bir şey hatırlamıyorum ve inanın bana, Lori ve Ira yaralandığından beri kafamda tekrar tekrar yaşadım. Eğlenceli bir geceydi ve etrafta çok fazla şarap vardı. Sessiz müzayedede bir sürü rekabet, ünlü konuklar, dans. Ben çok dans ettim. Ortama karışabilmek için yanıma birini almadım - her zaman daha fazla müşteri işime yarayabilir. Ve çok dans ettim."

"O geceden kısa bir süre sonra Brinkman'lar için rezervasyon yaptırmış olmalısınız."

"Evet, Mayıs ayının ilk haftası Şükran Günü için hazırlıklara başlıyorum.

Bunun önemli olduğunu mu

düşünüyorsun?" "Bu
çekiştirilecek bir çizgi."

"Size tüm e-postaları, seyahat programını, her şeyi gönderebilirim. Daha önce dedektiflere göndermiştim ama-"

"Biliyorum. Bende var." Ve şimdi tekrar inceleyecekti. Eve, "Buraya geldiğimden beri 'bağlantın' üçüncü kez sinyal verdi," diye belirtti. "Cevap vermeyecek misin?"

"Ben yetişirim."

"Genelde cevap verir misin?"

"Bir müşteriyle birlikteyken ya da New York'un en iyi polisiyle konuşurken değil. Ve bağlantılarıma her zaman hızlı bir şekilde geri dönerim."

"Ama başka türlü. Diyelim ki bir tedarikçiyle çalışıyorsunuz ya da bir şey ayarlıyorsunuz, bir etkinliğin koordinasyonuna yardımcı oluyorsunuz."

"Elbette."

"Ve diyelim ki etiket bir rezervasyonu onaylamak, bir şeyi değiştirmek, bir şey eklemek için olsaydı, o anda bununla ilgilenirdiniz."

"Genellikle."

"Ya da arkadaşlarınızla dışarıdaysanız, bir randevudaysanız?"

"Bir randevuda kendimi mazur görür, ihtiyacım olduğunu hissedersen etiketi alırdım. Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda, göstergeyi kontrol eder, gerekirse alırdım. Yani bu yolculukla ilgili bir şeyi, en azından bazı ayrıntıları başkasının önünde rahatlıkla söylemiş olabilirim." Elini

karnına bastırđı. "Kendimi hasta hissediyorum."

"Bunların hiçbirisi sizin hatanız ya da sorumluluğunuz değil. Bilgi saldırıgana bu şekilde ulaşmış olsa bile. İra'nın planlarından söz etmesinden daha fazla

berber koltuğunda ya da Lori'nin bir arkadaşıyla öğle yemeğinde konuşmasıydı. Bir gündemi vardı ve ihtiyacı olan bilgiyi almanın bir yolunu bulurdu."

Zil sesi duyuldu. "Bunu ben almalıyım."

Lilia ayağa kalktı, dahili telefona gitti.

"Yo." "Bayan Dominick?"

"Başka bir yo."

"Bu Dedektif Peabody."

"Ona hemen geleceğimi söyle," dedi Eve.

"Dedektif, Teğmen Dallas hemen geleceğini söyledi."

"Teşekkürler. Bekleyeceğim."

Eve ayağa kalktı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" Lilia sordu.

"Herhangi bir şey mi?" "Çeşitli dünyalarda hareket ediyorsun. Müşteri, satıcılar,

personel, arkadaşlar, etkinlikler ve partiler. Tüm bunları biraz düşünün, herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin yüzeye çıkıp çıkmadığına bakın. Aykırı bir şey, biraz garip, biraz fazla meraklı biri."

"Yapacağım. İnan bana, yapacağım."

Eve aşağı indiğinde Peabody'yi kaldırımında, yüzü karlara dönük, şapşal bir gülümsemeyle buldu. Tanrım, neşeli bir iyimser.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni." "Hey. Bu çok güzel."

"Hava soğuk, ıslak ve araç kullanan pek çok insanın aptal gibi davranmasına neden oluyor." Başparmağını salladı. "Bu taraftayız."

"Sınır Collie'siyle nasıl gitti?"

"Akıllı, cana yakın, verimli biri. Ve Lori Brinkman'a gerçekten düşkün. Belli oluyordu. Daphne'nin düğününde de perde arkasında çalıştı."

"Oh, oğlum, büyük bir çan çalışıyor."

"Konuşuyorlar," diye devam etti Eve yürürken. "Satıcılar, koordinatörler, sunucular ve diğerleri. Alışveriş konuşması. Kolay, küçük ayrıntıların aktarılması çok kolay. Ne zaman ve nerede, kaç kişi ve bunun gibi. Nasıl dinleyeceğini, nasıl bilgi toplayacağını biliyor. Belki Lilia'yı da takip edecek kadar zekiydi ve bu bilgileri topladı. Belki de onun bağlantısını ya da bilgisayarını hacklemişti. Bu yeteneklere sahip olabilir. Binasında ya da dairesinde gerçek bir güvenlik yok. Basit şeyler. Oraya girmiş, dosyaları karıştırmış ve istediğini bu şekilde bulmuş olabilir. Pek çok yolu var."

"Sence onu tanıyor mudur - o da onu tanıyor mudur?"

"Bence yaptığı işi yaparken pek çok insanla karşı karşıya geliyor. Sanırım Celebrate Art Galası'nda orada olduğuna ve hedeflerini seçmeye başladığına dair oldukça iyi bir bahis var."

"Üçü de."

"Üçte durduğunu sanmıyorum. Bütün o kadınlar. Evli olan bir sürü olağanüstü güzel kadın olduğuna eminim. Onun şartlarına uyan bir sürü zengin çift. Ve o gece kaç tane ayırmış olursa olsun, başka geceleri, başka fırsatları oldu. Öyle ya da böyle, o dünyada hareket ediyor."

Arabaya ulaştıklarında direksiyona geçti. "Ya kimse onu fark etmiyor -personel- ya da o onlardan biri."

Her iki durumda da hedefleri seçebilecek ve onlar hakkında ihtiyaç duyduğu bilgileri alabilecek bir konumda."

Arabadan inmeden önce dikiz aynasından baktı, bir arabanın viraja çok hızlı girdiğini, savrulduğunu, karşıdan gelen bir arabaya çarpmaktan kıl payı kurtulduğunu, arabanın da sürücüsü aşırı telafi ettiği için savrulduğunu ve döndüğünü gördü.

"Kar," diye homurdandı Eve, arabayı kenara çekerken. Peabody'nin gösterge paneline taktığı adrese baktı. "Bu Roarke'ın binası."

"Çoğu öyle değil mi?"

"Ha ha. Bu onun karargahı."

"Oh, doğru. Avukat arıyor. Ben bir araya getirmedim. Onu sadece Midtown'ın üzerinde güçlü bir şekilde beliren büyük siyah kule olarak düşünüyorum. Ve woo! Bizim için yeraltı VIP otoparkı!"

Eve, sırf aksi olsun diye caddeye park etmeyi düşündü, kalınlaşan kara kaşlarını çattı. Bir sonraki durağı daha kolay hale getirecek bir şey yapabilirdi.

Gösterişli siyah kule görüldüğünde itiraf etti. Dramatik ve önemli görünüyordu, özellikle de beyaz gökyüzüne karşı yükseliyordu.

Adam bir etki yaratmaktan hoşlanıyordu.

"Barmen hakkında ne öğrendin?" Eve giderek kötüleşen yol koşullarında manevra yaparken sordu.

"Birkaç darbe, ama büyük ya da şiddet içeren bir şey yok. Hayvan hakları protestoları sırasında iki kez tutuklandı, barışçıl bir şekilde gitti, suçlamalar düştü. Jacko's'ta üç yıldan az bir süredir çalışıyormuş. Boyunu 1.80 olarak belirtmiş. İlginç bir şekilde, Doğu Yakası Toplum Oyuncuları'nın bir üyesi.

Gelirinin çoğunu barmenlikten elde etse de mesleğini aktör olarak belirtiyor."

"Bu ilginç. Onunla konuşmak isteyeceğiz." "Onu bugün Mülakata getirmeyi deneyebiliriz, ama bu Fırtınanın şehre on beş ila on sekiz santim yağdıracağı tahmin ediliyor ve rüzgar akşam olmadan kar fırtınası bölgesine girecek."

"Buna kim karar veriyor?" Eve, havanın prosedürlere müdahale etmesine fena halde sinirlenerek talepte bulundu. "Bunun kar fırtınası hattı olduğuna kim karar veriyor, ya da on beş ile on sekiz arası? Neden on altıya on dokuz değil?"

"Hava durumu büyücüleri mi?" Peabody önerdi.

"Büyücüymüş, hadi oradan. Gerçek bir büyücü, ben öyle dediğim için on beş nokta altı inçle dövüldüğünü söylerdi."

Peabody hızlıca, "Kenar mahallelerde durum daha kötü olacak ve nedenini bilmiyorum," dedi. "Ama şimdiden insanlara acil durumlar dışında yollardan uzak durmalarını tavsiye ediyorlar."

"Ne isterlerse söyleyebilirler. Kimse onları dinlemiyor."

Sinirlenerek garaj girişine yanaştı. Plakası tarandığında kapı kalktı. Bilgisayar devreye girerken kapı güvenliği yeşil renkte yanıp söndü.

İyi günler, Teğmen Dallas. Öncelikli park yeriniz Seviye Bir, Yer İki.
Lütfen sağa dönün, otuz iki adım ilerleyin.

"VIP," dedi Peabody, küçük bir omuz çarpması yaparak.

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece yuvaya doğru sürdü.

"Avukat için hangi kat?" Eve sordu.

"Wythe, Wythe ve Hudd on sekizinci katın tamamına sahipler."

Eve en yakın asansöre yöneldi. Asansörü çağırmadan önce hızlı bir tarama yapıldığını fark etti. Bu güvenlik görevlisi ipek gibi konuşuyordu.

Hoş geldiniz, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Ekspres modda tüm seviyeler için izniniz var.

Kapılar açıldı, tıpkı Peabody'nin ağzı gibi, ta ki Eve ona bir parmak.

Peabody, Eve'i asansöre kadar takip etti, VIP'yi ağzına aldı ve partnerinin arkasından hızlı bir omuz çarpması yaptı.

"On sekiz," diye emretti Eve ve asansör hemen yumuşak, hızlı yükselişine başladı.

Wythe, Wythe ve Hudd Hukuk Büroları, diye anons etti asansör ve saniyeler sonra kapılar açıldı.

Saçları dışarıdaki kar gibi bembeyaz olan tek bir kadın, tamamen siyah renkte uzun bir bankoyu yönetiyordu. Yanında kaygan veri ve iletişim merkezleriyle birlikte iki boş tabure vardı.

Odanın bir tarafına standart, lüks bir bekleme alanı yayılmıştı. Diğer tarafta ise bir çift siyah taş bankın etrafında, küçük portakal ve limonlarla meyve veren, saksılı bodur ağaçlardan oluşan şaşırtıcı bir seçenek bulunuyordu.

"İyi günler." Kadın hızlı ve profesyonel bir gülümseme sundu. "Trafik korkunç olmalı."

"Bu iyi değil." Eve rozetini tezgâhın üzerine koydu. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Randall Wythe'i görmeye geldim."

"Evet, Dedektif Peabody bir randevu ayarladı. Bay Wythe'in ofisini bir kontrol edeyim."

Kulaklığına dokundu. "Evet Carson, polis memurları Bay Wythe için geldiler. Elbette." Tekrar kulaklığa dokundu. "Bay Wythe."

Wythe birazdan hazır olur. Eğer oturmak isterseniz idari asistanı size eşlik etmek üzere dışarı çıkacaktır."

"Tamam. Diğer herkes nerede?" Eve boş tabureleri işaret etti.

"Personelin bir kısmını eve gönderdik. Bu fırtınanın çok şiddetli olması bekleniyor."

"Ama sen dayanıyorsun."

"Wisconsin'de büyüdüm," dedi kadın rahat bir gülümsemeyle.

"Sanırım g e l e n hemen hemen herkesi görüyorsunuz. Daphne Strazza ile tanıştınız mı?"

Kadının gülümsemesi soldu. "Görmedim, hayır. Olanlar çok korkunç. Umarım iyileşir."

"Durumu iyiye gidiyor. Dr. Strazza ile tanıştınız mı?"

"Evet, öyle. Çok uzun zamandır müşterim. Öyleydi diyebilirim."

"En son ne zaman geldiğini hatırlıyor musun?"

"Hemen değil, hayır. Bir süre önce. O ve Bay Wythe sık sık burada değil de kulüpte buluşurlar. İşte Carson."

Carson -ince yapılı, uzun boyunlu, kısa kahverengi saçları özenle yandan ayrılmış- geniş bir kapıdan içeri adım attı.

"Teğmen, Dedektif, sizi Bay Wythe'ın ofisine geri götüreceğim. Bayan Midderman, Bay Wythe bugün ayrılmak istediğinizde masadaki otomatiğe geçmenizi söylemenizi istedi."

"Teşekkür ederim Carson, şimdilik iyiyim."

Carson'ın uzun, biraz da hantal adımlarını takip ederek, bir kilise gibi sessiz, geniş bir ofis koridorundan geçtiler, bir toplantı odasının ya da hukuk kütüphanesinin önünden geçtiler.

Çalışanlar dizüstü bilgisayarlarının başına toplanmış ve saygılı fısıltılarla konuşuyorlardı.

İçinde mutfak ve otomat bulunan bir dinlenme odasını geçip parlak ahşap kapılara doğru ilerlediler.

Carson kapıyı çaldı, cep kapılarını iterek açmadan önce hızlı bir vızıltı bekledi.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Bay Wythe."

"Evet, evet. Carson, bize biraz latte getir, sonra da günün geri kalanında yapacağım her şeyi iptal et. Ben eve gidiyorum."

"Evet, efendim."

Carson yan kapıdan girdi. Wythe devasa masasının arkasındaki büyük deri koltuğunda arkasına yaslanmış, ziyaretçilerini ölçüp biçiyordu.

12

Keskin, sert mavi gözleri ve gaga gibi bir burnu olan kırmızı, yaşanmış bir yüzün etrafında parlayan gümüş rengi saçlardan oluşan bir bilgin yelesi vardı. Gri tebeşir çizgili koyu lacivert avukat takımını giymiş, kırmızı kravatını özenle düğümlemiş ve kırmızı mendilinin köşesini göğüs cebinden çıkarmıştı.

"Anthony'yi yirmi beş yıldan fazla bir süredir tanıyorum," dedi bir patlamanın kıyısında geziniyormuş gibi görünen bir sesle. "Sadece hesaplamaya çalışıyordum ve sanırım bu sürenin yaklaşık on gününde ondan hoşlandım. Bununla birlikte, ona ve karısına olanlar beni dehşete düşürdü."

Wythe elinin bir hareketiyle ziyaretçi sandalyelerini işaret etti

-Deri, liman renginde, masasına bakıyordu. "Bir avukatın böyle bir bilgiyi gönüllü olarak vermesine şaşırabilirsiniz ama onu hayatımın neredeyse üçte birinde tanıdım, hiçbir nedenim yok ve perşembeden pazar akşamına kadar Miami'deydim - dostane, yıllık bir golf turnuvası. Bunu doğrulamak sizin için çok kolay."

"Uygulanabilir bulursak yapacağız."

Carson, içinde üç büyük boy fincan bulunan bir tepsiyle tekrar içeri girdi. Pencere duvarının dışında yağan kara yağmurla bakarken bile onlara ustalıkla servis yaptı.

"Şimdi o randevuları iptal et Carson ve evine git. O zaman benim pencerem yerine kendi dairenin penceresinden endişeli bakışlar atabilirsin."

"Emredersiniz efendim." Carson dışarı çıktı, kapıları kapattı.

"Anthony Strazza'dan neden hoşlanmadın?" Eve başladı. "O on gün dışında mı?"

"Kısa cevap şu olabilir: Sevilebilir bir adam değildi. Eminim sizin gibi yetenekli ve tecrübeli biri bunu çoktan anlamıştır. Ancak, birkaç yıl önce bir kayak kazasında bacağımı kırıp dirseğimi parçaladığımda, kendimi hava yoluyla St. Andrew's'a ve Anthony's ameliyathanesine naklettirdim."

Wythe kolunu kaldırdı, dirseğini büktü ve açtı. "Sadece yeni gibi değil, daha iyi. Bacak da aynı şekilde. Daphne hakkında bilgi almak istiyorum. Anthony'nin mirasının vasisi ve yürütücüsü olarak çok geçmeden onunla konuşmam gerekecek."

"Şu anda durumu iyi, doktor gözetimi altında. Evine geri dönmek gibi bir arzusu olmadığını söyleyebilirim."

"Anlaşılabilir."

"Yarın ya da ertesi gün hastaneden çıkabilecek durumda olacak. O zaman paraya ihtiyacı olacak."

"Fon mu gerekiyor?"

"Hiç olmadığını belirtti."

"Ama..." Kendini tuttu ve lattesini yudumladı.

"Anlıyorum. Elbette buna izin verebilirim."

"Sizce Bayan Strazza neden otel parasını ya da sigortası üzerinden yaptığı tıbbi harcamaları ödeyecek durumda değil?"

"Anthony'nin evinin mali durumunu nasıl ayarladığı konusunda konuşamam, Komiser."

"Ancak onun avukatı, vasisi ve mirasının yürütücüsü olarak, vasiyetinin şartları ve karısının mirası hakkında konuşabilirsiniz."

"Eğer hastaneden taburcu olmaya yakınsa, benimle konuşabilecek kadar iyi durumda olmalı."

"Ben bunu kendi açımdan temizleyebilirim ama doktorlarına danışmanız gerekecek. Fiziksel olarak iyiye gidiyor. Genç, sağlıklı ve -yaralanmaları ve travması ağır olmasına rağmen- mükemmel bir bakım görüyor."

"Anthony ölmüş olabilir ama ortada bir ayrıcalık ve gizlilik meselesi var. Hem hayatta kalan eşinin hem de mirasının refahını gözetmek gibi bir sorumluluğum var."

Eve'in bakışları da onunki kadar soğukkanlı ve dolaysızdı. "Müvekkilinizi öldüren, karısını döven ve tecavüz eden kişi bir yerlerde kıvrılıp bir sonraki hedefinin kim olacağını planlarken burada oturup ayrıcalık ve mahkeme kararları hakkında konuşabiliriz. Müvekkilinizin travma geçiren eşi, görünüşe göre parasız, kaynaksız veya kredisiz olduğu için mevcut endişesini artırırken bunu yapmaya devam edebiliriz. Ya da bunu kesip atabiliriz."

Wythe kaşlarını çattı, parmaklarını yere vurdu, sonra ayağa kalktı ve odanın kenarındaki küçük golf sahasına doğru yürüdü. "Oynuyor musun?"

"Hayır," dedi Eve. Peabody başını salladı.

"Düşünmeme yardımcı oluyor." Bir topu batırdı, kepçeyle çıkardı, dar yeşil alana geri koydu, tekrar batırdı. "Size bazı genel hatlar vereceğim," dedi. "Bazı varsayımlar diyelim. Emlak planlaması için bana gelen müşterilerin genellikle karmaşık mali durumları vardır, bu nedenle evrak işleri nadiren basit ve anlaşılır olur. Yine de bazıları tam da bunu istiyor."

Masasına geri döndü ve lattesini aldı. "Bazen inadına, bazen de iyi nedenlerle bir aile üyesini mirastan mahrum bırakmak ya da mirası kısıtlamalarla bir kenara ayırmak isteyenler de olacaktır. Bazıları mirasının büyük bir kısmını bir kuruluşa ya da hayır kurumuna bırakmak ister. Bu, diyelim ki uzun yıllardır bağlı oldukları hastane olabilir ve vasiyet, hayırseverin özel isimlendirme talimatları ile belirli bir amaç için kullanılması şartıyla olabilir."

"Anlıyorum."

"Evet, eminim biliyorsunuzdur. Müvekkilin bir eşi veya ortağı olabilir. Ev gibi bir gayrimenkulü varsa, bu mülkü, evlilikleri veya ortaklıkları sırasında verilen hediyelerle birlikte hayatta kalan eşine bırakabilir. Örneğin mücevherler, giysiler, kürkler. Bu müvekkil vasiyetlerinde çok titiz, çok kesin olabilir, eşine veya ortağına bırakılabilecek veya müvekkilin önceden belirlediği hayır kurumu yararına açık artırmada satılması gereken sanat eserleri, mobilyalar ve benzerlerinin isimlerini verebilir.

"Çok sayıda mülkle ilgilenen bir avukat olarak Elbette, en azından bu kişiye yardımcı olmak için eş veya partner için bir vakıf kurulmasını tavsiye eder

Gayrimenkulün bakımını yapmak, kesinlikle üzerindeki mevcut ipotekleri ödemek. Tavsiyelerim bazen dikkate alınmıyor."

"Tamam."

"Şunu da belirtmek isterim ki, bu varsayımsal örnekteki gibi bir mülkün tasfiyesi hızlandırılrsa bile iki yıl kadar sürecektir. Şartlara herhangi bir itiraz olması durumunda bu gayrimenkul o zamana kadar satılamaz. Ben bunu yapmadan önce Daphne ile konuşursanız, onu rahatlatır ve bu ofisin ona ihtiyacı olanı sağlayacağını söyler misiniz?"

"Pekâlâ. Evlilik sözleşmelerini sen yaptın."

Şimdi içini çekti - neredeyse bir boğanın homurdanmasına benzeyen bir ses. "Yaptım. Tekrar söylüyorum, ayrıntıları tartışamam. Daphne'ye anlaşılmayı incelemesi için kendi avukatını tutmasını şiddetle tavsiye etmeme rağmen bunu yapmadığını söyleyebilirim. Ve evlilik sözleşmesini Anthony'nin şartlarına göre yazmak için geçen süre, ondan hoşlandığım on günün içinde değildi."

"Anthony Strazza'nın karısını taciz ettiğine dair kanıtların ortaya çıktığını söylesem ne derdiniz? Tacizin duygusal, sözlü, fiziksel ve potansiyel olarak cinsel olduğunu."

Wythe masadan uzaklaştı ve gözlerini sertçe yeşil topuna dikti. "Bu sefer işe yaramayacak."

Arkasını döndü, camdan kar perdesine baktı.

"Anthony ile aynı kulübe üye olmamıza rağmen sosyalleşmedim - burada şehirde sevdiğim eski moda bir yer. Bunun dışında çok az ortak noktamız vardı. Ona zorbalık ettiğini söyleseydiniz şaşırmazdım-

Sözlü olarak baskı kurmuş, belli bir şekilde olması ve davranması için ona baskı yapmıştır. Ama siz onun şiddet kullandığını mı söylüyorsunuz?"

"Detayları konuşamam."

"Tuşe," diye karşılık verdi. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Genç, taze, gülünç derecede güzel. Açıkçası evliliğin uzun sürmesini hiç beklemiyordum. İkisinden birinin ya da her ikisinin de sıkılacağını ve evliliği bırakıp gideceğini düşündüm. Ama asla, adamdan hoşlanmadığımı söylesem bile, ona şiddet uygulayacağından şüphelenmedim. Bilseydim bu konuda ne yapardım emin değilim."

Geri geldi, tekrar oturdu. "Bir kızım var. Şirketteki ikinci Wythe o. Yaklaşık üç yıl önce evlendi ve bana ilk torunumu vermek üzere. Evlendiği adam için dünyaları düşünürüm. Kesinlikle dünya. Ve kızıma el kaldırdığını öğrenirsem, iki kolunu da kırarım. Daphne'nin istismara uğradığını bilseydim ne yapardım bilmiyorum. Hayır, yanılıyorum."

Arkasına yaslandı, başını salladı. "Bir oğlum var. Benim babamı, büyükbabamı takip ettiğim gibi o da beni takip etmemeyi seçtiği için bizim kara koyunumuz. Onun yerine, o sizden biri." Wythe bunu söylerken gülümsedi. "Bilseydim Nelson'a gider, bu konuyu araştırmasını isterdim."

"Dedektif Nelson Wythe," dedi Eve, "Teğmen Mercer'in emrinde. İyi bir polistir."

"İşte benim oğlum."

"Peki ya ilk eş?" Eve sordu.

"Onu iyi tanıımıyordum. Dediğim gibi, Anthony ile sosyalleşmedim. Boşanmayla ben ilgilenmedim, ama bunu ortaklarımızdan birine devrettim. Anladığım kadarıyla Anthony'nin eski karısı

parasal bir anlaşmayı kabul etti ve ülke dışına taşındı."

"Tamam."

"Daphne'ye benim ve bu şirketin onun emrinde olduğumuzu ve ilk fırsatta onunla konuşmak istediğimi söyleyin. Tıbbi faturalarına gelince, bunlar mirastan ödenebilir. Bunu halledebilirim ve ona konaklama ve yaşam masrafları için ihtiyaç duyduğu avansı verebiliriz ve vereceğiz."

"Şimdi, eğer daha fazlası yoksa, eve gidip büyük bir viski içmeyi çok isterim."

* * *

"Bir avukata göre oldukça iyiydi," diye yorumladı Peabody ayrılırken. "Ve bu gerçekten iyi bir latte idi."

"Beğenilmeyen Strazza sütununda bir onay işareti daha."

Resepsiyona adım atan Eve, kadının hâlâ masada oturduğunu fark etti. Ve şu anda tezgâha rahatça yaslanmış olan Roarke tarafından gözbebeklerine kadar büyüleniyordu.

Başını çevirdi ve o öldürücü gülümsemesini Eve'e yöneltti. "Ve işte benim polisim, ve bizim Peabody."

"Olay nedir?" Eve talep etti.

"Az önce sevgili Donna'ya da söylediğim gibi, bugünlük operasyonların çoğunu kapatıyoruz ve ben de eşimle otostop çekmek için buradayım."

"Eve gitmiyorum."

"Nereye gidersen git, ben yine de asansöre binerim. Dışarıda adımlarına dikkat et Donna."

"Oh, yapacağım. Karı severim."

Eve doğruca asansöre yöneldi ve kapılar kapandığında Roarke'a sert bir bakış attı. "Annen olacak yaşta."

"Ne demek istiyorsun?"

Eve sadece başını salladı ve Seviye Bir Garaj'ı emretti. "Gerçekten bizi Wythe'ın ofisine kadar takip ettin mi?"

"Yeterince kolay oldu. Nasılsın, Peabody?"

"Ben iyiyim. Ben de karı seviyorum. Eve döndüğümde markete uğrayıp bir tencere çorba ve belki biraz da bira ekmeği almayı düşünüyorum çünkü çabuk olur."

"Bira ekmeği mi?" Roarke büyülenmiş gibi sordu.

Peabody bira ekmeği yapmanın ayrıntılarını açıklarken - Tanrı nedenini biliyordu- Eve konuşmayı duymazdan geldi, bildiklerini ve bilmediklerini düşündü.

Ve sonra ne oldu.

"Evinize gidin," dedi Eve onların seviyesine ulaştıklarında. "Çorba ve bira ekmeği yapın."

"Ciddi misin?"

"Barmen hakkında bildiklerini yaz, Wythe ile az önce yaptığımız görüşmeyi yaz. Santiago ve Carmichael'la konuk listesinin geri kalanını kontrol et ve bana getir, ayrıca Wythe'ın Cumartesi gecesinden Pazar sabahına kadar başka yerde olduğunu teyit et."

"Yapabilirim."

Roarke, "Sizi eve götürmek için bir araba bulabilirim," dedi.

"Teşekkürler. Kabul ederdim ama buradan birkaç dakika sonra metroya binebilir ve çılgın sürücüler olmadan şehir merkezine gidebilirim. Yapışabilirim, Dallas."

"Ben de evden çalışacağım. Zaten şimdilik masa başı işi. Bugünlük sahayı kapattık."

"Listemi kapatacağım. Yarın görüşürüz. Kar günü!" diye ekledi, neredeyse dans ederek uzaklaşıyordu.

Eve, Roarke'a "Sen sür," dedi. "Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Roarke sefil trafikte çalışırken o da gelenleri kontrol etti, laboratuvar raporunu okudu.

"Cesedin ve hayatta kalan kurbanın üzerindeki tüm kan ona aitti. Saldırganın kanı yok. Odada saldırganın kanı yok, yani Strazza ateş ettiyse bile kan almamış ya da olay yerinde kan yok."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Potansiyel olarak... Strazza sandalyeden kalkıyor, hücum ediyor. Muhtemelen hala biraz sıkışmış durumda ve yediği dayaktan dolayı canı yanıyor. Katil ağır nesneyi kapıyor, Strazza'ya onunla vururken su ve çiçekler dökülüyor. Hala bağlı ve/veya bilinçsiz olabilir. Belki sadece sersemlemiş, şokta, ama Morris'in tahminine göre kafaya ilk darbe ile öldürücü darbeler arasında yaklaşık on beş dakika olduğu için ben bağlanmış ya da baygın olma taraftarıyım."

"Bu oldukça büyük bir boşluk."

"Evet." On beş dakika bir ömre eşit olabilir, diye düşündü. "Potansiyel olarak. Katil Strazza'nın öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu, Daphne'nin kendinden geçtiğini ya da zapt edildiğini düşünüyor. Kasaları boşaltmak, istediğini seçmek ve temizlik yapmak için odadan çıkar. Üzerinde kan olabilir. Ya da kadına tekrar tecavüz etmek için zaman ayırmıştır. Potansiyel olarak, bir kez daha, fermuarını, ipini, bandını, ışığını, başka ne varsa almak için geri gelir."

Her şey çantanın içinde, diye düşündü. Tanıkların önünde yanında taşıdığı çantaya.

"Şimdi Daphne serbest - diğer kurbanları serbest bıraktı, bu yüzden model onu serbest bırakacağını gösteriyor. Ama Strazza kendine geliyor, ölmemiş, ayağa kalkmaya başlıyor. Katil ona tekrar tekrar vuruyor. Daphne onu durdurmaya ya da kaçmaya çalışır. Katil ona kafasını ayaklıklara çarpmasına neden olacak kadar sert bir darbe indirir ve Daphne bayılır. Biraz kanın arasından sürünerek geçti -Trazza'nın kanı, kendi kanı. Elllerinde ve dizlerindeydi. Yürüdüğü yerlerde ayaklarından yere bulaşan kan izleri var."

Onu orada bıraktı, başka bir şeyi kontrol etti, dışarı baktı Kar.

"Vasiyetinde ona kötü davranmış. Ölüyken bile ona tokat atıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Avukat çember çizmek, varsayımsal ifadeler kullanmak zorunda kaldı ama beklediğimden çok daha işbirlikçiydi. Strazza'dan hoşlanmadı."

"Kimse yaptı mı?"

"Çok uzak değil. Her halükarda, Strazza mal varlığının büyük kısmını hastaneye bıraktı. Onun belirlediği amaç için kullanacaklar ve onun adını verecekler."

"Peki ya karısı?"

"Evi, kıyafetlerini, mücevherlerini -ki bunlar çalınmıştı- ve adamın satılması için ayırmadığı evde ne kaldıysa hastaneye gidecek. Evin bakımını yapması ya da borcunu ödemesi için herhangi bir mali güvence ya da başka bir şey yok. Sanki ev onun değilmiş gibi bir izlenim edindim. Madem ortaya çıktın, bunu kontrol edebilirsin."

"Gerçekten de yapabilirim."

"Ve mali durumunun geri kalanını da iyice araştırın."

"Şimdi benim için mutlu bir gün. Peabody gibi karda başım dönüyor."

Yapar, diye düşündü. Roarke -Tanrı'ya şükür ki- neşeli bir iyimser değildi ama öyle anları da oluyordu.

"Evi gördün. Sadece değerine dair bir tahmin."

"İki katlı ev, o mahallede, bakımlı? On iki ila on beş milyon. Ağır bir ipotek ya da borçlanma olmadığı sürece, kadın için sorun olmaz."

"Oraya geri dönmek istemiyor ve avukatı da miras işi sonuçlanana kadar satamayacağını söylüyor. En az bir yıl, en fazla iki yıl. Önce kendisi ölürse, onun parasıyla öylece çekip gitmesini istemiyordu. Evlilik sözleşmesiyle ilgili ayrıntı bulamadım ama Wythe'ın Daphne'nin kazıklandığını düşündüğü açık. Ona kendi avukatını tutmasını tavsiye ettiğini söylüyor ama o tutmamış."

"Görünüşe göre sen de öyle."

Ona bir bakış yöneltti. "Kazıklandım mı?"

"Hayır, ama..." Bir elini kaldırdı ve bıraktı. "Bunu hallettik, değil mi?"

"Bunu da ekle: Para için ona ihtiyacı olan işlerde çalışıyordu. İş yok, aile yok - eve döndüğümüzde onlarla irtibata geçeceğim, çünkü bu ayrıntıları bilmek istiyorum - arkadaş yok. Klasik. Kadın tamamen kocasına bağımlıydı ve kocası da vasiyetnameyi ona bir ev, kendi kıyafetleri ve ona verdiği ziynet eşyalarını alacak şekilde düzenledi. Ona neredeyse her zaman 'kocam' diyor, adını nadiren kullanıyor."

Eve omuz silkti. "Mesele bu değil, sadece genel olarak beni kızdırıyor. Bunun geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Katil onu zayıf gördüğü ve tanıdığı için hedef almış olabilir. Kolay bir hedef. Rosa'yı da öyle görmüş olabilir. Ama Lori yumuşak ya da kolay biri gibi görünmüyor."

Adam kapıdan dönerken kara kara düşündü, sonra uzanıp elini koluna koydu. "Bir dakika dur."

Bunu yaptığında, elini aşağı kaydırđı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "En çok kıştan nefret ediyorum. Soğuk, ıslak, dağınık ve rahatsız edici. Ama bu? Bu müthiş bir görsel."

Bir droidin uzun, dolambaçlı yolu ve eve çıkan merdivenleri temizlediğini tahmin etti. Karlı halıdan yükselen evle birlikte diğer her şey beyaz ve mükemmel görünüyordu, çatı çizgilerindeki taş dantel gibi işlenmişti. Beyaz vizona sarılmış ağaçlar ve çalılar ışıktaki parıldıyordu.

"Eve döndüğümüze sevindim," dedi ona. Adam onu öpmek için eğildi. "Ben de öyle."

Evin içinde daha fazla ışık yanıp sönerken yolun geri kalanını sürdürdü. O ışığın içine girdiklerinde Summerset ve kedi bekledi.

"Erken ve birlikte," diye gözlemledi Summerset, Galahad zıplayarak iki çift bacağın arasından geçerken.

Roarke ona, "Şehrin bir ya da iki saat içinde kapatılacağını tahmin ediyorum," dedi. "Hiçbir yere gitmeyi planlamamalısın."

"Benim yok. Umarım siz ikiniz de mantıklı olanı yapar ve içeride kalırsınız."

"Bir gulyabani partisini yeniden planlamak bir cinayet soruşturmasını planlamaktan daha kolay." Eve ceketini **tırabzanın** üzerine attı.

"Ama çalışmayana kadar buradan çalışacağım." Merdivenlerden çıkmaya başladı, durdu. "Dışarı çıkma. Hava soğuk, rüzgarlı ve kaygan." Ve devam etti.

"Bu gerçekten ilgili bir direktif miydi?" Roarke onunla birlikte merdivenlerden çıkarken sordu.

"Elbette. Kemikli kıcı karda kayar, onunla ilgilenmek zorundayız. Karın içine gömülürse, içinden geçmem gereken sahipsiz bir ölüm var. Sadece karmaşadan kaçınmaya çalışıyorum."

"Elbette." Bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Daphne Strazza'nın koruyucu ailesiyle temasa geçmem gerekiyor. Kimsenin kendisiyle temasa geçmesini istemediğini belirtti ama ben onun kim olduğunu ve Strazza ile ilişkisi hakkında onların -ailesinin- neler bilebileceğini daha iyi anlamak istiyorum."

"Bunun sana ne faydası olacak?"

"Detaylar." Omuz silkti. "Bu bana -ya da Mira'ya- saldırıyı hatırlamasına nasıl yardımcı olabileceğim konusunda daha net bir fikir verebilir."

"Sizi yalnız bırakayım ve Strazza'nın mali durumunu araştırmak için kendime eğlenceli bir zaman ayırayım."

"Söz açılmışken." Eve bunun geçerli olmadığını düşündü ama... "İlk eş muhtemelen mali bir anlaşma yaptı. Bak bakalım bulabilecek misin?"

"Eğlence hiç bitmez."

"Bu şekilde görmene sevindim. Sonra görüşürüz."

O kendi ofisine gitti, Roarke da onunkine. Kedi bir süre düşündükten sonra uyku koltuğuna oturmayı tercih etti.

Eve neredeyse mutfağa gidiyordu ki, sihirli komuta merkezinden kahve programlayabildiğini hatırladı. Sonra da artık bir şöminesi olduğunu hatırladı.

Neden kullanmıyorsunuz?

Siparişı verdi, durup alevlerin kaynaşmasını inceledi ve Roarke'ın ofisini yenileme fikrine neden karşı çıktığını merak etti.

Oturmuş, bir yandan kahve programlıyor, bir yandan da pencerenin dışından hızlı ve sabit bir şekilde yağan karı izliyordu.

Sabah merkeze gitmek çok zor olacaktı. Ama o yarın olacaktı.

Şimdi Daphne'nin verilerinin bulunduğu dosyayı açtı ve onun vasisi olan çiftin numarasını aradı.

Zıplayarak cevap veren kadın Daphne'nin vasisi olamayacak kadar gençti. Eve'in tahminine göre yirmili yaşların ortasındaydı, saçları kızılın inanılmaz bir tonuyla mavinin inanılmaz bir tonuydu. Sol kulağının lobundan aşağıya doğru McNab imzalı çok renkli halkalar uzanırken, sağ kulağında tek bir kırmızı küpe vardı. Neredeyse vahşice parlak ve mutlu görünüyordu.

"Bay ya da Bayan DeSilva'ya ulaşmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm, müsait değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Onlara ulaşmam çok önemli." Eve rozetini kaldırdı. "Ben Teğmen Dallas, NYPSD."

"New York." O parlak ve mutlu ifade dondu, korkuya dönüştü. "Daphne? Daphne'ye bir şey mi oldu? Söyle bana! Ben onun kardeşiyim. Ben Tish DeSilva. Daphne'ye ne oldu? O- Aman Tanrım, Tanrım, o-"

"O iyi. Ailene nasıl ulaşabilirim?"

"Fiji'de hayatlarının tatilini yapıyorlar. Lütfen, söyle bana. Onlar y o k k e n ben burada kalıyorum, eve bakıyorum.

Köpek. Lütfen, lütfen. Size iletişim bilgilerini vereceğim ama lütfen."

Kadını düğümlere bağlamaya gerek yok, diye düşündü Eve.

Ve Minnesota Fiji'den daha yakındı. Hemen hemen.

"Öncelikle size Daphne'nin iyi olduğunu söylüyorum. Hastanede ama-"

"Bir kaza mı oldu? Doğuda çok şiddetli kar yağıyor, değil mi? Raporları gördüm."

"Hayır, kaza geçirmedi."

"O zaman ne- O-" Tekrar sözünü kesti, yüzüklerle süslü bir elini kaldırdı. "Bekle, sakinleşmem için bana bir saniye ver. Bir daha bölmeyeceğim."

"Cumartesi gecesi geç saatlerde Daphne ve Anthony Strazza evlerinde saldırıya uğradı."

"İkisi de mi?" Tish'in gözleri kısıldı. "İkisi de mi yaralandı? Özür dilerim, bir daha bölmeyeceğimi söylemiştim."

"Daphne ciddi şekilde yaralanmıştı ancak durumu iyileştirildi ve aslında yarın ya da ertesi gün taburcu edilebilir. Anthony Strazza saldırı sırasında öldürüldü."

Tish DeSilva yapmadı Yani çok olarak göz kırpmak at ve ölüm bildirimi. "Öldü mü?

Öldüğünden emin misin?"

"Evet, eminim."

Tish yavaşça başını salladı, sonra uzun bir nefes verdi.

"Ama Daphne iyi mi? O iyi mi?"

"Evet."

"Nerede o, lütfen? Hangi hastanede?"

"Şu anda St. Andrew's'da."

"İkisinin de saldırıya uğradığını söylediniz. Kim yaptı bunu? Neden?" "Bu soruşturma devam ediyor."

"Henüz bilmiyor musun? Ama Daphne sana söylemedi mi? İyi olduğunu söylemiştin, o zaman neden sana söylemedi? Bak, bana karşı dürüst olabilirsin. Ben histerik bir tip değilim - bu sadece üzücü ve onun yaralandığını ve bizim orada olmadığımızı bilmek korkunç. Seninle çıkar çıkmaz ailemizi arayacağım. Onlara gerçeği, gerçekleri anlatabilmek istiyorum."

Eve düşündü. "'Ailelerimiz' diyorsun."

"Daphne'nin annesi ve babası o daha dokuz yaşındayken öldü ve o bize geldi. Annesi ve babasının istediği de buydu. Aileyi aile yapan sadece kan bağı değildir. Biz onun ailesiyiz. O benim kız kardeşim. Senin kız kardeşin var mı?"

"Kan yoluyla değil."

"Ama senin bir kız kardeşin var," dedi Tish, gözleri keskin. "Yani biliyorsun. Lütfen bana kız kardeşime ne olduğunu anlat."

"O ve kocası fiziksel saldırıya uğradı. Daphne cinsel saldırıya uğradı."

"Dövüldü ve tecavüze uğradı." Tish'in gözleri doldu, birkaç damla yaş döküldü ama sabit kaldı.

"Evet."

"New York'taki St. Andrew's Hastanesi'nde, durumu iyi mi?"

"Evet."

"Konuşabiliyor mu, konuşabiliyor mu?" "Evet."

"Ve sizden bizimle irtibata geçmenizi mi istedi?" "Hayır, istemedi."

Tish gözlerini kapadı, başını salladı, gözyaşlarını sildi. "Tamam, anladım. Sana ailemin iletişim bilgilerini vereceğim ama

önce onlarla konuşmak için. Onu çok seviyorlar. Önce onlarla ben konuşayım, böylece bunu bir yabancından duymasınlar. Polisten."

"Sence neden seninle iletişime geçmemi istemedi?"

"Onu zehirledi. Sanki onu enfekte etmiş, Tanrı biliyor ya onu kontrol etmiş. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, ya da... yapacak doğru şeyi bulamadık. Bir saniye bekler misin?"

Ekran yalpaladı, sonra bir tavanın, bir duvarın köşesinin eğik görüntüsüne yerleşti. Eve bir burnun iyice sümkürülme sesini net bir şekilde duydu, sonra iki, hızlı, aksayan nefes, daha uzun, daha yumuşak bir nefes.

Ekran tekrar değişti. Tish'in yüzü, öfkeli gözleri, parıltıyan ıslaklığı geri geldi.

"Öldüğüne sevindim. Nasıl olduğunu bilseydim, takla atardım. Sevindim çünkü artık onu geri getirmek için bir şeyler yapabiliriz. Kız kardeşimi öldürdü, onu bir droid'e dönüştürdü. Aileme söylemeliyim. New York'a gitmeliyim."

Tish iletişim bilgilerini sıralarken Eve de not aldı. "Polis koruması ve tıbbi bakım altında, Bayan DeSilva. Sizinle görüşmeyi kabul edip etmeyeceğini bilemem. Ve bir kar fırtınasının ortasındayız."

"Sen kar fırtınasından anlamazsın," dedi içtenlikle ve eğlenerek. "Oraya varacağım ve o beni görecektir."

Ekran kararırken Eve kaşlarını kaldırdı. O tartılmış ve fikir . temas ve Ebeveynler hemen, karar verildi için letttheir Kızım Röle ve

önce durum. Konuşmaları ve tepkileri düşünerek panosunu güncellemek için ayağa kalktı.

Üç DeSilvas'ı da Daphne'ye bağlayarak ekledi.

Konuşmayı yazdı ve vaka notlarına ekledi. Bir kopyasını Mira'ya gönderdi çünkü kız kardeşin tepkisi ve ifadeleri hakkında bir psikiyatristin görüşünü almak istiyordu.

Zehirlenmiş, enfekte olmuş, kontrol edilmiş.

Belli ki koruyucu aile serbest bırakılmış, koparılmıştı. Ve evet, Strazza'nın bunu manipüle ettiğine inanabilirdi. Neden? Muhtemelen katille aynı patoloji için. Bir başkası üzerinde kontrol ve güç için.

Görevi Peabody'ye vermiş olmasına rağmen Eve barmen/oyuncuya iyice baktı. Kayıtlarda şiddet içeren bir olay olmaması, maskenin altında şiddet olmadığı anlamına gelmiyordu.

Roarke içeri girdiğinde, onu tahtaya ekliyordu. "Bir şüpheliniz mi var?"

"Daha sert bakmam gereken bir insan var. Aktör - mesleği olarak listelediği şey bu, ancak hayatını Jacko's'ta barmenlik yaparak kazanıyor. Birkaç nota çalışıyor."

"Yani düğmelere basacaksın, bakalım bütün melodiyi çalacak mı?" "Evet. Güzel renkli metafor. Daphne'nin Kız kardeşi, gardiyanların kızı. Strazza'yı açıkça küçümsüyor, Daphne'yle iletişimlerinin kesilmesinden onu sorumlu tutuyor. Ailesi Fiji'de büyük bir tatilde. Onlarla iletişime geçmesine izin veriyorum. Daphne'ye yapılan saldırının ciddiyeti olmasaydı, aslında kız kardeşine daha yakından bakardım. Yine de bakıyorum."

"Ebeveynlerinizde olduğu gibi."

"Evet. İ'leri çarpı, t'leri nokta yapmalısın. Bunun tam tersi olduğunu biliyorum," dedi Roarke onu düzeltmeden önce. "Ama bu sıkıcı oluyor."

"Sıkıcı demişken, Strazza'nın mali durumu hiç de zorlayıcı değildi. Temkinli bir yatırımcı, birkaç hayır kurumu var, gerçi orada bile biraz cimri. Evin değeri tahmin ettiğim kadar ama yarısından biraz fazlası ipotekli."

"Yani tam olarak içinde yuvarlanmayacak."

"Göze sokmaktan daha iyi bir şey bu, gerçi bir eş bunu gözüne sokmak olarak görebilir. İlki beş milyonla çekip gitti ve -bilmek isteyebileceğinizi düşündüğüm ve kesinlikle istediğim gibi- Porongurup'ta -Avustralya'da- bir koyun istasyonu satın almak için kullandı."

"Koyunların neden bir istasyona ihtiyacı var? Trenleri mi yakalıyorlar?

Nereye gidiyorlar? Neden oraya gitmek zorundalar?"

"Zaman zaman kendilerini trenlere sürülmüş bulduklarını hayal ediyorum, ama koyun istasyonu bir çiftliktir."

"O zaman neden buraya istasyon diyorlar?"

"Avustralyalıları suçla. Her halükârda," diye devam etti, kadın onu daha fazla yabani otlara götüremeden, "anlaşmanın yarısından biraz fazlasını mülke ve koyunlara yatırdı. Görünüşe göre yeterince iyi çalışıyor. Ayrıca üç yıldan fazla bir süredir Avustralya dışına hiç seyahat etmediğini tespit ettim. New York'a da hiç gitmemiş."

Görseller her zaman yardımcı olduğu için Eve ilk eşin en güncel kimlik fotoğrafını aradı.

Çekici, diye düşündü Eve, kırklı yaşlarının sonunda, çekici, açık havada yaşayan bir kadın. Her ikisine de benzeyen biri

yetkin ve içerikli.

"Saldırıların bir parçası olarak görülmüyor. O sadece bulmacanın bir parçası. New York'taki önemli bir doktorun karısından Avustralya'daki bir koyuna. Bu bana, ondan ve burada sahip olduğu hayattan olabildiğince uzaklaştığını söylüyor."

"Onu da istismar ettiğini düşünüyorsunuz."

"Uyar," dedi Eve, sonra omuz silkti. "Dışarı çıktı ve onu bu işin içinde göremiyorum. Mali durumu hakkında daha fazla bilgi var mı?"

"Hatırı sayılır bir sanat sigortası var. Belki de dul eşine bıraktığı paranın içinde bu da vardır. Orada sekiz milyondan fazla para var ve şu anda kayıp olan mücevherler de yaklaşık aynı miktarda. Yine değerinin yarısı kadar hacizli lüks bir aracı var ve garaj creti ödüyor."

Roarke yanlarına gidip bir şişe şarap seçti. "Bir bardak havamdayım. Sen de ister misin?"

Eve tahtasına ve kara baktı. "Evet. Olabilir."

"Mali durumunda bir ilişi olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Örneğin, sigortası kapsamında listelenmeyen mücevher alımları yok, tuhaf seyahatler veya otel harcamaları yok, birinin bir yan parçayı tutabileceği veya eğlendirebileceği ikincil bir konut yok."

"Gizli hesap yok mu?"

"Hiçbiri. Hepsi oldukça dürüst ve dediğim gibi sıkıcı." İki bardak doldurdu, birini Eve'e getirdi. "İmkânları dâhilinde yaşadı. Aslında daha msrife yaşamayı da göze alabilirdi. Hem kendisinin hem de eşinin gardırobuna hatırı sayılır miktarda para harcadığını söyleyebilirim."

"Görünüş nemliydi."

"Anlaştık. Ev, araba, mobilyalar, sanat eserleri, hepsi gösterişli tarafta. Bunun dışında, biraz cimri biriydi. Eşyalardan ziyade rakamlara sahip olmayı severdi. Çift olarak yılda iki tatil. Saat gibi. Onun için iki ek seyahat, golf seyahatleri. Nispeten kısa gezintiler. Tıbbi konferanslar veya dersler için yapılan profesyonel geziler gibi en fazla iki gün. Karısı olmadan asla iki günden fazla evden uzak kalmamış. Bazen karısı da ona katılmış."

"Uzun süre tek başına kalmasını istemedim. İndirim değil Sizin özel yeteneğinize göre, iyi bir e-adam için az önce edindiğiniz bilgileri elde etmek nispeten kolay olmaz mıydı?"

"Gülünç derecede basit."

Düşünerek sandalyesinde bir o yana bir bu yana döndü. "Yani katil evde mücevher ve para olduğunu biliyordu, bu da ona saldırılar için bir kılıf, bir bahane sağladı. Amaç tecavüz ve dayak olarak kaldı. Evin ne zaman boş olacağını da biliyordu ama istediği bu değildi."

Roarke'a döndü. "Geçen Nisan ayındaki Celebrate Art Gala'sının konuk listesini bulman ne kadar sürer?"

"Bu şarabı seçmem, açmam ve doldurmam ne kadar sürdüyse o kadar." Onu şakacı bir şekilde dürttü. "Benim için oynayacak daha ilginç bir şey bulmaya ne dersin?"

"Bana o verileri getir, ben de getireyim."

"Ben yaparım. Önümüzde uzun ve karlı bir gece olduğuna göre, akşam yemeğini senin ofisinden başka bir yerde yemeye ne dersin?"

"Bunu kabul edebilirim."

"Bana birkaç dakika ver." Kadehini onunkine vurdu ve ofisine geri döndü.

13

Dışarı çıkması çok uzun sürmedi. "Liste bilgisayarınızda," dedi ona.

"Harika. Belki listeyi benimle paylaşmayı ilginç bulursunuz, evli çiftleri ayıklayın-ilk şart. Üst sınıf tabakadaki evli çiftler-ikinci şart. Çocuğu olmayan evli çiftler - en azından evde yaşayan yok. Evli çiftlerde eş ciddi bir görünüşe sahip olmalı. Ve son olarak, müstakil ev. Apartman ya da dubleks evlere bakmıyor. En azından şimdilik."

"Bunu takip edebilirim. Aynı cinsiyetten çiftleri hiç düşündünüz mü? Henüz bir model değil ama yönelimi ne olursa olsun güzel bir kadını hedef alması mümkün değil mi?"

Ona bir parmak salladı. "Çok iyi bir noktaya değindin. Ben bunu daha düşük bir olasılık olarak görüyorum çünkü bunun bir anne-baba anlaşması olduğunu düşünüyorum, ama kesinlikle bir olasılık. Yani... ayrımcılık yapmayın."

"Kulübenizdeki tabelada ne yazıyor? 'İrkınız, inancınız, cinsel yöneliminiz ya da siyasi görüşünüz ne olursa olsun, biz sizi korur ve hizmet ederiz. Çünkü ölebilirsiniz.'"

"Pisliğin teki olsan bile. Bir ek ekledik."

Yarı gülerek parmağını ona doğru uzattı. "Aferin."

"Tamam. Yani bunların hepsi, sadece evliliği ve parayı zorlamak. Ve görünüş."

"Sanırım burada seninle birlikte, senin yardımcın olarak çalışacağım. Bu şekilde daha kolay koordine olabiliriz."

"Bir sandalye çek. Sen üstten başla, ben alttan başlayacağım."

"Bin sekiz yüzden fazla isim olduğunu bilmelisin." Ve düşünerek kravatını çıkardı, ceketini silkti.

Nefes nefese kaldı. "Hepsi evli olmayacak. Yasal birliktelikler için geri adım atacağız, onları başka bir kulvara koyacağız. Ama evlilerle başlıyoruz."

Başını sallayarak gömleğinin kollarını sıvadı. "Mavis ve Leonardo'nun da Miralar gibi burada olduğunu bilmelisin."

Kız kardeşi, diye düşündü. Mavis Freestone kan bağı dışında her şeyiyle kız kardeşiydi. "Mavis bir apartmanda yaşıyor ve bir çocuğu var. Mira güzel bir kız ama onun tipi değil -şimdilik. Şimdiye kadarki kurbanlarının hepsinden daha yaşlı. Sanırım kalıplara bağlı kalacak."

Hızlı bir iş değildi ve akılsızcaydı, bu da her zaman bir avantaj değildi. Eve ekranı ikiye bölerek çalıştı, listenin bir tarafında isimler üzerinde hızlıca çalışırken, tüm gereksinimlere uyan bir tanesine rastladığında not aldı.

Yüz tanesini bitirdi ve tekrar kahveye döndü.

Galahad uyku koltuğunu bırakıp Roarke'un kucağına atlayıp orada kıvrıldığında bile neredeyse sessizlik içinde çalıştılar.

Yolun yarısına geldiklerinde Roarke arkasına yaslandı. "Beyinlerimiz erimeden şu yemek molasını verelim."

"Ne?" Kafasını kaldırdı, dikkati dağılmıştı, sonra düşük dereceli bir baş ağrısının çoktan başladığını fark etti. Kısa bir molanın zararı olmazdı, nasıl olsa bu gece bir araya getirdiği şey hakkında hiçbir şey yapamazdı.

"Tabii. Evet. Güzel. Ama belki-"

Onun gözlerinin teras kapısının yanındaki masaya kayışını izledi. "Anlaşma anlaşmadır, Teğmen."

"Evet, evet. Yemek odasında yemek ister misin?"

"Aklımda başka bir şey vardı." Ayağa kalktı, onun elini tuttu ve bir bahane bulmadan önce onu ayağa kaldırdı. Eve'i asansöre doğru çekerken kediye baktı. "Bu gece iki kişilik bir masa, dostum. Akşam yemeğini mutfakta bulacaksın."

Onu asansöre çekti, gözlerinin arasından öptü - düşük dereceli baş ağrısını çoktan teşhis ettiği yerden. "Çatı terası," diye emretti.

"Fantezi mi yapıyorsun?"

"Manzaranın öyle olacağını umuyorum." Her zamanki gibi haklıydı.

Tersine çevrilmiş bir kar küresinin içinde olmak gibiydi, diye düşündü Eve. Cam kubbenin dışında, dış ışıkların akışında, kar sanki gökyüzünden öfkeli bir el tarafından sarsılmış gibi hızla yağıyordu. Kış rüzgârları dönerek karı dramatik dalgalar halinde savuruyor, dalgaların arasından şehrin ışıkları parıldıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. Büyük park siyah beyaz bir çalışma şeklinde yayılıyordu. Sokaklar keskin çizgiler halinde ışıldıyordu.

Trafikte sadece kalın kar halısı üzerinde ilerleyen acil durum araçları vardı.

Tabakların üzerinde gümüş ısıtıcılar bulunan iki kişilik masadaki mumları yaktı.

"Bunu nasıl başardın?"

"Summerset'e tahmini varış süresini bildirdim." Her ikisi için de zengin kırmızı şarap doldurdu, kadının elini tuttu ve birlikte geniş kadehe baktılar. "Şanslıyız, sen ve ben. Burada, sıcak ve güvende olduğumuz için, bu şekilde kalma endişesi olmadan. Dublin'de çocukken kışın sert vurduğu zamanlarda ikimizin de olmadığını hatırlıyorum."

"Dokuz ya da on yaşına kadar karı gerçekten hissettiğimi sanmıyorum. O zaman bile şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Soğuk ve ıslak. Herkes neden bu kadar heyecanlı? Ama buradan oldukça muhteşem görünüyor. Akşam yemeği için iyi seçim, as. Çok güzel."

"Bakalım yemek hakkında ne düşünüyorsun."

Isınan kapakları kaldırdı. Bir çeşit makarna olduğunu fark etti, ki bu onun kitabında asla yanlış bir şey değildi. Spagetti değil ama soslu, peyniri eritilmiş tüp makarnalar.

Ve koku havaya daha fazla sıcaklık ve biraz baharat kattı.

Karnına yemek istediğini hatırlattı.

"Harika görünüyor. Ne oldu?"

"Fırında penne, sanırım." İspanaktan bahsetmenin anlamı yok.

Yanında rengarenk küçük bir salata, parçalanıp otlu yağa batırılacak bir baget ile yediler. Ve daha fazla şarap.

"Her neyse," dedi Eve lokmalar arasında, "oldukça güzel. İçine ıspanak koymuşsun."

"Bunu bizzat ben hazırlamadım," diye hatırlattı ona.

"Ha. Yine de işe yarıyor. Yarın karargahınızı kapalı tutacak mısınız?"

"Gerekli olmayan herkese evden çalışmalarını tavsiye ettim, bazılarına bu gece ev ayarladım. Merkeze ya da sahaya gitmeniz gerekiyorsa, arazi araçlarından birini alın. Aracınız muhtemelen bunu halledebilir, ancak bir A-T ile daha iyi olacaksınız."

"Evet. Bazı röportajları buradan 'link' ile yapabilirim, muhtemelen holo. Barmenle yüz yüze görüşmek istiyorum, bunun için bastırabilirim ve Daphne'yle bir tane daha istiyorum. Beni ne kadar çok görürse, sanırım o kadar çok açılacaktır. Her neyse, bir noktada Merkez'e gitmem gerekecek. Patron benim."

"Öylesin."

"Sen de. A-T alacak mısın?"

"Alacağım."

"Kaç tane var?"

"Fazlasıyla yeterli," dedi ve gülümsedi. "Listenin size düşen kısmından kaç çifti not ettiniz?"

"Hepsini karşılayan altı kişi. Bu da yaklaşık iki yüz elli kişiden biri. Kenarlarda kalan birkaç kişi daha var. Peki ya siz?"

"Dokuz, bu da yaklaşık üç yüz kişiden biri. Yani biraz ilerleme kaydettik."

Kendi kendine, onun kendisinden daha fazla temizlemiş olmasının önemli olmadığını söyledi. Bu bir yarışma değildi. Aynen öyle. "Yani on beş, artı iki marjinal. İşimiz bitmeden önce bunu üçe katlasak bile, uygulanabilir bir sayı."

"Peki nasıl çalışacaksın?"

"Hepsiyle konuşun. Yemek şirketini kullananları, hastaneyi kullananları, kiralama şirketini kullananları çapraz kontrol edin. Hatta diğerkurbanlardan herhangi biriyle sosyalleşenleri bile. Bir bağlantı arayın, onları alarma geçirin. Belki içlerinden birinin başına bir şey gelmiştir. Engellenmiş bir hırsızlık, bir tartışma ya da kadın kendisini rahatsız eden biriyle karşılaşmış olabilir. Sanırım Patrick'ler ilkti ama bu, bu adamın alıştırma yapmadığı anlamına gelmez. Belki de röntgencilik yapmıştır ya da bir iki eve girmiş, bir kokteyl elbisesi çalmıştır. Belki de bir kadına karşı saldırgan davranmıştır. Bir şeyler."

Omuz silkti. "Balıkçılık bu."

"Ne için balık tutuyorsanız onu yakalama eğilimindesiniz. Tuttuğum dokuz balıktan biri aynı cinsiyetten bir ift."

"Benimkilerden biri de. Bunu göz ardı edebilirdim."

"Bir kez içine daldın mı, bundan şüpheliyim." şarabını kaldıran Roarke, kadehin kenarından onu inceledi. "Sen ve ben, onun modeline uyduğumuzun farkındasın."

Eve başını salladı. "Ben onun tipi değilim. O katil gibi görünmek, eğilmek ya da göz kamaştırmak istiyor."

Roarke kaşlarını kaldırdığında başını tekrar salladı ve biraz daha makarna yedi. "Kör bir noktandır."

"Kör noktanın siz olduğunu söyleyebilirim. Her halükarda, ne kadar yetenekli olursa olsun güvenlikten asla geçemez."

"Jamie Lingstrom bir keresinde yapmıştı," diye hatırlattı Eve ona. "Genç bir ocuk."

"Son derece yetenekli bir ocuk," diye ekledi Roarke, Feeney'nin vaftiz çocuğunu düşünerek. "Ve alarmlar gibi o da geçemedi."

bizi uyardı ve biz de onun yetenekli genç kışını içeri sürükledik. Ayrıca o zamandan beri güvenliğe eklemeler yaptım ve Jamie'den bunu aşmaya çalışmasını istedim."

"Ona başka bir hırsızlık denemesi yaptırdığınızı bilmiyordum."

"Çünkü başarısız oldu. İki kez. Onu fethetmeye kararlı. Eğer başarır ve başardığında, bunu daha fazla katman eklemek için kullanacağım." Kadının yüzünü okuyan adam şarabını yudumlarırken arkasına yaslandı. "Bizden ve modelden sana yem olman konusunda fikir vermek için bahsetmedim. Tek bir şey için işe yaramazdı. Bir polisle, özellikle de seninle uğraşmak aptallık olur. Ya da bu eve girmeye çalışmak. Bu tür bir meydan okuma için fazla dikkatli olduğunu sanıyorum."

"O çok korkak biri," diye düzeltti Eve. "Ama bir tuzak... biz değil, burada değil. Bizim için denemeyi düşünseydi, haftalarca plan yapmak isterdi ve Summerset'in dışarıda olmasını isterdi. Summerset kış tatili anlaşmasına ne zaman gidiyor?"

"Takviminizde parıldayan yıldızlar ve dans eden perilerle işaretli olduğunu sanıyordum. Yakında."

"İşe yaramaz. Ama listeyi iyileştirebilirsem, kimi hedeflediğini bulmaya çalışabilirsem, oltaya takılmamıza izin verecek birkaç kişiyle konuşabilirim. Bunu düşüneceğim."

"Bunu daha sonra düşünelim, şarabımızı dolduralım ve şuradaki kanepede kar yağışını izleyerek içelim. Yemek molasını tamamlamak için iyi bir yol."

"Buna itiraz edemem."

Onun yanına yerleşti, hatta ayaklarını önlerindeki masanın üzerine koydu.

"Sanırım rahatlıyorsunuz, Teğmen."

"Bir dakikalığına." Öyle olduğu için ona doğru eğildi.
"Biraz zamanımı aldı."

"Kime?"

"Burada olmaya, burada yaşamaya, buna sahip olmaya alışmak için. Her şeyi yıllar içinde inşa ettiniz. Ben içine düştüm. Alışmak biraz zaman aldı. Rahatlamak. Acaba Daphne'yle de aynı şey mi oldu? Orta sınıfın ortasından geliyor.

-sınıf, bir işi vardı ve bunu bir kariyere dönüştürüyordu. Zengin bir doktor geliyor, dikkatini veriyor. Her şeyin başında çekici olduğunu hayal ediyorum. Kızın gözleri kamaştı. Büyük, önemli bir ev, muhtemelen süslü randevular, pahalı hediyeler ve bahse girerim romantik bir evlenme teklifi. Ayakları yerden kesilir."

"Süpürme."

"Akli başında hiç kimse ayaklarını süpürmez." "Ama ayaklarını süpürürler?"

Onu orada yakalamıştı. "Her neyse, birkaç ay içinde gözleri kamaştı, havalandı, süpürüldü ve evlendi."

Eğlenerek, gömleğinin altından çıkardığı boynundaki zincire takılı elmasa dokundu. "Sana pahalı hediyeler vermek için çalıştım."

"Bana kahve göndermişsin, gerçek kahve, hemen. Bir tanesinde çiviledim."

"Yaptım, evet. Yine de gözlerinin kamaştığına, havalandığına ya da sürüklendiğine inanmıyorum."

"Daha çok dehşete düştüm sanırım, ama üstesinden geldim." Omuz omuza oturlurken, kar ve üzerine düştüğü şehir nefes kesici bir manzara sunarken, başını çevirip ona baktı.

Nefes kesici bir manzara daha, diye düşündü.

"Üzerime hafifçe çullanmış olabilirler."

"Ve ben, sevgili Eve, biraz dehşete düştüm, sonuçta bir polisim ama tamamen süpürüldüm."

Ona küçük bir omuz darbesi indirdi. "Ama şu şey? Sen ve ben mi? Deneyimli alaycılar ve kış tekmeleyiciler. Daphne genç, nispeten deneyimsiz, her şeye rağmen yumuşak bir doğası var. Bunun üzerine oynuyor, kendine olan saygısını azaltıyor, faaliyetlerini ve ilgi alanlarını sınırlamaya başlıyor, onu arkadaşlarından ve ailesinden uzaklaştırmaya başlıyor. Bu işler böyle yürür."

"Değer verdiğini iddia ediyor," dedi Roarke, "küçülürken bile." "Anladın sen onu. Muhtemelen bunun çoğunu başarana kadar ona ciddi bir şekilde vurmamıştır. Sonra özür diledi, kendini kaybetti. Beni affet. Ama -işte bir anahtar- sen, küçük hanım, kontrolümü kaybetmeme neden olacak bir şey yaptın, söyledin ya da öyle davrandın. Bu da onun suçu olur.

onu vurdu."

Biraz daha şarap yudumladı. "Bunun davayla gerçekten bir ilgisi yok."

"Bahsettiğiniz o yankılarla ilgili. Sana ilk vurduğunda özür diledi mi?"

Kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Richard Troy. Ve evet, soruşturmada attığı her adımda yankılar daha da artıyor, daha da uzuyordu.

"Dürüst olmak gerekirse bana ilk vurduğu zamanı hatırlamıyorum. Gömülü mü, bulanık mı, yoksa hatırlayamayacak kadar küçük müydüm bilemiyorum. Ama bazen bana bir şey, bir oyuncak getirdiğini hatırlıyorum. İyi olmam gerektiği, bana söyleneni yapmam gerektiği gibi şeyler söylerdi.

beni cezalandırmak zorunda kalırdı. Sonra onu alır ya da kırardı çünkü yanlış bir şey yaptığımı söylerdi."

Eve bir eliyle Roarke'un bacağını ovuşturdu. "Patrick Roarke bunu sana yaptı mı?"

"Yapmadı, hayır. Oyuncak ya da ödül yoktu. İhmal onun tarzıydı, ardından dayak gelirdi. Belki arada sırada, özellikle cepleri karıştırma ya da kilitleri kaldırma konusunda iyi bir şans yakaladığım bir günde bir onay homurtusu. Bence ödül ve ceza, ihmalden daha acımasız. Sana ne tür oyuncaklar getirdi?"

"Net olarak hatırladığım tek şey, muhtemelen çok sevdiğim için, içinde açtığınızda dönen bir bale kızı olan küçük bir müzik kutusuydu. Bazen uyuyamadığımda onu açar, dinler ve kızı izlerdim. Bir çeşit, sanırım, etrafında dönecek kadar mutlu olmayı hayal ederdim. Ve bir gece içeri girdi, öfkeyle, onu paramparça etti, beni epeyce hırpaladı."

Ve bunu çok iyi görebildiği için, genç, kapana kısılmış kızın rüya görmesi, sonra da vahşileşmesi kalbini kırdı. Basitçe paramparça etti.

Eve tekrar içti. "Ödüllendir ve cezalandır. Övün ve aşağılayın. Bu işler böyle yürür. Daphne bir çocuk değil, ama o yumuşaklığa sahip, bu yüzden oldukça kolay bir hedef olabilirdi. O ben değil, ama onu anlıyorum. Ve ona geri dönmeliyim."

"Bir dakika daha," diye yanıtladı nazikçe.

Çünkü onu üzmüştü, Eve fark etti. Çünkü onun aklına o korkmuş ve çaresiz küçük kızın görüntüsünü sokmuştu.

Bu yüzden biraz daha eğildi. "İşlere yeterince erken başladık, o yüzden belki bir an önce bitirsek bir video izleyebiliriz. İyi adamların ve kötü adamların aşırıya kaçtığı ve bir sürü şeyin havaya uçtuğu eğlenceli bir şeyler hissediyorum."

"Sanırım sizi Yenilmezler'le tanıştırmamanın zamanı geldi."

"Kim onlar? Neyin intikamını alıyorlar?"

"Video ve çizgi roman eğitimin acınacak halde, hayatım. Onlar klasiktir." Gülümseyerek başını çevirdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Klasik ne?"

"Dünyayı kurtarmak için bir araya gelen süper kahramanlar." "Bunu yaparken kışlarını tekmeliyorlar mı?"

"Başka bir yolu var mı?"

Şimdi gülümsedi. "Ben de varım." Ve onu geri öptü.

Bir ya da iki dakikayı kesinlikle alabileceğine karar verdi ve öpücüğe biraz yumruk ekledi.

Kollarını ona dolayabilmek için şarabını bir kenara bıraktı.

Üzüntü yok, diye düşündü, sert görüntüler yok. Şimdi her ikisi için de sadece sıcaklık ve zevk vardı.

Adamın alt dudağını dişlerinin arasına aldı, keskin bir ısırık attı ve bacağını adamın kucağına doğru salladı. Sonra geriye yaslanıp adamın yüzünü inceleyerek şarabının kalanını içti.

"Muhtemelen alkolü bırakmalıyım."

Geriye doğru eğildi, zayıf ve çevikti, boş bardağını onunkinin yanına koydu. Sonra hızla yukarı aktı, ağzını onunkine yapıştırdı, yağmalarken elleriyle yüzünü kavradı.

Onu derinden sarsmıştı. Her zaman yapabilirdi. Bu saldırgan ağız şehvetin kısa fitilini ateşledi, böylece onun altında çelik gibi sertleşti, böylece kalçalarını kazıyan eller göğüslerinin üzerine kapanmak için yukarı fırladı.

"Bu sefer çok fazla kıyafet giyiyorsun." Parmakları yeleşinin düğmelerini açtı.

"Onların etrafından dolanacağız çünkü bu iş hızlı olmak zorunda." Dişlerini adamın boğazının yan tarafında kullandı. "Sert ve hızlı. Anladın mı beni?"

"Seni yakaladım ve elimde tutacağım."

Gömleğiyle uğraştı, silah kayışına rağmen tankı bel kemerinden çekip çıkarmayı başardı. Ve silahı hâlâ yanında bağlıyken göğüslerine sahip olmayı son derece tahrik edici buldu.

Elinde tehlikeli bir kadın vardı ve evet, onu elinde tutacaktı.

Ona karşı sallandı, ikisine de eziyet etti ve sanki tadı için aç kalmış gibi ağzını tahrip etti.

Mum ışığı ve kar yağışı romantik bir fon oluşturuyor, birbirlerinde uyandırdıkları açgözlü şehvetle yumuşak bir tezat oluşturuyordu. Kadın adamın kemerini çekiştirirken, New York camdan donmuş bir şehir gibi parlıyordu.

"Hızlı ve sert," diye hatırlattı ona, pantolonunu dizlerinden aşağı çekmesine yardım etmek için çırpınırken nefesi çoktan kesilmişti.

Beklemedi, onu içine aldı, kendi iniltisini onun ağzına bastırdı.

Ona bir aygır gibi biniyor, onunla yarışmaktan başka seçenek bırakmayan çılgın bir dörtnala mahmuzluyordu.

Dünya bulanıklaşmıştı. Ondan ve o güçlü, görkemli vücuttan, o vahşi, pistonlu kalçalardan başka bir dünya yoktu. Kadın şimşek gibi çaktı, adamın içinden bir akıntı gibi geçen bir şimşek ve parıltı.

Eriyerek başını onun omzuna koydu. "Sadece biraz nefes almam gerekiyor."

"Daha sonra bulacaksın."

Yarı deli bir halde ceketini kollarından aşağı çekerek onları hapsetti ve daha fazla açılması için onu geriye doğru itti. Şimdi ata bindi.

Kollarını serbest bırakamadı, tutunamadı. Yeni orgazm ilkinin üzerine hızla ve acımasızca inşa edilirken duramadı.

"Roarke.

Yapamam." "Al.

Sadece al."

Onu izledi, onun içinde boğuldu. Gıcır gıcır, profesyonel kıyafetleri ellerinden dağılmıştı, yanındaki silah bir uzuv gibi onun bir parçasıydı.

Yüzü seks ve mum ışığıyla ısınmış ve birbirlerine verdikleri çılgınca zevkle canlanmıştı.

Ve o gözlerin, o keskin ve alaycı polis gözlerinin bundan kör olmasını izledi.

Onu geri sürükledi, ona sıkıca sarıldı. Kendini bıraktı.

Ona karşı ürperdi, artçı sarsıntılarla titredi. Sonra nefes almak için mücadele ederek gevşedi.

"İşte buradasın." Yüzünü kızın boynunun kıvrımına bastırdı, kızıdan çok etkilenmişti. "Yine rahatlamışsın."

"Bu bir dakikadan fazla sürdü."

"İyi zaman geçirdim. Sana tapıyorum, Eve."

"Kimin nedene ihtiyacı var ki? Ama sanırım bir noktada önce soyunmamız gerektiğini hatırlayacağız."

Geri çekildi, bir elini onun yanağına koydu. "İşe geri dönmeliyim."

"Öyle yapacağız."

"Sanırım biraz mola verip üstümü değiştireceğim. Biraz rahatlasam iyi olacak."

"Bir başka güzel fikir."

Ondan kurtuldu ve pantolonunu yukarı çekti. "Zor muydu? O değil," dedi adam güldüğünde, "çünkü, tabii ki. Bana alışmaktan bahsediyorum. Polislik olayı."

"Şaşırtıcı derecede kolay."

Adam ayağa kalkıp elini tuttuğunda başını salladı. "Bunu asla anlayamıyorum."

"Kimin nedene ihtiyacı var ki?" diye hatırlattı ona.

Flanel pantolon, eski bir kapüşonlu sweatshirt ve kalın çoraplar giydi. Roarke'ın seçiminin de kendininkinden çok farklı olmadığını fark etti ama Roarke bir şekilde şık ve rahat görünürken, kendisinin özensiz görüldüğünü biliyordu.

Ofisinde kahve programlarken Roarke mutfağa girdi. Elinde iki dilim çikolatalı kekle çıkageldi.

"Bunu nereden buldun?"

"Az önce pasta fabrikasına uğradım." Tatlı tabaklarını komuta merkezine bıraktı. "Otomatik Şefiniz, Teğmen."

"Çikolatalı pasta mı yedim?" Bir ısırık aldı ve seks sırasında çıkardığı sestten farklı olmayan bir ses çıkardı.

"Gerçekten harika bir çikolatalı pasta yedim?"

"Görünüşe göre. Şimdi ikimiz de biliyoruz."

"Mükemmel." Ve ikinci bir ısıruk daha alıp işinin başına döndü.

* * *

Birkaç saat sürdü ve beklediğinden daha fazla sorun çıktı. Nisan ayında evlenen ama Eylül ayı itibariyle boşanan çift ne olacaktı? Ya da Patrick'ler gibi daha önce evli olmayan ama şimdi evli olan çiftler?

Farklı sütunları tercih etti ve Roarke kendi yarısını ondan önce tamamladığında otomatik olarak ortaya çıkan kızgınlığı bastırdı.

Sözünü kesmedi, sadece kendine bir brendi aldı, sonra ofisinin şöminesinin önüne oturdu, yudum yudum içti ve PPC'siyle oynadı.

Sadece on tane kalmıştı, yarısını almasını istemeyi düşündü. Bu fikri daha da sinir bozucu buldu ve kendi başına devam etti.

Etrafında döndü. "Dokuz tane daha var," dedi ona. "Bunların arasında evli bir çift de var ve kısa bir süre sonra boşandılar ve erkek çoktan yeniden evlendi. Ve henüz evli olmayan ama şimdi evli olan iki çift. Davetli listesine göre, bu çiftlerden biri evlenecek olan ama evlenmeyen kişilerle birlikte katılmış."

"Sekiz tane vardı ve bunların içinde yeni evli bir çift de vardı. Patrick'ler saldırı sırasında yeni evli olduklarına göre, bu uygun olur, değil mi?"

"Aynen öyle. Bu yüzden ayak uydurduğunu varsayacağız. Ya o çevrede olduğu için ya da sosyete ve dedikodu medyasını kullandığı için. Belki de hepsini. Listemdeki kadınlardan biri yaş olarak sınırda, çünkü ikisi de ellili yaşlarında ve adam kadınlarda gençleşti. Ama bu bir bağlantı olabilir, o bir aktris. Çoğunlukla tiyatro, ama biraz da sinema. Listede On Screen ile ilgili bir şey yok."

"Adı ne?"

Eve listesine geri döndü. "Gloria Grecian. Onu tanıyor musun?"

"Of. Onu sahnede görmüştüm. Müzikal komedi."

"Mantıklı. Bir koreograf olan Maurice Cartier ile on iki yıldır evli. Yarın listedeki otuz küsur çiftle temas kurmaya başlayacağız."

Pencereye doğru baktı. Kar incelmış miydi yoksa bu sadece onun neşeli iyimserlik versiyonu muydu? "Bu gece yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Hâlâ video çekme havasında mısınız?"

"Evet." Listeye, tahtasına baktı, şu anda ona bakmaya devam etmesinin sadece daireler çizmek olacağını kabul etti. "Evet, öyle. Ne demiştin?"

"Yenilmezler'e doğrudan dalmak yerine sizi karakterleri oluşturan bireysel videolara götürecekt."

"Süper kahramanlar."

"Aynen öyle." Ona doğru gitti, elini tuttu. "Örneğin Ironman."

"Cal Ripken, Jr. gibi mi?" "Pardon?"

"Bir tanesini buldum. Cal Ripken, Demir Adam Ripken-geç yirminci yüzyıl beyzbol oyuncusu, Baltimore. Üçüncü kale, kısa mesafe. Üst üste en çok maç oynama rekorunu hala elinde tutuyor."

Yola çıktıklarında, "Beni sık sık şaşırtıyorsun," dedi.

"Bu beyzbol. Ironman, ama Ripken gibi değil." Gözleri kısıldı. "Bu porno mu?"

Güldü. "Değil, hayır."

"Ironman bana şüpheli geliyor. Diğerleri kim?" "Thor var, Hulk var," diye başladı.

"Kulağa porno gibi geliyor." "Kendin göreceksin."

"Patlamış mısır istiyorum," diye karar verdi. "Muhtemelen midemi bulandıracak ama istiyorum."

"Tereyağı ve tuzla doyurduğunuzda hasta olacağınıza hiç şüphe yok."

"Hâlâ istiyorum," dedi ve spor ya da porno için geçerli değilse Ironman'in kim olduğunu da öğrenmek istedi.

* * *

Roarke'la birlikte uzanıp patlamış mısır yiyerek Hulk'un parçalanmasını izlerken, karla kaplı kaldırımlarda yalnız bir figür yürüyordu.

O anda neredeyse onu avlayan kadın kadar eğleniyordu.

Kimse onun bu kadar kısa süre içinde tekrar sahne alacağını tahmin edemezdi ve o da halkı şaşırtma fikrini seviyordu. Bu açılış için mükemmel bir geceydi. Örtücü kar yağışı, vızıldayan rüzgar, şehir içine kapanmışken boş sokaklar

Rahat konakları, soğuk su daireleri, flopları, pırıl pırıl kuleleri.

Şehri seviyordu ve bu anlarda sanki sadece ona aitmiş gibi hissediyordu.

Sıcak tutması, koruması ve yüzünü gizlemesi için derin kapüşonlu uzun siyah bir palto giymişti. Karşılaşabileceği herhangi bir masum seyirciyi korkutmanın bir anlamı yoktu.

Ama gece ve şehir onundu -kar fırtınası da bir tür bonus, harika bir atmosfer sağlıyordu- ve başka kimseyi görmemişti.

Elbette araştırmasını yapmıştı. O bir profesyoneldi. Güzel, eski kahverengi taş binaya yaklaşırken sinyal bozucusunu çıkardı. Klasik çizgilerine, görkemli kaplamasına defalarca hayran kalmıştı.

Doğal olarak o da içerideydi. Her zaman tiyatroda bir tur atar, sahnelemesini planlardı.

Ev karanlıktı, dinleyicileri çoktan yatağa girmişti.

Alarmları ve kilitleri atlatması için geçen beş dakika, beklentiyi daha da artırdı.

Kapıyı açtı. Ölüm evin içine doğru yürüdü ve boğazının içinde usulca kıkırdadı.

14

Eve irkilerek uyandı, doğruldu ve boş gözlerle kaynayan ateşe baktı.

"Tamam mı?"

Başını Roarke'ın kahvesi ve stok raporlarıyla oturduğu yere çevirdi.

"Evet. Sadece garip bir rüya." "Ne hakkında?"

"Yenilmezler ve o pislik Loki ve onun tuhaf ordusu, ben de onlara yardım etmeye çalışıyorum. Sonra bu şeytanın bir seyirciyi yakaladığını görüyorum. Neden seyirciler kaçıp bir yerlere saklanmaları gerekirken hep öylece duruyorlar?"

"Çağlar boyu sorulacak bir soru."

"Evet, doğru. Şeytan -ki rüyamda onun katil olduğunu biliyorum- kadını sürükleyerek götürüyor ve kadın katilin kıcını tekmeleyip kaçmaya çalışmak yerine çığlık atıp ağlıyor. Bu yüzden uzaylıları, tanrıları falan İntikamcılar'a bırakıp peşinden gitmem gerekiyor. Onu kovalıyorum ve binalar devriliyor, enkaz çığ gibi düşüyor. New York, etrafta koşuşturan daha fazla aptal seyirciyle birlikte lanet bir karmaşa.

Çığlık atıyor ve pankartlanmayı bekliyorlar. Ve şeytan, bu çukura atlıyor, hemen içine atlıyor. Frene basıyorum, çünkü çukurdan ateş fışkırıyor ve karar vermeye çalışıyorum, onun peşinden mi gideyim, kadını kurtarmaya mı çalışayım, katili mi yakalayayım, yoksa New York'un büyük bir moloz yığınınına dönüşmesini mi engelleyeyim?

"Ve uyandım."

"Bilinçaltınızı kaydedebilselerdi mükemmel bir video yapabilirlerdi."

"New York savaşından sonra İntikamcılar shawarma yediler. Dün bir shawarma dükkanının üstündeki bir dairede röportaj yaptım. Bu çok garip. Kahveye ihtiyacım var."

Yataktan yuvarlandı, ilk fincanını almak için yürüdü, pencereden dışarı baktı. "Bunun altından kalkmak birkaç gün sürecek."

"Kar, açgözlü tanrılardan ve uzaylılardan daha iyidir." "Evet."

Bir duş aldı ve geri döndüğünde kahvaltıyı buldu. Yulaf ezmesi değil ama çırpılmış yumurta, biraz domuz pastırması, reçelli kızarmış ekmek ve neredeyse şeker kadar iyi olduğunu düşündüğü meyveler.

"Daphne'yi görmek için uğramayı düşünmüştüm ama doğruca Merkez'e gidiyorum," dedi yemek yerken. "Sadece bu röportajlar için kimleri çekebileceğimi görmek için değil, bazı insanlar kar fırtınasını birilerini sopalamak, bıçaklamak veya boğmak için iyi bir zaman olarak görüyor. Kazaları ve sahipsizleri de eklersek, meşgul olabiliriz."

"Hazır olduğunuzda ön tarafta bir A-T olacak."

"Teşekkürler. Aslında oldukça hızlıydı." Yumurtaların sonuncusunu da içine tıktırdı ve dolaba doğru yürümek için ayağa kalktı.

Yarışmacı ya da Roarke değildi ama kendi başına giyinebilirdi. Özellikle de siyah, dümdüz siyah ve sıcak bir şeyler giymeyi tercih ettiğine göre.

Bir pantolon, bir kazak, bir ceket ve muhtemelen karda yürüyeceği için dizlerine kadar yükselen siyah botlar aldı.

Kadın dışarı çıktığında Roarke kaşlarını kaldırdı. "Kara Dul daha tehlikeli ya da çekici görünemezdi."

"Kendi başının çaresine bakabilir."

"Polisime gelen kötü adamların icabına bak." "Dallas Smash."

Onu güldürdüğü için memnun, eğilip onu öptü. "Eve birlikte dönmek ve sonrasındaki her şey güzeldi. Kardan rahatsız olmayı zorlaştırıyor."

Bir tane daha içmesi için onu aşağı çekti. "Yollara dikkat et. Her yer berbat durumda."

"Sen de. Sonra görüşürüz."

Koşarak aşağı indi, paltosunu giydi, ısınmak için boynuna bir atkı doladı, kar tanesi şapkasını taktı, eldivenlerini ceplerine doldurdu.

Ve dışarı çıkıp acı havaya adım attığında onları çıkarıp giydi.

Ağırbaşlı gri giysili iri yarı A-T, içi ısınmış bir halde bekliyordu. Bu makineyle şehir merkezine ya da başka bir yere gidemezse, lanet olası bir tanka ihtiyacı olacağına karar verdi.

Arabayı mükemmel bir şekilde temizlenmiş yoldan aşağı sürdü, kapılardan geçti ve sokağın berbat karmaşasına girdi.

Yol ekiplerini suçlamıyordu -ya da pek suçlamıyordu- çünkü Yenilmezler Loki ve ekibinin canına okuduğunda kar hâlâ yağıyordu. İşin iyi tarafı sokaklar neredeyse terk edilmişti. Yol ekiplerini ve birkaç acil durum aracını gördü. Bunu göz önünde bulundurarak, bilek ünitesinden Peabody'yi etiketledi.

"Merkeze girebilir misin?"

"Evet. Metro çalışıyor olmalı. Dostum, dışarısı çok güzel."

"Mümkün olduğunca çabuk içeri girin. Eğer nakliyeye ihtiyacınız olursa, bir arazi aracım var."

"Yola çıkmadan önce trenlerin çalıştığından emin olmak için Ulaştırma'yı kontrol edeceğim. Eğer çalışmıyorsa, sizi etiketleyeceğim. Dokuz yüze kadar sokaklarda sadece resmi ve acil durum araçlarına izin var, yani taksi ya da otobüs yok."

"Evet, işte ben buna güzel derim."

Eve kontağı kapattı ve yanıp sönen ışıklardan ve boş kavşaklardan kolayca geçerek şehir merkezine doğru yol aldı. Belki, muhtemelen... muhtemelen, bu tür bir sessizlikten sıkılacaktı, ama bir sabah işe gidip gelmek için bunu kabul edecekti. Şehir merkezinin yarısına geldiğinde, gökyüzünde tek bir reklam zeplininin bile bir yerlerde bir şeylerin satışıyla ilgili hiperaktif haberlerini patlatmak için süzülmediğini fark etti.

Kesinlikle kabul ederdi.

Garaja ulaştığında, bulunduğu katta sadece birkaç araç olduğunu fark etti. Asansör, Cinayet Masası'na kadar, botlarındaki karlar erimekte olan bir avuç polisten fazlasını taşımıyordu.

Belki de sadece biraz ürkütücüydü.

Çalışma odasına girdiğinde Baxter'ı masasında gördü; sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını uzatmış, gözlerini kapatmıştı. Üzerinde kaygan takım elbiselerinden biri vardı ve boynuna düğümsüz bir kravat dolamıştı. Yanına gitti ve omzuna bir yumruk attı.

Bir eliyle silahına vurarak doğruldu. "Boş vaktinde uyu."

"Tanrım. Saat kaç?" Boş boğa güreşi salonunun etrafına baktı. "Herkes nerede?"

"Yola çıkmış olsalar iyi olur."

"Doğru. Doğru." İki eliyle yüzünü ovaladı. "Trueheart ve ben dün gece bir tane yakaladık. Birkaç adam çok fazla içki içmenin, çok fazla kaçak sigara içmenin ve iki kat aşağıdaki dairelerde yaşayan insanların şikayet edeceği kadar yüksek sesle müzik çalmanın çok eğlenceli olacağına karar verdi. Kendisi de bolca içki içmiş olan karşı komşu, birkaç kez onları susturmaya çalıştıktan sonra, içeri girip beyzbol sopasıyla oyuncularını parçalamaya karar verdi. Bu eylem binadaki diğer birçok kişi tarafından alkışlandı, diğerleri tarafından kınandı.

"Şiddet ortaya çıktı. Çok sayıda yaralı ve bir ölü var."

"Kar bazı insanları olduklarından daha çılgın yapar."

"Söyle bana. İşi bitirdiğimizde çok geç olmuştu.

ve eve gitmek için çok kötüydü. Beşikte yatıyoruz. Bari kaldırımda uyuyalım," diye yakındı boynundaki ve omuzlarındaki bükülmeleri gidermeye çalışarak. "Oğlum duşta."

"Ama paketledin mi?"

"Evet, sarıldı ve paketlenildi. Rapor kutunuzun içinde."

"Tamam o zaman. Görüşmeleri yürütmek üzere seni ve Trueheart'ı içeri alıyorum."

Baxter'ın uykulu gözleri ilgiyle açıldı. "Strazza cinayeti mi? Nikki'nin çalıştığı seri tecavüzcü mü?"

Trueheart soyunma odasından çıkarken ona baktı, saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi ve genç, ciddi yüzü nemli görünüyordu.

"Loo bizi hazırladı, dostum. Hadi gel ve bilgi al."

"Dosyayı size kopyalayacağım," diye başladı Eve. "Temel olarak, şüpheli tek ailelik konutlarda yaşayan, çocuksuz, varlıklı evli çiftleri hedef alıyor. Güvenliklerini atlatıp evlere girebilecek becerilere sahip. İlk iki olayda çift eve gelene kadar beklemiş. Bu son olayda ise bir akşam yemeği partisi sırasında eve girmiş, dışarıdaki müteahhitlerin yanından geçerek ana merdivenlerden yukarı çıkmıştır. Erkeği etkisiz hale getirip zapt etmiş."

Ayrıntıları, bağlantıları, teorileri didik didik etti.

"Bilinen tüm kurbanların katıldığı bu hayır etkinliğindeki davetli listesini kullanarak, gelecekteki muhtemel hedefleri tahmin ettik. Muhtemelen başka etkinliklere ve fonksiyonlara da katılmıştır, orada hedefler belirlemiştir, ancak bazılarının çapraz olacağına dair iyi bir bahis var. Size beş tane vereceğim. Yüz yüze görüşmeleri ayarlayın, bilmeleri gerekenleri onlara anlatın, yemek şirketini, kiralık yeri kullanıp kullanmadıklarını, diğer kurbanlardan herhangi birini tanıyıp tanımadıklarını veya onlarla sosyalleşip sosyalleşmediklerini öğrenin. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Halledeceğiz patron."

"Um, Teğmen?" Trueheart elini yarım kaldırdı. "Her zamanki aracımız muhtemelen mevcut yolla başa çıkamaz."

koşullar."

"Arazi aracı talep edin."

Jenkinson hırlayarak içeri girdiğinde etrafına bakındı, ateş kırmızısı bir arka plan üzerinde göz kamaştırıcı beyaz kar taneleri kravatı öndeydi.

"Bunun olacağını bilmiyorlar mıydı?" diye sordu. Reineke biraz sırtarak onunla birlikte içeri girdiğinde ortak. "Öyle değil mi?" Kollarını neredeyse boş olan yedek kulübesine doğru uzattı.

"Sorun mu var Jenkinson?" Eve sordu.

"Evet, bir sorun var. Hizmet ettiğimiz ve koruduğumuz bu şehrin temel altyapısı ve bakımıyla ilgili bir sorun olduğu çok açık."

Reineke, Jenkinson'ın kolunu tokatladı. "Bize kahve getireceğim, ortak." Bu sözlerle dinlenme odasına doğru yürüdü ve yolda Eve'e sert bir bakış fırlattı.

"Hava durumu uzmanları fırtınanın yaklaştığını söylüyor. Sıkı durun çocuklar, vuracak. Ama hazır mıyız?" Jenkinson, sürüye vaaz veren bir evangelist gibi kollarını açarak sordu. "Hayır, hazır değiliz."

Paltosunu masasındaki sandalyenin üzerine fırlattı ve karla kabuk bağlamış çizmeleriyle o tarafa doğru yürüdü.

"Ben hazırlıklıydım. Çocuklarımı etiketledim, her ay sol taşağıma kadar ödediğim sıska kışlı garaja gitmelerini, kapıdaki karı temizlemelerini ve böylece aracımı oraya sokabileceğimi söyledim. Yaptılar, çocuklarım işi yaptı, ben de eve gidip park ettim. Peki sizce ne oldu? Size ne olduğunu söyleyeyim," diye bağırdı Eve cevap vermeden önce. "Bu sabah dışarı çıktım, kaldırımlardan aşağı indim

Ekiplerin yarım yamalak temizlediği sokaklarda kimse temizlenmemiş ve garaj kapısının önüne birkaç metre kar yığdıklarını görüyorum. Bu ne lan, LT!"

"Piçler."

"Aynen öyle. Sonunda, Reineke'yi alması için siyah-beyaz bir araç çağırdım. Çocuklarım da -onları suçlayamam- geri dönüp beni çıkarmak zorunda oldukları için söyleniyorlar."

"Arazi aracı talep edin."

Ağzını açtı, dilinin ucunda daha fazla öfke vardı. Sonra başını eğdi. "Öyle mi?"

"Evet. Her ihtimale karşı hazırda bir tane bulundurabilirsin ve bunu herkes aynı fikre kapılmadan ve biz dışarıda kalmadan önce şimdi yap. Bu arada sen ve Reineke kaleyi koruyun."

Reineke elinde kahveyle çıktı ve bir tanesini Jenkinson'a itti. "Söyle ona, belediye başkanını arayıp şikayet etmenin bir yararı olmayacak, Dallas."

"Belediye başkanını arayıp şikayet etmenin bir faydası olmayacak."

Jenkinson'ın yüzü mağrur bir somurtkanlığa büründü. "Prensip böyle."

"Politika," diye düzeltti Eve. "Bugün sahadan geri dönemezsem direksiyonu senin tutmana ihtiyacım var. Hatırladın mı?" Dinlenme odasının kapısına asılmış ekip sloganını işaret etti. "Bu, kar fırtınaları ve boktan yol ekibi çalışmaları öncesinde, sırasında ve sonrasında da geçerlidir."

Jenkinson içini çekti, kahvesini yudumladı. "Evet, ama bahse girerim kimse belediye başkanının arabasını içeri sokmamıştır."

"Beş kişi size belediye başkanının bu sabah öfkeli 'link' aramaları, e-postalar, v-mailler ve mesajlar altında gömülü olduğu on kişiyi bulacak."

Bu fikir Jenkinson'ın gözlerini parlattı. "Evet. Evet, bu da bir şeydir."

"Peabody gelirse, ona ceketini çıkarmamasını söyle. On dakika içinde yola çıkıyoruz."

Eve ofisine kaçtı ve kendi kahvesini aldı. Masasında, listeyi Olsen ve Tredway'e, Baxter ve Trueheart'a gönderdi ve her ekibin irtibata geçmesi için isimleri ayırdı. Baxter ve Trueheart'a dava dosyasının bir kopyasını gönderdi, Olsen ve Tredway için kısa bir güncelleme hazırladı.

Baxter'ın kapattıkları davayla ilgili raporunu gözden geçirdi, beklendiği gibi yetkin ve kapsamlı buldu. Carmichael ve Santiago'nun o sabah yaklaşık altı buçukta bir tane yakaladıklarını not etti. Kar küreğiyle dövölmüş.

Evet, kar bazı insanları olduklarından daha fazla delirtebilir.

Dışarı çıktığında Peabody ve yeni giriş yapmış birkaç üniformalının Jenkinson tekrar konuşurken onu dinlediğini gördü.

"Peabody, benimle gel."

Peabody yetişmek için koştı. "Jenkinson gözyaşı döküyor."

"Biliyorum. Zaten bir kere yırttı. Seni yakalamama gerek var mı?"

"Güncellemeleri metroda okudum. Bu sabah yer bulmakta sorun yaşamadım. Birçoğu kar tatili yapıyor ya da evde çalışıyor."

"Bizim payımıza düşen listeyi PPC'nize gönderdim. Garaja gittiğimizde adresleri girmeye başlayın."

"Önce çiftlerle iletişime geçmemi ister misiniz?"

"Sadece uğrayalım, nasıl gittiğine bakalım. Barmen/aktörü bağla. Onu ziyaret ederiz."

"Anson Wright, on sekiz yaşına geldiğinde adını George Splitsky olarak değiştirdi. Eğitimini gözden geçirdim; drama, tiyatro ve sahne sanatları dışında ortalama bir öğrenciydi. Orada çok başarılıydı. Tüm okul oyunlarında oynadı ve katıldı, hatta çocukken ve gençken Broadway'de ve Broadway dışında birkaç figüran ve küçük rol aldı."

Arabaya vardıklarında Peabody defterini çıkarıp adresleri aktarmaya başladı. "Kurak bir döneme girmiş, barmenlik kursuna gitmiş, topluluk oyuncularına katılmış. Bir menajeri var ve görünüşe göre seçmelere gidiyor. Arada bir rol alıyormuş. Yaşayabileceği bir şey değil ve gelirinin en üst sınırına oldukça yakın yaşıyor. Labirentte yolumu bulduğumda, şef garsonun birlikte yaşadığı kadının üvey annesinin yeğeni olduğunu öğrendim."

Peabody gösterge paneline adresleri uzaklık sırasına göre listelemesini emretti. "Görünüşe göre en yakınımız Dana Mireball ve Lorenzo Angelini, ikisi de sanatçı, Tribeca."

Roarke'ın A-T'si boktan yol ekibinin çalışmasına güldü ve karla kaplanmış buz üzerinde yumuşak, tatmin edici bir uğultuyla ilerledi. Güneş doğmaya karar vermişti; bu da arabaları, atkıları, şapkaları, eldivenleri, kürekleri, gri pazar botları ve cam kazıyıcılarıyla sokak satıcılarını ortaya çıkardı.

Yayalar kaldırımlar boyunca yollarını seçmeye başladı. Bugün okuldan kaçan çocuklar yarışıyor, hava atıyor ve genel olarak manyakça mutlu görünüyorlardı.

Listedeki ilk beşi tamamladıklarında, trafik yeniden hareketlenmişti. Reklam panoları 61 satış kar fırtınasının heyecanını haykırıyordu.

Eve bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama her şey daha normal geliyordu.

Gösterişli bir çatı katından ağırbaşlı bir konağa, dönüştürölmüş kaygan bir depodan ultra-modern bir konuta taşındılar.

Listedeki yedi numaraya kadar gerçek bir vızıltı hissetmedi.

Toya L'Page ve Gray Burroughs, Turtle Bay'de bir zamanlar kilise olan bir binada yaşıyorlardı. Uzun, kemerli kapılar doğrudan kaldırıma açılıyordu. Üzerindeki vitray pencere kış güneşinde renk renk parlıyordu.

Eve bilgilerini ve kartını kapıdaki görevliye verdi ve kapı açılana kadar bekledi. Kısa, dikenli, erik rengi saçları olan genç bir kız kocaman kahverengi gözleriyle Eve'e baktı.

"Siz gerçekten polis misiniz?" diye sordu.

Eve rozetini tekrar kaldırdı ve kız burnunu çekti.

"Sanki sahte kimlik alamazsın."

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Endişeleniyorsanız Polis Merkezi'ne danışın. Aksi takdirde Toya L'Page ve/veya Gray Burroughs ile konuşmak istiyoruz."

Çocuk kalçasıyla alaycı bir tavır takındı. "Belki meşguldürler."

"Neden öğrenmiyorsun?"

"Gemma, soğuşun içeri girmesine izin veriyorsun. Yapman gereken... Oh, üzgünüm."

Eve bu soruşturmada bir dilim güzel kadın görmüştü. Toya L'Page diğerklerinin üzerinde yükseliyordu.

Kızaklarının içinde kolayca iki metreye ulaşıyordu ve hepsi de söğüt gibi ve mükemmeldi. Cildi gözeneksiz, yapaylıktan uzak, bıçak gibi sivri elmacık kemiklerinin üzerinde zengin, koyu kahverengi bir pürüzsüzlükteydi. Dolgun, keskin hatlı ağzı hafifçe kıvrılmıştı. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken iri kahverengi gözlerinde ihtiyat ve merak vardı. Bir kolunu usulca kızın omuzlarına dolayarak Gemma ile Eve'in arasına girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gemma olgun bir şüphecilikle, "Onların polis olduğunu söylüyor," diye açıkladı.

"Oh. Biraz görebilir miyim..." Eve rozetini tekrar kaldırınca sözlerini yarıda kesti. "Evet, tabii ki. Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Size ve eğer müsaitse eşinize bir soruşturma ile ilgili bazı sorular sormak istiyoruz."

"Toya ya da Gray'in yasadışı bir şey yapmasına imkan yok. Tamamen eşit mesafedeler."

"Eve, "Bir soruşturmada yardım umuduyla soruşturma yapıyoruz," diye devam etti. İçeri girebilir miyiz, Bayan L'Page? Fazla vaktinizi almayız."

"Elbette. Özür dilerim."

"Arama izni olmadan onları içeri almak zorunda değilsiniz."

"Pekâlâ, Gemma." Toya eğildi ve dudaklarını kızın şakağına değdirdi. "Baldızım çok korumacıdır. Lütfen içeri gelin."

"Burada mı yaşıyorsun?" Eve kıza sordu. "İstesem yaşayabilirim."

"Gemma sadece takılıyor, değil mi Gemma? Daha sonra biraz paten ve kızak deneyeceğiz. Gray'e aşağı gelmesini söyler misin?"

Gemma Eve'e uyarıcı bir bakış attıktan sonra geniş, açık konseptli bir giriş ve yaşam alanının yan tarafındaki merdivene doğru koştu. Vitraylardan gelen ışık, eski ahşap döşemelerin üzerine mücevherler gibi saçılıyordu.

Peabody, yüksek tavanları, kemerli pencereleri, devasa şömineyi görmek için başını çevirerek, "Burası çok güzel bir ev, Bayan L'Page," dedi.

"Teşekkür ederiz. Çok sevdik. Hâlâ birkaç şeyi düzeltiyoruz. Lütfen oturun." Kükreyen ateşin yanındaki yüksek arkalı sandalyeleri işaret etti ve oymalı ahşap süslemeli kıvrımlı bir kanepeye yerleşti.

"Burası Urban'lardan önce bir kiliseydi. Mezhepsel olmayan bir kilise ve topluluğun bir araya geldiği bir yer. Savaşlar sırasında bir sığınak ve hastane olarak hizmet verdi ve bir süre sonra terk edildi."

"Orijinal özelliklerin bazılarını koruyabildiniz." "Bazılarını kurtardık, bazılarını da yeniden inşa ettik. Kocam bir mimar ve binaya aşık olmuş. Babası, Urbanlılar döneminde burada tıp doktoru olarak çalıştığı için binayı çoğunlukla duygularını ifade etmek için satın almıştı."

Eve'in gözlemlediğine göre, kibar olmaya, sinirlerini belli etmemeye çalışıyordu. Eve de Peabody'nin onunla sohbet etmesine izin verdi.

"Babam ve kardeşim marangoz. Burada yaptıklarınızı gerçekten takdir edeceklerdir. Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?"

"Bu üçüncü yılımız. Ondan önceki yılı saymıyoruz çünkü işçilerle doluydu ve sadece ara sıra kalıyorduk. Bir çeşit kamp. Gray." Toya, kocası içeri girdiğinde ayağa kalktı, Gemma onun yanına yapışmıştı.

Karısı gibi uzun boyluydu, spor salonu formundaydı, Eve'e egzotik adaları, çim etekleri ve tiki kulübelerini düşündüren çarpıcı bir yüzü vardı.

"Bir sorun mu var?"

Eve ayağa kalktı. "Bir soruşturma ile ilgili olarak size birkaç soru sormak istiyoruz."

Kız kardeşine dar bir bakış attı. "Gemma."

"Ben hiçbir şey yapmadım! Ve bu bir çöpçü avıydı. Hırsızlık yapmıyordum. Ayrıca, onlar Cinayet Masası. Seni almaya gitmeden önce onları araştırdım. Biri öldü ve biz kimseyi öldürmedik."

"Cinayet mi?" Toya uzun, zarif parmaklarını Gray'in koluna doladı.

"Anthony Strazza."

"Aman Tanrım. Bunu duyduk. Korkunç bir şey. Çok korkunç." "Dr. Strazza'yı ya da karısını tanıyor muydunuz?"

"Karısıyla hiç tanışmadık. Otur Toya." Gray onu kanepeye çekti ve kız kardeşine baktı. "Gemma, git Pauline'den kahve yapmasını iste."

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Senden kurtuluyorum. Git Pauline'den kahve yapmasını iste." Gemma gözlerini devirdi ama tepinerek uzaklaştı.

"Nasıl olsa duymuştur," dedi Gray, "ya da araştıracaktır. Soruşturmanıza nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmiyorum."

"Dr. Strazza'yı tanıyor muydunuz?"

Toya onlara "Büyük büyükbabamı ameliyat etti," dedi. "Geçen kış düşüp kalçasını ve bileğini kırdıktan sonra. Böyle bir havada köpeğini gezdirirken ayağı kaymış ve düşmüş. Gece geç saatlerdeydi ve bir saatten fazla bir süre kimse onun yardım çağrısını duymadı. Dr. Strazza'nın onun hayatını kurtardığına kesinlikle inanıyorum. Onunla hastanede tanıştım ya da tanıştık ve Poppy'yi birkaç kez kontrole götürdüm."

"Hiç sosyalleşmedin mi?"

"Pek sayılmaz. Aynı etkinliklere ve fonksiyonlara katıldığımızı fark ettim. Ve bazı ortak tanıdıklarımız olduğu ortaya çıktı."

"Bana bu isimleri verebilir misiniz?"

"Sana Revize Edilmiş Miranda'yı okudu mu?" Gemma aceleyle içeri girerken sordu. "Okuması gerekiyordu ve eğer okumadıysa-"

"Bak evlat," diye araya girdi Eve. "Burada kimse tutuklu ya da şüpheli değil. Bir adam öldü ve bir kadın da vahşi bir saldırı sonucu hastanede tedavi görüyor. Benim işim bunu onlara kimin yaptığını bulmak. İşimi yapacağım, o yüzden gösteriş yapmayı bırak."

Gemma suratını astı ama sustu ve gülmesini öksürükle gizleyen kardeşinin yanına oturdu. "Yukarı çıkmalısın, tatlım."

"Ne olduğunu biliyorum. Araştırdım. Ayrıca, Junie'nin annesi de o gece oradaydı."

"Junie kim ve annesi kim?" Eve sordu. "Söylememe gerek yok."

Eve tekrar yetişkinlere döndü. "O isimleri alabilseydim," diye başladı.

"Junie Wyatt. Annesi Catherine Frummon. Siz annesini tanımiyorsunuz," dedi Gemma kardeşine ve Toya'ya. "Junie çoğunlukla babasıyla yaşıyor."

"Abbott Wyatt," diye ekledi Toya. "Bildiğim kadarıyla yıllardır boşanıyorlar."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Eve Gemma'ya sordu.

"Junie olaydan sonra annesinin çılgına döndüğünü söyledi çünkü Aman Tanrım! Oradaydı ve saldırıya uğrayabilir ya da öldürülebilirdi. Bunun gibi. Annesiyle ilgili her şey annesiyle ilgiliymiş. Ve Dr. Strazza'nın karısının muhtemelen aptalca bir şey yaptığını, bu yüzden Dr. Strazza'nın öldürüldüğünü çünkü karısının aptal, servet avcısı ve bir ödöl olduğunu düşündüğünü söyledi. Junie'nin annesi tam bir sürtük."

"Gemma!"

Gemma kardeşinin etrafına, yengesine baktı. "Onu tanısaydın sen de aynı şeyi söylerdin. Polise yalan söylemeyeceğim. Bu bir suçtur." Böyle söyleyerek gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Tartışamam."

Toya içini çekti. "Aklıma ilk gelenler -ki sende başkaları da olabilir Gray- Junie'nin babası, Abbott Wyatt..."

Hizmetçi, aşçı ya da her neyse, bir arabanın içinde yuvarlanıyordu. Eve'i şaşırtan Gemma hemen ayağa fırladı. "Ben hallederim Bayan P, teşekkürler." Toya insanların listesini çıkarırken Gemma doldurmaya ve servis yapmaya başladı.

"Tamam. Jacko's Catering'i hiç kullandınız mı?"

"Her zaman. Berbat aşçılarız ve öyle kalmayı da umursamıyoruz," dedi Toya. "Pauline akşam eve gitmeden önce AutoChef için sık sık yemek hazırlar ya da yerel teslimat veya paket servis yaparız. Dışarıda da çok yemek yiyoruz. Ama arkadaşlarımızı ya da ailemizi ağırlayacaksak Jacko's favorimiz. Daha büyük bir parti olmadığı sürece servis yapmak için değil ama harika bir menüleri var ve teslimat yapıyorlar, böylece saatlerce uğraşmışım gibi ayarlayabiliyorum."

"Kimse kandırılmaz," diye hatırlattı

Gray ona. "Hayır, ama her şey sunumda." "Loan Star Rentals'a ne dersiniz?"

Gray'in yüzündeki hızlı eğlence kayboldu. "Onları bir projeyi sahnelemek için kullandım ve bu ev üzerinde çalışırken, ara sıra burada kalırken kullandık. Gerçek bir ilerleme kaydedinceye kadar evi döşemek istemedik. Bu nasıl uygulanabilir?"

Eve'in tek söylediği "Noktaları birleştiriyoruz" oldu. "Elimizdeki bilgilere göre ikiniz de geçen yılın Nisan ayında Celebrate Art Gala'ya katılmışsınız. Bu doğru mu?"

"Evet. Bir önceki yıl kaçırdık çünkü Gray şehir dışında bir projedeydi ve ben yalnız gitmek istemedim. Onsuz hiç eğlenceli değil."

"O geceyi düşünmenizi istiyorum. Kiminle tanıştığınızı, kiminle konuştuğunuzu. Dans vardı. Muhtemelen başka insanlarla dans ettiniz."

"Bir masa dolusu arkadaşımız vardı," diye hatırlıyor Toya. "Çok güzel bir akşamdı, gerçekten de en sevdiğim etkinliklerden biriydi. O kadar çok insanla konuştuk ki... Başlayamadım. Gray?"

"Bu sosyal bir akşam," diye devam etti. "Grubumuzda çok

fazla dostane rekabet vardı ve bazılarıyla

Sessiz müzayededeki birkaç üründen haberim var."

"Herhangi bir nedenle öne çıkan biri var mı? Sizi rahatsız eden ya da sizi huzursuz eden biri?"

"Mavis Freestone da oradaydı - göze çarpan biri hakkında konuşun. Aslında onu kadınlar salonuna kadar takip ettim ve Gemma için bir imza ve selfie için yalvardım."

"Hayranı mısın?" Eve Gemma'ya sordu.

"Öyle olmayan herkes gevezedir. O bir ulti."

"Evet, o oldukça ulti."

Gemma Eve'e baktı, düşünüyordu. "Mavis'ten hoşlanıyor musun?" "Öyle de denebilir."

"Bu konuda çok tatlıydı," diye ekledi Toya, "hatta daha sonra en sevdiğim tasarımcılardan biri olan kocasını takip ettiğimde bile. Çok çarpıcı bir çiftler ve onlarla tanışmak çok hoşuma gitti. Bu benim için gecenin en önemli anıydı."

"Ne zaman arkamı dönsem Toya başka bir şey görmeye çalışıyordu."

"O kadar da kötü değildim." Toya kocasının koluna vurarak güldü. "Gemma'yla karşılıklı heyecanımızı mesajlaşarak paylaşabilmek için birkaç kez dışarı çıktım. O zaman-" Sözünü yarıda kesti, kaşlarını çattı.

"Ne zaman?" Eve sordu.

"Yok bir şey. Sadece küçük bir sıkıntı. Bahsetmeye değmez."

"Bundan bahsetmenizi istiyorum."

"Aslında önemli bir şey değil ama o zaman beni rahatsız etmişti. Küçük bir köşedeydim, Gemma'ya mesaj atıyordum ve bu adam beni içeri sokmadı."

"Ne?"

"Önemli bir şey değildi," diye tekrarladı Toya, tepki verdiğinde Gray'in kolunu ovuşturarak. "Gerçekten. 'Affedersiniz' ya da ona benzer bir şey söyledim ve bir adım öne çıktım. Ama o hemen geri adım atmadı. Yalnız olduğumu fark ettiğini ve bir içki içmek için ona katılmam gerektiğini söyledi. Orada kocamla birlikte olduğumu söyledim."

"Bu kadar mıydı?" Eve sordu. "İşin özü bu."

"Yani ona kocanla orada olduğunu söylediğinde geri adım attı."

Toya şimdi kıpırdandı. "Hemen değil."

"Lanet olsun Toya, neden bana söylemedin?"

"Çünkü onunla yüzleşecektiniz ve bu gerçekten bir şey değildi. Sadece hoşuma gitmedi... Beni birkaç saniye daha engelledi. Sanırım kasıtlıydı ve bana bakış şeklinden hoşlanmamıştım. Ama sonra sadece gülümsedi ve uzaklaştı."

"Sana dokundu mu?" Eve sordu.

"Hayır. Hayır, yapmadı. Kesinlikle alanımı işgal etti ve küçük köşeye dar bir açıklık vardı, bu yüzden ona dokunmadan geçemezdim ve geçmek de istemedim. Saldırgan bir şey söylemedi. Yalnız olduğumu düşündü, bir içki içmek istedi, ben de hayır dedim, kocamla birlikteyim. Başka bir şey söylemedi. Ama vücut dili ve gözlerindeki bakış sanırım beni aşağıladı ve korkuttu."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Pek sanmıyorum. Neredeyse bir yıl önceydi, en fazla yarım dakika kadar ve orası biraz loştu."

Ah, beyazdı, oldukça eminim ve muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı? Ama tam olarak emin değilim."

"Yaklaşık 1.80 boyundasın, değil

mi?" "Tam üstüne bastın."

"Böyle göz alıcı bir etkinlikte topuklu ayakkabı giyiyor olmalısın." "Kesinlikle. İyi bir ayakkabıyı severim."

"Kocanız gibi uzun boylu muydu?"

"Hayır. Benden açık ara kısa. Ama pek çok erkek benden daha kısa, özellikle de topuklularla altı-dörde ulaştığımda."

"İnşa etmek mi?"

"Ortalama mı?" Toya bunu bir soru gibi sordu. "Özür dilerim. Çok acınası bir durum ama dikkat etmedim. Sadece uzaklaşmasını istedim."

"Tamam. Aklınıza başka ayrıntılar gelirse benimle irtibata geçmenizi istiyorum."

"Bu neden önemli?" Gray sordu.

Eve başını çevirip Gemma'ya soğuk bir bakış attı. Gemma sadece omuz silkti.

"Beni gönderebilirsin ama dinlemek için nereye gideceğimi biliyorum. Ayrıca, Toya'nın ağzından laf alacağım. Onu konuşturmanın yollarını biliyorum. O benim kız kardeşim," diye ekledi Gemma, Eve'e Tish DeSilva'yı hatırlatarak. "Birbirimize göz kulak oluruz."

"Strazzas'a yapılan saldırıdan ve daha önceki iki saldırıdan sorumlu olan kişinin bu galaya katıldığını düşünüyoruz. Bu kişinin hedef seçiminde belli bir şablon olduğunu tespit ettik. İkiniz de bu şablona uyuyorsunuz."

"Nasıl?" Gray beklediğinden daha kararlı konuşmuştu. Bir kolunu kız kardeşine doladı, karısının elini tuttu ama

kararlı bir şekilde konuştu. "Bilmemiz gerekiyor."

"Tek ailelik konutlarda yalnız yaşayan varlıklı evli çiftler. Çocukları yok. Yine de tehlikede olan iyi bir güvenlik. Her vakada, kadın özellikle çekici. Güzel, çarpıcı. Her noktaya uyuyorsun."

"Bilmelisiniz ki," diye devam etti Eve, "bu kalıba uyan birkaç kişiyle daha konuştuk ve konuşacak birkaç kişi daha var. Ancak şu ana kadar diğer kurbanlardan birini şahsen tanıyan ve konuştuğumuz iki satıcıyı kullanan tek kişi sizsiniz. Ve sorulduğunda bu etkinlikte herhangi bir olaydan ya da rahatsız edici bir durumdan bahseden tek kişi de sizsiniz."

"Ne yapmalıyız?" Toya başardı.

"Ben kalıyorum." Gemma bunu şiddetle söyledi. "Yalnız yaşıyorum, çocuğum yok, bunlardan ikisinin üstünü çizebilirim, o yüzden kalıyorum. Beni gitmeye zorlayamazsın."

"Oh, evet, yapabilirim," diye düzeltti kardeşi.

"Eğer beni gönderirseniz, geri dönmenin bir yolunu bulurum. Bulacağım!"

Onu gözlerinin arasından dürttü. "Güvenlik tutacağım. Özel güvenlik. Siz bu manyağı bulana kadar evde 24 saat profesyonel güvenlik olacak. Bunu hemen ayarlayacağım."

"Bu iyi bir önlem. Eğer dışarı çıkarsanız, evi gözetimsiz bırakmayın. Deneme sürüşleri yapabilir; boş eve girip ne olduğunu anlamaya çalışabilir. Tuttuğunuz güvenlik görevlilerinin kendilerini belli etmelerine izin verin. Bu konuda kurnaz olmamalılar. Üzgünüm."

Eve sinyal iletişim cihazını çıkardı. "Dallas, sadece mesaj at," diye emretti.

Dallas, Teğmen Eve, 122 Morton'daki memurla görüşün. Çifte cinayet bildirilmiş. Erkek ve kadın, muhtemelen mevcut soruşturmayla bağlantılı.

"Anlaşıldı." Eve ayağa kalktı. "Sen yardımcı olur. Başka bir şey hatırlarsanız ya da sizi endişelendiren bir şey görür, duyar ya da hissederseniz benimle iletişime geçin. Peabody, onlara birkaç kart ver. Burada kalmasına izin vermeniz için sizinle konuşursa?" Eve Gemma'ya bir bakış attı.

"Ben kalıyorum."

"Tamam. Bu konuda da kurnaz olma. O bir korkak, arkadan saldırır. Evde bir genç ve bir güvenlik görevlisi varken senin için uğraşmak istemeyecektir."

Dışarı çıktıklarında Peabody arkasına baktı. "Bir tane daha var."

"Bir tane daha var."

Peabody arabaya doğru yürümeden önce eve son bir kez baktı. "Bence iyi olacaklar. Önceden uyarıldılar, önlem alacaklardır."

Ve Eve, önceden uyarılmamış, önlem alma şansı olmamış iki ölü var, diye düşündü.

15

Eve güzel kahverengi taş binaya yanaştı, iki kez park etti, sonra görev ışığını yaktı.

Peabody, "Onlar da listede," dedi. "Bizimkiler. Bu tarafa doğru dönüyorduk, bir durak sonra onları vuracaktık."

"Biliyorum." Eve iterek dışarı çıktı, çamurda ilerledi, yığılmış kar yığınına tekmeleyerek arkadan saha takımlarını aldı.

Şehir merkezine giderken kendine defalarca sordu: Eğer şehir merkezine çapraz gitmeyi tercih etseydi, önce Batı Yakası'na uğrasaydı, bir fark yaratır mıydı?

Kaygan kaldırımında ilerlerken kendi kendine, sormanın bir anlamı yok, dedi.

"Ön basamaklar temiz," diye belirtti. "Bakalım ev sahipleri mi halletmiş yoksa kiralamışlar mı? Kar gece yarısına kadar durmadı."

Kapının üzerindeki güvenlik kamerasını inceledi, sonra da kilitleri. "Avuç içi pedi yok. Bu bir ses tanıma sistemi. İki

Kilitler, iyi olanlar ve bir kaydırma. EDD'yi buraya getirin ve bunun üzerinden geçsin. Kayda geçin."

Zile basmadan önce, bir ritim droidi kapıyı açtı.

"Kimlik lütfen," dedi.

Eve, geniş omuzlu, tehditkâr olmayan yüzlü droidin tarama yapabilmesi için rozetini kaldırdı.

"Teğmen, Dedektif." Droid onları kabul etmek için geri çekildi.

"Rapor."

"Efendim, ortağım ve ben 13:24'te Merkez'den bu adresteki kadını görmemiz için talimat aldık. Bu konutun hizmetçisi olarak tanımlanan Nina Washington, on üç yirmi üçte buradan dokuz-bir-bir'i aradı ve ikinci kattaki ana yatak odası gibi görünen yerde iki ceset bulunduğunu bildirdi. Olay yerine on üç yirmi yedide vardık ve bu bilgiyi doğruladık. Biri erkek, biri kadın olan maktullerin kimlikleri Nina Washington tarafından gayri resmi olarak bu adresten Xavier ve Miko Carver olarak belirlendi."

"Tanık nerede?"

"Efendim. Bayan Washington ortağımla birlikte bu konutun mutfak bölümünde."

"Ortağını etiketle, Cinayet Masası'nın olay yerinde olduğunu bildir. Tanığı kontrol altında tutun. EDD yolda. Ben temizleyene kadar kimse içeri girmeyecek, dışarı çıkmayacak."

"Evet, efendim."

Adamın yanından geçip uzun, dar giriş yolunu taradı. Portakal kokusu aldı.

"Hizmetçi içeride mi yaşıyor?" diye sordu droid.

"Hayır, efendim. Bayan Washington bu sabah saat 10'da geldiğini belirtiyor."

"On, ve dokuz-bir-bir on üç-yirmi de mi geldi?" "Tam olarak on üç yirmi üç, Komiser. Bu da Doğru."

Eve başını sallayarak dar ve düz merdivenlere doğru yürüdü.

-Başladı.

"İçeri giriyor- Kameranın açık olmadığını fark ediyor mu? Belki de fark etmez," dedi Eve. "Her zamanki gibi içeri giriyor ve ana katta çalışmaya başlıyor. Hâlâ temizleyicinin kokusunu alabiliyorsun.

-narenciye türü- ve girişteki çiçekler taze görünüyor. Onları yanında getirmiş olabilir."

Peabody, "Temizliği ve cilalamayı yapıyor," diye onayladı.

İkinci katta, kapı aralıklarına baktılar. Misafir odası, ev ofisi, bir tür ofis/oturma odası, başka bir misafir odası. Eve, birinin duvarlardan birine birkaç farklı renkte boya sürdüğünü fark etti.

Peabody, "Odayı yeniden düzenlemeyi düşünüyorum," diye yorum yaptı. "Duvar renklerini test ediyorum."

Şimdi birini seçmezler, diye düşündü Eve dönüp koridorun tam karşısındaki ustaya bakarken.

Xavier Carver bir sandalyeye bağlı olarak kaldı. Başı kanlı göğsüne doğru düşmüştü. Kan sandalyenin altında birikmiş, halının yumuşak deniz yeşilini ıslatmış ve kesik şahdamarının aktığı ve çılgın desenlerle sıçradığı duvarlara yayılmıştı.

Yüzünde görebildiği kadarıyla dayaktan kararmış bir ifade vardı.

Sadece düz siyah boxer giyiyordu.

Peabody'nin uzattığı Seal-It kutusunu aldı, ellerini ve botlarını kapladı. Paltosunu, atkısını, şapkasını çıkarıp odanın dışında bir yığın halinde bıraktı.

Yatak, iki yanında beyaz ayaklı masalar bulunan geniş bir köşeye yerleştirilmişti ve tavandan aşağıya doğru uzanan şık gümüş sarkıt lambalar vardı. Elleri bağlı, başının üzerinde yatak başlığının süslü işçiliğine sabitlenmiş olan Miko, kan lekeli çarşafların üzerinde çırılçıplak yatıyordu.

Gövdesinin etinde, adamın onu rastgele şekillerde kestiği kesiklerin yanı sıra darbelerden kaynaklanan renk bozuklukları da görölüyordu. Şiddetten hırpalanmış yüzünden, ölümle çekilmiş gözleri dışarı bakıyordu. Kurumuş kan ağzının kenarlarına, çenesine bulaşmış, kalçalarını çizmişti.

Onu boğmak için kullanılan ip acımasızca boğazına saplandı.

Bir zamanlar çok güzeldi, diye düşündü Eve. Katil hem güzelliğini hem de hayatını almıştı.

Bu onun ihtiyacının bir parçası mıydı?

Eve, "Erkeği al," diye emretti ve yatağa yaklaştı.

Prosedürü adım adım izledi, zihnini acıma ve öfke duygularından arındırdı. "Kadının kimliği Carver, Miko, otuz üç yaşında, bu adresten."

"Erkek Carver, Xavier, otuz üç yaşında, bu adresten."

Kayıtlara geçmesi için Peabody'den ayrılıp kendi detaylarını eklemeye odaklandı. "Başta gövdede olmak üzere sıg kesikler, yine gövdeye ve göğüslere darbe izleri. Yüze daha şiddetli darbeler. Kurban kendi dudağını ısırılmış. Yırtıklar

Bileklerde, bilekleri bağlamak için kullanılan fermuarın ve elleri yatak başlığına sabitlemek için bağlanan ipin etrafında yırtıklar ve kanama görülmüştür. Ayak bileklerinde saldırı sırasında bir noktada bağlandığını gösteren daha fazla yırtık ve kanama. Uylukların iç kısmındaki kan ve morluklar muhtemel tecavüzü gösteriyor. Kurbanın boğazında boğmak için kullanılan bir ip var. Gözlerdeki kanama boğulmaya işaret ediyor. Muhtemelen ölüm sebebi. Doğrulamak için bana."

Eve geri adım attı. "Onu çevirelim, Peabody."

"Kurbanın parmaklarını kırdı." Peabody doğruldu ve Eve'e doğru yürüdü. "Görünüşe göre onları ağır bir şeyle ezmiş."

Eve arkasına baktı. "Son kurban serbest kaldı ve ona saldırdı. Bunun ellerini kırın, serbest kalırsa onları dövüşte kullanamaz."

Miko'nun cesedini ters çevirirlerken Peabody, "Sefil korkak piç," diye mırıldandı. "Lanet olsun."

"Ona oğlancılık yaptı," dedi Eve açıkça. "Bu yeni bir şey. Sırtında başka yara yok."

Eve geri çekildi ve yerdeki kırmızı pijamalara başıyla işaret etti. "Pijama. Erkek olan da boxer giyiyor. Bu sefer onlar dışarıdayken içeri girmemiş ve eğer birileri geldiyse de içeri girip onların yukarı çıkmasını beklememiş."

"Yatmaya gitmişlerdi," diye bitirdi Peabody. "O içeri girdiğinde yataklarındaydılar, muhtemelen uyuyorlardı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Yeni numaralar deniyor. Tüm unsurları tırmandırıyor, daha cesur oluyor. Artık saldırılar arasında sadece günler var."

Ve iki kasıtlı cinayet. Her zamanki tecavüz, işkence, dayak ve bir anlık cinayet değil. İki kasıtlı cinayet."

Kapıya doğru yürüdü ve sahneyi inceledi.

"Geç saatlere kadar, onlar yatana kadar bekliyor. Bunun için harika bir gece. Boş sokaklar, boş kaldırımlar, evlerine kapanmış insanlar. Buraya nasıl gelmiş? Elinde resmi bir araç yoksa araba kullanamaz. Metro, mümkün. Asistanla irtibata geçelim, metroların dün gece kaç kere çalıştığını öğrenelim. Yürüyerek mi? Yürümek onun için çok mu tatlı olur?"

"Yanında yedek kıyafet getirmediyse, gittiğinde üstü başı kan içinde olurdu."

"Hazırlıklı olurdu. Buraya öldürmek için geldi, hem de dağınık bir şekilde. Alarmları, kilitleri atlattı. Araştırmalarını yapmış. Yalnız yaşıyorlar. Gündüz hizmetçisi var.

"Üst kata çıkıyor. Karanlıkta, insanların uyuduğu bir evde yürümek heyecan verici. Gerçekten taze bir şeyler katıyor. Önce erkeği dışarı çıkarırdı."

Yatağa doğru yürüdü, uzak tarafa. "Whap-slap Bayıltıcım olmasaydı ben de öyle yapardım. Dışarıda, tehdit yok. Kıpırdadı mı? Kimildasa bile, adam peşinde. Bıçak ve ip onda. O çığlık atarken onu bağla. Ona kimin yetkili olduğunu göstermek için birkaç tokat at."

Erkek kurbanına doğru ilerledi ve çıplak ayaklarından birini yapışmış kanın içinden çıkardı. "Topuklarda sürüklenme izleri var. Kocasını sandalyeye taşıyacak kadar kası yok ama onu sürükleyip sandalyeye oturtacak kadar var. Onu bağlayın. Şimdi oynayacak."

Peabody, "Kadın üzerinde çalışmadan önce kocanın bilinçlenmesini istiyor," dedi.

"Bu doğru. Parmaklarını kırmadan önce uyanık ve bilinçli olmasını istiyor. Kimse hissetmeyecekse acı çektirmenin bir anlamı yok. Ama bolca zamanı var."

Görebiliyordu, her şeyi görebiliyordu.

Dolaba doğru yürürken aklından bu cümle geçti.

"Banyoyu kontrol et, Peabody. Büyük bir ortak dolap ve güvenli, açık ve boş bir yer."

"Banyo temiz, Dallas. Biri banyo yapmış gibi görünüyor. Küvetin yanında bir şişe banyo yağı ve askılığın üzerine serilmiş, katlanmamış bir havlu var."

Meraklanan Eve banyoya doğru ilerledi ve taradı. "O bunu yapmazdı." Eve şişeyi açtı, kokladı. "Çok kızsı. Büyük olasılıkla kadın kurban banyo yapmış ya da erkek kurbanla birlikte banyo yapmış ama sadece bir havlu, kurulama tüpü yok, yani muhtemelen sadece kadın. Morris teyit edebilir. Süpürgecileri içeri çekin. Nasıl olsa kanalizasyonları kontrol edeceklerdir. Morg ekibini de getirin."

Geri adım attı. "Neden buradaki diğer odalara bakıp bir şey var mı diye kontrol etmiyorsun? Sonra da üçüncü kata bir göz at. Ben hizmetçiyle başlayacağım."

"Koridorun arka merdivenleri muhtemelen mutfağa çıkıyor."

Peabody 'link'ini kontrol etti. "McNab. O ve Feeney yoldalar."

Eve başını sallayarak arka merdivenlerden çıktı.

Mutfak alanı modernize edilmişti. Çalışma mutfağının kendisi parlak ve pırıl pırıl parlıyordu, ana tezgâhın üzerinde beyaz bir kâsenin içinde parlak kırmızı elmalar vardı.

Mekânın büyük bir kısmı eğlenmek için düzenlenmişti. Yumuşak, soluk bir maviye boyanmış uzun bir yemek masası, neşeli bir çiçek baskısıyla kaplı sandalyelerle kaplıydı. Uzun ve dar bir başka masa ise bar olarak kullanılıyordu. Daha koyu mavi yüzeyinde süslü sürahiler ve şişeler bulunuyordu. Arkasındaki raflarda kadeh takımları sergileniyordu.

Bir kadın memur masada orta yaşlı bir kadınla oturuyordu. Kadının şişmiş ve kızarmış gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu.

"Yakında olacağım Nina," dedi üniformalı, kadının elini okşayıp ayağa kalkarken. "Teğmen."

"Teşekkür ederim memur bey. Siz ve ortağınız araştırmaya başlarsanız, ben Bayan Washington ile konuşacağım."

"Evet, efendim."

Eve oturdu. "Bayan Washington, ben Teğmen Dallas. Bunun zor olduğunu biliyorum. Bana ne zamandır burada çalıştığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Bu evde, beş yıl. Miko'm için mi? Miko on yaşından beri annesi için çalışıyordum ve Xavier ile birlikte bu eve taşındıklarında Miko için çalışmaya başladım."

"Çok yaklaştın."

"Benim iki çocuğum var. Miko üçüncü çocuğum gibiydi. Ve Xavier. Onu da çok severdim. Kim..." Başını salladı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Kötülük olduğunu biliyorum, biliyorum. Ama bu mu? Çok gençtiler, çok iyidiler, çok mutluydular. Çok mutluydular. Miko hamileydi."

Eve arkasına yaslandı ve midesinin bulandığını hissetti. "Emin misin?"

"Sadece birkaç hafta. Annesine söyledi, onlar da Xavier'in

ailesine ve bana söylediler. Sadece geçen hafta. Sadece geçen hafta,

ve çok mutluyduk."

"Üzgünüm, Bayan Washington. Kaybınız için çok üzgünüm. Acı verici olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormam gerekiyor."

"Biliyorum. Memur Aaron'a biraz anlattım. Sana söylemem gerektiğini söyledi, ve daha fazlasını."

"Dün burada mı çalıştın?"

"Hayır."

Nina burnundan hava çekti, iki eliyle tek bir kalın örgü halinde tuttuğu saçlarını geriye doğru taradı. Bir damla gözyaşı döktükten sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Hayır, dün gelmedim. Miko kar yağacağını ve çok kötü olacağını söyledi. Evde kalmam gerektiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. İsteydi. Evsizler barınağına yardım ediyor. İyi bir iş yapıyor. Erken çıkacağını ve Xavier'in de eve erken geleceğini söyledi. Eve geleceklerini ve evde kalacaklarını söyledi."

"Onunla en son o zaman mı konuştunuz?"

"Sabah sekiz civarıydı, öğleden sonra eve geldiğinde ve Xavier eve geldiğinde bana mesaj attı. Bildiğim kadarıyla. Sanırım saat üç buçuk civarıydı. Bugün erken gelmememi, hava yeterince açık değilse hiç gelmememi söyledi." Nina'nın sesi yine titredi. "Benimle de ilgilendi."

"Yani bugün saat 10'a kadar buraya gelmedin."

"Genellikle dokuzda gelirim. Bazen Miko daha geç saatlere kadar burada oluyor, bazen de daha erken saatlerde yardım etmek için barınağa gidiyor. İşe gittiklerini sanıyordum. Düşündüm ki..."

"Demek işinize başladınız."

"Evet. Dışarıdaki basamakları temizledim. Sadece birkaç santim yağmıştı ve Xavier'in onlar yatmadan önce temizlediğini sanıyordum ama daha fazla kar yağdı. İşten eve döndüklerinde kaygan olmasın diye temizledim ve sonra buraya girdim. Buraya gelirken elma ve çiçek almıştım, bu yüzden elmaları yıkadım ve çiçekleri vazoya koydum. Taze çiçekleri sever. Mutfağı temizledim ve bulaşık makinesindeki bulaşıkları kaldırdım.

"Daha önce yukarı çıkardım, çünkü pazartesi ve cuma günleri çamaşır yıkarım, ama düşünmüyordum. Pazartesi günü çamaşır yıkamak için burada değildim ama düşünemediğim için yukarı çıkıp çamaşırları almadım."

"Tamam. İyi gidiyorsun."

Nina dudaklarını birbirine bastırdı. "Yemek alanını ve oturma odasını temizledim. Tuvaleti fırçaladım, misafir havlularını değiştirdim ve yaptığım her şeyi yaptım. Bir elma ve biraz yoğurt yedim ve orada, tezgâhta oturup molamda sevdiğim bir programı izledim. Ve tüm bu süre boyunca, onlar-"

"Bayan Washington."

"Nina. Herkes bana Nina der."

"Nina, onlarla sen ilgileniyordun. Burayı temizlerken eksik ya da yerinde olmayan bir şey fark ettin mi?"

"Miko'nun Daum ejderhası. Yaşam alanında değil ama bazen üst kata koyuyor. Oturma odasında da Xavier'in büyükbabasının yıllar önce yaptığı iç içe geçmiş eski ahşap kutular var. Ama hiç düşünmemiştim-"

"Sorun değil."

"Burayı süpürmek için droidi çalıştırdım ve birden aklıma geldi: Tanrı aşkına, amaşırlar. Kendime kızdım ve hemen yukarı ıktım. Pazartesi ve Cuma günleri her zaman çarşaflarını değiştirir ve çamaşırlarını yıkarım. Doğruca yatak odalarına girdim ve onları gördüm. Xavier ve Miko'mu gördüm."

Tekrar ağlamaya başladı, hızlı, dolgun gözyaşları.

"Odaya girdin mi Nina, bir şeye dokundun mu?" "Birkaç adım attım, çünkü düşünmüyordum ve onları gördüm ve çığlık attım. ığlık attım, çığlık attım ve yere düştüm. ylece düştüm. İlk başta ayağa kalkamadım. Tekrar ayağa kalkamadım. Çok fazla kan vardı, çok fazla ve onların öldüğünü görebiliyordum. Onları kurtaramayacağımı görebiliyordum. Sürünerek uzaklaşmak zorunda kaldım çünkü ayağa kalkamıyordum. Hasta olacaktım ama hasta olmayacaktım."

Kederle kalınlaşmış sesini öfke kapladı. "Yardım almam gerekiyordu ama titrememi durduramıyordum. Ellerim titrediği için 'link'imi düşürdüm, sonra kendimi durdurdum ve yardım çağırdım. Cevap veren kişi yardımın geleceğini ve benimle kalacağını söyledi. Ağlamamı durduramadığımda bile benimle konuşmaya devam etti. Polis geldiğinde onları içeri almamı söyledi, ben de aldım. Annesini aramalıyım. Ailesine söylemeliyim."

"Bunun icabına bakacağız." Peabody içeri girdiğinde Eve söyle bir baktı. "Bu Dedektif Peabody. Birinin gelip yanınızda olmasını isterseniz biriyle temasa geçecek."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Bunu bir düşün. Bana bir dakika ver."

Peabody'ye odadan çıkmasını işaret etti. "O dayanıyor, zaman çizelgesi de öyle. Onların işte olduğunu sanıyordu, dün kadın kurban kar yüzünden gelmemesini söylediği için gelmedi. Sıkı çalışıyorlardı. Aşağıda birkaç şey eksik. Bu sabah merdivenleri temizledi."

"İkinci katta bazı kayıp eşyalar olabilir. Üçüncü kat bir medya odası/oturma salonu gibi. Görünüşe göre kurbanlar oraya yerleşmiş, birkaç film izlemiş, bazı tabakları kullanmışlar - film atıştırmalıklarına benziyor. Bir bardak, sanırım meyve suyu. Sadece bir şarap kadehi. Belki katil biraz şarap içmiştir."

"Hayır, büyük ihtimalle erkek kurban. Kadın hamileydi."

"Oh lanet olsun. Allah kahretsin." Peabody tıslayarak nefes verdi. "Boya. Muhtemelen orayı çocuk odası yapacaklar, yani ebeveyn odasının tam karşısındaki odayı."

Peabody başını salladı ama çenesi sertleşmemişti. "McNab ve Feeney az önce geldiler. Kapıdalar."

"Tanığa bağlı kal."

Dışarı çıktığında McNab ve Feeney'i alarmları kontrol ederken buldu. "Patronu beklemiyordum."

Feeney, sihirli paltosunu açıp buruşuk kahverengi takım elbisesini ortaya çıkarırken, bir eliyle gümüş telli kızıl saçlarını ovuşturdu. "Çıldırmağ üzereydim." EDD'nin kaptanı ve Eve'in eski ortağı av köpeği gözlerini ona çevirdi. "Bu sefer ikisini de mi hakladın?"

"İkisi de ve önce çok daha fazla hasar verdi. Sistemi mi bozdu?"

"Bunu o yaptı." McNab çalışırken sıska, ekose kaplı kalçalarını salladı. "Çok da iyi iş çıkarmış. Sağlam bir sistem."

En iyisi ama sağlam. Sorunlardan biri, kolaylık sağlamak için, ev sahibi veya kiracının sistemi uzaktan ayarlayabilmesi veya kapatabilmesidir. Evin içinden ya da dışından. Bu tür bir boşluk, aşırı üst düzey olmadığı sürece, iyi bir B ve E adamının suyunu çıkarır."

"İnsanlara bunu kaç kere söyleyeceğiz?" Feeney McNab'e şöyle dedi.

"Sonsuzluk, patron. Sonsuzluk."

"Pekala, kurulumu görelim. Nerede?"

Eve, Feeney'e, "Oraya henüz gitmedim," dedi. "Hızlı bakışıma göre mutfakta bir yardımcı oda var. Belki oradadır. Peabody hizmetçiyle birlikte orada. Onları o buldu."

"Her yerde kötü şans."

Eve morg ekibine kapıyı açıp onları üst kata yönlendirdiğinde başıyla onayladı.

"Evet, herkes için kötü şans. İşte süpürücüleriniz geliyor."

Dakikalar içinde polisler ve teknisyenler olay yerine dağıldı. Üniformalılar komşuların yoklamasını tamamladılar ve artık evde olan hiç kimsenin kimseyi ya da herhangi bir şeyi görmediğini bildirdiler.

Eve, morg ekibinin torbalanmış cesetleri indirmesini izlerken pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü. İnsanlar bir kar fırtınasının ortasında çömelmiş, içmiş, seks yapmış, film izlemiş, kitap okumuş, her neyse.

Yine de bazıları, bembeyaz ve hareketsiz bir şehirde dolaşmaktan kendilerini alamadılar. Belki, sadece belki, hala onlardan bazılarını bulabilirlerdi. Bu evin etrafında birini gören tek bir tanık.

Morg ekibi gittikten sonra Eve yemek alanına geri döndü ve tekrar oturdu.

"Nina az önce bana kardeşinin iletişim bilgilerini verdi." Peabody su bardağını Nina'nın eline yaklaştırdı. "Gelip onu almasını ya da o gidene kadar yanında kalmasını söyleyeceğim."

"Güzel. Çok yakında gidebilirsin. Senden yapmanı istediğim bir şey var. Senin için zor bir şey ama bize yardımcı olacak."

"Çocuklarıma zarar veren o orospu çocuğunu bulmana yardım edecek mi?" "Sanırım öyle olacak."

"Hiçbir şey çok zor değil, bunun için değil. Her şeyi yaparım."

"Benimle yukarı gelmen gerekiyor." Nina'nın yüzündeki renk solurken Eve bakışlarını sabit tuttu. "Nina'nın kıyafetlerine bakmanı istiyorum. Dolabına. Özellikle kokteyl elbiselerine ve kıyafetlerine. İçlerinden birinin kayıp olup olmadığını biliyor musun?"

"Kıyafetlerini biliyorum. Bilirdim. Bilirdim. Hâlâ orada mı?"

"Hayır. Artık üst katta değiller. Onlarla ilgilenecek birine gidiyorlar. O en iyisidir."

"Bulundukları yere gidip onları görebilir miyim? Sonra? Miko'nun annesi, özellikle de Miko'nun annesi, bana ihtiyacı olacak."

"Evet. Bunu ne zaman yapabileceğinizi size bildireceğiz."

"Tamam. Tamam." Gözlerini sıkıca kapattı, sonra ayağa kalktı. "Seninle yukarı çıkıp bakabilirim."

Arka merdivenlerden çıkmaya başladılar.

"Sana söylediklerimi yapmanı istiyorum. İçeri girdiğimizde aşağıya bakmanı istiyorum. Odaya bakmanı istemiyorum. Buna hiç gerek yok."

"Öleceğim güne kadar kafamın içinde göreceğim."

"Sadece aşıya bak," diye tekrarladı Eve, Nina'nın koluna girerek onu içeri ve dolaba yönlendirdi. "Tamam, şimdi acele etme, iyice bir göz at."

"Gerek yok. Yeni kırmızı kokteyl elbisesi gitmiş. Daha giymedi bile. Sevgililer Günü partisi için özel olarak almıştı ve tam buradaydı, gördünüz mü? Diğer kırmızı elbiseyi kız arkadaşım için almamı söyledi. Neredeyse aynı bedenler. Peki ya diğer taraftaki, koyu pembe olan? Askıda yamuk duruyor, sanki yenisini çıkarırken biri çarpmış, düşürmüş gibi."

"Kırmızı kokteyl elbisesi. Kısa mı?"

"Kısa, güzel bacakları var. Güzel bir yakası var." Nina havada bir kalbin tepesini çizdi. "Eteği üç kat volanlı ve belinde küçük gümüş bir fiyonk var. Ayakkabılar da eksik. Arkalarında minik kırmızı metalik fiyonkları olan gümüş gece ayakkabıları."

Dolabın derinliklerine doğru ilerledi, artık bir görevi olan bir kadındı. "Onun mücevherlerini aldı, buradaki kasadan. O şeytani piç kasadan onların eşyalarını aldı. Orada büyük büyükannesinin yakut kolyesi vardı. Elbiseyle birlikte takacaktı ve Xavier'in Noel'de ona verdiği küpeleri, geçtiğimiz Noel'de. Yakut kalpli elmas damlalar. Xavier'in büyükbabasının saati. Xavier'in büyükbabası onu Xavier'in babasına yirmi bir yaşına geldiğinde vermiş, o da Xavier'e devretmişti. Xavier o saate çok değer verirdi."

Nina'nın yüzünü şimdi saf bir öfke kaplamıştı. "O şeytan Piç kurusu bunu alamaz, duydun mu?"

"Duydum."

Nina öfkesine rağmen akan gözyaşlarını sildi. "Miko'nun en sevdiği gece çantası gitmiş. Gümüş rengindeydi ve üzerinde kırmızı bir kuş uçuyordu. Kırmızıyı sever."

"Tamam. Nina, dışarı çıktığımızda Nina, dışarı çıktığımızda diğer odalara da bakmanı istiyorum, bakalım başka eksik bir şey bulabilecek misin? Sonra otururuz ve bana onları ayrıntılı olarak tarif etmeye çalışırsın."

"Onları satmaya ya da rehin vermeye çalışabilir ve bu da onları bulmanıza yardımcı olur." Eve'e döndü, yüzü perişan, gözleri sertti. "Yatak odalarına bakabilirim. Bir şey gitmişse bilirim. Bunu yapabilirim. Bırak ben yapayım."

"Tamam. Çok fazla gelirse dururuz. Dışarıda beyaz koruyucu giysiler içinde insanlar göreceksiniz. Kanıt arıyorlar."

"Ekranı izliyorum. Süpürücüler ve benzerleri hakkında bilgim var. Bunu yapabilirim."

Odadan çıktıklarında rengi griye dönmüş olsa da bunu yapabilirdi ve yaptı da. Yine de Eve ile birlikte evin geri kalanını dolaştı, oturdu ve kayıp her eşya hakkında açıklayıcı detaylar verdi.

"Nina, bilmeni isterim ki şimdiye kadar muhatap olduğum en iyi tanık sensin."

"Onu bulacaksın, durduracaksın."

"Elimizdeki her şeyle onun peşinden gidiyoruz. Yaptığın şey bize daha fazlasını veriyor. Kardeşin gelene kadar bir memurun seninle kalmasını sağlayacağım."

Eve dışarı çıktı ve Peabody yukarı çıktı.

"Feeney ve McNab elektronik cihazları yüklüyorlar. Tüm bağlantıları, bilgisayarları ve tabletleri inceleyecekler. Katil sabit diskleri, diskleri almış, bıraktığı her şeyi paramparça etmiş ama geriye kalanları alıp bir araya getirmeye çalışacaklar."

"Bunun üzerinde çalışmalıyız. Baxter ve Olsen ile temasa geçin, geri kalan isimleri onlara iletin."

"Çoktan söyledim. Onlara durumu bildirdim."

"Güzel." Eve alnının ortasını ovuşturdu. "İyi misin?"

"Baş ağrısı. Bazen bunu dağılan biriyle değil de tutunmaya çalışan biriyle yaşamak daha zordur."

Peabody cebinden bir enerji barı çıkardı. "Acil durum yiyeceği. Yardımcı olabilir."

"Bu hiçbir şekilde yiyecek değil."

"Boktan bir şey ama işe yarıyor." Peabody onu ikiye böldü ve bir parçasını Eve'e uzattı.

"Tamam. Teşekkürler. Bakalım Morris bize ne söyleyebilecek." Dışarı çıktıklarında Eve bir ısırik aldı. "Bu korkunç. Ne oldu?"

"Honey Nougat Cluster Pop."

"Şimdi bir şekilde daha da kötü oldu."

Ama ileride olacakları düşünen Eve geri kalanını yuttu.

16

Eve, Morris'i Miko Carver üzerindeki Y-kesimini tamamlarken buldu, bu sırada bir meleğin sesine benzeyen bir ses odada yükseldi.

Xavier Carver temizlenmiş ve otopsi için hazırlanmış ikinci bir levhanın üzerinde yatıyordu.

"Seni bu kadar erken gördüğüm için üzgünüm." Gece mavisi takım elbisesi peleriniyle korunan Morris, Miko'nun kaburgalarını ustalıkla açtı.

Eve, Peabody'nin sertçe yutkunduğunu duydu ve "Al bakalım," diye tersledi.

Tepkilere daha hoşgörölü yaklaşan Morris, ölüler için ayrılmış soğuk çekmecelerin yanında duran buzdolabını işaret etti. "Su, gazoz ve teğmenimizin Pepsi'si. Serin bir şeyler alın. Müziğin sesini üçe düşürün."

Peabody minnetle buzdolabına yönelirken, bakışlarını şimdilik levhadan ayıran meleğin sesi sevgi dolu bir mırıltıya dönüştü.

"Zorladığımın farkındayım," dedi Eve, "ama Merkez'e gitmeden önce elinizde ne var ne yok görmek istedim."

"Bir ya da iki saat içinde size daha fazla bilgi verebilirim. Dişi üzerinde yaptığım ilk muayene, o sırada hamile olduğunu doğruluyor.

Ölümünden sonra. Beş ila altı hafta. Gövdesindeki kesikler sığ, büyük ihtimalle ince, keskin bir bıçakla açılmış."

"Diğerleri gibi."

"Evet, diğerleri gibi. Birden çok kez tecavüze uğramış. Sodomize edilmiş. Doğrulamak için incelememi tamamlamam gerekiyor ama oğlancılığın tek bir olay olduğuna inanıyorum. Ve ölüm sonrası."

"Onu öldürdükten sonra oğlancılık mı yaptı?"

"Teyit etmem gerekiyor ama bu benim ilk görüşüm. O son çirkin eylemden önce ölmüş olmasını bir lütuf olarak görebiliriz, ancak ölümünün yavaş ve acı verici olduğuna da inanıyorum. Olay yerinde yaptığınız boğulma değerlendirmesini COD olarak teyit etmem gerekecek, ancak bu noktada buna katılıyorum."

Ona ilerlemesini işaret etti. Peabody öne çıktı ve Eve'e bir tüp Pepsi uzattı.

Dikkati dağılan Eve, tüpü ceketinin cebine soktu ve Morris'in yaptığı gibi boyun yaralarını incelemek için daha yakına eğildi.

"Gözlükler ya da bilgisayar donanımı olmadan bile, farklı derecelerde ve belirgin olan birkaç yara görebilirsiniz."

"Onu boğdum, bırakın canlansın, onu boğdum, bırakın canlansın."

Tekrarla."

"Evet, ta ki basıncı ve süreyi artırıp onu havasız bırakana ve nefes borusunu ezene kadar."

"Bu işte iyi." Peabody elindeki zencefilli gazozdan bir yudum alarak mide bulantısını bastırdı. "Çok ileri gitmeyecek kadar iyi ve kontrollü, bitirmeye karar verene kadar geri gelmesini sağlayacak kadar."

"Bu tecavüzün bir parçası," dedi Eve. "Vücudu kasılıyor, nefes almak için çırpınıyor, gözleri geri dönüyor. Bu onun için bir orgazm. Ölüm sonrası anal tecavüz, bu yeni bir şey. Belki yeni bir şey denemek istedi, belki başka bir darbe almak istedi, belki de diziyle bir ilgisi vardı."

"Gösteri mi?" Morris tekrarladı.

"Nasıl bir sahne kurduysa, nasıl bir kostüm seçtiyse. Mücadele etti, çırpındı, bileklerini bağlara karşı yırttı. Ona hamile olduğunu söyleyebilirdi. Aklının bir köşesinde bu olurdu. "Lütfen, yapma. Ben hamileyim." Bu konuda ne düşünürdü?"

Erkek kurbanda baktı. "Önce onun öldüğünü doğrulayabilir misiniz?"

"Evet. Yaklaşık on dakika önce. Ve yine görsel bir incelemeye göre, her iki kurbanda da bazı yaralanmalar arasında zaman boşlukları vardı. Görünen o ki -şimdilik görünen o ki diye vurguluyorum- erkek kurban ilk saldırıda sağ şakağına bir darbe almış. Topuklardaki halı yanıkları da aynı zamanda oluşmuş gibi görünüyor. Peki ya bu?" Morris mühürlü parmağını nazikçe Miko'nun sol gözünün yanındaki morluğun üzerine koydu. "Yine aynı zaman diliminde. Bu darbe o kadar şiddetli değil ama kafasını karıştırmış, güçten düşürmüş olabilir."

Ve çok acıyor, diye düşündü Eve.

"Sırada elleri mi var?"

"Teyit yerine görüş istiyorsanız, evet."

"Tamam." Her şey olay yerinde gördükleri, hissettikleri ve gözlemledikleriyle örtüşüyordu.

Acı vermek, dehşet yaratmak - dehşet de en az acı kadar önemliydi. Kontrol, performans, aşağılama.

"Biz yolunuzdan çekileceğiz. Aklınıza takılan bir şey olursa - teyit edin ya da etmeyin - bana bildirin. Herhangi bir şey olursa."

Dışarı çıkarken Morris'in sesi açmasını emrettiğini duydu. Ve melek şarkı söyledi.

Laboratuvara gitmeyi düşündü ama bunun çok erken olduğunu ve zaman kaybı olacağını kabul etti. Bunun yerine adresleri kontrol etti, ardından en yakın akrabalarının bildirimlerini yapmak ve daha fazla hayatı paramparça etmek için yola koyuldu.

Bitirdiklerinde Peabody başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Her zaman kendine söylediğinden daha zor olur. Her zaman daha zordur."

"Miko'nun annesine yardım ettin."

"Umarım. Biraz. Nina ona gittiğinde daha çok yardımı olur. Ve belki onun için, Xavier'in ailesi için şok biraz geçtiğinde, bir şeyler hatırlayacaklar. Buna katkıda bulunan bazı ayrıntıları."

Eve, Central'ın garajına girerken, "Barmen getirilsin," diye emretti. "Ona bakmak istiyorum ve onun da bana bakmasını istiyorum. Kutunun içinde."

"Üniformalı Carmichael'ı ve onun seçtiği kişiyi göndermeme ne dersiniz? Yumuşak ve ikna edici olabilir."

"Bunu yap. Sonra Baxter ve Olsen'ı kontrol et, listede ne kadar ilerlediklerini gör. Vızıldayan bir şey olursa bilmemiz gerekir."

Hızla kalabalıklaşan bir asansörde yukarı çıkmaya başladılar. "Bir yerde durmam lazım. Başlayalım." Eve itti, süzölmeye geçti ve Mira'nın ofisine yöneldi.

Mira'nın yöneticisi, kişisel ejderhası, dış ofiste oturmuş klavyeyle meşguldü.

"Onu görmem gerek."

"Dr. Mira bir seansta."

"Bu konuda benimle taşak geçme." Eve gün boyunca bastırıldığı tüm öfke ve hayal kırıklığının boğazındaki sıcak kusmuk gibi hızla yükseldiğini hissetti. "Bu doğrudan onu ilgilendiriyor."

"Bay Mira-"

"Hayır, öyle değil." Yöneticinin gözlerindeki gerçek korkuyu okuyan Eve geri adım atmak için mücadele etti. "Ama bu her ikisini de ilgilendiriyor ve önemli."

"Kendisi bir seansta ve özellikle bu seansta yer almamasını istedi.

acil durumlar dışında kesintiye uğradı. Kırk dakika içinde işi bitecek. Hemen ardından sizi içeri alabilir ve bir sonraki randevusunu kaydırabilirim."

"Yapabilirsem geri döneceğim. Bugün beni görmeden ya da benimle konuşmadan buradan ayrılmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

Eve başını sallayarak dışarı çıktı. Yerleşmek için kendine zaman tanımak amacıyla tekrar süzölmeyi seçti ve ardından 'link'ini çıkardı.

Başka bir yönetici cevap verdi, ancak Roarke'un muhteşem Caro'su genellikle daha esnek olduğunu kanıtladı.

"İyi günler, Komiser. Sizin için ne yapabilirim?" "Hey, üzgünüm, ama onunla konuşmamın bir yolu var mı, ya da "Beni en kısa zamanda geri çağırabilir mi?"

"Bana bir dakika verin." Bunu söyledikten sonra ekran mavi bir bekleyişe geçti.

O dakika ve biraz daha uzun sürdü ama Roarke'ın yüzü ekrana geldi.

Arka planda birtakım sesler ve birtakım vınlamalar,
gümlemeler duydu.

"Teğmen?"

"Neredesin?" diye sordu.

"An Didean'da, rekreasyon merkezi olacak yerin hemen dışında."

Haklarından mahrum bırakılmış çocuklar için kurduğu sığınma evini ve önceki yıl binanın duvarları arasında mühürlenmiş halde buldukları ölü kızları düşündü.

"Bir iyiliğe
ihtiyacım var."

"Pekala."

"Bugün bir ara Miras'lara uğrayabilir misin?" "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, ve ben sadece bu şekilde kalmasını istiyorum." Aptalca, dedi kendi kendine. Aşırı tepki veriyordu. Ama buna engel olamadı. "Güvenliklerine iyice bir göz atabileceğini düşündüm, belki güçlendirmek için ne yapıyorsan onu yaparsın ya da birkaç katman eklersin. Dün gece yine saldırdı, bu sefer ikisini de öldürdü. Miras'ın listede olmadığını biliyorum -kız onun yaş tercihinin dışında ve ciddi anlamda varlıklı da değiller ama-"

"Birkaç şey alırım, akşam eve gelmeden önce uğrarım. Olur mu?"

"Evet." Gülünç bir rahatlama hissetti. "Teşekkürler. Mavis, Leonardo ve çocuk birkaç günlüğüne New L.A.'de olacaklar. Adam için bir moda işi, kız için de bir konser. Onlar da bu düzene pek uymuyorlar ama şu anda onları düşünmeme gerek yok. Miras... Sadece riske atmak istemiyorum."

"O zaman yapmayız."

"Bunu yaptığınızı ona bildireceğim. Ben... Şu anda konuşamam ama bunun için teşekkürler."

"Onlar senin olduğu kadar benim de. Eve normalden daha fazla gecikecekseniz beni etiketleyin."

"Yapacağım."

Cinayet Masası'na döndüğünde tıkladı.

Peabody ona, "Carmichael yeni üniformasıyla Anson Wright'ı almaya geliyor," dedi. "Az önce Baxter'la konuştum. O ve diğer dedektifler koordinasyonu sağlıyorlar ve listenin geri kalanını onlar halledebilir. O ve Trueheart'ın konuştuğu çiftlerden biri Patrick'lerin arkadaşlarıymış ve gala gecesi onların masasındaymışlar. Satıcılarla bir bağlantıları yok ama eşleri çok sayıda video reklamda oynamış ve şu anda On Screen'in geliştirilmekte olan projelerinden birinin yıldızlarından biri. Baxter onun 'Ooh-la-la' olduğunu söylüyor."

"Bir aktris için odunlaşmasından başka başkasının karısı, daha fazla vızıltı var mı?"

"İkisi de o geceyle ilgili olağandışı bir şey hatırlamıyor. Eşi kendisine düzenli olarak asıldıklarını, bunun da paketin bir parçası olduğunu kabul ediyor ama o gece ya da o dönemle ilgili beklenen asılmanın ötesine geçen bir şey hatırlamıyor. Bir de biraz ürkütücü ve müstehcen hayran mektupları. Buna bakıp bakamayacağımızı sordular."

"Ona daha yakından bakın, ne bulursanız bana gönderin."

Eve ofisinde kitabını ve panosunu güncelledi, görüşmelerle ilgili ayrıntılı raporlar yazdı. Sonra da çifte cinayetle ilgili raporu titizlikle yazdı.

Mira'nın ofisine dönmek için zaman ayırmak yerine, bir e-posta yazdı, okudu, kurcaladı ve gönderdi.

Eve ona tartışmak için bir yol vermezse, Mira'nın Roarke'ın ziyaretinin gerekliliğini savunması daha zor olacaktı.

Peabody'nin Delilah Esterby'nin hızlı ve ek bir koşusunu okudu.

Eve ismi hatırladı, on aylık kocası (gala sırasında sadece flört ediyordu) Aidan Malloy, gerçekten çok zengin Malloy'ların kocası.

İkisi de aptalca yakışıklı, yaşları sırasıyla yirmi yedi ve yirmi altı. Genç, zengin, güzel ve Yukarı Batı'da şık bir evde yaşıyorlar.

Eldiven gibi oturdu.

Eve raporun ekindeki videoyu açtı ve Delilah'nın reklamlarının montajını izlerken kaşlarını kaldırdı.

Seksle satış, diye düşündü. Bunu giy, bunu al, bunu kullan ve yaşayan her erkek -ya da kadın- beni becermek istedikleri gibi seni de becermek isteyecek.

Eve, diğer tüm kurbanları göz önünde bulundurarak panosunu inceledi.

Yüzleri ve vücutları tanrılar tarafından hediye edilmiş sersemleticiler.

Ama bu seferki karışma doğrudan beni becer seksi de eklenmiş.

Peki neden oraya gitmemişti? Neden hayatını seks satarak kazanan bomba gibi bir kadın yerine yumuşak, itaatkâr, meşgul bir profesyonel ya da kendini mutlu bir şekilde adanmış bir eş ve kızı seçti?

Katilin zihnindeki çarpık bulmacaya bir parça daha ekleyen Eve, Peabody içeri girerken videoyu tekrar izledi.

Peabody, "Bir koşu gidip tüm o banyo ve vücut ürünleri serisini satın alalım geliyor," dedi.

"Neden?"

"Şey, ah-" "Ciddi bir soru."

"Çünkü bana - kesinlikle mantıksız ve gerçek dışı bir şekilde - sonunda böyle görüneceğimi, böyle ses çıkaracağımı ve ne bileyim, ne kadar buzlu ve güçlü olduğumun farkında olacağımı düşündürüyor."

"İşte bu yüzden morgda bir levhanın üzerinde değil." "Ne? Anlamadım."

"Onun gözünü korkutuyor." Eve ayağa kalktı, ofisinin cimri sınırlarında volta attı. "Bunun tadına bakmak istemez misin diyor ve biliyorsun ki sana izin verirdim. Açık, müsait ve evet, cinselliğine ve çekiciliğine tamamen güveniyor."

"Yani... kız onun için çok mu fazla?"

"Yumuşak, savunmasız, daha incelikli olana yöneliyor. Kadının seviyesine inmeye çalışıyor olabilir ama oradan başlayamaz. Onu sevişmeye davet eden bir kadına tecavüz etmenin onun için ne anlamı var?"

"Ama değil. Pek sayılmaz."

"Hayır, değil, ama görüntü bu. Onun gördüğü bu. Güçlü ve korkusuz görünüyor. Evet, bunun gibi kadın tipleri -Onu korkut. O ürkütücü hayran bağlantılarını görmek istiyorum. Belki o şekilde yaklaştı. Belki havuza bu şekilde daldı ama kız onun kalıbına uymuyor."

Tahtadan geriye döndü. "Herkesle görüştükten sonra listeyi tekrar gözden geçireceğiz. Onlara daha savunmasız, daha incelikli, daha ... geleneksel açılardan bakacağız," diye bitirdi, sonunda aklına gelmeyen kelimeyi bulmuştu. "Kurbanlar, çoğu yönden bu yolda ilerliyorlar," diye devam etti Eve. "Evlendiler ve hepsi kocalarının adını aldılar."

Peabody kaşlarını çatarak, "Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Hiç fark etmedim."

"Sadece bir tanesinin gönüllü çalışma, hayır işleri ve bu tür şeyler dışında bir kariyeri vardı. Bu neden bu kalıbı bozuyor, neden?"

Eve durdu ve Lori Brinkman'ın fotoğrafına baktı. "Onun işi kabul edilebilir mi? Ek iş olarak yazı yazan insan hakları avukatı mı? Yoksa bu sadece onun göz ardı ettiği bir şey mi?"

Orada bir şey var, diye düşündü ve onu çıkarması gerekiyordu.

"Sorun renk, vücut tipi, hatta yaş değil," diye sözlerini tamamladı. "Görünüş, evet, ama aynı zamanda, belki, onun algısı. Ve yerine geçtikleri kadın ya da çift hakkındaki algısı. Bunu Mira'ya anlatmak, onun gözünden görmek istiyorum."

"Barmen geldi, sorun yok. Carmichael onunla birlikte Görüşme A'da."

"Tamam, bunu alıyorum. Sen bunu Mira'ya götür. Nereye gittiğimi anlıyor musun?"

"Evet, evet, anladım. Bir araya getireceğim."

Eve, Wright hakkında hazırladıkları ince dosyayı aldı ve Mülakat A'ya doğru yürüdü.

İçeri girdi, Carmichael'a başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim, memur bey."

Dışarı çıktığında Eve kayıt cihazını çalıştırdı. "Dallas, Teğmen Eve, rutin sorgulama amacıyla Wright, Anson ile görüşmeye giriyorum, soruşturma devam ediyor."

Onun karşısında otururken tüm saldırıların dava dosyalarını okudu.

Üzerinde brokoli ve havuçların dans ettiği bir tür sağlık içeceği tüpünden yudumladı.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Wright."

"Sorun değil. Haber doğrudan Jacko'dan geldi: Onun için çalışan herkes polise tam destek verir. Bu Strazzalar hakkında, değil mi?"

"Bunu konuşmadan önce sana Mirandize yapacağım."

"Vay canına" dedi ve biraz heyecanlı görünüyordu.

"Prosedür böyle," diye devam etti Eve. "Devam eden bir soruşturma hakkında konuşmadan önce. Bu yüzden. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..."

Bakışlarını onun yüzüne diken adam, sözlerini bitirene kadar her kelimeye tutunmuş gibiydi. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Evet, tabii. Bunu net bir şekilde okudun."

"Pekâlâ. Strazzaları nereden tanıyorsun?"

"Ben bardayken birkaç kez Jacko'ya geldiler ve birkaç kez de partiler için evlerinde bara baktım."

"Cumartesi gecesi akşam yemeği partisinde çalışmadın mı?"

"Hayır. En son... evet, Aralık ayında bir parti vermişlerdi, büyük bir tatil partisi."

"Cumartesi gecesi Jacko'nun barında da vardiyada değildin. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Tabii. O gün öğle vardiyasında çalıştım, eve beşte geldim. Beşe kadar sakın. Pazartesi günü büyük bir seçmem vardı, bu yüzden evde kaldım, prova yaptım, karaktere büründüm, arındım ve

."

"Neyin tasfiyesi?"

"Bedenimden." Tüpü salladı. "Karakterim bir sağlık delisi. Aşırı takıntılı, bir komün kuruyor - aslında daha çok bir tarikat gibi - böylece tüm yiyeceklerini kendileri yetiştiriyorlar, kendilerini topluma kapatıyorlar çünkü bilirsiniz, mikroplar."

"Tamam. Cumartesi gecesi evde kaldın."

"Dün sabah seçmeler için ayrılana kadar. Bu bir geri çağırmaydı ve sanırım başardım."

"Hafta sonu yanında kimse var mıydı?"

"Asla olmaz. Tamamen karartma yaptım çünkü yalnızlığa doymak zorundaydım. Bakın, geri arama sahnesi bir monolog ve bu-"

"Yani yanınızda kimse yoktu," diye araya girdi Eve. "Kimse gelmedi, seninle iletişime geçmedi mi?"

"Haberı yaydım: DND-Rahatsız Etmeyin. Size şunu söyleyeyim, en son isteyeceğiniz şey, bilirsiniz, arınırken birinin kapıyı çalması ya da bağlantınızın zilini çalmasıdır."

"Cumartesi akşamı saat beşten Pazartesi sabahına kadar nerede olduğunuzu kimse doğrulayamaz mı?"

"Şey, dediğim gibi, yapmak zorundaydım-"

"Yalnızlığa doyun ve arının."

Ona gülümsediğinde sol yanağında küçük bir gamze belirdi. "Anladın sen onu. Karakterim gerçek bir inanan ve bir görevde, anladın mı? Bu onu yavaş yavaş uçuşuma sürüklüyor. Bu bir yolculuk, bir tür metamorfoza yol açan bir evrim. İnsandan çok şey alıyor."

Eve'in düşüncesine göre, arınma da öyle.

"Bana Daphne Strazza ile olan ilişkinizden bahsedin."

"Bayan Strazza?" Yer deşiştirerek kollarını masanın üzerine koydu. "Umarım şimdi iyidir. Gula gerçekten çok kötü yaralandığını söyledi. O iyi, yani Bayan Strazza. alışmak için iyi. İyi ipuçları."

"Güzel bir kadın."

"Ve sonra biraz daha." Kaşlarını salladı. "Neden böyle bir adamla takıldığını hiç anlayamadım..." Yüzü hızla asıldı. "l bir adam hakkında söylenecek en saçma şey bu. Demek istediğim, herhangi birine sahip olabilecek birine benziyordu. Ve baban yaşında biriydi. Ayrıca, tam olarak Bay Kişilik değildi, anlıyor musun?"

"Dr. Strazza'yı sevmediniz mi?"

"Hey, konser konserdir ve dediğim gibi, iyi bahşiş verdi."

Eve arkasına yaslandı. "Bunun gibi çok fazla özel iş yapıyor musunuz? Büyük ev partileri, bu tür şeyler?"

"Elbette. Ben çok iyi bir barmenim. Bu da bir tür tiyatro, değil mi?" Demek istediğini anlatmak için biraz daha yaklaştı. "Seyircini bulmalısın, rolünü oynamalısın. Bu benim hayattaki görevim değil, doğru, ama faturaları ödüyor ve bana eski değirmen için çok fazla malzeme veriyor. Hayatı gzlemlemelisin, biliyor musun? İnsanları dinlemelisin. Günlük iş için ve sanat için."

"Bu büyük evlerden birine girdiğinizde, tüm o zengin insanlar için barda çalıştığınızda, sanırım orada kendinizi o şekilde yaşarken, belki de evin efendisi olarak, o güzel kadını yatağınızda hayal ediyorsunuz."

"Elbette. Kendini bu işe vermelisin. Ama mesela bu gece böyle bir işim olsaydı? Joe Boyd'a -karakterime- kendimi kaptırırken? Bu yaşam tarzını, alkol ve zengin, işlenmiş gıdaları ilerine pompalayan tüm o insanları daha çok kmserdim."

sistemleri. Kafamın içinde," diye ekledi. "Küçümsemenin ortaya çıkmasına izin vermezdim çünkü, hey, bahşişler."

"Neville Patrick için hiç konser verdin mi?"

"On Screen'in patronu mu demek istiyorsun? Triple Threat'te sağlam bir vuruş yaparak On Screen'den biraz güç aldım. O ölüm sahnesinde de iyiydim. Birkaç tane daha küçük rol. Tiyatro benim ilk aşkım ama ekranda daha çok görünüyorsun."

"Sanırım Neville'in karısı Rosa ile tanışmışsındır." "Aslında ne onunla ne de esas adamla tanıştım." "Lori ve Ira Brinkman?"

"Ah..." Düşünceli bir şekilde meyve suyunu emdi. "Hiç sanmıyorum."

"Miko ve Xavier Carver?"

Başını iki yana salladı. "Zilin çaldığını duymadım. Adamım, bunlar şüpheli mi?"

"Toya L'Page ve Gray Burroughs?"

"Ben- Bekle." Gözlerini kapattı, kaşları çatıldı. Sonra omuz silkti ve gözlerini açtı. "Hayır."

"Dün gece neredeydin, Anson?"

"Eve, dostum. Zar zor eve gelebildim, lanet olası kar fırtınasında beş blok boyunca yürümek zorunda kaldım."

"Bir arkadaşına gitmedin mi, bir arkadaşın gelmedi mi?"

"Birkaç arkadaşın kar fırtınası partisi vardı ama oraya gidemedim. Görüştüğüm kızın da gelmesini istedim ama o da saklanmıştı. Kar fırtınası gibiydi."

"Onlarla ya da herhangi biriyle, mesela gece yarısından sonra konuştunuz mu?" "Sanırım o sıralarda yattım.

Umarım menajerim

Bu kısmı anladığımı yakında etiketlersin. O zamana kadar bilmeliyim.

hafta sonuna kadar. Hafta sonu dediler. Beklemek için uzun bir süre."

"Geçen yılın yirmi ikinci Temmuz'unda nerede olduğunu söyle bana." Hızlı bir kahkaha attı ve bu kahkaha şaşkın bir gülümsemeye son buldu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Sanırım hayır ve dostum, eğer bir gün bir polisi oynarsam bu yaklaşımı çalacağım. Ama cevabı bilmiyorum."

"Takvim tutmuyor musun? İş vardiyaları için, randevular için, seçmeler için?"

"Elbette. Ama o geçen seneydi. Geçmişe sünger çekmeli, hemen şimdi başlamalısın."

"Yirmi sekiz Kasım'a ne dersiniz?"

"Kim takip ediyor? Eylül ayında üç hafta boyunca atölye çalışmalarında bulundum, sonra destek kesildi. Bunu hatırlıyorum. Dostum, çok yaklaştım. İkinci başrol."

Uzaklara dalıp gitti.

"Makyajını kendin mi yapıyorsun, Anson?"

"Tiyatro için, elbette." Muhtemelen bu kadar yakın olmaktan dolayı küçük bir iç çekti, sonra tekrar ana dönmüş gibiydi. "Bu sürükleyiciliğin bir parçası. Ekran farklı. Kendinizi oradaki sanatçıların ellerine bırakmanız gerekiyor."

"Eminim bu işte iyisindir. Kendin yapıyorsun."

"Aldı bazı kurslar için bilemek ve Beceriler.

A çok sadece pratik, deney."

"Peki makyaj yapmak, karaktere bürünmenize yardımcı oluyor mu?"

"Kesinlikle doğru." Ciddiyetle öne doğru eğildi. "Zaten kendimi **kaptırmış durumdayım**, değil mi? Sonra, makyajımı yapıp

Kostüm, ben karakterim. Karakter benim. Ayrım yok. Yorucu ama tek yolu bu."

"Hiç şiddet içeren karakterleri oynadınız mı?"

"Dostum, bu da eğlencenin bir parçası. İçindeki şeytanları serbest bırakıyorsun, bebeğim. Joe Boyd, deliliğe doğru sürüklenirken, ekinlere bulaştığını düşündüğü bir komün üyesini öldürür. Kazara, ama bu hareket onu uçurumun kenarına iter. Sonrasında depoyu ateşe veriyor ve öldürdüğü adamı suçluyor. Sonra-"

"Anladım. Şiddet için kendinizi nasıl kaptırıyorsunuz?"

"Buna inanmak zorundasınız. Yani sahnelemenin hepsi ayarlandı ve

Replikler, replikler, hepsi var ama içinizde bu adamı bir uçurumdan aşağı itip öldüreceğinize inanmanız gerekiyor."

"Ve kendi içindeki şeytanlara dokun."

"Hepimizde var, değil mi?"

"Peki ya korku? Hiç vampir, hortlak ya da gerçek bir iblisle çalıştınız mı?"

"Planet Plague'de bir zombiydim, figürandım - bu bana Triple Threat'teki rol için seçmeleri kazandırdı. Planet Plague'de devam eden bir rol için adam öldürürdüm." Kendini tuttu. "Öldürmek değil, anladın mı?"

"Doğru." Başka bir yol denedi. "Barmenlik yaparken çok fazla insanla konuştuğunuzu tahmin ediyorum."

"Bu da işin bir parçası. Konuşmalısınız ama daha da önemlisi dinlemelisiniz."

"İnsanlar size hiç dışarıdaki işlerinizi, süslü partilerinizi soruyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Müşteriler mi? Nereden bilsinler ki?"

"Tiyatroda ya da ekranda bir rol alırsanız, belki katıldığınız partilerden bahsedersiniz. Biraz isim vererek ya da gözlemlediğiniz şeylerden bahsederek?"

"Sanırım. Belki."

"Ve belki de yaklaşan bir tane varsa, bunun hakkında sohbet edersiniz."

"Belki."

"Bu konuda konuşabileceğin özel biri var mı?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, bu sadece günlük bir iş."

Onu yarım saat daha çalıştırdı, sonra serbest bıraktı. Görüşme A'da kaldı ve uzaklara daldı.

Peabody kafasını içeri soktu. "Nasıl gitti?"

"Wright ya aptalın teki ya da çok iyi bir aktör." "Sağlam eleştiriler alıyor."

Eve kaşlarını çattı, başını çevirdi. "Öyle mi?"

"Bu konuda bir araştırma yaptım ve birden fazla kişi onun saçma sapan bir oyundaki en iyi şey olduğunu söyledi. Karşımıza çıkan şey otantik."

"Saldırıların hiçbiri için mazereti yok. İlk iki saldırının olduğu geceleri hatırlamadığını ve nerede olduğuna dair hiçbir kaydı olmadığını iddia ediyor ve son iki saldırıda evde yalnız olduğunu söylüyor."

Ayağa kalktı, kaşlarını çatarak iki yönlü cama baktı. "Adam beyaz ve L'Page galada onu iten adamın da beyaz olduğunu düşünüyor. Boyu da uygun. Ama Tanrım, çalmıyor. Ne bir katil için, ne de birilerine bilgi aktaracak biri için, abuk sabuk konuşmalar dışında - ama bu bir

Faktör. On Screen aracılığıyla Patrick'lerle bağlantı kuruyor ve Strazza'ların evinde çalışmış ama zili çalmıyor. Henüz."

"Baxter ve Trueheart az önce giriş yaptı. Olsen ve Tredway geliyor."

"Bir konferans odası bulmaya çalışalım."

Bir şeylerin sallanması gerektiğini düşündü. Ama şu anda kafasını vurduğu koca ağaç kımıldamaz görünüyordu.

"Ben de öyle düşündüm ve B odasını
tuttum." "Güzel. Şimdi
ayarlayacağız."

Belki yeni bir pano oluşturma, fotoğrafları, kanıtları, raporları düzenleme eylemi lanet olası ağacı sarsmaya yardımcı olur.

17

Eve tahtayı kurmayı bitirdiğinde Peabody konferans odasından çıktı. En iyi ihtimalle şüpheli kokan birkaç pideyle geri döndü.

"Soluyorum," diye itiraf etti Peabody. "Yarım enerji barından daha fazlasına ihtiyacım var. Senin de öyle."

Eve teklif edilen cebe alaycı bir şekilde baktı. "İçinde ne var?"

"Sebzeli jambon, sütsüz Amerikan peyniri ve rendelenmiş ıspanak. Otomattaki diğer her şey daha kötü görünüyordu. En azından sıcak sayılır."

"Neden hep ıspanak var?" Eve merak etti, bir ısırık denedi. "Berbat bir şey."

Peabody örnek aldı. "Evet, ama yine de sıcak sayılır. Altı kilo verdim."

"Vending'e güvenin, yok olup gideceksiniz." "Bu asla olmayacak, ama ben altı kilo verdim ve On sekiz gün ve devam ediyor."

"Rakamlara takılmayacağını sanıyordum?"

"İyi rakamları ve şu anda bol olan pantolonumu takıntı haline getirmeyi seviyorum. Motive ediyor. Eğer motive olmazsam, bir sürü kek yerim." Bir an gözlerini kapattı. "Mmm, browni. Sonra da ne zaman zirveye çıksam McNab'in sıska kışını ezecek kadar kilo almayı takıntı haline getiriyorum."

Eve iki parmağını seğıren gözünün kenarına götürdü ve Peabody'nin masum gülümsemesini not etti. "Bu bilerek oldu."

"Sadece gerginliğı azaltıyorum." Peabody cepten bir ısıruk daha aldı. "Ama şimdi gerçekten bir brownie istiyorum."

Başını sallayan Eve, iğrenç bir sahte sandviç yemek zorundaysa, bunu konferans odasındaki AutoChef'in berbat polis kahvesiyle de tamamlayabileceğine karar verdi.

Baxter ve Trueheart içeri girdiğinde ilk yudum için kaşlarını çatıyordu.

"Bu koku da ne?" Baxter sordu.

Peabody ona "Öğle yemeğı otomatı," dedi.

"Bir yasa olmalı." Tahtaya doğru yürüdü, durdu, ellerini ceplerine soktu, inceliyordu. "L'Page ve Burroughs olası hedefler mi?"

Eve zorla biraz daha kahve içti. "Bu doğru."

"Onlardan iki tane var."

"Kaldır onları."

Baxter en son olay yeri görüntülerine daha dikkatli bakarken Trueheart bunu yapmak için öne çıktı.

"Artık gerçek bir parti veriyor. Hedeften hedefe koşuyor ama Strazza'yı öldürmek ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Önce erkeğı mi öldürdü?"

"ME doğruladı, evet."

"Daha büyük bir tehdit ve Strazza'nın ona saldırmak için serbest kalması? Ürkmüş ve kızgın. Ama cesaretini toplayabilirse, bir sonraki rauntta dişiyi ilk o halleder."

Eve, Baxter'ın mantığını anlayarak başını salladı. "Karını öldürmemi izle. Beni durduramazsın, onu koruyamazsın. Ben senden daha büyük, daha iyi bir adamım."

Trueheart elini kaldırmak yerine boğazını temizledi. "Erkeğin boğazını kesmek mi? Çabuk olur, olası tehditleri ortadan kaldırır. Ama aynı zamanda dağınık. Sanırım dağınıklığı sevdi. Yatak odasını kirletiyor. Kurbanların özel alanı."

"Ve sahnelemeye katkıda bulunuyor," diye kabul etti Eve. "Yapabiliriz-"

Olsen ortağıyla birlikte içeri girince sözünü kesti. Erkek dedektif içeri girdiğinde hafızasında bir şeyler canlandı. -Dar omuzlarında yorgun görünümlü bir spor ceket, kahverengi pantolonunun içinde sıska boru temizleyicisi gibi sırik gibi bacaklar, içeri girdi.

Koyu renk saçları kafatasına yakın kesilmişti ve kaşları ela gözlerinin üzerinde keskin, ters Vs oluşturuyordu. Sol kulak memesine tek bir altın küpe takmıştı.

Sonra anladım.

"Tredway. Uzun zaman oldu."

"Öyle. Ne kadar, altı, yedi yıl mı?"

"Hakkında. Dedektif Tredway ve I
çalıştı a Eve bir süre önce birlikte
cinayet işledik," diye açıkladı.

"Feeney senin baş komiserinken. Vic benim çakallarımdan biriydi, bu yüzden Feeney beni getirdi. O piçi yakaladık."

"Hâlâ kafeste."

"Ve Şimdi de teğmen sensin." Tahtaya doğru ilerledi ve başını salladı. "Sen benden daha iyisin. Bu potansiyel hedefler?"

"Şimdiye kadar."

Olsen, "Buna eklenecek iki çiftimiz var," dedi.

Eve ona, "Kaldır Şunları," dedi, "ve hadi işe koyulalım."

Peabody'ye L'Page ve Burroughs ile yapılan röportajı inceletti.

"Galada ona asılan Şu adam. Onun robot resmini çizme Őansınız var mı?" Tredway sordu.

"Bir sonraki adım. Olayın loş ıŐıkta ve neredeyse bir yıl önce olduğunu söylüyor ama hafızasını tazeleyip ayrıntıları öğrenebilen bir dedektif sanatçımız var."

"Bu onun çalışması mı?" Olsen tahtadaki Şeytan taslağını işaret etti.

"Evet."

"Denemeye değer." Tredway düşündü, sanki mide zarını yakmıyormuŐ gibi polis kahvesini içti. "Tabii ki bazı adamlar -çoğu, gerçekten- soğuk bakıŐlı birine asılacaklardır. Nereden baktığınıza bağlı olarak ya pislik ya da iyimseriz."

"Ben, ebedi bir iyimserim."

Olsen, Baxter'ın yorumu karşısında homurdandı. "Dünya Őampiyonu." "Denemeye değer," diye devam etti Tredway. "İhtimaller nedir

Rastgele bir pislik ya da iyimser o etkinlikte ona bu tür hareketler yapıyor ve o ve evlendiği adam lanet olası çizginin aŐaĖısındaki hedef gereksinimlere uyuyor mu?"

Konuşurlarken notlar alıyordu -köpek kulaklı küçük bir deftere güdük bir kalemle gerçek notlar. Gerçi o daha iyi biliyordu,

Eve bunun aynı kitap, yedi yıl önce kullandığı aynı kalem olduğuna yemin edebilirdi.

"Yancy'yi bu konuda etiketledim," dedi Eve. "Bugün L'Page ile ilk görüşmesini yapacak. Eğer adamımız buysa -ki dünya pisliklerle dolu olsa da, bu konuda Tredway'e katılıyorum- şüphelinin yüzünü gördüğünü bildiğimiz tek kişi o."

"Belki şu yüz?" Tredway, Anson Wright'ın kimlik fotoğrafını işaret etti.

"Onunla bir röportajı yeni tamamladım."

Eve onları yönlendirdi.

"Özetlemek gerekirse, orada bir ağırlık var. Üçüncü kurbanın evinde bulundu, birinci erkek kurbanın stüdyosu aracılığıyla onlarla ikinci bir bağlantısı var. Nasıl makyaj yapılacağını biliyor. Mazereti yok, yalnız yaşıyor. Doğru boyda ve yapıda, ve eğer L'Page haklıysa, doğru ırktan. Diğer taraftan, bir mazeret bulmak için hiçbir girişimde bulunmadı ve neden sorduğumdan bihaber görünüyordu. Aptal değil ama kayıtsız ve bencil."

"Bir aktör," diye ekledi Baxter.

"Evet. Görünüşe göre iyi biri. Bu yüzden önümüzdeki birkaç gün gözüm üzerinde olsun istiyorum."

"Ondan biraz alabiliriz." Olsen onay için ortağına baktı ve onun başını salladığını gördü.

"Çocuk ve ben seninle vardiyalı çalışabiliriz. Olur mu patron?" Baxter sordu.

"Ben temizlerim. Hazırlayın. Oradaki adamların kim?"

Baxter Trueheart'a, "Götür onu, Dedektif," dedi.

Bombanın ve kocasının verilerini inceledi.

"Benim görüşüm," diye başladı Eve, "o uymuyor." "Benim bakış açıma göre, o her yere uyar."

Eve, Baxter'a soğuk bir bakış gönderdi. "Onu pantolonunun içinde tut, azgın köpek. Kız onun tipine uymuyor," diye devam etti Eve ve teorisini ortaya koydu.

Tredway notlarını aldı, açıklamasını başıyla onayladı. "Hayalindeki kızı arıyor ve hayalindeki kız seksi bir kadın değil."

"Tabii kendisi için değilse," diye katılıyor Olsen. "Ama ekrandaki büyük çocuk imajına uymuyor."

Baxter, "Çok fazla rekabet var," diye ekledi.

"Bu faktörler. Önlem almalılar," diye ekledi Eve, "ama listede alt sıralardalar. Sırada kim var, Trueheart?"

"Jacie ve Roderick Corbo, her ikisi de otuz bir yaşında. Üç yıllık evli ve ana ikametgahları Yukarı Doğu. Oyster Bay'de ek bir evleri ve St. Lucia'da bir aile mülkünde hisseleri var."

Baxter, "Büyük vakıf fonu bebekleri," diye ekledi. "İkisi de."

"Her iki tedarikçiyi de kullandılar," diye devam etti Trueheart, "ve Bayan Corbo, ailesinin şirketlerinden birinin temsil ettiği bir cilt bakım ürünleri serisinin reklamlarını kaydetmek ve yayınlamak için On Screen'i iki kez kullandı."

"O bir yüz," diye açıkladı Baxter. "Müthiş bir yüz. Ayrıca, son reklam filminin ekrana gelmesinden kısa bir süre sonra birkaç açık müstehcen 'bağlantı çağrısı' aldığını belirtiyor."

"Bağlantısını aldın mı?"

Baxter başını salladı. "Kaybettiğini söyledi. Kocası da ayda bir kez kaybettiğini doğruluyor."

Trueheart, "Reklam filmi ilk olarak Kasım ayında yayınlandı, Teğmen," diye devam etti. "Aramaların hemen ardından geldiğini düşünüyor. İki tane."

Eve, "'Açıkça müstehcen' diye tarif et," deyince Trueheart'ın yüzü kızardı.

"Bunu alacağım ve çocuğu bağışlayacağım. Görüntüsü engellenen bir erkek, kadına onu sikeceğini ve daha fazlası için yalvaracağını söyledi. Onu izlediğini iddia etmiş. İkinci kez aradığında, ilkinden bir hafta sonra olduğunu düşünüyor, yine aynıydı, ama onu yeşiller içinde sevdiğini, o dar eteğin kıcını nasıl sardığını ekledi. Ama onu çıplak, bağlı ve bunun için yalvarırken daha çok sevecekti."

"Bunlardan herhangi birini rapor etti mi?"

"Hayır, efendim." Trueheart tekrar boğazını temizledi. "O zamanlar bunu sadece bir sıkıntı olarak gördüğünü söyledi. Kocasına bile söylememiş, mülakat sırasında gerginleşmeye başlayana kadar bize de anlatmadı."

"Şüpheli onu ne zaman yeşil renkte görmüş olabilir? Yerini tespit edebilir miydi?"

"Dolap kayıtlarını kontrol etti ve bize iki tarih verdi. İlki bazı yakın arkadaşlarının da katıldığı bir aile Şükran Günü yemeği, ikincisi ise Corbo malikanesinde düzenlenen ve Jacko's tarafından ikram edilen bir yıldönümü partisi. Yüzde yüz emin olmadığı için bunu doğruladık. İlk etkinlikte yaklaşık yetmiş beş kişi vardı, ikincisinde ise elli kişiden fazla."

"Konuk listelerine ihtiyacımız olacak."

"Üzerinde çalışıyoruz. İlkinden kısa süre içinde bir tane bekliyoruz," dedi Baxter. "İkincisiyle ilgili sorun Corbos'un sosyal sekreterinin şu anda tatilde olması. Bir çeşit meditasyon kampı, iletişim yok. Ve görünüşe göre başka hiç kimse davetli listesini nerede bulacağını bilmiyor."

"Tanrı aşkına."

"Zorluyoruz." Baxter omuz silkti. "Zenginler gerçekten farklı. Sosyal sekreterin bir asistanı var ve eğer bu yeterince aşırı değilse, asistanın da bir asistanı var. İkisinin de dosyalarına erişim izni yok. Girseler bile kadın o kadar paranoyak ki yanında götürüyor. Taşınabilir bir cihazda çalışıyor. Nerede olduğunu araştırıyoruz çünkü kimse bilmiyor gibi görünüyor. İlgileniyoruz, Loo."

"Üzerinde kal. Siz ikiniz," dedi Olsen'a.

"Gregor ve Camilla Jane Lester. Yaşları sırasıyla kırk sekiz ve yirmi dokuz. İki yıldır evliler. İkinci evliliği," diye ekledi Olsen. "Gregor St. Andrew's'da acil tıp şefi. Anthony Strazza'yı iyi tanırdı. Kelimelerini dikkatle seçti ama belli ki aralarında bir aşk yok. Daphne Strazza ile gala gibi birkaç etkinlikte kısa ve sıradan bir şekilde tanışmış. Jacko'nun yerini kullanmışlar. Camilla Jane eğlendirmeyi seviyor," diye ekledi Olsen göz devirerek. "Ama işleri karıştırmayı, konuklarını şaşırtmayı seviyor ve Jacko's çok, bilirsiniz, geleneksel."

"Bimbo." Tredway bir parmağını havada daire çizdirdi, sonra ortağına doğru dokundurdu. "Onun sözü."

"Tanrım, eğer bu kelimeyi aratırsan Camilla Jane Lester'in resmi çıkar. Muhteşem, inanılmaz derecede aptal ve kocası ona tapıyor. Onu şımartıyor. Belli oluyor."

"Adamın hamster gibi bir yüzü var ve böyle görünen birini mi buluyor? Neden yapmasın ki? İlginç bir gerçek," diye devam etti Tredway. "Camilla Jane evlenmeden önce oyunculuk yaparak hayatını kazanıyordu. Küçük roller, sahne ve ekran. Görünüşe göre çok az. Ve bu geçimini, kibarca dansçı olarak tamamlamış."

"Striptizci miydi?"

"Domates diyorsunuz. Birkaç dizide figüran olarak çalışmıştı - gündüz kuşağında - bir keresinde ölü bir kızı oynamıştı, vesaire."

"Ekran Bağlantısı?"

"Orada birkaç yapım için seçmelere katıldım ama rol alamadım. Onlar için bir pilot çekim yaptım ama kabul edilmedi."

"Bağlantılar," dedi Eve. "Bir sürü bağlantı."

"Evlendiğinden beri çalışmıyor - kendi seçimi olduğunu söylüyor." Olsen omuz silkti. "Lester'la, bir yardım gecesi olan Burlesk Gecesi'nde eğlencenin bir parçası olarak gelirini daha da artırdığı sırada tanıştı."

"Vurucu mu? Neden oradalar?" Tredway çenesini tahtaya doğru kaldırdı. "Geçen ay eve birinin girdiğine ve iç çamaşırlarını karıştırdığına yemin ediyor. Eşleşen bir takımı almış. Başka bir şey kaybolmadığı için bunu önemsememişler. Ama birkaç gün önce daha süslü iç çamaşırları almak için alışveriş yaparken, daha fazla mor almasını söyleyen bir mesaj aldığını söylüyor. Onun için iyi bir renkmiş."

"Bağlantısı mı?"

Olsen kirpiklerini kırıştırdı. "O kadar üzüldü, o kadar kızdı ki, 'link'ini geri dönüşüm kutusuna attı ve

Bir başkası. Büyük bir bo ile Bim. Butiğin ismini aldık, geçtik. Her yirmi dört saatte bir güvenlik yenileniyor ve kimse dükkânda dolaşan bir adam hatırlamıyor."

"İki numaran mı?"

"Anna-Teresa ve Ren Macari, yirmi sekiz ve otuz yaşlarında. On sekiz aydır evliler. Daha çok vakıf fonu bebekleri ve bu ikisi hiçbir şeyde çalışıyormuş gibi yapmıyor."

Tredway ona, "Olsen, onun sihri var," diye hatırlattı.

"Doğru. O bir sihirbaz. Bu onun tutkusu. Babam satın aldı Ona gösteri yapabileceği bir sihir kulübü. Hızlıca kontrol edince Houdini'yi oynayarak orayı yerin dibine soktuğunu, aslında orada başka bir şey yapmadığını görüyoruz. İkisi de satıcıları kullanmamış ama annesi Jacko's'u etkinlikler için kullanmış ve her iki Makari de orada yemek yemiş. Babası Buzz-St. Andrew's'un önemli bağışçılarından biri ve bir bağış kampanyasının masraflarının karşılanmasına yardımcı olmuş. Geçen Mayıs ayında bir maskeli balo. O etkinlikte Anna-Teresa, kendi deyimiyile "Operadaki Hayalet" gibi giyinmiş bir adamın saldırısına uğradı."

"Bekle," diye araya girdi Eve. "Bir insan nasıl hayalet gibi giyinir? Görünmez değiller mi? Bütün aptalca fikir bu değil mi?"

"Bu bir karakter efendim," diye açıkladı Trueheart. "Bir tiyatro yangınında yanmış ve şekli bozulmuş ve delirmiş bir aktör. Genç bir aktrise kafayı takmış ve kazadan sorumlu tuttuğu insanları öldürüyor."

"Hemen hemen," diye onayladı Olsen. "Akıl hocasına göre siyah bir pelerin, yüzünün yarısını gizleyen beyaz bir maske ve uzun, siyah, kıvrık bir peruk takıyormuş."

"Nerede oldu?"

"Dışarı çıkmıştı." Tredway raporu aldı. "Biraz hava almak için, kalabalık ve havasız olduğunu iddia etti. Bir bahçe alanı var ve sonunda gizlice dışarı çıktığını ve karanlık bir köşe bulduğunu çünkü ot içmek istediğini itiraf etti. Sonra Hayalet geldi, dans etmeleri gerektiğini söyledi ve onu yakaladı. İlk başta sarhoş ve iğrenç olduğunu düşünmüş ve geri çekilmeye başlamış. Ama adam onu sıkıştırıyor, bir eliyle kıcını tutuyor ve ereksiyon oluyor. Kadın çırpınıyor, adam gülüyor. Ona şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olacağını söylüyor. Kadın çığlık atmaya hazırlanırken, adam onu itiyor, pelerinini savuruyor ve kaçıyor."

"Hemen içeri girdi, kocasına söyledi ve onlar da Güvenlik. Onu bulamadılar." Olsen tekrar tahtaya baktı. "'Şimdiye kadarkilerin en iyisi.' Sihirli cümle bu."

"Daha fazlası da olacak," dedi Eve. "Daha fazla kişiye saldırmış, daha fazla kişiyi taciz etmiş olacak. Bunu yapmak, hırsızlık ve tecavüzler arasındaki boşluğu doldurmasına yardımcı oldu. Parti için konuk listesi?"

"Davetiye anlaşması değil. Bilet aldınız. Bir tanesi bin dolar. Bin iki yüzün üzerinde bilet satıldı. Bir masa satın alabiliyordunuz," diye ekledi Olsen. "Bir masa için on bin doları gözden çıkarın ve misafirlerinizi getirin."

"İnsanlar bu tür şeyler için nakit ödeme yapmazlar, bu yüzden kağıt üzerinde bir iz olacaktır. Peabody."

Peabody görevi el bilgisayarına ekledi. "Ben patikadan aşağı inmeye başlayacağım."

"Bakalım Wright, Macari'nin saldırıya uğradığı gece nerede olduğunu doğrulayabilecek mi? EDD iç çamaşırı dükkanına gitsin, güvenliği araştırsın. Gerekirse, bir

arama emri çıkartın, el koyun ve üzerinde çalışmak için buraya getirin. Eklenen dört çifte kendi güvenliklerini arttırmaları tavsiye edilmelidir."

Konferans masasının etrafına göz gezdirdi. "Düşünceler, şikayetler, açıklamalar, yorumlar?"

Trueheart elini kaldırmaya başladı, kendini tuttu. "Sanırım birkaç eve daha girmiş, Teğmen. Ev sahiplerinin fark etmediği başka kişisel eşyaları da almış. Ya da fark etmişlerse bile, bunu kendi dikkatsizliklerine bağlamışlar. Kaybetmişler, bir yerde unutmuşlar, bu tür şeyler."

"Katılıyorum. Kadına ait küçük, mahrem eşyalar büyük olasılıkla. Değerli eşya yok - bu rapor edilebilir. Fantezi kurabilir, hayal edebilir, komplo kurabilir ve plan yapabilir."

"Ne zaman içeri gireceğini bilmeli. Onları izlemek zorunda," diye ekledi Olsen.

"Bolca boş zamanı olan biri," diye kabul etti Eve. "Ya her gün çalışmak zorunda kalmayacak kadar parası vardır -ya da hiç- ya da ofis veya iş yeri dışına çıkmasına izin veren bir işi vardır. Ya da onların programlarına erişmesini sağlayan bir işi veya pozisyonu vardır."

"Çok fazla yayın yapıyorlar." Tredway dünyadan bıkmış bir şekilde başını salladı. "Toplum kanalları ve kendi sosyal medyaları aracılığıyla. Bana sorarsanız, bu durum hırsızlığa davetiye çıkarıyor."

Baxter, "Ben olsam tartışmazdım," dedi, "ama bimbolar bile bugün külot alacaklarını yayınlamayacaklardır. Onları sanal olarak ve başka türlü izlemenin bir kombinasyonu diyebilirim."

"Ciddi anlamda geçen yılın Nisan ayında Celebrate Art Gala'sında başladı." Eve ayağa kalktı, tahtaya doğru yürüdü.

"Belki de

O zamandan önce de kadınları taciz etmiş ve muhtemelen etmiştir. Evlerine girmiş ve koklamak için iç çamaşırlarını almış olabilir. Ama elimizdeki bilgiler bu geceye işaret ediyor. Bu kuruldaki her kurban o galaya katıldı. O da öyle."

Bir an gözlerini kapadı, zihninde dönmesine izin verdi ve geri döndü.

"Mira onun profilini otuz ile elli arasında çıkarıyor. Bence kırk en iyi yaş. Daha genç ama kontrol ve sabır sahibi olacak kadar yaşlı. Daha önce düşündüğümüz kadar sabırlı değil, çünkü ihtiyaçlarını karşılamak için açıkça başka yollar kullanmış. Otuz ile kırk arasında, büyük ihtimalle beyaz. Yaklaşık 1.80 boylarında. Orta yapılı. Ya bu sosyal gruptan biri ya da onların arasına nasıl karışacağını biliyor."

Anson Wright'ın fotoğrafını işaret etti.

"Bu barmeni dışarıda bırakmaz. Bir aktör bir rolü nasıl canlandıracağını bilir ve Röportaj'da bana hemen hemen bunu söyledi. Hatta bunu özellikle belirtti. Evlenmeyecek, birlikte yaşamayacak ya da ciddi bir ilişkisi olmayacak. Biriktiriyor. Vurgunlarından elde ettiği tüm ganimeti saklayabileceği bir yeri olmalı, çünkü bunları elden çıkardığına dair hiçbir kanıt yok."

Panonun bir ucundan diğerine yürüdü. "Taşıyıcı anne alıyor. Sadece evli çiftler, son derece güzel kadınlar. Tecavüz öncelikli hedef. Güç ve korku yaratmak kadar seksle de ilgili. Şiddetli seks, arzusunun gerçek nesnesine sahip olamamaktan duyduğu hayal kırıklığını -geçici olarak- hafifleten türden. Onu reddettiği için kadını cezalandıramamak ve aşağılayamamak, sahip olamadığı şeye sahip olduğu için erkeğe de aynısını yapmak.

"Bağlantı aramaları, mesajlar, ... hamleler yapmak, hatta iç çamaşırı çalmak için eve girmeler, bunların hepsi onun için ön sevişme. Heyecan ve beklenti katıyor. Ama Strazza'yı öldürdüğünden beri her şey değişti, açıldı, genişledi. Artık bu tür bir ön sevişmeye ihtiyacı yok - karanlıkta bir elleme, bir 'link' üzerinden bir ses. Öldürmeye, doruğa ihtiyacı var. Şimdi kostümünü seçtiğinde, makyajını yaptığında, sahneyi kurmaya gittiğinde, o ilk performansların sadece -ne diyorsunuz onlara- kıyafet provaları olduğunu biliyor. Bunlar gerçek gösteriler. Ve tekrar sahneye çıkmak için sabırsızlanıyor."

Tredway, "Uzun süre beklemeyecektir," diye onayladı. "Belki birkaç günler."

"O zaman önce onu bulsak iyi olur. Hepimiz konuk listesini, personel listesini ve gala için destek personelinizi gözden geçireceğiz. Otuz ile kırk yaş arasındaki tüm erkekleri ayıklayacağız, beyaz - ama ışık kötüydü, bu yüzden karışık ırkı da düşünmeliyiz. Yaklaşık yapısını biliyoruz. Evli olmayan erkekler, birlikte yaşamak yok. Yalnız yaşayacak. Bunları bulduğumuzda annesine, üvey annesine ya da ablasına bakacağız. Son derece güzel olacak."

"Teğmen?"

Trueheart'a başıyla onay verdi.

"Kafayı taktığı kişi bir öğretmen olabilir. Demek istediğim, ben de lisedeyken İngiliz Edebiyatı öğretmenime fena halde aşık olmuştum."

"Seni köpek," dedi Baxter gülerek.

"Atlattım ama birkaç hafta boyunca kafamda oldukça yoğundu. Ya da bir arkadaşımın annesi, bir komşu ya da-"

"Tanrım, haklısın. Düzenli olarak gördüğü, bir bağlantısı, bir ilişkisi olan biri. Sapkın beyinde yer edecek kadar. Evli ve en azından üst orta sınıftan olacak. Annelerle başla. Olası diğerlerinin listesini çıkaracağız. Her türlü şikayete bakın, ıslahevine bile. Araştırın, belki ailesi onu terapiye ya da rehabilitasyona göndermiştir. Seviyeleri araştırın.

"Peabody, paylaşır da birbirimizin ayağına basmayalım. Biraz daha uzun ya da biraz daha kısa olabilir," diye düşündü. "Beş-yedi ile beş-on arası olsun. Çok fazla kısıtladığımız için kaymasına izin vermeyelim."

Bilek ünitesine baktı. "Daphne Strazza'yı bir kez daha denemek istiyorum. Listemi ev ofisime gönder, Peabody. En ufak bir vızıltıda bile benimle temasa geçin. Herhangi bir soru, denenecek yeni bir yol varsa, aynı şekilde. Günün her saati."

Dışarı çıktı, hızlı adımlarla nezarethaneye doğru yürüdü. Paltosunu alıp hastaneye gidecek, belki Daphne'den bir şeyler daha öğrenecek, sonra da eve dönüp doğrudan işe koyulacaktı.

Kontrol etmeli ve Roarke-

Rosa Patrick ve Kyle Knightly'nin asansörden indiğini görünce beyni başka bir yöne saptı.

"Bayan Patrick, Bay Knightly."

"Oh, Tanrı'ya şükür! Tam buradasın." Rosa kendini Eve'in üzerine attı. "Bana bir mesaj gönderdi, içinde bir resim vardı... Tanrım."

"Dayan, Rosie." Kyle, Eve'e bakarken bir kolunu onun beline doladı. "Oturabileceğimiz bir yer var mı? O

gerçekten oturması gerekiyor."

"Gel Bu yol." O dikkate alındı ve Salon, Ama Mülakat A kullanılmıyordu ve daha yakındı. Daha özel.

O gösterdi onlar içinde. "Have a Koltuk. Söyle. Ben ne olduğunu."

"Bağlantım. Bağlantıma cevap verdim ve- İşte." Çantasından çıkarıp Eve'e doğru itti.

"İşte." Kyle onu aldı ve Rosa'nın başparmağını yavaşça güvenlik pedine bastırdı. "Yukarı getireceğim, tamam mı?"

"Evet. Üzgünüm."

Bir metin aradı ve bağlantıyı Eve'e verdi.

Rosa'nın elleri bağlı, çıplak, karmakarışık çarşaflar üzerinde baygın bir görüntüsü ekrana geldi. Üstündeki metinde şöyle yazıyordu:

Eğlenceli değil miydi? Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. Tekrar yapalım!

Eve gönderilen saati okudu: otuz beş dakika önce.

"İzini sürebilirsin." Rosa ellerini birbirine kenetledi, göğüslerinin arasına bastırırken parmak eklemleri bembeyazdı. "Bunu yapabilirsin. Yapabilir misin? Lütfen. Onu bulabilirsin."

"Bana bir saniye verin." Eve ayağa kalktı, masadan uzaklaştı ve McNab'i işaret etti.

"McNab, e-whiz."

"Görüşme A.

Şimdi."

"Oradayım."

Eve geri geldi, Rosa'nın karşısına oturdu. "Bu şekilde aldığınız ilk iletişim mi?"

"Evet."

"Geçmişini düşünün. Saldırıdan önce herhangi birinden müstehcen, açık bir iletişim aldınız mı?"

tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Yemin ederim. Bunu neden şimdi yapsın ki? Neden mi? Aylar oldu."

"O aptallaştı, işte bu yüzden." Kyle onun omzunu kavradı. "O mesajın izini sürecekler, Rosa."

"Resim. O, o kaydetti... Sanki yeniden oluyor gibi."

"Bayan Patrick, kocanız nerede?"

"Yola çıktı. Şehir dışında toplantıdaydı ama geliyor."

"Bu mesajı aldığınızda neredeydiniz?" "West Village'daydık."

"Önümüzdeki hafta orada bir çekim yapacağız," diye açıkladı Kyle. "Bir kez daha bakmak, kullandığımız sokaklarda yürümek istedim. Rosa'dan da gelmesini ve bana kendi bakış açısını aktarmasını istedim."

"Bana yapacak bir şey vermek istedi. Tek başıma dışarı çıkmakta zorlanıyorum. Evde tek başıma kalıyorum."

"Daha iyi gidiyorsun."

Rosa Kyle'a gülümsemeyi başardı. "Öyleydim. Edeceğim. Ama... Kyle beni kendisi ve müdür yardımcısıyla birlikte şehir merkezine gitmeye ikna etti. Hoşuma gidiyordu. Aklımı her şeyden uzaklaştırıyordu ama sonra bu oldu."

"Siz, Bay Knightly, ve-"

"Karyn Peek," dedi Kyle. "Çekimdeki reklamcı. Tanrım, sanırım Charles'tı." Alnını ovuşturdu. "Aklım biraz karışık. Karyn ve ben bazı açılar tartışıyorduk ve Rosa onun 'link'ine cevap verdi. O da

bembeyaz oldu, kesinlikle bembeyaz. Neredeyse bağlantıyı düşürüyordu. Onu yakaladım ve gördüm ki..."

"Koşmak istedim. Nereye olduğunu bile bilmiyorum, sadece kaçmak. Kyle onu hemen sana getirmemiz gerektiğini söyledi. Onu sana getirmemizi ve senin de şanzımanın izini sürmeni."

"Yapılacak en doğru şey buydu."

McNab kapıyı açarken bile hızlıca vurdu.

"Ben EDD'den Dedektif McNab. Ona 'bağlantınızı' vermek için izninize ihtiyacım var."

"Evet, evet. Bir daha görsem bile umurumda değil."

"Bana bir saniye verin." Eve, McNab ile birlikte dışarı çıktı. "Görüntülü bir metin geliyor, yaklaşık otuz beş dakika önce geldi. Olabildiğince hızlı bir şekilde bana ulaş."

"Tamamdır. Sorun olmazsa bunu ofisinizde yapabilirim. Zaman kazandırır."

"Zamandan tasarruf edin."

Tekrar içeri girdi. "O en iyilerden biri," dedi onlara, "sizi rahatlatmak istiyorum. Soruşturma üzerinde çalışan bir dedektif ekibine brifing vermekten geliyorum. Bu benim ve onların en büyük önceliği."

"Herhangi bir ipucunuz var mı?" Kyle ellerini kaldırdı. "Herkes bunu soruyor ama sormalarının bir nedeni var."

"Size sadece bu soruşturmanın açık ve aktif olduğunu ve her türlü ipucunun peşinde olduğumuzu söyleyebilmemin bir nedeni var. Takip ediyoruz da," dedi Rosa'ya dönerek.

"Dün akşam Lori ve ben Daphne'yi görmeye gittik." "Bu iyi bir şey."

"Hepimiz için zordu ama bence iyi oldu. Lori ve ben onun şu anda ne hissettiğini biliyoruz ve umarım bunu ona göstermişizdir."

Ona yalnız olmadığını ve her şeyin daha iyi olacağını söyledim. Daha iyiydi ve şimdi-"

"Bu ne bunu ne de seni değiştirecek. Seni tekrar ihlal etmesine izin vermeyeceksin."

"Eğer yalnız olsaydım..."

"Değildin." Kyle onun elini tuttu. "Değildin." "Ben sadece... Neville. Keşke buraya gelse."

Elini sıkan Kyle başıyla onayladı. "Dışarı çıkıp sana kahve getirmeme, onu etiketleyip Teğmen Dallas'la konuştuğumuzu bildirmeme ve tahmini varış süresini öğrenmeme ne dersin?"

"Yapar mıydın? Kendimi daha iyi hissedirim." "Tabii."

"Kahveyi boş ver," diye tavsiye etti Eve. "Olabildiğince kötü."

Çay daha iyi bir seçenek."

"Tavsiye için teşekkürler. Hemen döneceğim."

"Rosa," diye başladı Eve yalnız kaldıklarında. "Bunu sayısız kez yaşadığını biliyorum. Şu anda kendini savunmasız hissettiğini de biliyorum. Senden dikkatlice düşünmeni isteyeceğim. Saldırıdan önce, saldırıdan sonra, ama özellikle de öncesinde, ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir olay oldu mu?

-Biri size yaklaştığında, dokunduğunda ya da... ne dediğimi anlıyorsunuz. Sana dokundu mu?"

"Hayır."

"Rosa, sen çok güzel bir kadınsın. Sana asılan biri olmadığına inanmak zor."

"Çirkin bir şekilde değil. Bir flört, bir girişim? Yani bir barda ya da kulüpte arkadaşlarınızı bekliyorsunuz ve bir adam size içki ısmarlamayı mı teklif ediyor? Elbette. Hayır, teşekkürler dersiniz ve o da size içki ısmarlamayı

deneyebilir.

seninle bir dakika sohbet etmek için. Bunun zararsız olup olmadığını ya da ısrarcı olup olmayacağını anlayabilir ve ona göre davranabilirsiniz."

"Ve hiç kimse size bu şekilde yaklaşmadı, sizi korkutmadı, tehdit altında hissettirmedi."

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Sinirlendim, evet. Ama Neville'le birlikte olduğumdan beri bu pek olmadı. Arkadaşlarımdan biri sanki etrafımda 'Rahatsız Etme' aurası varmış gibi hissettiğimi söyledi. Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Başka biriyle birlikteydim ama kalbim güm güm attı." Yarım bir kahkaha attı. "Ve ona yaklaşmayı başardığımda, bir konuşma başlattığımda, batmıştım. Bunu biliyordum, kendimi çok suçlu hissediyordum çünkü birlikte olduğum adam çok ama çok iyi bir adamdı."

"Kızgın mıydı?"

"Kim? Justin mi? Oh, hayır. Bir kere o bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Neville'i hoş bir fantezi olarak düşünmüştüm. Görünüşü, aksanı, tavırları, kimyası. Birbirimize tekrar rastladığımızda bunun sadece bu olduğundan emindim. Ben özgürdüm ama o başkasıyla birlikteydi. Bu şansı kaçırdığımı düşündüm. Sonra, üçüncü kez şansım yaver gitti. Tekrar karşılaştık, ikimiz de bekârdık ve aynı gümbürtüyü onun da hissettiği ortaya çıktı. Ve işte bu oldu. Rahatsız Etme havası çöktü."

"Hiç siz evde yokken birinin evinizde olduğunu hissettiğiniz oldu mu? Eksik bir şey fark ettiniz mi?"

"Pek sayılmaz."

"İç çamaşırı," dedi Eve ve Rosa'nın yüzünde beliren şaşkınlığı izledi.

"Ben... Bunu söylemen garip. Düğünden önce yepyeni iç çamaşırları almıştım ama **hiç birini** giymedim. Neville ve ben

ve evlendiğimizde her şeyin yeni olmasını istedim. Bu yüzden bir kenara koydum ama giymedim. Balayından döndüğümüzde birkaç takımın kayıp olduğuna yemin edebilirdim. Bazılarını balayında yanıma almıştım ama diğerlerini alıp bir kenara koyduğuma o kadar emindim ki."

"Onları koyacağınız yerde değillerdi."

"Hiçbir yerde yoklardı. Bunu düşün karmaşasına bağladım."

Durdu ve bir elini kalbinin üzerine götürdü. "Evde miydi?"

"Bu araştırdığımız bir konu."

"Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor," diye mırıldandı Rosa. McNab kapıyı açtı ve Kyle'ın kendisinden önce içeri girmesine izin verdi. "Teğmen?"

"Bana bir dakika verin." McNab ile birlikte dışarı çıktı. "Bağlantıyı bırak."

"Anlamıştım."

"Ama elimde bir konum var. Metnin nereden geldiği ve 'link'in -hala aktif- şu anda nerede olduğu. Patrick'lerin binasından yarım blok ötede. Dosyayı kontrol ettim."

"Eşyalarını topla, benimlesin. Garaj, beş dakika. Kaldır kışını."

"Asla hareketsiz değildir."

Basit gerçek, diye düşündü adam tartan çizmelerini giyip hızla uzaklaşırken ve o da Mülakat A'ya geri dönerken.

"Şüphelendiğim gibi, metin bir 'drop' linkinden geldi." "Bu ne anlama geliyor?" Rosa talep etti.

"Kimliğini tespit edemiyorlar, Rosa," diye açıkladı Kyle.
"Kayıtlı değil."

"Oh, ama-"

"Bir yerimiz var. Şimdi oraya gidiyorum. Bay Patrick'i beklemeniz için sizi salonumuza götürebilirim."

Kyle bilek ünitesini kontrol etti. "Lanet olsun. Hâlâ yaklaşık on dakika uzaklıkta. Beklemeyin. Git hadi. Onu takip edeceğim ve aşağıda buluşacağız. Neredeyse geldi Rosa. Gidip onu karşılayalım."

"Evet." Rosa ayağa kalktı. "Acele et," dedi Eve'e.

Eve aceleyle ofisine koştu, Peabody çalışma odasındaki masasından fırladığında adımlarını zar zor yavaşlattı.
"McNab dedi ki
_."

"Listeye çalış. McNab bunun için yeterli. Bir şey bulursak, anlarsın."

Eve ceketini kaptı, garaja doğru ilerledi.
McNab onun yarım dakika gerisinden geldi.

Eve basitçe yuvadan çıktı, ışıklara ve sirenlere bastı ve garajdan hızla çıktı.

McNab'ın tepkisi "Yee-haw" oldu ama emniyet kemerini sıktı. "Moralini bozmak istemem Dallas ama orada olmayacak."

"Biliyorum."

"Tamam o zaman. Bu enayi hareket ediyor. Yani bu sık kafalı bir yandan cinayete tırmanıyor, diğer yandan alay etmeye başlıyor."

Sürücüsünün sirenlerin kendisi için hiçbir şey ifade etmediğine karar verdiği belli olan bir sedanın etrafından dolanırken "Neden 'devolve'?" diye sordu.

"Bu küçük bir zaman, değil mi? Elbette, eski bir hedefi diken üstünde tutuyor ya da o dikenin geri getiriyor, ama artık daha büyüğünü istiyor."

"Kendinize neden bu hedef diye sorun? Neden bu kadın? İlk."

Onuncu caddede açık bir yola girdiğinde ve şehir bulanıklaştığında kendi kendine sordu. "O hâlâ önemli. Özellikle de onun için bir anlamı var."

"Mesaja kocasını dahil etmedi - bu bir çift meselesi değildi. Şiddet tehdidinde bulunmadı. Alay etti, evet, ama 'Hadi tekrar yapalım' dedi. Bunu gerçek bir sekse dönüştüren hastalıklı yanı bunu tekrar yapmak istiyor. Onunla. Benim vardığım sonuç bu, ta ki diğer kurbanlar da aynı şeyi yapana kadar."

McNab iyice düşündü. Başını salladı. "Bu yüzden teğmensin."

"Lanet olası A. Hala o yerde mi?"

"Kıpırdamadı. Üzerine kilitletim." PPC'sinin üzerindeki okumayı inceledi.

Yaklaştıklarında ona rehberlik etti, sonra küfretti. "Kahretsin, lanet olsun, kapandı."

"Kapatıldı mı?"

"Kapatıldı," diye tekrarladı. "Kayboldu. Bulunduğu yere kilitletim ama 'link' kapandı. Buradan sola, yarım blok ötede. Lanet olsun. On adım, güney tarafı. Dur. Tam üzerindeyiz."

Eve direksiyonu kırdı, çift park etti. Ve A-T'den öfkeli korna sesleri arasında dışarı adımını attığı anda her şeyin planını gördü.

"Geri dönüşümcü." Koşarak onu işaret etti. "Hâlâ uğulduyor, lanet olsun."

"Ezme ve yakma programı tam üzerinde." McNab sinirli bir şekilde çöp kutusunu tekmeledi. "Beş dakika önce başladı. Sadece kapatılmadı, Dallas. Ezilmiş ve parçalanmış."

18

McNab'la birlikte bekledi, gerekli evrak işlerini halletti ve bir şehir drone'u çöp kutusunun kilidini açıp içeri girerken hazır bekledi.

Ve açık çöp kutusuna, o iğrenç, sıkıştırılmış dağınıklığa baktı.

"Pekala." McNab mor ve yeşil renkli kulak kepini itti. "Meydan okumayı severim."

"Sende bir tane var. Al, ne yapıyorsan yap." Sıkıştırılmış çöplerle dolu koca bir torbayı metroya taşımasının lojistiğini düşündü ve elini cebine attı. "Taksiyle geri götür." Adamın elleri şu anda şehir drone'uyla birlikte geri dönüştürücünün içindekileri büyük yeşil bir torbaya aktarmakla meşgulken, kadın adamın ceplerinden birine para sıkıştırdı.

"Teşekkürler."

"İhtimaller nedir?" diye sordu ona.

"Neredeyse sıfır, ama asla bilemezsin. Belki küçük bir cebe sıkışır ve parçalanmak yerine sıkıştırılır."

"Sana iyi şanslar." Arabaya geri dönmeye başladı.

"On dakika daha erken olsaydım, enayiı sıkıştırabilirdim ve onu bütün olarak alabilirdik."

Arabaya binerken başını salladı çünkü bu ona çok ilginç bir nokta olarak gelmişti.

Hastaneye doğru ilerlerken, bilek ünitesini kullanarak Roarke'a hızlı bir mesaj gönderdi:

Biraz geciktim. Daphne Strazza'yı kontrol etmek için hastaneye gidiyorum. Ondan sonra eve. Uzun bir gece olacak, üzgünüm.

Kendisine burada zaman geçirip geçirmediğini sorarken bile

Başka bir yerde daha iyi vakit geçirebileceğini düşünerek, Daphne'nin odasına giden artık tanıdık yolu izledi. Onu - beyaz pijamaları ve bornozuyla, saçları bakımlı bir şekilde- Del Nobel'in yanında buldu.

"Teğmen. Jacko's sürekli yemek gönderiyor. Dr. Nobel'i bugünkü tavuk Alfredo'dan pay alması için ikna etmeye çalışıyorum. Harika bir şey."

"İyi görünüyorsun. Daha güçlü."

"Hemşire -Rhoda- beni biraz temizlenmeye ikna etti. Kendimi daha iyi hissediyorum. Yarın gidebileceğimi söylediler ama

-" Dudaklarını birbirine bastırdı, yalvarırcasına Del'e baktı.

"Bunu bir gün daha uzatabilirim, ama senin için iyi olur. defol buradan."

"Nerede olduğunu bilmiyorum... Kocamın avukatı beni görmeye geldi. Çok ama çok nazikti. Bana bir banka kartı verdi, masraflar için... her şey hallolana kadar. O eve geri dönemem. Oraya geri dönemem."

Sanki bacakları tutmuyormuş gibi oturdu.

"Bay Wythe ne zaman isterse evi satabilirim ama oraya geri dönemem."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Daphne başını iki yana salladı ama parmakları birbirine dolandı ve gözlerini kaçırdı.

"Dışarıda yürüdüğünü hatırlıyor musun?"

Parmaklar çözüldü. Daphne Eve'e baktı. "Hayır. Bilmiyorum. Rüya gibi bile değil. Dr. Mira yarın buraya geleceğini söyledi. Eğer burada olmazsam-"

Eve ona, "Sen neredeysen o da oraya gelecek," dedi. "Bay Wythe bana bir otel tutma izniniz olduğunu söyledi, neye ihtiyacınız varsa. Size Saray'da bir oda ayarlayabilirim. Orada güvende ve emniyette olmanı sağlayabilirim."

"Ama... oraya gelecek misin?" diye sordu Del. "Eğer gitmek zorunda kalırsam, oraya gelip benimle konuşur musun?"

"Bunu yapabilirim."

"Emin değilim. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum... Ne yapmalıyım?"

O cevap veremedi Eve kapının dışında yükselen sesleri duydu. Geri adım attı ve kapıyı açtığı anda, omzuna kocaman bir çanta asmış, uzun kırmızı paltolu öfkeli bir kadını engelleyen görevli üniformasını gördü.

"Kız kardeşimi görmeme engel olamayacaksınız. Kimse-" "Memur bey. O temiz."

Tish üniformayı iterek Eve'in yanından geçti, sonra durdu ve çantayı bir gümbürtüyle yere bıraktı.

"Daphne."

Daphne ayağa fırladı, dondu kaldı. "Tish."

"Daph." Tish odanın öbür ucuna uçtu ve kollarını solgun, kaskatı kesilmiş Daphne'ye doladı. "Oh, Daph, Daph, Daph."

"Nasıl yaptın- Neden-"

"Neden?" Tish bir santim geri çekildi. "Aptal olma. Daph," dedi daha nazikçe, kız kardeşinin yüzünü ellerinin arasına alarak. "Şimdi her şey yoluna girecek." Daphne sadece başını sallayınca, Tish ellerini daha sıkı kavradı. "Evet, düzelecek. Yemin ederim düzelecek. Annem ve babam yarın burada olacaklar. Kar fırtınası yüzünden daha erken bir uçak bulamadılar ama-"

"Hayır!" Daphne çırpınarak kurtuldu ve Eve'in gözünde kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "Gelmemeleri gerekiyordu. Senin burada olmaman gerekiyordu."

"Neden olmasın?"

"Dedi ki. Gitmen gerekiyor. Hemen gitmelisin. Çok kızacak. Burada olduğunu öğrenirse çok öfkelenir."

"O öldü," dedi Tish, Daphne irkilince ellerini tekrar Daphne'nin yüzüne koydu. "O öldü, Daphne, yani bu iş bitti. Bitti ve sen beni uzaklaştırmıyorsun. Bizi tekrar uzaklaştırmayacaksın. Daphne, biz senin aileniz."

Gözyaşları Daphne'nin gözlerine doldu, taşıtı. Ve Tish'e sarılırken hıçkırıklara boğuldu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Tish. "Söz veriyorum. Artık buradayım. Buradayım."

Nobel kapıyı işaret ederek, "Onlara bir dakika verelim," diye önerdi.

Eve onunla birlikte dışarı çıktığında uzun bir iç geçirdi. "Bu çok iyi bir şey. Bunlar korkudan ya da acıdan dökmediği ilk gözyaşları. Kız kardeşiyle temasa geçtin mi?"

"Evet."

"Yapamadım. Hasta yapma diyor, yapamam. Yapabildiğine çok sevindim. Artık içten iyileşmeye başlayacak. Zaman alacak ama başlayacak."

"Ona ne yapması gerektiğini söylemen için sana bakıyor."

"Biliyorum ve bunu yapmayacağım. Bence ne yapacağının, ne giyeceğinin, ne söyleyeceğinin söylenmesinden bıktı." Omuz silkti. "Benimle konuşuyor. Dikkatli ve daha da ötesi, beyni oldukça yıkanmış. Ama, hey, ben bir profesyonelim."

"Ben de öyleyim ve o daha fazlasını hatırlıyor. Az önce yalan söyledi." "Belki de. Eğer söylediye, korkudan söylemiştir. Kabus görmeye devam ediyor, flashbackler, Hatta bazı hafif halüsinasyonlar şeytanların odada olduğunu söylediği yer."

"Çoğul mu?"

"Bazen. Olaylardan sonra utanıyor, özür diliyor. Henüz çok kırılgan, Komiser. Duyguları çoktan çatlamış ince bir cam parçası gibi. Çok fazla baskı görürse kırılır. Onları tekrar bir araya getirmek çok daha uzun sürecektir."

"Ona gereksiz baskı yaptığımı düşünmüyorum."

"Yapmıyorsun, ve inan bana, ona baskı yapmam gerektiğini düşündüm.

Seninle sert doktor suratı. Ama sen onunla iyisin, o da karşılık veriyor. Yalan söylediye, hazır olmadığı içindir. Yansıtır olabirim ama yalanların onun geri dönüşü ya da başvuracağı bir yol olduğunu sanmıyorum."

Kapıya doğru baktı. "Ailesinin burada olması iyileşmesine yardımcı olacak ve açıkçası benim de zihnimdeki yükü hafifletecek. Burada kalmasını bir gün daha uzatabilirdim, belki

Strazza'nın dul baskısını kullanan iki kişi var ama fiziksel olarak ayakta tedavi olmaya hazır."

"Oraya gitmem gerekiyor. İşe geri dönmeliyim ve buradan ayrıldığında nerede olacağını bilmem gerekiyor."

"Evet. Kız kardeşi için burada bir karyola ayarlamamı kabul edip etmeyeceğini görmek istiyorum. Bu gece onunla kalacağını umuyorum."

Eve içeri girdiğinde iki kadının yatağı kıvrılmış olduğunu gördü; Tish hâlâ paltosu ve çizmeleriyle Daphne'nin saçlarını okşuyor ve onu yatıştırıyordu.

Eve'i tutmak için okşayan elinin bir parmağını kaldırdı.

"Bazı düzenlemeler yapacağım ve annemle Babam burada olduğumu biliyor." "Gitme."

"Yapmayacağım. Bu gece pijama partisi vereceğiz. Bunu nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun? Odanın dışında birkaç işi halledeceğim, sonra parti pijamalarımı giyeceğim ve video maratonu eşliğinde dondurma yiyeceğiz. Önce pizza, değil mi? Pizza, sonra dondurma, sonra da karın ağrısı. Bensiz başlamayın."

"Özür dilerim, Tish. Çok özür dilerim." "Kapa çeneni."

Tish yataktan kalktı, kapıya doğru yürüdü. Başını sallayarak dışarı çıkmasını işaret etti.

"O kadar kızgınım ki tutarlı konuşamayabilirim ama-" Gözleri yaşardı, bu yüzden ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Hayır, hayır, hayır, oraya gitmiyorum. Lanet kar fırtınası yüzünden uçak bulamadım, sonra nihayet bir uçak buldum."

nakil merkezleri açıldığında beklemedeydim. Burada olmalıydım."

"Artık buradasın," dedi Eve ve Tish ellerini indirdi.

"Benimle temasa geçen polis sensin."

"Dallas. Teğmen Dallas."

"Teşekkür ederim." Tish elini uzattı, sonra Del'e döndü.
"Onunla ilgilenen doktor sizsiniz."

"Del Nobel."

"Teşekkürler." Ona da elini uzattı. "İkinizle de çok daha derinlemesine konuşmak istiyorum ama şu anda onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Bu gece orada onunla kalacağım."

Bunu bir meydan okuma gibi sundu.

"Senin için bir karyola getirtirim."

"Ona ihtiyacım yok. Kural buysa getirebilirsin ama yatak yeterince büyük. Buradan ne zaman çıkabileceğini bilmek istiyorum."

"Yarın taburcu edilebilir. Ayakta tedavi olarak bazı takiplere ihtiyacı olacak ve kendisinin ve sizin uymanız gereken bazı talimatlar var."

"Ne gerekiyorsa. Bir otel bulmam lazım. Kendini güvende hissedeceği iyi, güvenli bir otele ihtiyacım var. İki yatak odalı, ailem geldiğinde kullanabileceği, oturma odası falan olan bir yer. Birlikte oturup konuşabileceğimiz bir yere ihtiyacımız olacak."

"Saray'da bir oda ayarlamak üzereydim," dedi Eve ona.
"Çok güvenli bir yer. İhtiyacınız olan her şeyi karşılayabilirim. Kız kardeşinin banka kartı var-"

"Ondan mı?" Tish'in nemli gözleri taş gibi sertleşti.
"Strazza'dan mı?"

"Mirasından sorumlu avukattan."

"Biz istemiyoruz. Ondan hiçbir şey almayacağız. Odayı güvenceye almak için kartımı kullanacağım. Siktir et onu - avukatı değil, gerçi Strazza'nın avukatıysa muhtemelen birkaç sikişi hak ediyordur. Kendi yolumuzu kendimiz ödeyeceğiz."

"Odanın güvenliğini sağlayabilirim," dedi Eve sakın bir sesle. "Masaya kendi adınla birlikte benim adımla da vermen yeterli."

"Bunu takdir ediyorum. Daphne için yaptıklarınızı çok takdir ediyorum, ikinizi de. Öldüğüne memnunum. Hayatımın geri kalanında da öldüğü için mutlu olacağım."

Kapıya doğru bir bakış attı. "Bir şey daha var. Ona başka bir çift pijama almamın bir yolu var mı? Ona beyaz giydirdi." Geri döndü, yüzü sabitti. "Bu gece giymesi için ona başka bir çift almak istiyorum. Ne renk olduğu umurumda değil, üç başlı koyun resimleriyle kaplı olması da umurumda değil. Sadece beyaz olmasın."

Del ona, "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

"Sağlam. Oh, evet, bir şey daha. Pizza ve dondurma. Bunu gerçekleştirmenin bir yolu var mı?"

"Bunu gerçekleştirmenin kesinlikle bir yolu var."

"Mag." Tish uzun bir nefes aldı. "İyi başlangıç. Onunla ilgileneceğiz. Onu atlatacağız."

Tish tekrar içeri girdiğinde Eve, evet, yaparlar, diye düşündü.

* * *

İliklerine kadar yorgun bir halde eve gitti. Yeniden şarj olacaktı, kendine söz verdi. Kahve, bolca kahve onu tekrar canlandıracaktı.

Listesindeki maddeleri kontrol etmişti. Miras'ın güvenliği - Roarke sayesinde- **g ü ç l e n d i r i l m i ş t i**. Daphne

Strazza ve

ailenin ertesi gün gelmelerini bekleyen odaları vardı. Ve onun da takip etmesi gereken bir teorisi vardı.

Birden fazla teori olduğunu kabul etti ve kapıdan geçerken üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissetti.

Vazgeçemem, diye düşündü, bu sefer olmaz. Peşini bırakamayacağı o kadar çok neden vardı ki, kimseye yeterince açıklayabileceğinden emin değildi.

Arabadan çıktı, eve girdi. Ne Summerset'in ne de kedinin beklemediğini görünce rahatlamanın hemen ardından sıkıntıyla karşılaştı. Hangi cehennemdeydiler? İyi bir hakaret bulabilirdi. Yorgundu, beyin ölümü gerçekleşmemiştir.

Üst kata çıktı ve doğrudan ofisine gitmeye karar verdi. Önce yatak odasına giderse, o büyük, harika yatak onu kestirmeye teşvik edebilirdi.

Kestirmeye vakit yok.

Roarke'ın sesinin bitişikteki ofisinden geldiğini duydu ve o tarafa döndü.

Kendi alanını da güzelleştirmişti ve şu anda onunla paylaştığı çift taraflı şömine şangırdıyordu. Kendi komuta merkezinde oturmuş -şık, güçlü bir siyah- kulak bağlantısıyla konuşurken, bir tür... mekanik benzeri şeyin holo'su yavaşça dönüyor ve duvar ekranında sayılar, rakamlar, belki de denklemler akıyordu.

Galahad komuta merkezinin ayaklarından birinin üzerine yayıldı, holoya bakarken kuyruğunu değiştirdi.

Roarke'a yarım bir selam verdi ve kendi alanına geri çekildi.

Bir an öylece durdu, tahtasına baktı, ölümlere, kana, zulme baktı.

Korkuyla paltosunu, atkısını ve şapkasını bir kenara fırlattı ve son kurbanları da tahtaya ekleyerek çalışmaya başladı. Sonra olay yeri fotoğrafları, adli tabibin bulguları, laboratuvar sonuçları - saç yok, lif yok, DNA yok.

Yeni ve kullanışlı bir özellik olan panoyu genişletti ve o gün görüşülen çiftlerin kimlik fotoğraflarını ve verilerini astı. Roarke içeri girdiğinde ona baktı, kedi onu vücudunu okşayarak karşılamak için önden gidiyordu.

"Meşgul görünüyordun," dedi.

"Benimle daha önce iletişime geçtiğinizde katıldığım toplantıya son rötuşları yapıyordum."

"Gününüze daha fazla şey eklediğim için üzgünüm."

"Neden? Her şey halloluyor, değil mi? Dennis biraz şaşkındı ve sistemlerine eklediğim yeni oyuncaklardan çok etkilenmişti. Mira'mız başlangıçta hem benim hem de kendi gününe bir şeyler eklemene sinirlendi, ama sonra alıştı.

"Ve siz, Teğmen," diye devam etti ona doğru giderken, bir parmağını çenesindeki çukurda gezdirerek, "yorgun görünüyorsunuz."

"O tür bir yorgunluk değil."

Adam onu öpmek için kendine çektiğinde, ona yapışarak ve gözyaşları dökerek ikisini de şaşırttı.

"İşte oldu. Ne oldu?"

Başını salladı, daha sıkı sarıldı. "Açıklayamam. Açıklayamam. Sadece, sadece dayan, tamam mı? Dayan. Bırakmak zorundayım. Bırakmak zorundayım."

Onu kucağına aldı, kanepeye taşıdı ve kucağına oturttu. "Bırak o zaman bebeğim. Ben buradayım."

Sözleri, ona sarılışı, saçlarını okşayışı, kederi, onunla savaşmanın verdiği yorgunluğu, katıksız üzüntüyü

dökülüyor.

Gözyaşları yavaşladığında "Açıklayamam," demeyi başardı. "Bunu sonra düşünürüz."

Başı ağlama krizinden dolayı çarparken, başını onun omzuna yaslamak rahatlatıcıydı. "Yapacak çok işim var."

"Ve bunu yapacaksın. Bana nasıl yardım edebileceğimi söyleyeceksin."

"Bu davayı üç yıl önce yakalamış olsaydım. Şubat, üç yıl önce, senden hemen önce mi? Sanırım bu beni yıkardı. Sanırım bu benim sonum olabilirdi. Şimdi sadece... Belki biraz morarır ama beni yıkmaz. Kırmayacak çünkü ben bırakmak zorunda kaldığımda sen tutunuyorsun."

"Bana ne yapabileceğini söyle."

"Çok şey var. Bu sabahki kurbanlardan başlayarak. Onlara ne yaptığı... İşte orada, panoda. Sanırım bundan zevk alıyordu. Öncekinden daha fazla, hatta daha fazla. Çünkü o hayatları almak, büyük finaldi -bu terim değil miydi- bunu daha önce kaçırmıştı. Bunu kaçırdığını fark etmemişti ama şimdi biliyor."

Ayağa kalkmaya başladı, adam onu kendine doğru çekince geri çekildi. Evet, diye düşündü, şimdilik kal.

"Başka kadınlarla sanal olarak ve yüz yüze görüşmeler yaptı. İlk saldırılardan önce, saldırılar arasında. Canavarı yeterince besledi."

Ateş çıtırdarken kollarında otururken, McNab'la birlikte yok edilen bırakma bağlantısına yaptıkları yolculuğa kadar her şeyi onun için gözden geçirdi.

"Bir şeyleri kurtarabilir," dedi Roarke. "Ama asıl soru şu değil mi? Her şey nasıl bu kadar iyi zamanlandı?"

"Evet, soru bu. Bu kibir. Kendini spot ışıklarının altında buluyor, yenilmez hissediyor. Alay etmeyi seviyor - ve bu alay benim içindi - polisler için, ama sanırım benim için. Kadın polis."

"Tüm bunlar zor ama sizi düğümleyen şey tamamen bu değil."

"Bitiş Daphne Strazza'ydı."

Gözlerini kapadı ve ona söyledi.

"Nobel haklı. Şu anda tehlikeli derecede kırılgan, sadece bir günden diğerine geçebilmek için mücadele ediyor. O kadar zarar görmüş ki nasıl karar vereceğini bilmiyor, o kadar telkin edilmiş ki kendisine söylenmeden karar veremiyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. En ufak bir hata yapmaktan korktuğunuzda hiçbir şey yapmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ve hala doğru değil. Kız kardeşi içeri girdiğinde yüzünü gördüm. İlk tepkisi büyük bir korkuydu. Kız kardeşinden değil. Belki onun için, emin değilim."

"Strazza'nın ailesine zarar vermekle tehdit ettiğini, bunu başka bir seviye olarak kullandığını düşünüyorsunuz."

"Bence bu mümkün-olası. Korku ilk tepkiydi, anlık, kökleşmiş. Sonra irkildi, kız kardeşi Strazza'nın öldüğünü söylediğinde tokat yemiş gibi geri çekildi. Nokta. Sanki o ana kadar bunu tam olarak anlamamış ya da buna inanmamış gibiydi. Sonra bıraktı. Kız kardeşte gördüğüm şey, nasıl dayanacağını, tutunacağını bilen biriydi."

Yüzünü onun boğazına çevirdi. "Kendimi ve seni gördüm. Buna sahip olmanın, senin gibi sersemlemiş olmanın ne demek olduğunu. Aşk ve iyileşme şansını gördüm."

"Ona bu şansı vermek için vahşet gerekti. Bana benimkini vermek için de vahşet gerekti. Bu anlayışla, ona baktığımda gördüğüm o aynayla savaşmak çok yorucu."

"Neden karşı koyasın ki?"

"İşi yapmak için objektif olmalıyım ve eğer işi yapmazsam, doğru yapmazsam, o kurulda başka bir çift olabilir."

"Sevgili Eve." Saçlarını okşadı, dudaklarını saçlarına bastırdı. "Seni sen yapan objektifliğin, gözlemlerin, içgüdülerin ve kurbanı duyduğun empatinin karışımıdır. İşte bu karışım seni cevaplara götürecektir, ona ulaştıracaktır."

"Umarım haklısındır. Çünkü beni yönlendiriyorlar. Birkaç yöne, ama beni yönlendiriyorlar." "O zaman takip edeceğiz. Ama önce yemek yiyeceksin."

Bunu doğal bir durum olarak görmemeye başladı, sonra tekrar sabit hissettiğini fark etti. Ve şaşırtıcı derecede acıkmıştı.

"Aslında, yapabilirim. Daha önce cebimde çok kötü bir şey vardı." Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Hemen hemen her türden gerçek yemek yiyebilirim."

"Bu oldukça iyi bir açılış. Seni şaşırtacağım." Yer değiştirdi, cebinden küçük bir kutu çıkardı ve çevirerek açtı. "O berbat baş ağrısı için bir bloker al ve bu konuda bebeklik yapma. Sonra da yarım kadeh şarap, sanırım kenarlarını yumuşatmak için. Bunun için daha iyi çalışacaksın."

Engelleyiciyi aldı ve adam ofisine geri döndüğünde şarabın bilgeliği hakkında karar vermeyi ertelemeye karar verdi.

Ve elinde gümüş kağıda sarılı bir kutuyla çıktı.

"Sanırım bu doğru zaman."

Bir kutuya baktı, bir de ona. "Hadi ama. Daha yeni Noel değil miydi?"

"Hayır. Bu da engelleyici gibi şu anda kullanabileceğinizi düşündüğüm bir şey."

Az önce hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra adama söylenemezdi, o yüzden kutuyu aldı, sarılı kapağı kaldırdı. Ve küçük müzik kutusunu gördüğünde neredeyse tekrar hüngür hüngür ağlayacaktı.

Ona baktığında, sadece ona baktığında, bitkin gözleri şaşkın ve duygu doluyken, Roarke iyi bir seçim yaptığını anladı.

Genç bir kızın müzik kutusunu çıkardı, süslü, önemli bir kutu değildi. Altın rengi kıvrımları olan küçük, tatlı, beyaz bir kutu. Ve dansçı, tek ayağı üzerinde dönüyor, müzik çalarken kolları başının üzerinde kıvrılıyordu.

Roarke, "Bu yaygın bir şey," diye söze başladı.

"Hayır, öyle değil. Değil. Kapa çeneni bir dakika." Onu bu kadar çok seven birine sahip olduğu için duyduğu mucizeyle dolu minnettarlıktan gözleri dolsa da gözyaşlarına karşı koydu. "Bu sıradan bir şey değil," demeyi başardı. "Özelden de öte.

Benim tarzım değil, doğru, polis tarzı değil. Ama..."

"Satın aldığımda bile senin için mi yoksa kendim için mi olduğundan emin değildim."

"Bizim için o zaman. Sana bundan bahsettiğimde üzülmüştün. Gösterişli, süslü ya da ışıltılı bir şey alabilirdin ama bunun doğru olmayacağını biliyordun. Önemli görünürdü ama özel olmazdı. Küçük, çirkin bir anıyı aldın ve onu aşka dönüştürdün. Asla... Sana anlatamam..."

Uzun bir nefes aldı ve dansçının dönüşünü izledi. "Şarkı ne?"

"Bir yirminci yüzyıl klasiği. 'Minik Dansçı.'"

"Uyuyor. Teşekkürler." Ona doğru ilerledi, etrafını sardı. "Bunun anlamı... Başlayamam. Buraya koyacağım. Polis tarzı değil ama buraya uyuyor."

Geri çekildi, bir zamanlar ona verdiği aptal Galahad peluşunu koyduğu rafa doğru yürüdü ve kutuyu yanına koydu. "Bu bana tatlı için de yer olduğunu hatırlatacak. Ne olursa olsun, bir yer var ve sen onu almalısın."

Yavaşça kapağı kapattı. "Ve tatlıya ihtiyacım olduğunda, tutunabileceğim kadar yanımda olmadığında, sadece açmam gerekiyor."

"Seni o kırmadı," dedi Roarke.

"Hayır, bizi kırmadılar. Bu yüzden buraya uyuyor. Bu yüzden buraya uyuyoruz. Ve bu şekilde mi Roarke, bu şekilde mi uyuyoruz? Hiçbir şey bizi kıramaz."

Onun tepkisinden etkilenen ve rafındaki küçük kutuyu görünce kendi kalbinde daha da kararlı olan adam ona gülümsedi. "Biz neyseک oyuz ve birlikte neye dönüştüysek oyuz. O yemeği ben hallederim."

O mutfağa gittiğinde, müzik kutusuna parmaklarıyla son bir fırça darbesi indirdi. Sonra komuta merkezine gitti, güvenilir Peabody'nin ona gönderdiği listeyi getirdi, Mira'dan gelen ve Roarke için teşekkür edip endişelenmemesi gerektiğini söyleyen e-postayı gözden geçirdi.

"Unutmuşum," diye seslendi Eve. "Yerleşik ceset fuayede değildi. Ne oldu?"

"Summerset hayatta ve iyi durumda, bir grup arkadaşıyla içki ve akşam yemeği için buluşmaya gitti."

"Cesetlerin zombi grupları ya da arkadaşları var mı ya da-" Keskin kokuyu alınca arkasını döndü.

"Pizza mı?"

"Bazı zamanlar," dedi Roarke onu masaya taşıırken, "buna ihtiyaç duyarsınız."

Bir an oturdu, yine bunalacağından korkuyordu. Sonra ayağa kalktı, ona doğru gitti. Kollarını ona doladı, usulca öptü, dudaklarını yanaklarında gezdirdi, sonra tekrar ağzına götürdü, hâlâ yumuşak ama derin.

"Sana neden her gün pizza ikram etmediğimi sorgulamama neden oluyorsun. Günde birkaç kez."

"Tam kararında." Ona sarıldı, onunla birlikte sallandı. "Sadece bir şey mi?"

"Hangisi?"

"Bana o turtada ıspanak olmadığını söyle." "O turtada hiç ıspanak yok."

"Bu mükemmel. Bence şarap iyi bir şey. Ben alırım."

Gerçekten tanıdığı bir isme sahip bir şişe seçerken ona baktı. "Önemli değil."

"Neyin önemi yok?"

"İşin ne kadar zorlaştığını. Senin bana kızgın olman ya da benim sana kızgın olmam ya da birbirimize ciddi anlamda kızgın olmamız fark etmez. Çünkü her zaman buna geri döneceğiz."

"Pizza ve şaraba," dedi gülümseyerek.

"Buna. Birbirimize." Şişeyi masaya taşıdı, ona bir bardak doldurdu, kendine de yarım bardak doldurdu. "Bu kadar özensizlik yeter. Hadi yiyelim."

19

Eve kendi kendine, onunla, pizza ve şarapla yarım saat geçirebileceğini söyledi. Ve cinayet dışında her şeyden konuşabilirdi.

"Yani gençlik merkezi, iyi gidiyor mu?"

"Evet, öyle. Bu yönde ilerlerken ince ayrıntılar hakkında bazı fikirleriniz olabilir."

"Oraya gelen çocuklar bunu umursamayacaklar. Başlarını sokacak bir çatıları, uyuyacak düzgün bir yatakları ve düzgün bir yemekleri olmasını önemseyecekler."

Eve, bunun düzenli olarak pizza içermesi gerektiğini düşündü.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum," diye ekledi. "Danışmanlık, eğitim ve öğretim, bir kum torbasından, bir bağımlıdan ya da küçük bir suçludan başka bir şey olma şansı. Duvarları ne renge boyadığınızla, kanepenin ya da masanın şekliyle ilgilenmeyecekler."

"Belki de değil, ancak kendilerini çevreleyen ve bu ayrıntılara özen gösteren bir alanda yaşayarak, nasıl yaşadıklarına ve yaşadıkları yere özen göstermeye daha meyilli olabilirler."

Elini onunkinin üzerinde gezdirdi. "Bazıları da," diye devam etti, "birinin onları küçük ayrıntılar ekleyecek kadar önemseyeceğini fark edebilir."

"Bu da bir nokta. İyi bir nokta," diye karar verdi. "Ortak salondaki ekranın boyutunu ve hangi video oyunlarını oynamalarına izin verildiğini önemseyeceklerini garanti edebilirim." Pizzayı ısıtırken gülümsedi. "Ve dersler, ödevler, ev işleri hakkında şikayet edecekler."

"Bu da onları normal yapar, değil mi?"

"Kesinlikle doğru. Ve senin yaptığın da bu. Onlara normal olma şansı veriyorsun. Bu büyük bir şey Roarke. Bir göz atmak istiyorum."

"Güzel, bunu ayarlayacağız. Neye dönüştüğünü görmeni çok istiyorum."

Orada buldukları kızları düşündü - o uzun süredir ölü olan kızları. Ve onun da her zaman onları düşüneceğini biliyordu. "Ne zaman açmayı düşünüyorsun?"

"Bahar için plan yapıyoruz. Her şey yolunda gitmeye devam ederse Mayıs. Kilit personelden bazılarıyla çoktan anlaştık ve diğerleriyle de mülakat ve incelemeler yapıyoruz."

"Hızlı hareket ediyorsun, as."

"Eğer yapmasaydım, şu anda burada oturup pizza ve şarap içmiyor olabilirdik."

"Tabii ki yaparız." Bir lokma daha yedi. "Eninde sonunda bana yetişecektin."

Güldü, ikinci bir dilim aldı. "Baş ağrın geçti." "Evet, geçti."

Ve öyle olduğu için, sahip olduğu her şey için -tam burada- kadehine bir topak şarap daha ekledi ve anı kucakladı.

Yemekten sonra doğruca kahveye gitti. İş, iş, önündeki saatler uzun ve sıkıcı olacaktı. İçgüdülerinin ona işaret ettiği sonuçlar bir kenara bırakılmalıydı.

Gerçekler ve kanıtlar, diye hatırlattı kendine. İçgüdüler yeterli değildi.

"Görevim nedir?" Roarke ona sordu.

"Galanın konuk ve personel listesinden isimler seçtik. Mira'nın profilindeki unsurlara uyan erkekleri, biraz daha geliştirerek. Mevcut kanıtlar ve ifadeler göz önüne alındığında, orada olma olasılığı yüzde doksandan fazla. Her iki listede de olmayıp kaçmış olması da mümkün ama buradan başlıyoruz."

Peabody'nin kendisine gönderdiği listeyi duvar ekranında sıraladı. "Bu benim payım. Mira'nın yaş aralığını düşürdüm. Elliden çok otuza yakın olduğundan eminim, yoksa bu kişiler onun profilini çıkardığı kişiler. Her ismi araştıracağız. Aile, eğitim, seyahat, finans, trafik ihlalleri de dahil olmak üzere küçük de olsa herhangi bir suç. Elde edebildiğimiz tıbbi bilgiler ve şimdilik bilgisayar korsanlığı yok."

"Teğmen," dedi üzüntüyle. "Eğlencemi bozuyorsun."

"Şimdilik," dedi tekrar. "Bu listeyi alırsak, daha derinler için, mühürlü dosyalar için, işler için bir arama emri çıkaracağım. Tiyatro veya ekran bağlantıları-UNSUB'ın kullandığı makyaj ve kostüm seviyesini içeren her şey, bu

Bulunursa büyük bir ikramiye. E-iş ile ilgili herhangi bir büyük ilgi için de aynı şey geçerli."

"Bunların her ikisi de sadece bir hobi olabileceğinden, verilerde görünmeyecek bir şey."

"İşte bu kadar. Size ilk beşini vereceğim."

"Profil için çok fazla isim var gibi görünüyor."

"Bazıları gala sırasında evli ya da birlikte yaşıyordu ama şimdi değiller. Onları kontrol ediyoruz. Bazıları gala için özel olarak görevlendirilmemiş olsa da kolay erişime sahip personel. Peabody bunları da ekledi ve haksız da değil."

"Ofisimde başlayacağım. Önümüzdeki bir saat kadar çoklu görev yapmam gerekiyor. Sonra size burada katılabilirim."

Eve buna alıştı. Çok iyi bildiği bir ritmi olan rutin -zahmetli ama rutin- bir işti. Otuz dakika içinde iki ismi elemişti: Patrick'lerin saldırıya uğradığı gece Rio'da olduğunu doğrulayabildiği bir isim ve Strazzas'ların saldırdığı gün bir araç kazasına karışan ve hala kırık bir ayak bileği ve diğer yaralanmalar nedeniyle iyileşmekte olan ikinci bir isim.

Daha derin bir araştırma için bir kenara atarak yoluna devam etti.

Roarke içeri girdiğinde, bir sonraki konuyu çalışırken daha yeni kahve programlamıştı.

"Bu adam palyaço okuluna gitmiş. Neden palyaçolar için bir okul var? Neden palyaçolar var?"

"Birileri onları güldürmeli."

Bakışlarını onun yüzüne kaydırdı. "Ciddi misin?"

Omuz silkti. "Bazıları palyaçodan korkarken, çok daha fazlası büyük ölçüde eğleniyor."

"Bu adam yemek hizmetlerindeki gelirini partiler ve yardımlar için tuhaf kıyafetler giyerek destekliyor. Ya da gıda hizmetlerindeki geliri palyaço işlerini destekliyor. Söylemesi zor. Ama makyaj, kostüm ve insanların ödünü koparma eğilimi var."

"Bazı insanlar."

İçtenlikle şok olmuş bir şekilde ona baktı. "Palyaçoları sever misin?" "Sevmek bu bağlamda güçlü bir kelime."

Kendine yardım etti

kahvesine. "Palyaçonun şüpheli listesine girdiğini varsayıyorum." "Emin olabilirsiniz."

"Elimdeki beş dosyadan daha derinlemesine incelenmesi gereken bir tanesi var. Diğerlerini, size gönderdiğim notta ayrıntılı olarak açıkladığım nedenlerle eledim."

"Güzel. Dokuzda üç var."

Roarke bir kaşını kaldırdı. "Bu işte daha hızlısın."

"Ben polisim." Ve biraz kendini beğenmişliğe ihtiyacı olan bir insanım, diye düşündü. "Bir set daha ister misin?"

"Pekâlâ." Saçları arkadan bağlanmış, kolları sıvalı bir şekilde yardımcının yanına oturdu.

Ona beş tane daha gönderdi ve ritmine geri döndü.

Bir noktada arkasına yaslandı. "Bu adamın bir katil olduğunu sanmıyorum.

-ya da bizimkini değil- ama bir şeylerin içinde olduğu kesin."

"Bir yan parçayı desteklemek, seyahat etmek ve aynısı için hediyeler almak gibi mi - bunlardan birkaç tane yaşadım - yoksa suçlu gibi mi?"

"Aslında ikisi de. Ama sanırım yan parça da bir ortak. Onun için çok fazla seyahat, çok fazla şüpheli mevduat - küçük,

Bu rakamlar toplandığında hiç de küçük değil. Her altı haftada bir, Arjantin'e seyahat ettiğinde -kayıtlarda orada akrabası ya da işi yok- altmış ila seksen bin dolar. Tam yüzde onluk bir kısım hariç, mevduatlar ortadan kayboluyor."

"Ya da başka bir hesaba geçer," dedi Roarke. "Kara para aklama ve on onun ücreti."

"Anlıyorum. Bunun için zamanım yok." Ama bunu yapacak ve yapması gereken kişilere göndermek için ismi ayırdı. Roarke'in sırtışını yakaladı.

"Ne?"

"Zavallı herifin kendisine gelen iyi haber/kötü haber hakkında hiçbir fikri yok. 'Efendim, herhangi bir cinayet şüphesi taşımıyorsunuz ve şu anda kara para aklama, olası dolandırıcılık ve benzeri suçlardan soruşturma altındasınız'."

"Bu kadar açgözlü olmadan önce bunu düşünmeliydi."

Yoluna devam etti, 'link'i sinyal verdiğiinde kaşlarını çattı.

"Dallas."

"Hey." McNab'in güzel yüzü ekrana geldi. "Hâlâ devam ediyor musun?"

"Bulmacanın içine çekildim, anlıyor musun? She-Body burada, laboratuvarda eşyaları üzerinde çalışıyor, yani her şey yolunda. Pizza ve köpükler var. Ama çok yakında arayacağız, o yüzden bazı parçalarım olduğunu bilmeni istedim. Dostum, insanların geri dönüşüm kutusuna neler attığına inanamazsın, hem de o ritz mahallesinde."

"Bağlantının parçaları mı?"

"Evet. Sadece bir kısmı parçalandı, şansımız yaver gitti. Bok gibi ezilmiş, bu yüzden biraz zaman alacak. Yüzde yüz diyemem ama bir araya getirdiğim şeyi

ev yapımı gibi görünüyor. Sanki biri yedek parçalardan yapmış gibi görünüyor. Hepsi tek bir üreticiden ya da aynı modelden değil - bunu yüz kere söyleyebilirim."

"Bu çok iyi. İyi iş. Peabody'yi ver." "Bir dakika.

She-Body, Dallas çene istiyor."

"Çene istemiyorum," diye mırıldandı. Roarke başını salladı ve eliyle konuşma hareketi yaptı. "Neden konuş demiyor?"

McNab bağlantıyı geçerken ekran sallanıyordu. Peabody geldi.

"Biraz ilerleme kaydediyoruz-McNab size onunkini söyledi. İlk sekizden bir tane iyi ihtimal var."

"Güzel. Gönder. Elimizde..." Roarke bir parmağını kaldırarak bir tane daha olduğunu işaret etti. "İlk yirmi dokuzun dokuzu. Seni taklit edeceğim."

"Yirmi dokuzu nasıl geçtin? O zamandan beri bu işteyim-"

"Roarke biraz çalışıyor."

"Oh. Tamam, bu daha iyi. Kompanzasyon işinde gerçekten çok hızlı." Eve kendini durduramadan, "Ben onun toplamını geçiyorum," dedi. "Önemli değil. Onda durun, eve gidin. İkiniz de."

"Yirmi," dedi Peabody. "İçimde yirmi tane var."

"Yirmi. Ayrılmadan önce tüm potansiyelleri bana gönderin. Bunu yarın alacağız."

Eve parmaklarını gözlerine bastırarak kapattı.

Roarke, "Ara verebilirsin," diye işaret etti.

"Hayır, henüz değil."

"Canlandırıcı o zaman. Süt ve kurabiye."

"Ben süt imıyorum. Nereden geldiğini biliyor musun?" Bu fikir onu ürpertti.

"ok sevdiğin pizzanın üzerindeki peynir gibi." "Tamamen farklı. Kurabiye olabilir. Bir tane daha yaptıktan sonra Beş."

"Peki ya soya sütü?"

"Soya sütü, soya sütü. Bunu birkaç kez koşarak söyleyin ve kulağa iğrenç gelmediğini söyleyin."

"Korkarım yapamam." Bip sesi geldiğinde bilek ünitesine baktı. "Burası Tokyo. Bununla ilgilenmem gerekiyor, sonra geri döneceğim. Kurabiye ve süt dışında bir şeyler için."

Sonraki beş tanesini titizlikle gözden geçirdi. Komuta merkezinden uzaklaşmadan önce üç tanesine daha geçti, odanın içinde dolaştı, panoyu daire içine aldı.

İçgüdülerinin yanılmadığını düşünüyordu ve aklı da artık onunla aynı doğrultuydaydı. Ama hâlâ yapması gereken işler vardı, rutin, elemeler.

Geri döndü ve diğer ekip üyelerinin ona gönderdiği olası isimleri getirdi. Ve onları sıraya dizdi.

şimdiye kadar on yedi. Gemişlerinde, geçmişlerinde, rutinlerinde, hayatlarında potansiyel tecavüzcü, katil olarak değerlendirilecek kadar çok şey olan on yedi kişi.

Kendisi ve işi doğru yapacağına güvendiği kişiler tarafından seksen kişi daha ortadan kaldırıldı.

Bir diğer kırktan fazlası ise henüz polis aramasından geçmedi.

Ve o polisin her zerresi, maskesinin ardında ne sakladığını biliyordu.

Geri döndü, mevcut işi bir kenara bıraktı, içgüdüünün, aklının ona gitmesini söylediği caddede ilerledi.

"Umduğumdan daha uzun sürdü," dedi Roarke geri döndüğünde. "Şu molayı gerçekten vermelisin. Gözlerini ve beynini dinlendirmek için beş dakika."

Duvardaki ekrana, isim listesine bakarken durakladı.

"Sende daha fazlası var."

"Diğer ekip üyelerinin gönderdiklerini koydum. Bu ilk geçişin yarısından fazlasını tamamladık. Ayıkladıklarımız için daha derin araştırmalara ihtiyacımız olacak. Diğerlerinin listelediklerine bir göz atmak isteyeceğim, ama onları çıkardılarsa bir şey var demektir."

Ona tekrar baktı. "İliklerinize kadar polissiniz."

"Hiç şaşırmadım."

"Ve hayatımın aşkı. Senin her yönünü biliyorum. Bir şey bulmuşsun. Birini."

"Bunu söyleyemem. Yukarıda birden fazla kişi var."

"Ne buldun?" diye ısrar etti.

"Hileler, yalancılar, bazı karanlık işler, utançlar, hatalar, iyi işler, kırık kalpler."

"Eve."

"Hayat bunlarla dolu." Sonra içini çekti. "Saygı duyulan, yüksek vasıflı bir doktorunuz var - kişisel düzeyde pek sevilmiyor ama saygı duyuluyor. Kendi dünyasında bir BFD. Kötü şansı sadece ölmüş olması değil, cinayetiyle ilgili soruşturmanın onu bir istismarcı, muhtemelen bir sadist olarak ortaya çıkaracak olması. Zalim,

Savunmasız, çok daha genç bir kadını avlayan ve onu esasen kendi iradesinin esiri haline getiren otoriter bir orospu çocuğu.

"Dışarı çıkacak yaşta olduğunu söyleyebilirdim, kaçacak insanları vardı ama kaçmadı. Ve onu yanında tutan zincirleri nasıl sardığını asla bilemeyeceğiz."

Şimdi ayağa kalktı, kendini hareket ettirdi.

"Zaten korkmuş, kırılğan olan bu kadın, avını korkutmak için sahnelemeyi kullanan bir saldırgan tarafından vahşice, acımasızca saldırıya uğruyor, tecavüze uğruyor, dövülüyor, boğuluyor. Onu aşağılayan kişi - ve bu kadın zaten sürekli aşağılanmaya maruz kalmıştı. Uzun, acımasız ve aşağılayıcı saldırı sırasında kocası yere serilir ve karşılığında kendisi de yere serilir. Kafasının arkasına darbe almış. Kendine geldiğinde öylesine derin bir şok geçiriyor ki, soğuk bir gecenin ortasında çırılçıplak sokaklarda dolaşmaya başlıyor."

Tahtaya ve Daphne'nin hırpalanmış yüzüne doğru baktı.

"Dışarıda dolaşıyor çünkü saldırgan daha önceki hedeflerinde olduğu gibi onu da serbest bırakmış. Benzer yaşam tarzları, sosyal ve mali durumları olan diğer çiftler.

Bir düzen. Cinayet kalıbı değiştirdi, genişletti, böylece saldırgan

zaman diliminde, şiddette tırmanışa geçmesi."

Görebiliyordu, Tanrım, hissedebiliyordu. Hepsini. Her tarafını.

"Her zaman oraya gidiyordu," dedi. "Her zaman. Bir kadının gözünü korkutmaya, ona kendini kabul ettirmeye çalıştığı ve reddedildiği ilk andan itibaren. Sahip olamadığı bir kadınla ilgili fanteziler kurduğu ilk andan itibaren, bu hep oradaydı. Bu mu?"

Eliyle tahtayı işaret etti. "Bu hep onun içindeydi, saklamak için hangi maskeyi takarsa taksın. Bu kadına sahip olamazdı. Bazı tekliflerde bulunmuş, reddedilmiş olabilir. Belki sadece fantezi olarak kaldı, ama fantezi dönmeye, derinleşmeye, kararmaya devam etti."

Bilgisayarına geri döndü, bir dosya açtı ve ekranda bir görüntü istedi.

Adam ve kadın kollarını birbirlerinin bellerine dolamış, gülerek duruyorlardı. Arkalarında bir okyanus akıyordu. Kadının üzerinde kısa, kabarık bir elbise vardı ve rüzgâr kalçalarına doğru esiyordu. Saçları havaya kalkmış, tek kelimeyle güzel bir yüzün etrafında koyu renk, çılgınca kıvrılıyordu.

Adam yakışıklı, formda, çekici -seçkinliğe meyilli- olsa da kadın görüntüye hakimdi.

"Bu fotoğraf yaklaşık yirmi yıl önce, parlak bir dergide yayınlanan bir çift profili için çekildi."

"Kim onlar?"

Eve bir parmağını kaldırıp başka bir görüntü çağırdı.

Şimdi iki çift bir arada duruyordu, resmi kıyafetler, mücevherler, ihtişam. İhtişamın yanı sıra bir rahatlık, bir keyif bakışı vardı.

"Bu kadınlar akraba mı? Bir benzerlik var, gerçi soldaki..."

"Olağanüstü. Çarpıcı. Arzularının nesnesi."

Roarke başını salladı ve komuta merkezinin kavisine yaslandı. "Annesi mi?"

"Hayır. Annesi sağda. Teyzesi solda. Teyzesi ve ailesiyle çok zaman geçirdi. Ziyaretler, okul tatilleri."

Kadının sadece yüzünü gösteren bir fotoğrafını çağırdı, ardından başka bir fotoğrafla ekranı böldü.

"Görüyor musun?"

Roarke tekrar Eve'e baktı, sonra iki resme daha yakından baktı. "İkisinin de koyu renk, kıvrık saçları var ve ikisi de son derece güzel."

"Daha fazlası," diye ısrar etti. "Yüzün şekli, ağzın şekli. Birebir değil ama çok benziyor. Gözlerinin yerleşimi, bir karşılaştırma yaptım. Birbirlerine benzemiyorlar ama bir tür bilinçaltı ölçeğinde benziyorlar. Yüz hatlarının dengesi, neredeyse mükemmel simetri. Bunu anlamamış olabilirdi, bilinçli olarak değil, ama orada, aniden, hayatının çoğunda hayalini kurduğu kadın. İşte oradaydı, genç, güzel, müsait. Ama-"

Eve kahvesine uzandı. "Onu istemedi. Kuzenini istedi."

"Sen inanıyorsun..." İsmi okumak için tahtaya bakmak zorunda kaldı. "Kyle Knightly'nin kuzenine saldırdığına, kuzeninin karısını dövdüğüne ve tecavüz ettiğine inanıyorsunuz. Kuzeninin annesini arzuladığı için mi onlardan çaldı, onlara eziyet etti, onları paramparça etti?"

"Bunu biliyorum. Onunla stüdyoda konuştuğumda bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Rosa hakkında konuşma tarzında bir şeyler vardı, kelimelerinde değil. Ama onu ilk kez gördüğünü söyledi, şaka yapar gibiydi, ama gözleri şaka yapmıyordu. Başka biriyle birlikte olmasına rağmen kuzenine bir hamle yapmasını söylediğini anlattı. Ama bugün bana harekete geçtiğini söyledi. Küçük bir şey ama bence önemli olacak. Ve sanırım onunla yalnız konuştuğumda

Knightly'nin ona yaklaştığını söyleyecek, o da bana onu başından savmak zorunda kaldığını söyleyecek."

"Onu reddetti."

"O şekilde görmezdi. Neville'i zaten gördüğü için onu neredeyse hiç görmemişti. Bugün bana onu gördüğü anda her şeyin bittiğini söyledi."

Duraklayan Eve, Roarke'a döndü. "Ne demek istediğini biliyorum. Bu da benim için başka bir yankı. Seni ilk gördüğümde -o da bir kalabalığın içindeydi, ölülerimden birinin cenazesinde- çok etkilendim, hem de çok. Hiç hoşuma gitmemişti. Beni kızdırdı ama vurdu."

"İki taraftan da. Bir bakış." Hiç düşünmeden elini cebine attı ve parmaklarını o zamandan beri taşıdığı, tanıştıkları gün gerçekten çirkin takım elbisesinden düşen düğmenin üzerinde gezdirdi. "Yani onu zar zor gördü çünkü tek gördüğü kuzeniydi."

"Ve, oh, bu iltihaplandı. Ne istiyorsa onu istiyor. Zengin ve güçlü, aktörler, senaristler ve sektörden insanlar ona geliyor ve o hayır mı diyor? Diğerleri hayır mı diyor? Kuzeni onun olması gerekeni çalabileceğini mi düşünüyor? Önce kuzeninin annesi kendini sergiliyor, onu arzulatıyor ama sahip olmasına izin vermiyor. Şimdi kuzeni tam önünde duran fanteziyi alıyor, genç ve taze. Bunun bedelini ödemek zorundalar, hepsi ödemek zorunda, ona inkar ettiği şeyi tekrar tekrar hatırlatan bu lanet insanlar. Çünkü o, o kaltakların sahip olduğu en iyi şey ve bunu onlara itiraf ettirebilir."

Bir nefes verdi. "İkinci kurbanı -kadın- teyzesi gibi senaryo yazıyor. Bu uyuyor ve benim için diğer kurbanlarından hiçbiri Lori Brinkman'ı öldürmezken neden Lori Brinkman'ın öldürüldüğü bulmacasını çözüyor.

kadın hedeflerin herhangi bir kariyeri vardı. Hiç evlenmemiş, resmi ya da gayri resmi olarak hiç birlikte olmamış. Bir kadın erkeği olarak tanınıyor: güzel kadınlarla çıkıyor, dedikodu paçavralarına asla bağlı kalmıyor. Ve-"

Sözünü kesti, kahvesinden bir yudum daha aldı. "On sekizinci yaş gününden hemen sonra cinsel saldırı suçundan dava açılmış. Geri dönüp bir göz attım ve tam da aynı zamanda ailesinin mali kaynaklarından şikayetçi olan yirmi yaşındaki kadına bir milyon dolar aktarıldığını fark ettim.

"Sanırım ondan, ilk başta resmi suçlamalara kadar gitmeyen daha fazla ödeme bulacağım. Okul oyunları ile uğraştı, ancak lise ve üniversite yıllarında filmlerde rol alarak ve yapımcılık yaparak kendini gösterdi. Bir röportajda kendi ifadesiyle en önemli başarılarından biri, üniversitedeki ilk yılında rol aldığı Dracula'nın yeniden sahnelenmesiydi. Röportajda, Drakula'yı cinsel olduğu kadar romantik de gördüğünü ve kadın kurbanlarını baştan çıkarıp alarak, baskının kural olduğu bir dönemde onları cinsel olarak serbest bıraktığını söyledi. O ... onları serbest bıraktı. Onları gücüyle bağladı, sonra da kendi çekingenliklerinden kurtardı."

"Bu da bir bakış açısı," diye kabul etti Roarke. "Ve şimdi bir içki istiyorum."

"Bunu henüz kanıtlayamam. Ama kanıtlayacağım. E-kurslar aldı, ama herkes alıyor. Başarılı oldu ama devam etmedi. Bahse girerim, sorduğumuzda, birisinin bir tazminat sorunu olduğunda başvurduğu adamlardan biri olduğunu göreceğiz. "Eminim Kyle bunu çözebilir."

Roarke ona küçük bir kadeh şarap ikram ettiğinde kaşlarını çatı.

"Sanırım öyle," diye düşündü ve yudumladı.

"Biliyordum, Roarke, içimdeki her şey biliyordu, bugün karşımda oturduğunda, bir kolunu kuzeninin karısına doladığında. Omzuna yaslandı. Her şeyi o ayarladı. Kuzeni şehir dışında toplantıdaydı, kendisi şehir merkezindeydi ve Rosa'yı da kendisiyle gelmesi için ikna etti. O mesajı aldığında ona destek olmak için hemen orada."

"Uzaktan kolayca gönderilebilir veya belirli bir zamanda gönderilmek üzere programlanabilir."

"Ben hallederim. Ve Patrick'lerin binasından yarım blok ötedeki bir geri dönüşüm kutusuna atılmış - daha fazla korku eklemek için - ve o çöp kutusu biz oraya ulaşamadan önce ezme ve parçalama işlemini yapıyor. Önceki ezme sabah sekizdeydi, bu da ona çöpü atıp işe gitmesi için geniş bir zaman veriyordu. Planlanan ezme işleminden önce oraya ulaşmamızın imkânı yoktu; hatta Merkez'de olduğumuzdan emin olmak için saati bile kontrol etti. Sonuna kadar gittim ama yine de çok geç kalmıştık. Her şeyi ayarlamıştı.

"O zeki biri," dedi tekrar volta atarak. "Reckless - bu küstahlık. Kuzenine ve Rosa'ya bir kez daha saldırmak zorunda değildi, kendini karşımda oturur pozisyona sokmak zorunda değildi. Sadece istedi."

"Patrick'ler minnettar olacaklar, o mesaj geldiğinde onun yanında olduğu için minnettar hissedecekler. Onu sana getirdiği için, onunla kaldığı için. Tüm bunlar onları kendilerine zulmeden adama minnettar kılmak için tasarlandı."

"O çok iyi bir aktör." Kyle'ın kimlik fotoğrafına baktı. "Sahneyi kurmakta çok iyi. Bunu yazmam."

Her şeyi, her ayrıntıyı yazın, sonra Reo'yu bu işin arkasında durmaya ikna etmeliyim, bana bir arama emri çıkartın. Çaldığı hazineyi bir yerlerde saklıyor ve istediği zaman tadını çıkarabileceği bir yerde. Hâlâ listeyi incelemeyi bitirmemiz gerekiyor. Eğer yanılıyorsam-"

"Sen değilsin." Roarke Knightly'nin teyzesi ve Rosa'nın görüntülerini ekrana getirdi. "Yanılmıyorsun. Sen yazarken ben de diğer isimler üzerinde çalışmaya başlayacağım. Ama yanılmıyorsun."

Raporu sadece gerçekleri, sadece mevcut verileri kullanarak, bağlantıları mantıklı bir şekilde nokta nokta kurarak yazması bir saatini aldı.

Sonra listesini güncellerken ya da daha fazla olasılığı eledikten sonra geri dönüp hepsini tekrar okumadan önce kaynamaya bıraktı.

Dayanabileceğini hissettiğinde, ertesi gün mümkün olan en erken zamanda yüz yüze görüşme talebiyle birlikte APA Cher Reo'ya; profil uzmanı gerekli görürse bir danışma talebiyle Mira'ya ve komutanına gönderdi.

Ekibin diğer üyelerini her konuda kopyaladı. İşini bitirdiğinde arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Uyumaya ihtiyacın var."

"Biliyorum. Yarın her şeyin başında olmalıyım. Eğer doğru yaparsam, bunu başkasına yapma şansı olmayacak. Bir sonraki hedefleri, kostümü, dekoru, her şeyi var. Bunun hayalini kuruyor. Asla durmayacak."

"Hayır ve sonunda teyzesini ve amcasını öldürecekti."

Eve gözlerini açtı ve Roarke'a döndü. "Evet. Onun tam çemberi. Yapmak zorunda. Tüm tıbbi kayıtlarına erişim talep ettim.

Ailesi saldırdığı kadına para vermiş. Belki de bunu yardım alması şartıyla yapmışlardır."

"Kuzeniyle yakınlar. Kuzeni biliyor olabilir." "Evet, oraya gitmem gerekebilir."

Gelen bir mesajı görmek için arkasını döndü. "Reo'dan - çok hızlıydı."

Bu gece senin bölgede bir arkadaşımda kalacağım. Gittiğimde sana gelebilirim. Yedi buçukta buradan çık. Saat 10'da duruşma öncesi toplantılarda ol.

"Bu işe yarar," diye mırıldandı Eve, aynı şekilde cevap verdi, sonra

Peabody'ye bir mesaj gönderdi.

Tam brifing için sekize kadar buradan rapor verin ve

"Herkesi aynı anda bilgilendirmek istemez miydin?"

Roarke araya girdi.

"Bok." Diğerlerini de ekledi, devam etti ...

APA Reo ile toplantı.

"Kahvaltı

hazırlayacağım." "Uh-uh."

"Eve. Gece yarısına kadar çalıştıktan sonra buraya gelmelerini istiyorsun. Bu küçük bir şey."

"Saçmalık ve daha fazla saçmalık." Ama o ekledi. "Tatmin oldun mu?" "Bununla, yeterince iyi. Genel olarak, senin Sarkık, diğer tatminler beklemek zorunda kalacak. Hadi o zaman, onu kaldırıp uyuma vakti geldi."

"Ben sarkmıyorum," diye homurdandı. "Ayrıca," diye ekledi adam onu ayağa kaldırırken, "diğer tatminleri erteleyen erkeklerin sarkıklığıdır."

"Çok komik."

Yatak odasına vardıklarında belki biraz sarkmıştı. Ve kedi orada yatıyordu, onun üzerine uzanmış

yatağın ortasına.

"İşte oraya gitti." Eve ceketini silkti, silah kayışını çözdü. "Büyük ve süslü yatağı da seviyor."

"Olağanüstü bir zevki var."

"Yer açmak zorunda kalacak." Oturdu, botlarını çıkardı. Sadece oturdu. "Rüya görmek istemiyorum. Rüyaların kafamın içinde dönüp durduğunu, gözlerimi kapatmamı beklediklerini hissedebiliyorum. Onları istemiyorum."

"Adadaki son gecemizi hatırlıyor musun?"

"Hatırladığım kadarıyla çok fazla doping yapmama memnuniyeti vardı." Gülümsedi, ateşi yaktı. "Sahile bir battaniye serdik,

Bir şişe şarap, bir somun ekmek, peynir ve meyvelerimiz vardı." "Şu küçük ekler şeyler."

"Ve onlar. Yedik, içtik, suyu izledik, su onu alana kadar güneşin batışını izledik. Ve ay doğdu."

"Oturup izlemekten daha fazlasını yaptık," diye hatırladı soyunmak için ayağa kalkarken.

"Yaptık ama oturup izledik, sessiz ve güzeldi. O zamanlar dünya böyleydi."

"Bir adan olduğunu bilseydim, seninle bunun için evlenebilirdim. Güzel bir ikramiyeydi."

Sadece alnından öptü. "Bunu hayal et," dedi ve onu yatağına götürdü.

Yanına kaydı, onu kendine yaklaştırdı ve uzaklaşmasına yardımcı olduğunu bildiği bir şekilde sırtını ovdu. "Bu gece bunu hayal et. Sadece bunu."

Ve yaptı da.

20

Şimdi, bundan sonra olacaklar, beyninin sınırlarını zorladı ve Eve'i uykusundan uyandırdı. Karanlıkta, Roarke'a, rahatlığa ve sağlamlığa uzandı. Ama o orada değildi.

Ayağa kalktı, sonra dizlerini göğsüne çekerek kendi içine kıvrıldı, yapmak zorunda olduğu şeyin ağırlığı, taze sefaleti üzerine çöktü.

İznini alacak ve Kyle Knightly'i kutuya çekecekti. Onu kıracaktı. Onu nasıl kıracağını biliyordu. Ve sonra ...

Tanrım, o zaman.

Karanlıkta kedi yatağa atladı, ona doğru ilerledi ve başını inciklerine vurdu.

Eve onu kucağına aldı -Tanrım, ağırlıktan bahsetmişken- bir çocuğun oyuncak ayısına sarıldığı gibi sarıldı. Kedi onun kollarında mırıldandı, geniş başını omzuna sürttü.

"Her zaman başarıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, okşamak ve kaşımak için tutuşunu hafifletti. "O gün koca kışını eve taşımam çok akıllıcaydı." Yanağını onun başının tepesine sürttü. "Evet, oldukça zekiyim."

İçini çekti. "Işıklar, yüzde on."

Soluk ışığın altında saati sordu. Oh-beş-yirmi-bir.

"Başlasak iyi olur."

Galahad'a son bir kez sarıldıktan sonra yataktan kalktı ve doğruca kahveye gitti.

Kupayı kaldırdığında kedi ona baktı. Çelik gibi, gözünü kırpmadan.

"Roarke seni çoktan beslemiş olsaydı bana söylemezdin."

O iki renkli gözler sertleşiyor ve hiç dalgalanmıyordu.

"Sen, dostum, kutuda bir meydan okuma olacaksın. Buna saygı duymak zorundayım."

Ona biraz mama ısmarladı, somon balığı da ekledi. O da atlayınca kahveyi duşa götürdü.

Bunu düşünmenin bir anlamı yok, dedi kendi kendine jetlerin püskürmesine ve buhar çıkarmasına izin verirken. İlk adımları atacaktı, sonra bitene kadar bir sonrakini. Dava kapandı, devam et.

Kadın tekrar dışarı çıktığında, Galahad -kase boştu- oturmuş harıl harıl elini yüzünü yıkıyordu.

Dolaba doğru yürüdü, elindeki en yakın cekete dikkatsizce uzanırken kendini durdurdu. Arkasına baktı ve kedinin burada ona yardım edemeyeceğini kendine hatırlattı. Ayrıca aptal da değildi. Her ne kadar günlük polis işlerinde ne giydiğinin önemli olduğuna asla inanmasa da, bugün ... İmaj, algı, sunum? Knightly'yi kırarken bunları aklında tutmanın zararı olmazdı.

Normalde bu iş için kırmızıdan kaçınırdı çünkü ona fazla dişi, fazla kasıtlı olarak cesur gelirdi. Ama o gün tam da bunu gerektiriyor olabilirdi.

Kırmızı ceketlerin bulunduğu bölüme, çeşitli tonlarına ve renklerine, canı sıkılana kadar göz gezdirdi ve rastgele bir tane aldı.

Güçlü olduğu kadar parlak olmadığına karar verdi ve belinin hemen altına denk gelmesi bir başka ince nokta daha ekliyordu. Düğmeleri açıldığında, silah kayışının bir kısmı görünecekti.

Pantolonlara göz attığında zihni yüzmek istediği için gri bölümden düz paçalı, sade bir pantolon aldı.

Gömlek yerine kazak giymeyi tercih etti; Knightly'yi fiziksel olarak zapt etme şansı olması ya da daha doğrusu zapt etmesi gerekmesi ihtimaline karşı daha kolay hareket ediyordu.

Giyindi, en kolayı gibi görüldüğü için pantolonuyla aynı renkte botlar aldı ve gününün en sinir bozucu kısmının tamamlandığını düşündü.

Roarke içeri girdiğinde odaya geri adım attı.

"Günaydın. Daha uzun uyuyacağını umuyordum."

"Yeterince uzun. Ne?" Adam onu incelerken kızın kaşları çatıldı. "Bana bunda bir sorun olduğunu mu söyleyeceksin?" Ellerini vücudunda aşağı doğru salladı.

"Tam tersi, Teğmen. Sadece güçlü, yetenekli ve sorumluluk sahibi görüldüğünüzü düşünüyordum."

"Güzel. Öyle."

Ona doğru ilerledi, çenesini kaldırdı. "O zaman gözlerin neden üzgün bakıyor?"

"Üzgün değilim, sadece işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Bilinen evrenin efendisi olmak için saat kaçta kalktın?"

"Beşten biraz önce. Kısa bir 'bağlantı konferansı' yaptım."

Çenesini biraz daha yukarı kaldırdı ve onu öptü. "Sonuçta rüya mı gördün?" "Fena değildi. " Onu çok fazla gördüğünü düşündü,

ve bir masadan eşyalarını toplamak için uzaklaşarak kaçtı.

Kısıtlamalar, 'link, telsiz, rozet, gevşek krediler.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" "Neyin?"

"Para."

Kızgınlığı artınca omuz silkti. "Sadece makinenin yanına gidip biraz çekmem gerekiyor. Merkeze vardığımda bir AutoBank'a uğrarım."

Cebinden bir para klipsi çıkardı ve birkaç banknot çıkardı. "Al bunu. Sana zaman kazandırır." Kadın bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmayınca, kendi kızgınlığının arttığını hissetti. "Tanrı aşkına, eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bana geri ödeyebilirsin. Bugün AB'ye uğramaktan çok daha önemli işlerin ve düşüncelerin var."

Aldı ve paraları cebine doldurdu. "Haklısın. Teşekkürler." Ama bunu sert bir şekilde söyledi.

"Bir senet imzalasanız daha iyi hisseder misiniz? Belki de sizden faiz talep etmeliyim."

"Haklı olduğumu söyledim." Adam sadece bir kaşını kaldırdığında, kadın öfkelenildi. "Giydiğim hiçbir şeyin parasını ben vermedim."

Şimdi başını eğdi. "O kelepçeleri, silahını, 'link'ini satın aldığıma inanmıyorum."

"Lanet olsun, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum, tıpkı senin kıyafet alışverişinden nefret ettiğini bildiğim gibi. Aslında herhangi bir şey için, ama ben bundan zevk alıyorum."

Ona hırlamaya başladı, onun yerine bir nefes tısladı. "Bir kavga arıyorum." Kendine küfrederek parmaklarını gözlerine bastırdı ve indirdi. "Bunu açıklayamam."

"Pekâlâ. Şimdi mi içelim," dedi çok hoş bir şekilde, "yoksa sonraya mı bırakalım?"

"Sen ve ben değiliz. Sadece seni ve beni kullanıyorum, böylece diğer her şeyi düşünmek zorunda kalmıyorum. Bitmesini istiyorum, bitmesini istiyorum. Bu kapıyı kapatmak istiyorum."

"Bu kapı son soruşturmanın hemen ardından çok sert bir şekilde açıldı. Çırlıçıplak kalmanız hiç de şaşırtıcı değil."

"Evet. Güzel, düzgün bir cinayet için umutlanma zamanı. Açgözlü piç, iş ortağını pencereden aşağı iter. Kardeş kardeşi son soya cipsi paketi için bıçaklar. Eş, yan parça yüzünden eşini sopalar. Bilirsiniz, eğlenceli şeyler."

"Bu dileğinizin gerçekleşeceğinden hiç şüphem yok. Ne de olsa dünyada hiçbir zaman açgözlülük ya da yan parça kıtlığı olmaz, sadece sınırlı sayıda soya cipsi vardır."

"Gerçek bu. İyi miyiz?" "Elbette iyiyiz."

"Devam etmek ve geri kalan isimleri tamamlamak istiyorum, sadece şu kutuyu işaretleyin."

"Kendim için görmem gereken bir ya da iki şey var."

"Kediyi ben besledim," dedi birlikte yola çıktıklarında.

"Bu bir tesadüf. Ben de öyle yaptım."

"Biliyordum!" Galahad'a dönüp baktığında, onun sırtıttığına yemin edebilirdi.

Roarke da ona sırtarak karşılık verdi. "Bilmediği şey ise şu anda düşük kalorili mama yiyor olması."

"Öyle mi?"

"Veteriner kontrolünden sonra Summerset'in emriyle, veteriner oğlumuzun üç ila beş kilo vermesi gerektiğini söyledi."

"Ona biraz somon verdim," diye itiraf etti

Eve. "Ben ton balığı ile gittim."

Gülmek iyi hissettirdi. Sonra ofisine girdi, uzun masanın çoktan tabaklarla, çatal bıçak takımlarıyla, bardaklarla dolu olduğunu gördü.

"Oh, kahretsin."

"İnsanların yemek yemesi gerekir," diye hatırlattı ona ve ofisine doğru yürüdü.

Oturdu, biraz daha kahve aldı ve kalan isimleri özenle gözden geçirdi. Summerset'in asansörden ısı kubbeli tabak tepsilerini çıkardığını fark etmedi bile. Ya da görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Birinin geldiğini duydu - Peabody değil, yanlış adım, yanlış ses - Reo içeri girerken sandalyesinde döndü.

"Şuna bak! Ofisini yeniden düzenlemişsin. Muhteşem olmuş. Bir şöminen var. Yılın bu zamanında bir şömine için adam öldürürdüm. Renklere ve çalışma masana bayıldım-"

"Komuta merkezi," diye düzeltti Eve.

Reo, "Oooh," dedi ve yüksek, kalın topuklu botların üzerinde yürüdü. "Çok etkileyici. Ve kahvaltıda ne varsa harika kokuyor."

"Arkadaşın sana kahvaltı hazırlamadı mı?"

Reo içini çekti, ceketini çıkardı. İnce bir elbise ve kısa bir ceket giymişti, ikisi de koyu, rüya gibi bir yeşildi. "Hayır, yetişmesi gereken erken bir servisi vardı. Birkaç gündür görüştüğüm biri."

aylardır, son birkaç haftadır da yarı ciddi bir şekilde. Şimdi de on altı aylığına Sierra Leone'ye gidiyor."

"Sierra Leone hangi cehennemde?"

"Batı Afrika. Kahve alabilir miyim?"

Eve komuta merkezindeki AutoChef'e dokundu.

"Tamam, şimdi cidden kışkırdım. O bir öğretmen, Okuryazarlık Savaşçıları adlı bir organizasyonun parçası. Oraya öğretmek, eğitmek için gidiyor. Bu asil, takdire şayan ve şahsen benim için gerçekten berbat bir zamanlama. Ama." Omuz silkti, kahveyi aldı. "Bu işler böyledir."

Şimdi tahtaya doğru yürüyordu. "Raporunuz ayrıntılı, kapsamlı ve büyük ölçüde ikinci dereceden kanıtlara dayanıyor."

"Haklıyım."

Reo yudumladı, inceledi. "Bir teyzeye duyduğu cinsel saplantı onu tecavüze, işkenceye ve sonunda cinayete mi sürüklüyor?"

"18 yaşında cinsel saldırıya uğramış."

"Şikayetçi vazgeçti."

"Ve banka hesabında bir milyon dolar görünüyor."

"Bu ilgi çekiyor. Yine de ince bir ağ, Dallas."

"Profile uyuyor."

"Öyle. Kesinlikle öyle. Ama sizin de çok yerinde bir şekilde gösterdiğiniz gibi diğerleri de öyle."

"Galadan bir avuç hariç hepsini eledim. Oradaki tüm kurbanların o galaya katılması ve saldırganın katılmamasının sadece garip bir tesadüf olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır, bu bir savunma taktiği. Gerçekten bu insanlardan aldığı şeyleri bulacağını mı düşünüyorsun?"

mücevherler, değerli eşyalar, kıyafetler-evinde mi?"

"Evet, öyle. Yakın ve özel bir yere ihtiyacı var. Dönüştürülmüş bir çatı katında yaşıyor, tüm binaya sahip. Çok büyük değil ama yeterince büyük. Kendi ifadesine göre çok fazla eğlenmiyor. İnsanları dışarı çıkarmayı tercih ediyor. Makyajdan, kostümden, sahnelemeden anlıyor. Peki kar fırtınasından sonraki gece vurulan son kurbanlar? Evinden dört blok ötede. Yürüyerek gidebilirdi, Reo. Onları hedef aldı çünkü oraya ulaşabilirdi, çünkü Strazza'nın ölümünden sonra kan istiyordu. Birini öldürmek zorundaydı."

"Ne kadar eminsin?"

"Doğruluk mu? Sonuna kadar. Onunla ilk konuştuğumda bir kaşıntı hissettim ama dün geldiğinde anlamıştım. Potansiyel erkeklerin listesine çoktan başlamıştık ve o geldi. Biliyordum. Hala onları araştırıyoruz. Ve tam bir eldiven gibi oturdu, Reo."

Başını salladı ve köpüklü sarı saçlarını geriye doğru taradı. "Sana izin belgelerini getireceğim. Biraz dans etmek gerekecek ama..." Geri döndü, gülümsedi. "Yeteneğim var."

"Sen bana izinleri getir, ben de onu indireyim."

"Sen onu indir, biz de kaldıralım. Biraz yiyecek alsam olur mu? Açlıktan ölüyorum. İyi yolculuklar diyen bir gece kalorileri tüketir."

"Devam edin. İşte Peabody ve McNab geliyor," diye ekledi Eve, hoplayıp zıplamalarını fark ederek.

Peabody kapıdan içeri girdi ve durdu. Ağzı komik bir şekilde açıldı. "Vay canına! Yani mega vay canına. Bu-

Ne zaman- Vay canına. Her türlü- Oooh, bir balkon!"

"Komuta merkezi aşırı!" McNab hemen zıpladı.

Eve, bir e-geek'in neyin gerçekten önemli olduğunu bileceğini düşünmeliydi.

"Holo ve çoklu ekranınız var." Kendini onunla birlikte U'ya sıkıştırdı, kontrolleri incelemek için eğildi ve görünüşe göre mevcut baytlar, akış, işlevler hakkında inekçe gevezelik etti.

"Hiçbir şeye dokunma," diye emretti ama adam tahrik olmuş gibi görüldüğü için yolundan çekildi.

"Bu mag, Dallas." Peabody parmaklarını bir sandalyenin arkasında gezdirdi. "Gerçekten iyi bir yer ve gerçekten işe yarıyor. Senin için, ev için."

"Daha önce gayet iyi çalışıyordu."

"Evet, iş iştir, değil mi? Ama Tanrım, yeni pano harika olmuş ve ayrı ayrı durmak yerine eve uyum sağlamış. Burada güç titreşimleri var." McNab'e baktı ve sırtıttı. "O komuta merkezi için ağlamaya başlayabilir."

"Onu al, yemeğe git. Bu onun gözyaşlarını kurutur."

Eve, McNab ile uğraşmak istemediği için biraz daha kahve almak üzere açık büfe masasına gitti. Sonra da içeri giren diğerlerinin tepkileriyle uğraşmak zorunda kaldı.

Baxter etrafına bakındı ve başını salladı. "Güzelmış. Evet, çok güzel. İşte ben buna ev ofis derim. Sen de kendi ofisini böyle bir merkeze taşımalsın, Dallas."

Bu düşünce bile tüylerini diken diken etmişti. "Oraya gitme bile."

Olsen odayı uzun uzun taradıktan sonra, "Gösterişli ama şatafatlı değil," dedi. "Yeterince gösterişli, ciddi bir çalışma alanı."

"Öncelikler," diye araya girdi Tredway. "Kahvaltı için söz aldığımızda, yarım yamalak bir çörek düşünmüştüm ama..." Isınan bir tabağın üzerindeki kubbeyi kaldırdı. "Kutsal domuz eti."

"Kazın," diye emretti Eve. "Kat etmemiz gereken çok yol var."

Roarke içeri girdiğinde kendine bir tabak hazırladı çünkü aksi takdirde Roarke ona bir tabak hazırlayacaktı.

Beklediği gibi, çoğu ikinci bir tane için geri döndüğünde, topu yuvarlamaya başladı.

"Kyle Knightly, baş şüpheli. Raporu okumadıysanız, okuyun." Elinde müthiş bir duvar ekranı olduğu için onu kullandı ve Knightly'nin kimlik görüntüsünün ekrana gelmesini emretti. "Şüpheli..."

Mira içeri girdiğinde sözlerini yarıda kesti.

"Özür dilerim Dr. Mira, katılmayı planladığınızı bilmiyordum." "Sorularınızı yanıtlayabileceğimi düşünmüştüm.

Şüphelinizin patolojisiyle ilgili." Konuşurken etrafına bakındı, konuşmaya başladı, sonra kendini durdurdu. "Bölmeme izin vermeyin."

Eve Kyle'ın temel verilerini detaylandırmaya devam ederken Roarke Mira'ya yaklaşıp kulağına fısıldadı. Mira başını salladı, onun kolunu okşadı ve sonra oturmak için hareket etti.

"Raporda ayrıntılı olarak belirtildiği üzere, şüphelinin teyzesiyle ilgili saplantısının ve fantezisinin, tecavüz ve

şiddet yoluyla bu fanteziyi gerçekleştirme ihtiyaına dönüştüğüne inanıyoruz. Olay raporlarının tamamını ve şüphelinin ifadesini talep ediyoruz.

on sekiz yaşında cinsel saldırı suçundan tutuklanması ve şikayetçi tarafı suçunu geri almaya ikna etmek için oluşturulmuş olabilecek her türlü yasal belge."

"Bir milyon makaron oldukça ikna edicidir," diye ekledi Baxter.

"Çok doğru ve bu ödeme de itirafı şüpheyne düşürüyor. Bu olay ile Patrick'lere yapılan saldırı arasında geçen süre göz önüne alındığında, başka olayların, olası ödemelerin ve şüphelinin davranışları nedeniyle olası tedavilerinin olması muhtemeldir. Tıbbi dosyalarının tamamına erişim talep ediyoruz."

"Oraya ağırlık ekleyebilirim," diye araya girdi Mira.

"Her türlü yardıma hazırız. Şüpheli yalnız yaşıyor, hiç evlenmemiş ya da ciddi bir ilişkisi olmamış. Tiyatro ve ekranla bağlantısı, deneyimi ve yeteneği var, profesyonel makyaj ve kostümlerin yanı sıra sahne dekorlarına da erişimi var. Sosyal ve mali açıdan üst seviyede. Mira'nın profili ona özel dikim takım elbiselerinden biri gibi uyuyor. Yanılıyor muyum?" diye sordu Mira'ya.

"Hayır. Kyle Knightly'nin teyzesine, yani kendi annesinin kız kardeşine sağlıksız bir bağıllık geliştirdiği sonucuna varabilirim. Ona karşı cinsel bir arzu. Ama o amcasına aitti. Sadece fantezi kurmuş olabilir ya da bir noktada bir girişimde bulunmuş ve reddedilmiş olabilir. İster nazikçe ister öfkeyle ya da ikisinin arasında bir noktada olsun, fark etmezdi. Reddedilme de arzu kadar yoğun bir hale gelmiştir. Onun için birbirlerine bağıllılar ve bu nedenle bunu başarmak için

arzu, bu serbest bırakma, güç kullanmalı. Reddedilme ihtimalini ortadan kaldırmalı."

"Ona aynı ya da çok benzer bir arzu veren bir kadın gördüğünde," diye devam etti Eve, "kadın onu reddediyor. Dahası, kuzenini tercih ediyor - istediği kadının oğlunu."

Tredway, "Bu zaten berbat durumda olan bir şeyi daha da berbat etmeye yeter," yorumunu yaptı.

"Bu kadının," diye araya girdi Mira, "istediği kadının, en azından saplantısı için bir vekil görevi görecek olan kadının kuzenini seçmesi? Sanırım bu psikotik bir kırılma olurdu. On sekiz yaşındaki olayda olduğu gibi başkalarına tecavüz etmiş olsa da, muhtemelen bu saldırıları sadece kadını kendi iradesine boyun eğdirmek olarak görüyordu. Aklınca ona gerçekten istediği şeyi veriyordu. LC kullanmış olabilir ve eğer öyleyse, teyzeye benzerler. Ama Rosa Patrick kuzenini seçtiğinde, zorla ya da sert seks artık yeterli değildi. Kadına saldırmak da artık yeterli değildi. Çiftin bedel ödemesi gerekiyordu; adam hükmediliyor ve aşağılanıyordu, kadın cinsel olarak alınıyor ve -hayali olarak- ona onay vermeye zorlanıyordu."

"Sahip olduğun en iyi şey'," diye bitirdi Eve.

Durakladı ve Roarke'ın Mira'ya bir fincan çay getirdiğini fark etti. "Kim olduğunu, ne olduğunu, nerede yaşadığını ve nerede çalıştığını biliyoruz. APA Reo evi ve stüdyosu için gerekli arama emirlerini çıkartacak. Peabody, şüphelinin bugünkü programını öğren. Hangi numara işe yararsa onu kullan."

"Yapabilirim."

"McNab, Yüzbaşı Feeney'den bir e-ekip talep et, üniformalar da dahil olmak üzere, gittiğim yerde konuşlandırılmak üzere

stüdyolara. Şüphelinin o bölgede bulunan tüm elektronik eşyalarına el konulacaktır."

"Beni orada mı istiyorsun?" McNab sordu.

"Hayır, işlediği suçların, kurbanlarının ve planlarının kayıtlarını tutma ihtimalinin daha yüksek olduğu konutta olmanızı istiyorum. Eğer program şüphelinin olay sırasında stüdyoda olacağını gösteriyorsa, Peabody, Tredway ve Olsen'in onu sorgulamak için götürmelerini istiyorum. Eğer programa göre evinde olacaksa, hepimiz oraya gideceğiz."

Olsen, "Bu çok fazla polis demek," diye belirtti.

"Bu Patrick'lerle başladı ve bu sizin davanız. Devirmek için orada olacaksın."

"Efendim," diye başladı Trueheart. "Şüpheli başka bir yerde, bir çekimde ya da bir toplantıda olabilir."

"Eğer durum buysa, Peabody, Tredway, Olsen. Sen, Baxter, McNab ve ben, herif her neredeyse oraya gideceğiz. Eğer oradaysa, arama emrini tebliğ edip devam edeceğiz. Tutulacak ve sorgulanmak üzere getirilecek. Orada liderliği ben alıyorum."

Tredway ona, "Tartışmaya gerek yok," dedi. "Onu kıracağım."

"İzleyebildiğimiz sürece," diye ekledi

Olsen. "Mira, senin de gözlem yapmanı istiyorum." "Bunu planlıyorum."

"Geri kalanınız şunu unutmayın: O bir korkak ve korkaklar ukalalardan daha tehlikeli olabilir."

Reo 'link' ekranını incelerken bir parmağını havada daire içine aldı. "Otuz dakika içinde emirlerinizi alacaksınız çünkü ben o kadar iyiyim. Git yakala onu."

"Peabody, bana onun yerini bul."

Peabody ayağa kalktı. "İzin verin..." Mutfığa doğru yürüdü. "Oh, dostum, mutfak da!"

"Odaklanın,
Dedektif." "Bana bir
çift ver."

"Savaştan önce son bir kez gerçek kahve içiyorum."
Baxter büfeye doğru yürüdü.

Roarke Eve'i kenara çekti. "Onu Merkez'e getirdiğinde beni etiketle, olur mu?"

"Tabii, istersen."

"İstiyorum. Onunla çalışmanı izlemek istiyorum."

"Yapacak birkaç milyon işin olmalı."

"Dün gece ve bu sabah en az bir milyon tane yaptım. Bana haber ver. Orada olmak isterim. Daphne Strazza'ya ne yaptığını ilk elden gördüm."

Ve bu iş bitmeden önce polisin ona ihtiyacı olabileceğine çok güçlü bir şekilde inanıyordu.

Peabody aceleyle geri döndü. "Bugün öğlene kadar evden çalışması planlanıyor."

Eve düşündü: Mükemmel. "Öğlene kadar kafeste olur. McNab, Feeney'e haber ver. Ve gidelim. Reo, güzel step dansı."

Reo, caz elleriyle tamamlanan hızlı, çabuk bir zaman adımı uyguladı. "Beni haberdar edin."

A-T bekledi. Roarke'ın bunu, yanında Peabody'den daha fazlası olacağını düşünerek sipariş ettiğine karar verdi. Baxter'a "Aracını bırak," dedi. "Seni oraya geri götüreceğim."

O ve Trueheart McNab ile birlikte arkaya tırmandılar. "Tavşanı deneyeceğini mi düşünüyorsun?"

"O kibirli biri, bu yüzden ilk dürtüsü bu olmayacaktır. Hakaret, öfke, tehditler-avukat, falan filan. Belki de zulasını bulacağımızı anladığında tavşanı deneyecektir - çünkü onun da bir zulası var."

"Moral bozmak istemem ama" diye başladı Peabody, "ya kupaları başka bir yerde saklıyorsa? Bilmediğimiz bir depoda ya da henüz ortaya çıkaramadığımız başka bir evde."

"Ne zaman canı isterse bakmaya, dokunmaya, tadını çıkarmaya ihtiyacı var. Onlara ihtiyacı var."

"Liseden kalma bir basketbol kupam var." Trueheart bu fikre gülümsedi. "Annem onu oturma odasındaki bir rafta saklıyor. Ve o yılki takım fotoğrafını da."

McNab, "İlkokuldan kalma birincilik ödülleri var," diye ekledi. "Onlara bakmayı seviyorum."

Baxter, "Hasta değil ama çok tatlı bir inek," diye yorum yaptı. "Yine de aynı şey. Geri kalanınız arama emrini tebliğ ederken çocukla binanın etrafında bir tur atmaya ne dersiniz? Olur da pencereden atlamaya çalışırsa diye."

"Bu işe yarar."

Sokakta bir yer kaptı, park edecek bir yer ararken Olsen'ın geçip gitmesini ve dönmesini izledi.

Eve dışarı çıktı ve Knightly'nin binasını inceledi. Köşede kare ve sağlam bir bina, tuğlaları gümüş griye boyanmış, pencereleri gizlilikle korunuyor, çift giriş kapısı sıkı sıkıya kapatılmış.

"Hadi biraz yürüyelim, adamım." Baxter bir elini Trueheart'ın omzuna attı ve birlikte uzaklaştılar.

İçindeki her şey harekete geçse de -bu işi hallet, bu işi hallet- Olsen ve Tredway köşeyi yürüyerek dönene kadar bekledi.

PPC'sini çıkardı, kontrol etti ve arama emrinin çıktısını aldı.
"İşte başlıyoruz."

Tredway ortağına, "Eminim bizi tanıyordur," dedi ve Eve'e baktı. "Patrick'lerden sonra onunla görüşmüştük. Hiç ses çıkmadı ve şu anda bu konuda oldukça kızgınım."

"Yeterince almadın."

"Yapabilirdim, yapmalıydım, yapardım," dedi Olsen nefesinin altında. "Ama artık elimizde."

"Kayıt açık." Eve zile bastı.

"Dallas mı? Bahse girerim o kamera buradaki hemen her odada bir ekrana gidiyordur." McNab kayıtsızca ayağa kalktı, turuncu kulak kepçeleri loblarının üzerindeydi, sırtını kameraya dönmüştü ve sesi alçaktı. "Ses de var."

"Hmm. Sakin evde olsa da olmasa da içeri girme iznimizin olması iyi bir şey." Eve sesini alçak tutmadı. "Geç uyuma ihtimaline karşı bir ya da iki vızıltı daha vereceğim. Peabody, içerideki kişi cevap vermezse koçbaşını araçtan çıkarabilirsin."

Kilitlerin tıklaması otuz saniyeden az sürdü. Kyle kapıyı açtı, üzerinde rahat bir kazak, pantolon ve kızak vardı. Onu tanıdığı için - onu tanıyordu -ve onun yüzüne korku maskesi takmasını izledi.

"Neville ve Rosa. Bir şey oldu. Tanrım, ne-"

"Hayır." Eve arama iznini kaldırdı. "Bu binaya girme ve arama yapma yetkimiz var. Lütfen geri çekilin."

"Ne? Bir dakika bekle."

Adam kapıyı engellemeye çalıştığında Eve, "Geri çekilmen gerek," dedi. "Şimdi," diye ekledi ve adam kapıyı çarparak kapatmaya başladığında omzunu kapıya doğru itti.

"Buraya öylece giremezsiniz," diye başladı. "Warrant, oku şunu."

"Saçma sapan bir arama emri umurumda bile değil. Burası özel mülk. Burası benim evim. Çık dışarı."

"Bay Knightly." Tredway'in sesi buz gibi soğuktu. "Usulüne uygun olarak yerine getirilmiş bir arama emrine müdahale etmek istemezsiniz."

"Senin de arama emrinin de canı cehenneme." Öfke yüzünü kırmızıya boyamıştı; gözlerinde hakaret parlıyordu. "Avukatımın ne diyeceğini göreceğiz."

"Evet, avukatın ne diyecek görüyorsun. Peabody, bu ilk bölgeyi al, McNab, tüm elektronik cihazlar."

Kyle, Olsen'ı kenara itti ve yüzünü Eve'in yüzüne dayadı. Beklediği saf, sıcak, şiddetli öfke maskesiz bir şekilde karşısındaydı. "Herhangi bir şeye dokunursan, evimin bir santimine bile elini sürersen, rozetini alırım, seni küstah kaltak. Hiçbir şeye dokunamazsın!" Cebinden 'link'ini çıkardı. "Avukatım bununla ve seninle ilgilenecek."

"Peabody, Olsen, Tredway." Her isimden sonra Eve bir yönü işaret etti. "Yoluma çıkıyorsunuz, Bay Knightly."

"Evimden çıkın. Marco, Wesley'i bağla. Kiminle konuştuğu umurumda değil! Onu hemen yakalayın!"

"Gitmeniz gerek Bay Knightly."

"Hareket etmen gerek," diye karşılık verdi ve onu itti.

Eve eliyle diğerlerine geride durmalarını işaret etti. Evet, onu tanıyordu. Ve sadece hangi

basılacak düğmeler.

"Burada yetkinin sende olduğunu düşünüyor olabilirsin ama yanıyorsun. Yetki bende. Sana söylediğimi yapacaksın ve geri çekileceksin. Bana bir daha elini sürmek istemezsin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Defol git evimden." Ona elinin tersiyle vurdu. Kaçabilirdi -hareketi telgrafla bildirmişti- ama o vuruşu istiyordu, ağzında kanın tadını duymak istiyordu.

Dört silahın kayışlarından fırladığını duydu. "Geri çekilin," dedi kolayca. "Bunu ben hallederim."

Ağızındaki kanı silmek için bir elini kaldırdığında, ayağını dışarı fırlattı, süpürdü ve bacaklarını onun altından çekti.

Kadının istediği gibi sertçe düştü.

Bağlarını çekti, dizini adamın sırtına bastırdı, adam debelenirken kollarını arkaya doğru çekti ve küfürler savurdu. "Kyle Knightly, bir polis memuruna saldırmaktan tutuklusun." Daha yakına eğildi. "İnan bana, başka suçlamalar da olacak. Peabody, Bay Knightly'yi merkeze götürmeleri için siyah-beyaz bir çift üniforma gönder. Aceleye gerek yok," diye ekledi.

Telsizini çekti. "Baxter, tavşana gitmiyor. İçeri gelin, bize yardım edin."

Tredway Knightly'yi ayağa kaldırdı. "Onu yakaladım, Dallas.

Neden oturmuyoruz?"

"Çek ellerini üzerimden. Çek şunları üzerimden. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Eve.

Geniş, açık, şık döşenmiş ana katta dolaşırken onun yüzünü, gözlerini izledi. Bolca öfke vardı -öfkeyle titriyordu- ama korku yoktu, henüz değil.

Sonra onu gördü, açık demir basamakların ilk kıvrımını çıkmaya başlarken öfkenin içinden sıçrayışını izledi.

"Burası, değil mi?"

Yatak odası ve ofis bölümü ana kata bakan geniş balkona açılıyordu. Ama ötesinde, duvardaki bir çıkıntının arkasına gizlenmiş, kapalı ve kilitli büyük bir kapı vardı.

Ona dokundu, metalin çınlamasını duydu.

"McNab."

"Yo." İki kez geldi.

"Bunun güvenliğini aşabilir misin?"

"Vay canına. Dışarıda ne kadar varsa o kadar. Biraz zaman alacak ama seni içeri sokacağım."

"Bana haber ver."

Yatak odasına geri döndü ve Trueheart üst kata çıktı. "Baxter burada yardım isteyebileceğinizi söyledi."

"Ofise geçin, Dedektif. Eksiksiz olalım."

Porno buldu -yasalar buna karşı değildi- yalnız uçuşlar için bazı seks yardımcıları. Buraya kadın getirmez diye düşündü. Burada kadına gerek yok.

McNab her odadaki güvenlik ekranları ve ses sistemi konusunda haklıydı.

Kyle'ın bağırdığını duyunca tekrar dışarı çıktı.

İki üniformalı kollarını kavrayınca başını kaldırdı. "Bunu sana ödeteceğim."

"E-adamım o kapıdan içeri girdiğinde ne bulacağımızı biliyorsun, Kyle. İkimiz de biliyoruz. Sefil hayatının geri kalanında bunun bedelini ödeyen sen olacaksın."

Üniformalılar onu dışarı çıkardıklarında Olsen kapıyı arkalarından kapattı. "Vay canına, şu sessizliğe bak."

"McNab, daha ne kadar var?"

"Neredeyse anladım! Bu kaltak çok kurnaz, deli gibi kurnaz." "Peabody, koçbaşı, ve bu sefer ciddiylim."

"Haydi, Dallas!" McNab'in sesinde bir tür panik vardı. "Bu artık bir gurur meselesi. Beş dakika. Beş dakika daha."

On dakika sürdü ama bir savaş çılgılığı attı. "Düştü."

Eve ona doğru yürürken arkasına baktı. "İçeride bubi tuzağı olabilir."

"O en iyisi, hatırladın mı? Kimsenin bu kadar ileri gidebileceğine inanmazdı. Ama... geri çekilin."

Eve kapıyı h a f i f ç e iterek açtı ve zifiri karanlığa baktı. "Işıklar sonuna kadar açık," diye emretti.

Karanlık kaldı.

McNab ona, "Muhtemelen ses izine göre ayarlanmıştır," dedi. "Bunu düzeltebilirim, ama-"

"Bir dakika sürer."

"Ben var a el feneri." Tredway Basamaklı arkasında flaşını açtı ve bölgeyi yavaşça taradı.

Eve düşündü: Aladdin'in Mağarası.

21

McNab alışırken, Peabody Eve'e saha kitinden bir el feneri daha verdi. Eve odaya girdi.

İlk taramasında ana yatak odası ve banyodan daha büyük olduğunu fark etti. Zamanının büyük bölümünü bu alanda geçireceği için daha öncelikli olduğunu dūřündü. Bilgisayarlar, iletişim cihazları, ekranlar ve diğer e-oyuncaklardan oluşan uzun çalışma tezgahı muhtemelen McNab'a küçük bir orgazm yaşatacaktı ve EDD'nin çıkardığı her řey kesinlikle savcılığın davasına katkıda bulunacaktı.

Elektroniğin ineke harikalarını anlamayabilirdi ama raflarda düzenli bir şekilde saklanmış sabit disk ve anakart yığınlarını gördüğünde kesinlikle tanırdı.

Sihirli paltosuna bahse girerdi ki, kurbanların güvenlik ekipmanlarını aralarında bulacaklardı, parçalar için soyulmayı ya da inşaatlarda kullanılmayı bekliyordı.

şimdilik bunu bıraktı ve ışığını sola doğru çevirdi. Peabody'nin hızla geri çektiği nefesini duydu ve anladı. Droid çok insani, çok güzel görünüyordu. Kırmızı kokteyl elbisesi ve pırıltılı ayakkabılar giymişti.

Nina Washington'ın son cinayetlerden sonra tarif ettiği kırmızı kuşlu gece çantası.

Eve, Miko'nun mücevherlerini de gözlemledi. Sonra ışığı droidin sol elinin üçüncü parmağındaki kare kesimli elmas ve pırlanta işlemeli bandın üzerine tuttu.

Tüm kurbanların alyansları çalınmıştı ama hiçbiri bu setle eşleşmiyordu.

"O yüzükleri onun parmağına taktı. Kafasında onunla evlendi. Teyzesini taklit etti," dedi, "giydirme oyunu oynadı ve Tanrı bilir onunla başka neler yaptı. McNab, şu ışıkları yaktığında, bu droidle neler yapabileceğine bir bak."

"Hepsini saklamış." Tredway ışığını mücevherlerin sergilendiği büyük bir masanın, sanat eserleri ve pahalı toz tutucularla özenle düzenlenmiş üç açık dolabın üzerinde gezdirdi.

Baxter, "Sadece organize değil patron," dedi, "aynı zamanda etiketlenmiş. Kurbanı göre. Tanrım, PA'nın işi çok kolay olacak."

"Pastayı yemek varken neden içinde yürüyesin ki?" Eve sorguladı ve ışıklar yandıktan sonra flaşını indirdi.

"Trueheart, kimse bir şeye dokunmadan önce bu odanın üç-altmış kaydını yap." Droid yanıt vermeyince, ona doğru döndü. Adam durmuş, droid'e bakıyordu.

"Dedektif Trueheart."

"Efendim. Özür dilerim. Ben sadece... Bu ortaya çıkacak. Bütün bunları yapmak için onu kullandığı ortaya çıktığında nasıl hissedecek? Muhtemelen iyi bir insandır ve kendi yeğenidir. Tüm bunlar ortaya çıktığında nasıl hissedecek?"

"Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını kabul etmek zorunda kalacak. O raflardaki eşyalar kadar onun için bir obje. Get

üç-altmış."

O bunu yaparken Eve de teşhir masasına doğru yürüdü. Daha fazlası için yer olacak şekilde bölümler halinde tasarlamıştı. Ve pirinç levhalar yaptırmıştı. Parlak, ısıtılı şeylerle dolu her bölüm bir isim taşıyordu.

Rosa, Lori, Daphne, Miko.

Merakla bir çekmeceyi açtı, başka tabaklardan oluşan bir koleksiyon buldu ve oluşturdukları listedeki birkaç kadın ismini tanıdı.

Gelecekteki kurbanlar, diye düşündü. Artık ondan güvende. "Dallas. Şuradaki özel küçük masa."

Eve, Olsen'ın yanına geçti. Yüksek parlaklıkta cilalanmış küçük, süslü bir masanın cam tablasının altında, koyu mavi kadife üzerinde birkaç parça mücevher duruyordu. Tek bir küpe, ince bir bileklik, bir çift küçük halka küpe, çok renkli boncuklardan oluşan bir kolye.

Olsen, "Bu benim karşılayabileceğim türden bir mücevher," diye belirtti. "Gündelik şeyler ve kolye de zeki bir çocuğun yapabileceği bir şey gibi. Mesela annesine doğum günü ya da Anneler Günü için."

"Onun, teyzenin. Belki de ziyaretleri sırasında cebine koyduğu şeyler, kaybettiğini ya da yanlış yere koyduğunu düşündüğü şeyler. Muhtemelen çocukluğundan kalma birkaç hatıra."

"Benim görüşüm bu. Raflardaki bazı eşyaları çalınan eşyalardan, sigorta fotoğraflarından ve açıklamalarından tanıyorum."

"Ve burada da süslü kadın iç çamaşırlarıyla dolu küçük bir şifonyer var." Baxter açtığı bir çekmeceyi işaret etti. "Hepsi

etiketlenmiş ve düzenlenmiş. Şu küçük poşetler de yanlarında." Bir tanesini çıkardı ve kokladı. "Güzelmiş."

"Bunun teyzenin özel kokusu olacağına emin olabilirsiniz." Peabody bakmak için yanına gitti. "Ve gardırop bölümündeki süslü parfüm atomizeriyle de uyumlu olacak. Listemizdeki tüm kokteyl elbiseleri, ayakkabılar ve çantalar Dallas. Parfümün yanı sıra süslü bir el aynası ve fırça seti, bir kutu son teknoloji droid temizleyici."

"Kayıtlara geçtiğinden emin olun." Küçük masanın ötesine geçti. "Soyunma odası. Buradaki kayıtları yedekleyelim, hepsini aldığımızdan emin olalım. Kostümler, makyaj, çalışma tezgahı, peruklar."

"Bu profesyonel bir kurulum," dedi Peabody. "Neredeyse stüdyodaki kadar iyi. Şuradaki kuvvet mi? Burun ve-" gibi protezleri yapmak için kullandıkları şey.

"Şeytan boynuzları mı?" Eve önerdi. "Evet."

"Süpürgecileri çağıralım. Saldırıları sırasında giydiği her şeyi temizletmiş olacaktır ama iz kalabilir, kan olabilir." Konuşurken, kapüşonlu uzun siyah bir paltoya doğru adım attı. "Bana kitteki UV ışığını ver. Üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum."

Peabody onu çıkardı ve çalıştırdı. "Vay anasını," dedi siyah palto sert mor lekeler ve sıçramalarla aydınlanırken.

"Henüz temizletmedim. Meşgul çocuk. Etiketle, süpürgeciler için torbala. Bunun bir an önce laboratuara götürülüp test edilmesini istiyorum."

"Dallas?" McNab onu droidin yanına götürdü. "Sadece Knightly'nin sesine cevap verecek şekilde programlandı ve

Komut. Oldukça basit bir bypass. Artık ona soru sorabilirsiniz."

"Adın ne senin?"

Droid gülümsedi. "Ben Astra. Seni gördüğüme çok sevindim, Kyle. Seni özledim, Kyle."

McNab, "Bu bir bypass," diye açıkladı.

"Ne zaman programlandınız?"

"Anlamıyorum."

"Seni kim programladı?"

"Anlamıyorum. Beni cezalandırman mı gerekiyor?" Eve bir nefes aldı. "Sen kime aitsin?"

"Ben Kyle'a aidim. Sadece Kyle'a. Beni şimdi becermek istiyor musun?" Droid ellerini göğüslerinin üzerinde ovuşturdu. "Seni istiyorum, Kyle. İstedğim tek kişi sensin. Sen şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin. Bağla beni, Kyle. Çılgılık attır bana. Beni-"

"Yeter. Onu kapat, McNab, ve kompozisyonlara başla."

Arkasını döndü ve Trueheart'ın kızarmadığını fark etti. Onun yerine gözleri çakmaktaşı gibi sertti, tamamen polisti.

"Pekâlâ, çocuklar, bakalım başka ne bulabiliriz ki hepimiz pasta yiyebilelim."

İşlerini bitirdiklerinde Peabody, McNab'in bayıldığı tüplerdeki suyu kana kana içti. "Bu bizim için bir rekor olmalı. Şimdiye kadar toplanan en fazla kanıt. Kayda geçirmek saatler alacak."

"Sıkılmış bir dron için eğlenceli olmaz mı?" Eve telsizine baktı. "Knightly bir memura saldırmakla suçlanıyor ve şimdiden avukatıyla görüşüyor."

Olsen, "Avukatlar tarihinde bunu çevirebilecek bir avukat yoktur," dedi.

"Delilik için bir dava açmaya çalışacaklar. Onlara izin vermeyeceğiz. Baxter, seni ve Trueheart'ı aracınıza geri götüreceğim."

"Endişelenme patron. Trueheart'ın bizi siyah-beyaz bebeğime geri götürececek bir arkadaşı var."

"Daha da iyisi. Bu iyi bir işti, millet. İyi, sağlam işti. McNab, bugün e-cred'lerini parlattın."

"Teşekkürler."

"Parlatmaya devam edin. Droid ve diğer elektronik parçalar transfer için yüklendiğinde, onlarla birlikte gidin ve kazmaya devam edin."

Ellerini birbirine sürten McNab kalçalarını zıplattı. "Bekleyemeyecek kadar ne yapabilirim ki?"

"Günün en iyi ineği. Olsen, Tredway, Merkez'de görüşürüz. Peabody, benimle gel."

Arabaya doğru yürürlerken Peabody, "Onu bir kafeste istiyorum," diye söze başladı. "Hayatının geri kalanı boyunca. Sonra bir sümüklü böcek olarak yeniden dünyaya gelmesini ve hayatının geri kalanında küçük bir kutuya konulmasını istiyorum. Sonra bir hamamböceği olarak geri gelebilir. Anladın sen onu."

"Bu gerçekten iyi bir fikir."

"Ama." Peabody arabaya yerleşirken ofladı pufladı. "Onun tamamen deli olduğunu düşünmüyor musun?"

"O kadar deli ki, o hayatlardan birinde deli olarak geri dönmeli. Ama yasal olarak deli değil. Yakınından bile geçmiyor. Ne yaptığını biliyordu Peabody, her adımında. Mira da aynısını söyleyecek."

"Acaba yarasa boku olarak geri dönebilir misin? Bu organik. Aracınızda gazlı içecek var mı AutoChef? Cidden bir desteğe ihtiyacım var."

"Bilmiyorum, dene."

"İstiyor musun?"

"Boyalı sulu çamur gibi görünen aşırı tatlı köpüklü şeylerden değil." Kahveyi tercih etmeye başladı ama sonra soğuk bir şeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Boğazında zaten çok fazla sıcaklık vardı. "Pepsi."

"Vişneli gazoz, sayı! Patrick'lere söylemek zorunda kalacağız. Diğer kurbanlara ve hayatta kalanlara ama Patrick'lere... Neredeyse Bay Mira'ya kuzenini anlatmak zorunda kaldığımız zamanki kadar kötü."

"İnsan kuzenlerini merak ediyor."

"Düzinelerce kuzenim var. Oldukça harika kuzenler." Eve'e Pepsi tüpünü uzattı. "Knightly ile iyi polisi oynamak zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır, yok. İtirafa ihtiyacımız yok. Bir tane alacağım ama buna ihtiyacımız yok. Onu döveceğiz Peabody, kapana kısılmanın nasıl bir şey olduğunu iyice tattıracağız."

"Reo'yu etiketle, ona geldiğimizi söyle. Mira'yı da." Gerçi şimdi keşke söylemeseydim diyordu... "Ve Roarke."

Işıklara ve sirenlere bastı. "Başlamak istiyorum."

* * *

Kadın nezarethaneye girdiğinde Jenkinson elini salladı. "Senin göt herifin avukatı seninle görüşmek için ciyaklıyor."

"Beklemesi gerekecek. Peabody, Knightly'nin kupa odası ve atölyesinin kayıtlarını Interview'da hazırla ve bunu yaptıktan sonra o pisliği ve avukatını getir."

Ofisine yürüdü, kahvenin bir zararı olmayacağına karar verdi, sonra oturup fotoğraf ve belgelerden oluşan büyük bir dosya hazırladı.

Sonunda, her kurban seti için yağlı dosyalar kullandı ve Reo içeri girerken sonuncusunu bitirdi.

"Beni kutuda mı yoksa Gözlem'de mi istiyorsun?"

"Gözlem. Avukata takılmak istemiyorum-
Şu anda bir şey yok. Bu konuda anlaşma yok, Reo."

"Daha önce de söylediğiniz gibi, şüphelinin evinden bize kısaca gösterdikleriniz hiçbir yer ve ihtiyaç bırakmıyor. Mira ile konuştum. Şu anki analizi şüphelinin yasal olarak akli dengesinin yerinde olduğu yönünde. Eğer bu doğru çıkmazsa-"

"Olmayacak."

"Olsun," diye devam etti Reo, "yine de hayatının geri kalanını kafeste geçirecek."

"Sana ve Mira'ya gerekenleri getireceğim. Sonra da onu paketleyeceksin. Maksimum güvenlik, gezegen dışı, ardışık ömür boyu hapis." Ayağa kalktı, dosyaları aldı.

Eve dışarı çıktığında Peabody, "Görüşme A," dedi. "Komutan bunu bizim için tuttu."

"Kullanışlı."

"İçerideler. Avukat Wesley Drummond, ünlülerin sözcüsü. Knightly'nin kendini beğenmiş görüldüğünü söylemeliyim."

"Uzun sürmez."

Eve, Mülakat A'ya doğru ilerledi ve oraya girdi.

"Kayıтта. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, Knightly, Kyle ve avukatı Drummond, Wesley ile görüşmeye giriyor."

Müşteriyi görmezden gelerek Drummond'u incelerken bir an durakladı.

Drummond şık ve kış bronzluğuna sahip görünüyordu, Roarke'ın onaylayacağını düşündüğü ince çizgili bir takım giymişti, keçi sakalı vardı ve bir kulağında küçük gümüş bir halka vardı.

"Bay Drummond, suçlamaları kayda geçirmeden önce bir yorum veya açıklama yapmak ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, Teğmen, isterim. Umarım bu meseleyi gereksiz yere zaman kaybetmeden ve kimseyi telaşlandırmadan halledebiliriz. Müvekkilimin evine girmeye ve arama yapmaya yetkili olduğunuzu kabul etmekle birlikte, söz konusu arama iznini almak için kullandığınız gerekçeye itiraz edeceğiz. Müvekkilim doğal olarak evine girilmesi ve mahremiyetinin ihlal edilmesi karşısında şoke olmuş ve üzölmüştür. Aile üyelerine yönelik saldırılar ve daha dün bir aile üyesine yönelik tehditler göz önünde bulundurulduğunda, müvekkilimin duygusal durumu doğal olarak kırılmıştı ve kırılmaya da devam ediyor. Düşüncesizce hareket etti, ancak muhtemelen tahrik edilmişti ve sadece herkesin yapacağı gibi haklarını ve mülklerini korumaya çalışıyordu."

"Uh-huh." Çenesindeki çürüğe dokundu. "Birine vurarak görevlerini yerine getirirken polis memuru."

"Anladığım kadarıyla bir itiş kakış olmuş. Şüphesiz tüm taraflar sinirlerin gerildiğini kabul edebilir ve bu konuda geri adım atarak, bunun departmanınıza getireceğı olumsuz medya ilgisinden kaçınabilir."

Tekrar "Hı-hı" dedi. "Yani şu anda tek endişeniz, bir memura saldırmakla ilgili ilk suçlama mı? Diğer suçlamalar hakkında endişelenmiyor musunuz?"

"Başka hangi suçlamalar?"

"Kyle, ona söylemedin mi? Hepimiz nerede durduğumuzu ve kimin geri adım atacağını bilelim diye kayıtlara geçsin diye okuyacağım. Kyle Knightly, şu anda bir memura saldırmaktan ve ek olarak tutuklanmaya direnmekten tutuklusun-"

Avukat bir pfft sesi çıkardı. Eve sadece bir Parmak.

"Ayrıca haneye tecavüz, yasadışı giriş, hırsızlık ve çalıntı mal bulundurmakla suçlanıyorsunuz."

Drummond, "Bir dakika," diye söze başladı.

"Bitirmeye yakın değilim. Daha ete bile dokunmadım. Devam edecek olursak, saldırı, yaralama kastıyla saldırı, zorla alıkoyma, Neville Patrick ve Rosa Patrick'e işkence, Rosa Patrick'in şahsına yönelik cinsel saldırı ve tecavüz suçlamalarıyla karşı karşıyasınız."

"Bu saçmalık. Bununla ilgilen Wesley."

"Hangi olası kanıt-"

"Bitmedi," dedi Eve tekrar. "Ayrıca..." ile suçlanıyorsunuz. Ira ve Lori'nin isimlerini vererek hepsini tekrarladı. Sonra Strazzalar'la devam etti. "Ek olarak Anthony Strazza'yı öldürmekle suçlanıyorsunuz. Toparlamak gerekirse, siz de-"

Strazzas ile ilgili davadaki daha hafif suçlamaları detaylandırdı.

"Miko Carver'a tecavüz ve sodomi ile Miko ve Xavier Carver'ı öldürmekle suçlanıyorsunuz. Kaçırduğım bir şey var mı Peabody?"

"Çok fazla. Tam bir süvari alayı."

"New York halkı tarafından başka suçlamalar da getirilebilir. Ama şimdilik bunlarla çalışacağız. Peabody, yayını düzenli tutmak için Bay Knightly'ye haklarını tekrar oku."

"Memnuniyetle."

Peabody Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okurken Eve avukatın çarklarının döndüğünü görebiliyordu. Oturmaya zahmet etmedi.

"Müvekkilimle görüşmek için biraz zaman istiyorum."

"Elbette. Dallas ve Peabody görüşmeden çıkıyor. Kayıt kapalı."

Kapıyı açtı, geniş bir gülümsemeyle Kyle'a baktı ve dosyalarına dokundu. "Hepsini aldım."

"Avukatına söylememiş mi?" Peabody bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten de kilitli odasına girmeyeceğimizi mi düşündü?"

"O bir korkak ve oyalanıyordu. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor, kendine pahalı yasal davasının onu dışarı çıkaracağını söylüyordu. Onunla işimiz bitmedi Peabody, sadece şimdi ve burada demek istemiyorum. Taciz ya da tecavüz ettiği diğer kadınları bulacağız, onları nasıl korkuttuğunu ya da dava açmaktan nasıl vazgeçirdiğini belgeleyeceğiz. Bunu da Reo'ya vereceğiz."

Eve kapıya baktı ve omuz silkti. "Biraz zaman alacak. Bak bakalım babasının para verdiği kadını bulup onunla iletişime geçebilecek misin - ilk bulduğumuz kadın. Hikayesini anlatması için onu ikna et."

"Ona tutuklandığını ve suçlamaları söyleyebilir miyim?"

"Suçlamalar değil, ayrıntılı olarak değil."

Eve ofisine geri döndü, oturdu ve tahtasını inceledi. Sonra avukat hazır olduklarını bildirene kadar gözlerini kapattı.

"Onu yakaladım, Dallas. Taşındı, evlendi, kocasının adını aldı ama ben onu yakaladım. Her şeyi geride bıraktığını, söyleyecek bir şeyi olmadığını söylüyor. Ama benim görüşüm? Ona suçlamaları ne zaman söyleyebiliriz, kocasının gideceğini ne zaman söyleyebiliriz? Bizimle konuşacaktır."

"Şimdilik yeterince iyi. Dallas ve Peabody tekrar görüşmeye giriyor. Ee?" Bu kez oturdu ve dosyaları ağır bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Her şey hazır mı?"

"Müvekkilim tüm suçlamaları reddediyor." "Ciddi misin?"

"Teğmen, bu şakaya gelir bir mesele değil. Bu suçlar iğrenç suçlar ve bunların ipucu medyaya sızsa bile müvekkilimin itibarı onarılamaz bir zarar görecektir. Bu gerçekleşirse, kendinizi ve bu departmanı bir hukuk davasına açmış olacaksınız."

Eve dosyaları açmaya, olay yeri fotoğraflarını kaldırmaya başladı. "Neville ve Rosa Patrick telafisi mümkün olmayan bir zarara uğradı. Lori ve Ira Brinkman onarılamaz bir zarar gördü."

"Bu kurbanların hiçbiri müvekkilimi saldırgan olarak teşhis edemez. Neville ve Rosa'yı şahsen ve iyi tanırım. Ailelerinin bir üyesine karşı yaptığınız bu çirkin ve iğrenç suçlamalar karşısında dehşete düşerlerdi."

"Sanırım öyle olacak. Müvekkiliniz size hazinesinden, kişisel hatıra odasından bahsetti mi? İçeri girdik, Kyle,

Merak ediyorsan diye söylüyorum. Senin bazı e-becerilerin var ama benim yanımda usta bir inek vardı. Güvenliğinizi tereyağı gibi geçti. Müvekkilinizin evinde kilitli bir kapının ardında ne bulduğumuzu görmek ister misiniz Bay Drummond? Ekranda, Peabody."

"Arama kaydı, Knightly, Kyle'ın evi, işaret işareti 33.42.6, ekranda."

Trueheart'ın yavaş ve istikrarlı üç-altmış her şeyi gösterdi.

"EDD'de kız arkadaşın var. Benimle çoktan konuştu."

"Saçmalık," diye mırıldandı Kyle ama avukatın sert bakışıyla susturuldu.

"Bir droid sahibi olmak, özel bir odaya sahip olmak, gördüğüm ekipmanlar, kişisel eşyalar pek de suç sayılmaz. Bu tür suçlamalara ilişkin bir kanıt da sayılmaz."

"Yakınlaştır, Peabody. Bu vitrinde kadın kurbanların isimlerini görüyorsunuz ve her bir bölmede saldırı gecesi evlerinden alınan kişisel mücevherleri var. Burada raflarda görüyorsunuz..."

Peabody'nin uyum sağlamasını bekledi. "Saldırı gecelerinde çalındığı belirtilen diğer eşyalar. Droidin giydiği de dahil olmak üzere bu elbiseler saldırı gecelerinde kadın kurbanlardan çalınmış. Burada Bay Knightly'nin saldırı gecelerinde kullandığı kostümleri, profesyonel makyaj malzemelerini ve aksesuarları görüyorsunuz; bu kayıтта etiketlenen siyah palto ve üzerinde Miko ve Xavier Carver ile eşleştirilen kanı bulduğumuz bu siyah deri eldivenler de buna dahil. Bu ağırlığı görüyorsunuz.

üzerinde o kurbanların kanının yanı sıra Anthony Strazza'nın kanının izlerini de bulduk.

"Tüm bu eşyalar nasıl oldu da sizin elinize geçti, Bay Knightly?"

Drummond ona, "Lütfen sorularınızı bana yöneltin," dedi.

"Neden? Sana bir sik söylemedi ki. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum.

Bu fikir ne zaman aklına geldi, Kyle? Kostümler, dram? Her şeyi ayarlamadan biraz zaman almış olmalı. Mini kameraları ve bilgisayarındaki kayıtları bulduk. Onları kuzeninin evine nasıl yerleştirdiğini anlamak kolaydı ve onu dövüp karısına tecavüz ettiğin gece onları dışarı çıkaracak kadar zekiydın. Sanırım biraz ayak işi yapmışsın, diğer yerlere de sızmışsın - ve henüz girmedığın yerlere de."

Bakışlarını Kyle'inkilerden ayırmadan arkasına yaslandı. "Jacie ve Roderick Corbo, Gregor ve Camilla Jane Lester, Toya L'Page ve Gray Burroughs ve daha fazlası. Hedef listenizdeki evlere giden ve yerleştirdiğiniz kameraları kanıt olarak alan bir ekibimiz var. Onları kendi evlerinde izledin, seni sapık piç kurusu-"

"Teğmen!" Drummond itiraz etti ama kadın onun üzerinden yuvarlandı.

"Onların özel konuşmalarını dinliyordunuz. Bu size pencereler açıyordu - ne zaman dışarıda olup olmadıklarını, programlarını, rutinlerini. Ve bu kayıtları o odada izliyor, onlara, özellikle de ona ne yapacağınızı hayal ediyordunuz."

"Bunu düzelt." Kyle avukatına döndü. "Şimdi. Burada oturup bu saçmalığı dinlemeyeceğim."

"Teğmen, danışmak için bir dakika daha istiyorum-"

"Danışmak istemiyorum," diye patladı Kyle. "Bunu düzeltin dedim, hem de hemen düzeltin."

"Teğmen, müvekkilimle kayıt dışı konuşmak için zamana ihtiyacım var."

Eve omuz silkti, ayağa kalktı. "Dallas ve Peabody röportajdan çıkıyor. Kayıt kapalı."

Peabody bir nefes verdi. "Gerçekten de avukatın sihirli bir avukat değneği sallayıp her şeyi ortadan kaldıracı olduğunu düşünüyor."

"Çünkü daha önce de bu şekilde oldu. Küçük bir sorun yaşadı, biri halletti. Daha büyük bir sıkıntıda, biri onu düzeltir. Sanırım bu türden pek çok şeyi ortaya çıkaracağız."

"Mesele şu ki, avukat şok olmuş görünüyor ama pek de şaşırmış değil."

"İyi göz, Dedektif. Şok olmuş durumda ama yavaş yavaş bir şeyler düşünmeye, yorumları, hareketleri ya da davranışları hatırlamaya başlıyor. Belki de tecavüz ya da tacizden yakınan bir kadına para aktardığını hatırlıyor, muhtemelen o sırada inanmadığı bir kadına. Ya da kadına inandı ama müvekkili için her şeyi toparladı."

Drummond dışarı çıktığında Eve kenara çekildi.

"Hazır mısın?"

"Ben... Ben artık Bay Knightly'nin avukatı değilim."

"Muhtemelen sizin açınızdan akıllıca bir hareket."

"Onun seçimi, benim değil. Yine de, daha önce hiç idam davasına bakmadım. Kyle... İdam suçlarında deneyimli bir avukata ihtiyacı var. Psikiyatrik değerlendirmeye ihtiyacı var. O-"

Eve ona, "Sen onun avukatı değilsin," diye hatırlattı. "Olabildiğince deneyimli bir avukat tutmaya hakkı var. Değerlendirilecek. İzninizle." Kapiya doğru geri adım attı ve ona tekrar baktı. "Kaç kadın? Onlara tecavüz ettikten sonra kaç tanesine para verdin?"

Drummond sadece başını salladı. Hasta görünüyordu, diye düşündü Eve, fiziksel olarak hasta. Ama o başını salladı ve uzaklaştı.

Mülakata girdi.

"Kayıтта. Dallas ve Peabody tekrar görüşmeye giriyor. Bay Dallas.

Knightly, avukatını azlettin mi?" "Azletmek mi? Onun işe yaramaz kışını kovdum."

"Şu anda başka bir yasal temsilci ile irtibata geçmek ve onunla çalışmak istiyor musunuz?"

"Oh, yasal bir temsilci bulacağım." Küçümseme sesinde yuvarlandı, alaycılığında parladı. "Dışarıdaki en iyi avukatları tutacağım, buna inanın."

"Şu anda bir avukatla görüşmek istiyor musunuz?"

"Biraz araştırma yapmam, görüşmeler gerçekleştirmem gerekiyor."

"Pekâlâ. Peabody, Bay Knightly'nin hücrelerine geri götürülmesini ayarla."

"Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık! Duruşma istiyorum." Parmağını masaya vurdu. "Lanet olası bir duruşma istiyorum, kefalet istiyorum ve çıkmak istiyorum. Şimdi."

"Bunların hiçbirisi olmayacak. Bay Drummond'u sizi temsil etmesi için geri getirebilir, başka bir avukat ya da temsilciyle irtibata geçebilir, şu anda yasal temsil hakkınızdan feragat edip bizimle konuşabilir ya da hücrenize geri dönebilirsiniz. Menü bu kadar."

"Haklarımı biliyorum."

"Okumalısınız, size iki kez okuduk. Ve bizim ilk olduğumuzu sanmıyorum. Bunun neresinde Kyle'ın istediği için eve gideceği yazıyor?"

"Kendini akıllı sanıyorsun." Bir kahkaha patlattı. "Etrafta silahla ve tavırla dolaşmanın seni seksi yaptığını mı sanıyorsun? Seni seksi göstermiş. Buna oyunculuk deniyor."

"Seçiminizi yapın. Avukat, başka bir avukat, avukattan feragat et ve görüşmeye devam et ya da hücrene geri dön."

"Hiçbir hücreye geri dönmeyeceğim. Oturun. Ve sen." Peabody'yi işaret etti. "Git buralarda ne yaptığını bilen birini bul ve beni dinlet."

"Hayır."

Burun delikleri gerçekten de alevlendi. "Ne dedin sen?"

"Hayır. Her neyse, şu anda yasal temsil hakkınızdan feragat ediyor musunuz? Çünkü aksi takdirde, siz geri dönüyorsunuz ve ben de gidip bir şeyler atıştırabilirim. Öğle yemeğini kaçırdım."

"Ha ha. Komik olan sensin, değil mi? Sende komik bir şey yok. Ve 10 kilo vermen gerekiyor."

"Ah." Peabody Eve'e baktı ve abartılı koklama sesleri çıkardı.

Eve, "Şu anda hukuk müşavirinden feragat ediyorum," diye tersledi. "Evet ya da hayır. Evet dışında herhangi bir kelimeyi hayır olarak kabul ederim ve hücreye girersin."

"Evet." Arkasına yaslanıp omuz silkmeden önce bir panik notası kaçtı. "Neden olmasın ki? Siz ikiniz beni endişelendirmiyorsunuz. Bana bir içki getir," dedi Peabody'ye.

"Memnuniyetle. Sana martini yapmamı ister misin?"

"Yapabilir miydin?" Knightly yeni bir alaycılıkla söyledi.
"Zencefilli gazoz olsun, buzlu, limonlu."

Bir homurtu ve Eve'in başını sallamasıyla Peabody odadan çıktı. "Peabody Mülakattan Çıkıyor. Nereden başlamak istersiniz?"

Kyle, başında mı sonunda mı?"

"Göğüslerin ve genç bir çocuğun kıcı bile yok. Yine de... Teğmenliğe yükselmek için kaç rütbeliyi sikmek zorunda kaldın?"

"Ama buraya benim cinsel alışkanlıklarım hakkında konuşmaya gelmedik, Kyle. Bu tamamen seninle ilgili. Gösterinin yıldızı sensin. Bütün bu yer senin hakkında uğulduyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim, Icove karmaşası sırasında bile."

Bir an durakladı, ona düşünceli bir bakış attı. "Tanrım, Nadine bunun üzerine gidecek, muhtemelen bundan başka bir kitap, başka bir video çıkaracak, özellikle de şu anda tüm bu Oscar anlaşmasıyla. Yani, şu haline bak."

İçini çekti, başını salladı, aslında onun ilgiden memnun olduğunu görebiliyordu. "Zeka, görünüş, para, stil ve güç de var. Bir sürü seks de ekleyince oldukça baş döndürücü oluyor. Etraftaki insanların Neville'in nasıl bir amcık gibi görüldüğünü söylediklerini duyuyorum, gevşek sikli bir amcık. Bunu tartışamam."

"Çünkü öyle."

"Bunu kesinlikle kanıtladın. Karısını gözünün önünde becererek. Bu, ailede kimin taşaklı olduğunu gösterir." "Ne yaptığını anlıyorum." Hâlâ sırtan Kyle bir daire çizdi. parmağını havaya kaldırdı. "Bana yağ çekmeye çalışıyorsun."

"Sadece olanı söylüyorum. Sence neden tanıştığınız gece, üçünüzün tanıştığı o partide seni geri itti?"

"O yapmadı."

"Gerçekten mi?" Eve kaşlarını çattı, bir dosyaya baktı.

"Ama dedi ki-" "O bir yalancı. O pislikle birlikte olduğunu söyledi.

ona bir dokunuş yaptı, ama o beni istedi. Gün gibi ortada." "Ama... o pislikle gitmedi mi?"

"Sadece zamanımı boşa harcamamaya karar verdiğim için. Ve o ne yaptı, geri geldi."

"Sana mı? Daha sonra mı yoksa aynı gece mi?"

"Aynı lanet gece. Neville'i kullandı, beni heyecanlandırmak için ona gözünü verdi, sonra da o pislikle gitti."

"Ama Neville'le evlendi, hem de sen ona birkaç kez daha dokunduktan sonra. Bunu seni heyecanlandırmak için mi yaptı?"

"Ne düşünüyorsun? Kendin söyledin, o bir korkak."

"Peabody tekrar görüşmeye giriyor." Peabody bir tüpü tokatladı

zencefilli gazozu (bilerek diyet sipariş etmişti) masanın üzerine koydu. "Al ya da bırak."

Kyle aldı, tüpü kırdı, ona soğuk bir nefret bakışı gönderirken yudumladı.

"Tamam, yani Rosa Neville'le seni heyecanlandırmak için evlendi - çünkü gerçekten istediği kişi sendin, en azından cinsel olarak. Ve belki de -sadece bir tahmin- onunla bir korkak olduğu için evlendi."

Kyle parmağını uzattı. "Bing-fucking-o. Görüldüğünden daha zekisin."

"Birçok kadının bir şey söyleyip başka bir şey kastettiğini bilecek kadar akıllı. Bazı kadınlar, muhtemelen çoğu kadın, bir korkakla evlenir çünkü onu kontrol edebileceklerini, istedikleri her şeyi elde edebileceklerini düşünürler. Ama gerçek bir erkek, gerçek taşakları olan bir erkek, onları kontrol eder ve istediğini yaparlar. Senin gibi. İnsanlar senin istediğini yapar. Aktörler, yönetmenler, avukatlar. Kadınlar."

"Kendi stüdyomu
kurdum." "Sen ve
Neville."

"Kahretsin, onsuz da yapabilirdim. Onu da yanımda götürdüm."

"Ona bir iyilik yapmışsın gibi görünüyor."

"O benim kuzenim," diye belirtti Kyle. "Geçmişe gidiyoruz ve onun iyi fikirleri var. Onları hayata geçirmek için bana ihtiyacı var. Kendi payını, zamanını ve parasını koyuyor. Ama vizyon sahibi olan benim."

"Yani sen onu yanında getirdin, Rosa da korkak olduğu için onunla evlendi. Zayıf bir kız kardeşe benziyor. Annesine mi yoksa babasına mı çekmiş?"

"Babası Nev'den de beter, inan bana. Cesareti yok, omurgası yok."

"İkinci sınıf yönetmen."

"İlginç. Teyzen seni heyecanlandırmak için mi onunla evli kaldı, Kyle?"

Eve dosyadan Astra Patrick'in bir fotoğrafını çıkardı.

Eve onun tepkisini gördü, arzu ve zevk hızla öfkeye dönüşüyordu.

"Onun sorununu biliyor musun?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Güvende olmaya çalışıyor, kendini toplumun kurallarına hapsediyor. Ona bir baksana. Yani, sadece ona bak. Her şeyi var. Yüz, vücut. Güzellik, stil ve vazgeçmeyen bir cinsellik. Her şey onda var," diye tekrarladı parmağını resimdeki yüzün üzerinde gezdirerek. "Bir şey hariç."

"Dur tahmin edeyim. Eminim biliyorumdur. Vizyon."

Memnun olduğu her halinden belli olan adam parmağını kaldırıp Eve'e doğru uzattı. "Tam bir tane. Öngörü yok. Bir ezikle bu rutinin içinde sıkışıp kalmış, sadece hayatını sürdürüyor."

"Ve ona çok daha fazlasını sunabilirdin."

"Ona daha fazlasını teklif ettim."

"Ve kızgınlığı seçti." Eve başını salladı, fotoğrafı inceledi. "Bahse girerim sana bir öpücük vermiştir, ama o kapıyı açık bırakacak şekilde, seni sallanmaya devam ettirecek kadar."

"Neville ona doğum günü için boncuklardan saçma sapan bir kolye yapıyor ve o da bunu taş mücevherleriymiş gibi gösteriyor. Ona bir yüzük verdim, gerçek bir şey, ne hissettiğimi, nasıl olması gerektiğini söyledim. Onu bile almadı. Bana kafamın karışık olduğunu söylüyor. Ne kadar tatlı olduğumu, gururunun okşandığını ve bir gün mükemmel kızı bulacağım ile ilgili saçmalıklar."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş yaşındaydım ve şimdiden evlendiği o İngiliz amcıkdan daha erkektim. Beni aşağıladı."

"Hayır cevabını bu kadar kolay kabul eden bir adam gibi gelmiyorsun bana. Korkaklık yolunu seçmiyorsun."

"Bekledim. Biraz deneyim kazanmam gerektiğini düşündüm." Gülümsedi, kendini okşadı. "Anladın mı?"

"Ah, evet. Bu deneyimin bir kısmı..." Eve dosyadan bir fotoğraf daha çıkardı.

Kyle onu inceledi ve omuz silkti. "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Seni cinsel saldırıyla suçladığında on sekiz yaşındaydın, baban ona bir milyon dolar verdikten sonra vazgeçtin. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Bu mu?" Öne doğru eğildi ve parmağını fotoğrafın gözüne soktu. "Bunu istedi, sonra istediğini verdiğimde mızımızlandı. Bana lanet bir rehabilitasyon merkezinde üç aya mal oldu. Bütün yaz tatilimi kaybettim."

"Bu çok zor. Ama Astra'ya bir şans daha verdin, değil mi?"

"Yirmi birinci yaş günümünden hemen sonra tek başıma Londra'ya gittim, en iyi otelde en iyi süiti ayırttım. Ona sordum.

gelmek için."

"Onu oraya nasıl getirdin? Bu konuda ince davranmak zorundaydın, değil mi?"

"Onu yemeğe götürmek istedim. Pislik herif bir yere gitti, Neville de hâlâ üniversitede. Şehre geldim, seni yemeğe götüreyim. İçkiler ve akşam yemeği, şık ve zarif."

"Ve onu satın aldı."

"Ne söylediğimi biliyordu. Ben sadece onu gizliyordum. Şampanya, çiçekler, en sevdiği yiyecekler, her şeyi hazırlamıştım. Mavi bir elbise giymişti." Gözlerini kapattı, dudakları kıvrıldı. Ve onları açtığında öfkesi geri geldi. "Ve onu öptüğümde şok olmuş gibi davrandı. Şok olmuş ve kızgın. Bana tokat attı. Bana tokat attı ve ben yapamadan hışımla uzaklaştı..."

"Seni yine küçük düşürdü."

"Ona göstermeliydim, bu benim hatamdı. Ona göstermeliydim. Özür diledim. Gözyaşı döktüm." Sırtarak yanaklarına vurdu. "Uzun vadeli düşünmelisin."

Eve başını salladı. "Vizyon sahibi olmalısın."

"Exactamundo. Bekleyebilirim. Yerime geçecek bir sürü kişi var. Ne kadar başarılı olduğumu, ne kadar önemli olduğumu görecekti. İstedğim kadına sahip olabileceğimi ve onun bana geleceğini."

"Ama istediğin kadına sahip olamadın. Rosa'ya sahip olamadın."

"Onu ilk ben gördüm!" Sesi saf ve içten bir öfkeyle çınliyordu. "Aynı şeyi bana yapmalarına izin verebileceğimi mi sanıyorsun? O kaltağın beni başından savmasına, Astra'yla aynı cümleyi kurmasına izin verebileceğimi mi sanıyorsun - kafam karıştı, o Neville'le birlikte?"

"Aynı oyunu oynuyoruz." Eve mükemmel bir anlaşmaya işaret eden uzun bir nefes verdi. "Seninle alay etmek, sana meydan okumak. Seni heyecanlandırmak için senden uzak durmak. Ama maskeyi nasıl takacağını biliyorsun, değil mi? Sevgi dolu kuzen, sağlam iş ortağı, sadık arkadaş."

"Yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Çünkü öğrenirsiniz, aynı hataları yapmazsınız. Rosa'yla, Astra'yla yaptığınız hataları yapmadınız. Ona göstermen gerekiyordu ve gösterdin." Eve sandalyesinde geriye doğru eğildi. "Eğer Neville'le o rutinin içinde kalmak istiyorsa, bu onun kaybıydı ama önce gerçek bir erkeğin tadına bakmalıydı. Drakula olayı dahiceydi. Sembolikti. Vampir - vampirlerin kralı- istediği kadını alır, onu ele geçirir, bedenini, zihnini, ruhunu, değil mi?"

Gölümsedi, omuz silkti, başka tarafa baktı.

"Hadi, Kyle, övgüyü al. Bunu hak ettin. Planlama, en ince ayrıntısına kadar. Soygunu kılıf olarak kullanmak -İşe yaradı. Ve ikisinin de ağzını burnunu kırdım. Özellikle de Neville'i."

"Bunu hak etti. Onu ilk ben gördüm."

"Ama Rosa'ya tecavüz ederken Astra'yı düşündün." Eve bir dosyadan Rosa'nın fotoğrafını çıkarıp Astra'nının yanına koydu. "Şunlara bir bak. Rosa, Astra'nın kızı olabilir."

"Bunu sen de görüyorsun."

"Elbette. Tıpkı onun senin olması gerektiğini gördüğüm gibi. İkisi de öyle. Önce Neville'in babası yoluna çıktı, şimdi de Neville, onun için yaptığın onca şeyden sonra. Yaşamasına izin vermene şaşırdım."

"Onu öldürmeyi düşündüm ama biz bir aileyiz. Ve bu onların bununla yaşamasını sağlamakla ilgiliydi. Bununla yaşamaya çalışmalarını izlemekle ilgiliydi."

"Oh, anlıyorum. Rosa ve Neville konusunda biraz aceleniz vardı. Onu da anlıyorum. Her şey birikmişti ve ona sahip olman, göstermen, istediğini kabul ettirmen gerekiyordu. Kıyafetlerini yırttın. Diğerlerini soydurdun. Çok daha baştan çıkarıcı. Ve erkek için daha aşağılayıcı."

Adam bir şey söylemeyince başını salladı. "Elimizde kanıt var, Kyle. Aptal değilsin, çatı katında ne bulduğumuzu biliyorsun. Yani ihtiyacımız olanı aldık. Ben sadece... itiraf etmeliyim ki, tüm bu oyunu nasıl oynadığın beni oldukça etkiledi."

Peabody, "Avukatı bunu düzeltecek," diye ekledi. "Yüksek fiyatlı avukatlardan oluşan bir müfrezeyle karşılayabilir."

Eve omuz silkti. "Bu bizim sorunumuz değil. Biz işimizi yaptık. Ben sadece bir insanın tüm bunları defalarca nasıl planlayabildiğini duymaktan hoşlanıyorum. Hassasiyet, planlama, en küçük ayrıntılar. Aslında çok zarif. O galadaki kadına gerçekten siz mi karar verdiniz? Evet, işte burada. Sanatı Kutlama Galası mı? Tetiği çeken neydi?"

"Düğün planları hakkında konuşmadan duramıyorlardı. Rosa ve Neville durmadan bu konudan bahsediyorlardı. Masaya gelen tanıdığımız herkes düğünden bahsediyor. Sabırsızlanıyorum, birlikte ne kadar mükemmeller, ne kadar güzel bir gelin olacak. Midem bulandı. Kusasım geldi."

"Böylece etrafınıza bakındınız, etrafınızda dolaştınız ve sahip olabileceğiniz tüm kadınları görmeye başladınız. Tüm evli kadınları. Göstereceğin kadınlar, cezalandıracağın erkekler. Neville'in evinde zaten kameralar var mıydı?"

"Ona bir iyilik yaptım. Onlar birlikte taşınırken onun evinde takılıp teslimatı bekleyip bekleyemeyeceğimi sorma cüretini gösterdi. Göt herif farkına bile varmıyor."

"Onları istediğin zaman izledin. Onları yatakta birlikte izledin."

"Ne olmuş yani? Tek yaptığı bana bu işte ne kadar iyi olduğumu kanıtlamak oldu."

"Zamanlamanız mükemmeldi. Balayından hemen sonra. Tam da evliliğe adım atmaya başladıkları sırada."

"Artık hayatının geri kalanında yerleştiğini bilecek. Hayatının en iyi seksini başka bir erkekle yaptığını bilecek."

"Ve Lori, Lori Brinkman." Fotoğrafı çıkardı. "Onu nasıl seçtiniz?"

"Ah, Lori. O yüz, o vücut, o gülüş. Beni etkileyen onun gülüşüydü. Gülüşü seksi anlatıyordu. Kasadan onun senaryolarından birini çıkardım. Fena değil."

"Astra da bir senarist, değil mi?"

"Bu daha çok bir hobi, tıpkı Lori'de olduğu gibi. Eziklerle evli olmasalardı hobiyeye ihtiyaçları olmazdı, değil mi? Eğer bir erkek bir kadını tatmin ediyorsa, kadının ondan başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktur."

"Lori'nin cinsel açıdan tatmin olmadığını görebiliyordunuz."

"O sıkıcı puşta mı takıldın? Beni rahat bırak. Her şeye ilham veren Lori'ydi. Neden Rosa'da duralım ki?"

Ne düşündüğümü. Burada, bu odada bunun gibi bir düzine kadın olduğunu düşündüm. O rutinin içinde sıkışıp kalmış, kurallara hapsolmuş. Onları seçtim ve nasıl olabileceğini gördüm. Ve Rosa'dan sonra, nasıl hissedebileceğimi anladım."

"Kameraları sen yerleştirdin."

"Sen polissin, değil mi? İnsanların kendi evlerinde güvende olduklarını düşündüklerini ama olmadıklarını söylememe gerek yok. Sadece gözlemci olmalısın, zaman ayırmalısın, akıllı olmalısın. E-iş ile hayatımı kazanabilirdim. Herkes öyle söyledi."

Saçlarını geriye doğru salladı, belli ki artık rahattı, tamamen kendi kibrinin havasına girmişti.

"Ama Tanrım, kaç tane elektronik uzmanı medyada yer alıyor, yıldızlar onlara geliyor? Ekranda röportaj yapıyor? E sadece bir hobi. Ve tüm o hayatları, o küçük hayatları ekranda izlemek? Neredeyse patlamış mısıрім bitiyordu."

Güldü, zencefilli gazoz tüpünü bitirdi.

"İzleyerek onların rutinlerini ve sırlarını öğreniyorsun." Eve'in eli Lori'nin fotoğrafının üzerinde gezindi. "Lori'nin evine ne zaman gireceğini, her şeyi ne zaman ayarlayacağını, tatilden dönmelerini ne zaman bekleyeceğini kolayca ayarladın. Ne hoş bir karşılama, değil mi?"

"Çok heyecanlıydı. Haklıydın, bu sefer o kadar acelem yoktu, bu yüzden onu soydum. Bunun için çok hazırды, rol yapmaya çalışıyordu, evlendiği o eziğe gittiğimde gözyaşlarını çekiyordu, ama çok hazırды. Ona biraz ara verdim, daha fazlası için yalvarmasını söyledim. Ben de ona daha fazlasını verdim. Evlendiği o puştun adı neydi?"

"İra."

"Doğru, yaşlı Ira artık onu tatmin edemeyecek."

"Neden Rosa ve Lori arasında bu kadar uzun süre beklediniz, o zaman Daphne için?"

"Provalara inanırım. Eğer bir performansın parlamasını istiyorsanız, ki ben istiyorum, prova yaparsınız."

"Bunun için droidin var mıydı?"

"Droid, LCs. Ya Daphne? O özel olacaktı."

"Nedenmiş o?"

"Sert seviyor. Takıldığı zengin doktor onu çok hırpaladı ve daha fazlası için geri geldi. Onu bağlar, gözlerini bağlar ve ağzına sıçardı. Onu boğardı da, yeterince. Sonra sağlık çantasını çıkarıp onu iyileştirirdi. Kadın ağlar, ağlardı ama ona söyleneni yapardı. O evi nasıl yöneteceğini biliyordu. Buna saygı duymak zorundaydım."

"Diğerlerinden daha güçlüydü."

"O bir korkak değildi, bunu söyleyebilirim. Bir kadının ne için olduğunu ve ona nasıl saygı göstereceğini bilen bir adamdı. Ne söylemesini istiyorsa onu söylüyor, ne giymesini istiyorsa onu giyiyor, nasıl sikişmesini istiyorsa öyle sikişiyordu."

"Bir droid gibi mi?" Peabody araya girdi.

"Hey, onun için para ödedi, değil mi? Başının üstündeki çatıyı, ağzındaki yemeği, sırtındaki giysileri o verdi. Eğer hatırlatmaya ihtiyacı varsa, ona hatırlattı."

"Bahse girerim ona hatırlatmasını izlemekten zevk almışsındır."

Peabody'ye ukala bir sırıtışla cevap verdi.

Eve, Vatan'ın babasının onu dövmesini izlediğini düşündü. Sekiz yaşında bir çocuğa tecavüz edişini izlemişti. Hiçbir şey yapmamıştı. Bunu düşünmek bile içini titretiyordu,

Bu yüzden yeni yankıyı uzaklaştırdı, bloke etti ve o ana odaklandı.

"Ona saygı duyuyordunuz," diye tekrarladı Eve. "Hatta ona hayranlık duyuyormuşsun gibi geliyor. Ama onu öldürdün."

"Hey, bunu kendisi yaptı. Kesinlikle nefsi müdafaa. Üzerime geldi."

"Biliyor musun, sahneyi bu şekilde okudum." Peabody'ye baktı, o da isteksizce başını salladı. "Bize bunu anlat, Kyle. Bana göre, siz odanın dışındayken onu bağladığınız sandalyeden kaçmış gibi görünüyordu."

"Aynen öyle oldu." Kyle yaklaşabilmek için boş tüpü kenara itti. "İzin ver senin için hazırlayayım. Daphne'yi yatağa attım. Yarı baygın - ciddi bir seks bir kadına ne yapar, değil mi? Daha iyi orgazm olması için onu birkaç kez boğdum. Sonuncusunda biraz uzun tutmuş olabilirim çünkü ikimiz de içindeydik, ama nefes alıyordu ve girip çıkıyordu. O dışarıda, her şekilde, bu yüzden onları ayırdığım birkaç şeyi almak ve bir içki almak için bıraktım. Üst kattaki odasında harmanlanmamış olağanüstü bir viski saklıyordu. Geri döndüğümde, lanet olsun."

"Kaçtı ve sana saldırdı."

"Kendinden geçmişti ve Daphne'ye bağırıyor, onu tokatlıyor, boğazını sıkıyordu. Onu nasıl öldüreceğini söylüyordu. 'Seni öldüreceğim, seni fahişe' diye bağırıyordu. Hâlâ bağlıydı, yapabileceği pek bir şey yoktu. Söylemeliyim ki, beni sertleştirdi. Sonra beni gördü ve saldırdı. Deliydi, aklını kaçırmıştı. Çok da hızlıydı, beni biraz geriye savurdu ve ben de o zaman o büyük vazoyu kaptım. Kendimi savunmam gerekiyordu, ben de vazoyu kafasında parçalayıp onu yere serdim.

Çok fazla kan vardı," dedi anılarını anlatırken. "Adam baygındı, kadının bilinci yerinde değildi, gözleri cam gibiydi. Önce öldüğünü sandım ama nefes alıyordu. Tekrar yaptım, çok hızlı bir şekilde çünkü her şey beni heyecanlandırdı. Sonra onu bıraktım, her zaman yaptığım gibi. Orada öylece yatıyordu, kendinden geçmişti. O vazoyu adamın kafasına indirdiğim için bana teşekkür etmeli. Eğer yapmasaydım, o da onun gibi ölmüş olacaktı. Her neyse, seti kurdum, eşyalarımı aldım ve çıktım. Evet, bana teşekkür etmeli. Artık ölü bir fahişe yerine zengin bir dul olacak."

Parmaklarını boş tüpün üzerinde gezdirdi. "Kullanabilirim bir başkası."

"Devam et, Peabody. Kyle susuzluktan ölüyor."

Peabody çıkarken Eve onu Strazza saldırısının ayrıntılarına götürdü. Peabody geri geldiğinde, son cinayetlere geçti.

"Miko ve Xavier Carver'ı neden öldürdünüz?"

"Bir rutine giriyordum. Çılgın doktoru dövmeden önce zaten bir rutine girmiştım. Eğer değişmez ve büyümezseniz, olacağı budur. Deneyim yaşamak istedim. Nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. "Adı neydi?"

"Anthony Strazza."

"Evet, Strazza, çok hızlıydı, o anda oldu. Vurdum ve bitti. Plan yapmayı ve öngörmeyi severim. Bu yüzden yaptığım işte iyiyim. Ve bunu daha önceki heyecanımı kaybetmeden yaşamak istedim."

"Onları öldürmeyi mi planladınız?"

"Bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti. Yeni bir seviyeye geçmenin." "Hamile olduğunu biliyordun. Kameralar sendeydi."

"Başvurmadım." Bunu elinin tersiyle itti. "Her neyse, mükemmel küçük hayatları, mükemmel küçük planlarıyla beni kızdırdılar. Ben de onlara büyük, önemli bir ölüm verdim."

"Size teşekkür etmeliler."

Güldü, tüpü emdi. "Bunların hiçbirinin önemi yok."

"Nedenmiş o, Kyle?"

"Çünkü çatık kaşlı arkadaşın haklı. Bir avukat müfrezesi tutabilirim. Hatta onlardan bir ordu. Ben kefaletle dışarıdayken bu işi yıllarca mahkemede tutacak türden. Kanıtların üzerine işeyip bu işi unutturacak türden. Çaktığım her kadına, onlara verdiğim şeyi istediklerini itiraf ettirecek türden. Şimdi bir anlaşma yapabiliriz, hepimizi zaman ve zahmetten kurtarır. Anlaşma yapmak benim uzmanlık alanlarımdan biridir."

"Aklınızda ne tür bir anlaşma var?"

"Evlere girip sahneyi kurduğumu kabul ediyorum. Kabul edelim, bu hikayeyi yıllarca yiyebilirim. Bunu araştırma için, gelecek projeler için ilk elden tecrübe edinmek için yaptım. Para cezası öderim, hatta biraz kamu hizmeti yaparım, sorun değil."

"Sen insanları öldürdün,

Kyle." "Strappo-"

"Strazza," diye düzeltti Eve.

"Her neyse, bu nefsi müdafaaydı. Kendin söyledin. Nefsi müdafa için ona bir yumruk attım. Diğerleri, kendimi o ana kaptırmıştım. Kendimi kaybettim. Bir can almanın sonucu olarak geçici delilik, değil mi? Terapiyi kabul edeceğim, hatta biraz maddi tazminat bile ödeyeceğim. Buna NYPSPD'ye cömert bir bağış da dahil. Bir milyon diyelim."

"NYPD'ye bir milyon dolar vermeyi teklif ediyorsunuz."

"Bunu karşılayabilirim. Diyelim ki, her birinize yüzde on daha vereceğim. Kiminle evlendiğinizi düşünürsek küçük bir para, ama bu?" Başını Peabody'ye doğru salladı. "Eminim bunu kullanabilir. Zamanımı boşa harcamadan her şeyi açıklığa kavuşturduğu için güzel bir ikramiye."

"Her şeyi düzeltmen için sana yüz bin dolar teklif ediyor, Peabody."

"Duydum. Bir dedektifin maaşına karşılık çok fazla para."

"Al bakalım. Ya bu kayıttan kurtulursun ya da ben sana yardımcı olurum, böylece hepimiz kışımızı kurtarabiliriz. Biraz ceza öderim, iyi işler yaparım, bir psikiyatristle konuşurum ve polise güzel bir bağışta bulunurum. Kazan-kazan."

"Kulağa gerçekten ilginç geliyor Kyle, üç kişinin ölmesi, dört kadının tecavüze uğraması, dövülmesi ve terörize edilmesi, dört erkeğin vahşice öldürülmesi dışında."

Aslında o konuşurken gözlerini devirdi.

"Hayatlar ihlal edildi, hayatlar alındı ve burada, kayıtlarda, bu odada söylediğiniz her şey, ne yaptığınızı tam olarak bildiğinizi, ne yapacağınızı planladığınızı ve hiçbir şekilde pişmanlık duymadığınızı kesin olarak gösteriyor."

Peabody'ye döndü. "Zengin kaltakla konuşsan iyi olur, tatlım, yoksa yüz bin dolardan olacaksın."

"Yüz bin dolarını alıp kışına sokabilirsin." Peabody ayağa kalktı, yüzüne doğru eğilirken ellerini masaya vurdu. "O avukatları tutsan iyi olur, seni pislik, çünkü ne kadar çok olursa olsun, ne kadar

Onlar pahalıya patlarsa, sen de batarsın. Sonuna kadar. Hayatının geri kalanında beton bir kutunun içinde sızlanıp duracaksın. Yüz yıl daha yaşayabilirsin, umarım yaşarsın ve her sabah aynı manzaraya uyanırsın. Bir kutu ve parmaklıklar. Ve umarım seninle işlerini bitirdikten sonra 'Hey, bunu o istedi' diyebilecek, jumbo kielbasas büyüklüğünde sikleri olan iri, terli adamlar seninle birlikte hizmet eder."

"Çekil gözümün önünden, seni aptal amcık, yoksa seni pişman ederim."

"Dene."

Eve ayağa kalktı, Peabody'yi geri itti ve Kyle'ın karşısına geçti. "Ortağım yeterince açık bir şekilde anlatmadıysa, şimdi polis memurlarına rüşvet vermeye teşebbüs etmekle suçlanıyorsun. Bu sadece tepedeki güzel bir kiraz. Anlaşma yok, seni orospu çocuğu. Peabody, bu iğrenç pisliğin hücrelerine geri götürülmesini sağla."

"Hücreye girmeyeceğim. Amirinizle konuşmak istiyorum, hemen şimdi!"

"Bu senin haklarına dahil değil." Eve dosyalarını topladı. "Seni üşüttüm, Kyle. Tek pişmanlığım? Omega ne kadar kötü olursa olsun, elimizde daha kötüsü yok. Sen daha kötüsünü hak ediyorsun."

"Bir saat içinde kefaletle serbest kalacağım!" diye bağırdı.

Bunun en büyük hakaret olduğunu bilen Eve, Peabody'yi odadan dışarı iterken sadece güldü.

"Bir şeyi yumruklamak istiyorum."

Eve ona baktı. "Eğer bana yumruk atarsan, ben de sana yumruk atarım ki bu çok yazık olur çünkü seni hiç bu kadar çok istememiştim."

Peabody bir kahkaha attı ve yüzünü ovaladı.

"'Jumbo kielbasas büyüklüğünde penisler' mi?"

"O anın sıcaklığıyla daha iyi bir metafor düşünemezdim."

"Bana bir görüntü verdi. Silkelen. Gerekirse daha sonra spor salonuna git, hıncını bir droidden çıkar, ama silkelen, o sefil piçi hücreye geri götürmek için birkaç büyük, terli üniforma al - alet ölçüsü yok."

"Sen iyi bir polistin." Peabody bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "İlgileniyormuş, hatta büyülenmiş gibi davranarak onu kendine çektin. İşe yaradı. Ben kızgın polis oldum. Bir nevi kötü polis."

"Sen belalı bir polistin. Belalı polis," dedi Eve, Peabody'nin gözleri dolarken daha sert bir sesle. "Şimdi her şeyi berbat etme."

"Bu beni hasta etti. Bunca zaman sonra, gördüklerimizi gördükten sonra, uğraştığımız insanlar için bahanelerle uğraştıktan sonra, bunun olmayacağını düşünürdünüz. Ama o beni hasta etti."

"Onu yakaladık, Peabody. İşimizi yaptık, doğru yaptık ve onu yakaladık. Onu kafese geri koy. Sonra da yaz, tamam mı? Yaz ve evine git. Bir droidi döv, McNab'e çak, biraz çorba yap, ne gerekiyorsa yap."

"'Bang McNab' dedin." "Beni pişman etme."

Reo dışarı çıkarken Gözlem'e doğru yürüdü. "İşimi kolaylaştırıyorsun."

Eve tekrar görüşme odasına baktı. "Sanırım Omega'da tam bir yıl geçirdikten sonra gerçekten sikilmiş olabileceğini düşünmeye başlayacak."

"Bunu daha erken fark etmesini sağlamayı gerçekten umuyorum, ama kabul ediyorum. Kurbanlarla irtibata geçip onu yakaladığımızı söylememi ister misin?"

"Potansiyel hedef listesinde konuştuğumuz herkes. Bunun yardımı olur. Olsen ve Tredway Patrick'lere ve Brinkman'lara bizzat söylemeli. Ben Daphne Strazza'yı alacağım."

"Ben hallederim." Reo Eve'in kolunu sıktı, sonra da kendi üzerine düşeni yapmak üzere uzaklaştı.

Eve, Mira Roarke ile dışarı çıkarken bekledi, parmağını kaldırdı ve Olsen ve Tredway ile konuşmak için harekete geçti.

Tredway, "Onu bir kielbasa gibi kızarttım," dedi.

"Onlardan bir daha asla yiyemeyeceğim ama evet, o kızarmış. Egosu ve kendini beğenmişliği işi oldukça kolaylaştırdı. Patrick'ler için hiç kolay olmayacak."

"Hayır." Olsen başını salladı. "Bu onları mahvedecek."

"Sizden gelmeli. Sizinle daha yakın bir bağları var. Brinkmanlar da öyle."

"Onları alacağız," diye kabul etti Tredway. "Biz hallederiz. Seninle tekrar çalışmak çok güzeldi Dallas. Feeney'nin çok iyi bir gözü var."

"Sızıntı yapmadan şu işi bitirelim. O zaman sen ve ben, ortak?" Olsen Tredway'in koluna bir yumruk indirdi. "Birkaç bira içmeye gidiyoruz."

"Seni duyuyorum."

Eve uzaklaşıp Mira ve Roarke'un yanına gitti.

"Sanırım röportajın bir kısmını yakalamışsın," dedi Roarke'a.

"Sanırım çoğu. Onu mükemmel oynadın."

"Onaylanmak istiyordu, tabiri caizse aletin okşanmasını istiyordu. Bunu görmek ve ona vermek kolaydı. Onu onsuz da yakalamıştık ama bir fiyonkla bağladık. O deli değil," diye ekledi Mira'ya dönerek.

"Hasta, sanrılı, sosyopat, psikopat, ama hayır, yasal olarak akli başında. Bunu ona vermek kolay değildi, ama bunu yaparak o fiyonu bağladınız."

"O kısım bitti. Seni kullanabilirim ya da Daphne seni kullanabilir. Bunu ona yüz yüze söylemem gerekiyor."

"Zamanı boşalttım. Ne zaman gidebilirsin?" Mira sordu.

"İşe yararsa hemen hemen şimdi. Onu bulduk," dedi Roarke'a. "Bence -Mira aksini söylemediği sürece- senin de orada olman iyi olur."

"İkinizi de alacağım."

"Ona geldiğimizi haber vereceğim. Ailesini orada isteyebilir. Patrick'ler ve Brinkman'lar birbirlerine sahipler. Bana beş dakika ver. Garajda buluşuruz."

Eve uzaklaştığında Mira elini Roarke'ın koluna koydu. "O sana sahip. Bu onun için pek çok açıdan acımasızca zor oldu ama sen varsın."

"Ve sen."

"Evet. Ve bir sonraki kurban."

* * *

Eve, Daphne'nin süitinin kapısındaki zili çalarken bir sonraki kurbanı düşündü.

Tish üçüne de bakarak cevap verdi. "Daphne odasında. Başka biri daha mı vardı? Olmadığını söylemiştin ama-"

"Hayır, başka bir tane olmayacak."

"Onu yakalamışsın." Tish'in gözleri yaşardı. "Bizi etiketlediğinde neden bunu söylemedin? Tanrım, ne kadar rahatladım. Ailelerimiz dışarıda. Onları dışarı çıkmaya, parkta yürüyüş yapmaya ikna ettik ama-"

"Daphne ile gerçekten konuşmam gerek."

"Tabii, özür dilerim. Tanrım, şükürler olsun. Siz Dr. Mira mısınız?" Onları salonun içine doğru yönlendirirken sordu.

"Daphne sizi tarif etti."

"Evet."

"Geldiğine sevindim. Seninle daha sakın hissediyor. Sen Roarke'sun. Seni tanıyorum. Onu bulduğunu, hastaneye götürülmesine yardım ettiğini biliyorum. Ben onun kardeşiyim. Lütfen, herkes otursun. Ben onu getiririm. Bu ona çok yardımcı olacak."

Yatak odasına doğru ilerledi ve durdu. "Kahretsin, özür dilerim. Size bir şeyler ikram etmeliyim. Küçük, güzel bir mutfığımız var."

"Neden biraz çay yapmıyorum?" Mira konuşurken ceketini çıkardı. "Daphne biraz isteyebilir."

"Ben şampanya patlatmaktan yanayım ama evet, çay. Teşekkürler. Hemen döneceğiz."

Eve pencereye gitti, dışarı baktı. "New York'u seviyorum. Knightly gibi insanların yaşamasına rağmen seviyorum. Beni ben yapmama yardım etti. Bana yerimi verdi."

"Hâlâ üzgünsün."

"Dallas'ta, o korkunç odada geçirdiğim son günlerde pencereden dışarıyı görebiliyordum. Ama gerçek olan hiçbir şey yoktu, bildiğim ya da anladığım hiçbir şey yoktu. Benim dünyam o odaydı ve benim dünyam bir kabustu. Dışarı çıktıktan sonra bile, onu öldürdükten ve

benim dünyam değildi. Ekrandaki bir şey gibiydi. Bazen ekranı izlememe izin verirdi. Bu böyleydi ve bazen ekranda canavarlar vardı, tıpkı benim dünyamda olduğu gibi. Burada da canavarlar var ama ben onları tanıyorum. Onlardan korkmuyorum."

Bir an gözlerini kapattı. "Bu iş bittiğinde, -soğuk olduğunu biliyorum ama- eve gidip biraz yürüyebilir miyiz? Soğukta ve karda biraz yürüyebilir miyiz?"

"Seninle yürüyüşe çıkmayı çok isterim." "Eğer hava karanlıksa-"

"Bütün ışıkları açacağız." Ona doğru yürüdü, ellerini omuzlarına koydu ve başının üstünü öptü. "Bu bizim dünyamız olacak."

Geri uzandı, elini onunkinin üzerine koydu. Yatak odasının kapısının açıldığını duyunca elini bıraktı.

Sevdiği şehre sırtını döndü.

Sonsöz

Daphne'nin dudakları titredi, gözlerinde yaşlar parladı ama doğruca Eve'e gitti ve ellerini kavradı.

"Tish şeytanı yakaladığını söyledi, adamı. Onu yakalamışsın.

Yaptın

mı?"

"Evet."

"Oh Tanrım." Şimdi kollarını Eve'e dolamış, sıkıca sarılmıştı. "Tanrı'ya şükür. Teşekkür ederim. Geri gelemez mi? Hiç geri gelemez mi?"

"Hayır, geri gelmeyecek. Hadi oturalım."

Mira elinde bir tepsiyle dışarı çıktı.

"Oh, Dr. Mira." Daphne tepsiyi almak için koşarak geldi.

"Burada olmanıza çok sevindim. Kendimi..." Daphne tepsiyi geri taşıdı ve kanepenin önündeki masanın üzerine koydu.

"Tam olarak bilmiyorum. İçimde bir şeyler kırılmaya hazır gibi hissediyorum ve kırıldığında geriye ne kalacak bilmiyorum. Dr. Nobel'e söylesem sorun olur mu?"

"Ona Del dememi söyledi," diye hatırlattı Tish ve çay doldurmaya başladı.

"Sadece çok nazik ve ilgili davrandı. Ailem! Tish, onları etiketlemeliyiz."

"Nasıl olsa yakında dönecekler. Biraz çay iç, Daph. Biraz nefes al."

"Daphne." Eve, Daphne fincanı alıp ona doğru kayana kadar bekledi. "Sana saldıran adamın adı Kyle Knightly. Onu tanıyor musun?"

"Ben... Hayır, sanmıyorum. Sence kocam onu tanıyor muydu?"

"Bundan şüpheliyim. Bu kişi evinize kameralar yerleştirdi, onları sakladı. Sizi ve kocanızı birkaç hafta boyunca izledi."

"O..." Fincanı yere koymadan önce tıkırdadı. "İzledi. Bizi kaydetti mi?"

"Tanrım, hasta herif," diye patladı Tish, Mira'ya çay uzatırken. "Daphne, ben zaten Anthony Strazza'nın seni taciz etti, dövdü, tecavüz etti."

"O benim kocamdı. Bana her şeyi o verdi. Ona borçluydum. _."

"Bu saçmalık, Daphne." Tish kelimeleri şaklattı. "Saçmalık olduğunu biliyorsun."

Daphne başını salladı. "Lütfen, Tish. O öldü. O benim kocamdı. Onun hakkında kötü şeyler söyleyemem. Benden bunu beklememelisin."

"Bana gerçeği söylemeni bekleyebilirim." Eve bunu Daphne'nin başını kaldırmasına ve gözlerinde bir parça korku belirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde söyledi. "Seni istismar etti. Sana vurdu ve sonra kimse görmesin diye yaralarını tedavi etti. Eğer birine anlatırsan daha kötüsünü yapmakla tehdit etti."

Git. İtiraz edersen sana tecavüz etti. Ailenle bağlarını koparman için onları tehdit etti."

"Artık bir önemi yok," diye söze başladı Daphne.

"Öyle. Kayda başla. Size haklarınızı okuyacağım."

"Ne!" Tish ayağa fırladı. "Ne oluyor lan?"

"Sessiz olun. Daphne Strazza, sessiz kalma hakkına sahipsin."

Eve Revize Edilmiş Miranda'yı okudu ve bir nefes aldı.

"Bunu kayda geçiriyorum, size haklarınızı okudum çünkü bu sizi koruyacak. Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Evet, ama-"

"Yalan söyleme. Yalan söylersen bu senin ve ailen için daha zor olur. Unutma, elimizde Knightly'nin kayıtları var. Anthony Strazza sana hiç vurdu mu?"

"Lütfen yapma-"

"Anthony Strazza sana hiç vurdu mu?"

"Evet, evet, evet." Başını eğdiğinde, uzun siyah saçları bir perde gibi yüzünün etrafına düştü. "Aptalca şeyler yapardım ya da yanlış şeyler söyledim ya da-"

"Aptal olma şimdi. Seni fiziksel zarar vermekle mi tehdit etti?"

"Evet." Daphne eliyle yüzünü kapattı. "Ama-" "Kız kardeşinize, anne babanıza zarar vermekle tehdit etti mi?"

Gözyaşları dökülürken elini bıraktı. "İlk başta olmaz. Başta değil, anlamıyor musun? O kadar nazik, o kadar özenli, o kadar romantikti ki. Bana kendimi çok özel hissettirdi, bana mükemmel olduğumu söyledi. Sonra onu üzecek bir şey yaptım. Bana vurduğu için üzülürdü, çok üzülürdü."

"Ta ki tekrar yapana kadar."

"Evet. Ailemin benim ailem olmadığını söyledi. İhtiyacım olan tek şey oydu. Ve onlar zaten benim değillerdi. Sadece yedekler, sadece beni barındırmak ve giydirmekle yükümlüler. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama çok kızardı. Bir keresinde, sadece bir keresinde, ben de çok kızmıştım. Şok olmamış ve korkmamıştım ama çok kızmıştım. Ona tokat attım ve kaçmaya çalıştım. Aileme gideceğim diye bağırdım. Ve o... canımı yaktı. Daha önce hiç olmadığı kadar. Bana vurmaya devam etti, bileğimi kırdı ve eğer onu terk etmeye çalışırsam onları öldüreceğini söyledi. Kimsenin bilmemesi için nasıl yapacağını bildiğini, onları öldüreceğini ve bunun benim suçum olacağını söyledi."

"Yani onu terk etmedin."

Daphne başını salladı. "Eğer onun istediğini yaparsam, neredeyse hiç kızmazdı. Eğer doğru elbiseyi giyer, doğru şeyi söylersem, benden çok memnun olabilirdi. Benden memnun olduğunda nazik, hatta kibar olabiliyordu. Ben de onu memnun etmeye çalıştım."

"Ama bazen yine de sana zarar veriyor."

"Bir erkek bana çok uzun süre bakarsa ya da kocamın hoşuna gitmeyen bir şey söylerse bu benim suçum olurdu. Bu ona bir hakaretti ve bunu ben kıskırtmıştım. Cezalandırılmalı, nasıl düzgün davranmam gerektiği bana hatırlatılmalıydı. Eğer durması için yalvarırsam ya da sürünerek uzaklaşmaya çalışırsam, bana daha sert ve daha uzun süre vururdu. Bayılana kadar beni boğardı ve sonra uyanırdım."

"Yatağının başucundaki çekmecedeki beyaz ipek bir kordon ve beyaz ipek bir göz bağı vardı."

Daphne'nin yüzü kızardı; nefesi kesik kesik kesildi. "Beni bağlamak için ipi ve göz bağını kullanırdı. Bana tecavüz

eder ve canımı yakardı. Ama bu tecavüz değildi çünkü ben

ona aitti. Tecavüz olmadığını söyledi ama ben tecavüz olduğunu biliyordum. Biliyordum ama kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. O önemliydi ve herkes ona inanacaktı. Droidlere beni izletti. Yaptığım her şeyi biliyordu. Eğer evden çıkarsam, biliyordu. O söylemedikçe gidemezdim."

"Bu ne kadar sürdü?"

"Bana ilk kez balayımızda vurdu. Çok üzgündü ama ona hakaret etmişim, sahilde kendimi göstererek onu üzmüştüm. Ve erkekler beni süzüyordu."

"Yani taciz evliliğinizin başında başladı ve devam etti. Arttı."

"Evet. Artık bir önemi yok. Artık bitti, değil mi? Sadece unutmak istiyorum."

"Yapmayacaksın." Eve bunu açıkça söyledi. "Saldırıya uğradığın gece. Strazza ile yukarı çıktınız. Senden memnun muydu?"

"Hayır." Bir damla gözyaşını sildi. "Hayır, değildi. İnsanlar çok uzun süre kalmıştı ve ben iyi bir ev sahibesi olmayı başaramamıştım. İyi bir ev sahibesi geceyi nasıl bitireceğini bilir. Kolumu öyle sert kavradı ki canımı yakacağını biliyordum ama şeytan odadaydı.

"Lütfen bana bunları tekrar söyletmeyin."

"Kyle Knightly, şeytan kılığına girerek Strazza'ya vurdu, size saldırdı. Bu doğru mu?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ama eğer o olduğunu söylüyorsanız... Evet. Lütfen. Bunu düşünmek istemiyorum."

"Hatırladığından daha fazlasını hatırlıyorsun. Dün sana sorduğumda bana yalan söyledin. Eğer yalan söylersen bu seni yiyip bitirecek. Unutmayacaksın ve bir dua bile edemeyeceksin.

Devam ediyorum. Knightly sizi zapt etti, sonra da kocanızı. Bu doğru mu?"

"Evet, ama kocam bağılyken, yüzüne vurduktan sonra beni tekrar bıraktı. Beni bıraktı, bir bıçak tuttu - hayır, bu bir bıçak değil, daha küçük, gümüş ve keskin - kocamın boğazına dayadı ve kıyafetlerimi çıkarmazsam boğazını keseceğini söyledi. Yavaşça, dedi. Yavaşça çıkar. Çıkarmak istemedim. Kaçmak istedim ama Anthony "Seni aptal sürtük" dedi. Ben de yaptım. Giysilerimi çıkardım ve yatağa uzandım çünkü şeytan öyle yapmamı söyledi. Beni tekrar bağladı, sertçe tokatladı ve bana tecavüz etti. Işıklar kırmızıydı ve duman vardı. Sanırım.

"Cehennem olduğunu söyledi. Ateş ve kükürt, kükürt ve duman.

Beni kesti, bana vurdu, bana tecavüz etti ve güldü. Kocamı tekrar yaraladıktan sonra, Anthony ona kasaların şifrelerini söyledikten sonra bizi terk etti."

"O gittiğinde ne oldu? Sadece sen ve Strazza varken."

"Kocam bana öfkelen-di. Ben bir fahişeydim, zayıf, pis bir fahişe. Şeytanın benimle seks yapmasına izin vermiş-tim. Yaşadıklarımın en iyisi olduğunu söyledim. Kocama şeytanın beni zorladığını, söylemezsem beni öldüreceğini söylediğini anlatmaya çalıştım ama kocam çok öfkeliydi. Yüzünde kan vardı, yüzü şeytan gibi kırmızı ve siyahtı. Sonra geri geldi, şeytan geri geldi ve Anthony'ye tekrar zarar verdi ve bana tekrar tecavüz etti. Bir hap aldı ve bana tekrar tecavüz etti ve beni boğdu. Kocamın yaptığı gibi beni boğuyordu, ben de gidiyordum, geri dönüyordum ve bana tekrar tecavüz ediyordu. Kocam, şeytan. Tekrar.

Neden beni öldürmüyor, neden bitmedi? Ve tekrar gitti. Düşündüm. Sanırım. Her şey karıştı."

Gözleri doldu taşı. "Karışmış."

"Ne hatırlıyorsun? Yine gitti. Sonra?"

"O gitti ve kocam deli gibiydi. Sandalyeyi kırdı, dövdü, dövdü ve sandalye kırıldı. Yüzü kıpkırmızı ve simsiyahtı, o kırmızı ışıktaydı duruyordu ve ben 'Yardım edin' diye düşündüm. Yardım edin. Konuşmaya çalıştığımda boğazım acıyordu ama dedim ki: 'Yardım et Anthony. Acele et. Geri gelecek' dedim."

"Sana yardım etti mi?"

"Üstümdeydi. Benim kocam. Şeytan. Onun yüzü. Kocam."

Buz gibi solgun olan Daphne ellerini şakaklarına bastırdı. "Şimdi kocam şeytanın teki ve beni boğuyor, bana vuruyor. Bunun için beni öldüreceğini söyledi. Fahişeyi öldürün. Değersiz fahişe. Uzaklara gidiyordum, sonunda gidiyordum. Bu sefer geri dönmeyecektim. Bu sefer bitirecekti. Ama o atladi. Ve şeytanlar, dövüştüler. Işıktaydı, dumanın arasından gördüm, biri diğerine vazoyla vurdu ve zambaklar dağıldı."

Şimdi cam gibi olan gözleri Eve'e bakıyordu.

"Kokularından nefret ediyorum. Kocam söylediği için zambak almak zorunda kaldım ve kokusundan nefret ettim. Zambaklar yere saçılmıştı ve şeytan - hayır, hayır, kocam yerdeydi. Kan, çok fazla kan. Sonra diğeri güldü ve geri geldi. Bana tekrar tecavüz etti. Önemli değildi. Hiç önemi yoktu. Hissedemedim. Artık hissedemiyordum.

"Sonra sessizlik oldu. Çok sessizdi. Karanlık ve sessiz, ve ben kalktım. Korkunç bir rüya olmalıydı. Hiçbir şey hissetmedim. Ama zambakların ve kanın kokusunu alabiliyordum ve o yerde yatıyordu. Ona yardım etmeliydim çünkü o benim kocam. Anthony mi? Ayağa kalktı. Yüzünde kan vardı. Bana vurdu."

Dalgınca bir elini yanağına götürdü. "Bana vurdu, ben de geri düştüm. Sanırım düştüm ve tekrar uzaklaştım. Ama geri geldim. Oda dönüyordu, yerinde durmuyordu. Şeytan -kim o şeytan- bağılıyor ve odanın içinde fırtınalar koparıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım. Ayağa kalktım ama sanırım düştüm. Bana yine mi vurdu? Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum. 'Seni öldüreceğim ve o olduğunu düşünecekler, becerdiğin kişi olduğunu düşünecekler. Fahişe. Sana sahip olmasına izin verdin. Bir daha kimse sana dokunamayacak. Seni öldüreceğim.'"

Şimdi titriyordu, elleri kalbinin üzerinde sertçe sürtünüyordu, tekrar tekrar söyledi. "Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, seni öldüreceğim. Kaçamadım. Düştük mü? Sanırım düştük ve vazo elimdeydi. Bileğimi tuttu, tutmaya çalıştı, tuttu, bilmiyorum. Her şey çok karışık. Ona vurdum. Vazoyla ona vurdum, vurabildiğim kadar sert vurdum. Dur, lütfen dur. Ve ona vurdum. Durdu ve ortalık sessizleşti. Hiçbir şey hissedemiyordum. Sadece gitmek istedim. Başka bir yerde olmak istedim. Şeytanlardan, kan ve zambak kokusundan uzakta.

"O zaman melekler vardı - siz," diye düzeltti. "Sen Orada. Sonra da hastanedeydim."

Kırık bir hıçkırık çıkardı. "Onu ben öldürdüm. Kocamı öldürdüm." Ağlayarak kendini bir topun içine soktu. "Ben çok

Özür dilerim. Tish, çok özür dilerim. Başta hatırlamadım. Yemin ederim, hatırlamadım. Onu ben öldürdüm."

"Sessiz ol." Tish kollarını kardeşine dolamak için sıçradı.

"Daph, sen sessiz ol. Bir avukat çağıracağım."

"Evet, bunu tavsiye ederim," dedi Eve. "Sadece bir dakika bekleyin."

"Sana bu şansı vermiyorum-"

"Kapa çeneni," diye emretti Eve. "Yardım etmek istiyorsan, ona tutun."

Daphne, Anthony Strazza'yı sen

öldürdün." "Evet, evet. Üzgünüm."

"Anthony Strazza'yı nefsi müdafaa için öldürdünüz. Bana anlattığınız her şey bu soruşturma kapsamında toplanan kanıtlarla örtüşüyor. Buradaki ifadeniz, anlattıklarınız Kyle Knightly'nin verdiği itirafı da doğruluyor. Randall Wythe ile temasa geçmelisiniz. Kendisi size başka bir avukat tutmanızı tavsiye edebilir, kriminal uzmanlığı olan bir avukat, ancak kayıtlara geçmesi açısından söylüyorum, size karşı herhangi bir suçlamada bulunulmayacaktır."

"Ama... Ben-"

"Kyle Knightly tarafından saldırıya uğradınız ve vahşice dövüldünüz. Anthony Strazza tarafından daha fazla saldırıya uğradınız, vahşileştirildiniz ve hayatınız tehdit edildi. İnanıyorum ki Dr. Mira da sizin panik, kafa karışıklığı ve hayatta kalma ruh hali içinde olduğunuzu kabul edecektir."

"Yapacağım," diye onayladı Mira.

"Bana burada anlattıklarınız, olay yerinde yaptığım değerlendirmelerle, görüşmelerle ve adli tabibin vardığı sonuçlarla örtüşüyor. Yarın avukatınızla birlikte gelip bunu tekrar gözden geçirmenizi istiyorum."

APA o sırada hazır bulunacak. Ve o zaman, size söylüyorum, bu meşru müdafaa olarak belirlenecek."

Hâlâ Tish'e yapışmış olan Daphne, Eve'e baktı. "Beni tutuklamayacak mısınız?"

"Ne için? Vahşi bir saldırıya ve ölüm tehdidine karşı kendini savunduğun için mi? Hayır. Kayıt dışı."

Eve soğumuş olan bir fincan çayı aldı ve boğazını rahatlatmak için içti. "Seni destekleyen insanlar var. Bunu unutma. Bunu da unutma. Cumartesi gecesi yaşanan saldırının koşulları olmasaydı bile Anthony Strazza er ya da geç tehditlerini yerine getirecekti. Çok ileri gidene kadar sana saldırmaya devam edecekti. Siz bunun olmasını engellediniz ve bu suç değil. Günah değil. Yanlış değil."

"Ona vurduğumu hatırlıyorum. Bunu rüyamda gördüm ve sana söylemeye korktum. Bunun sadece bir rüya olduğuna inanmak istedim. Kimseye anlatmaya korkuyordum."

"Artık korkuyorsun. Korkmaman için biraz zaman geçmesi gerekecek. Bu bir başlangıç."

Eve ayağa kalktı. Tish de onunla birlikte ayağa kalktı.

"Her şeyi kayıtlara geçmesi için ona ihtiyacın vardı. Kendi iyiliği için."

"Her şeyi kayıtlara geçmesi için ona ihtiyacım vardı."

Tish öne çıktı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Bu size borçlu olmadığımız anlamına gelmiyor. Yarın hepimiz geleceğiz. Onunla birlikte geleceğiz. Dr. Mira orada olabilir mi?"

"Yapabilirim ve yapacağım," diye güvence verdi Mira. "Şimdi biraz daha kalacağım. Sorun olur mu, Daphne?"

"Evet, evet, lütfen. Hissediyorum, kırıldı ve hissediyorum. Hala emin değilim. Teğmen Dallas, doğruluk testini kabul edebilirim. Yardımı olacaksa yaparım."

"Doğruluk testinde oldukça iyiyim, Mira da öyle. Bu adam da öyle. Yarın Dr. Mira'nın programına uygun bir zaman ayarlayın."

"Orada olacak mısın?"

"Orada olacağım. Bunu atlatacaksın, Daphne. Gitmeliyiz," dedi Roarke'a.

Asansörde kolunu ona doladı, hafif titremeleri hissetti. Hiçbir şey söylemedi, sadece dışarı çıkana kadar kolunu ona doladı.

"Biliyordun. Knightly'yi kutuya koymadan önce biliyordun." "Evet."

"Ne zaman öğrendin?"

"Olay yerini gördüğümde merak ettim. Morris'le konuştuğumda daha çok merak ettim. Mantıklı olan tek şey buydu. Yani onun işini bitirmesi. Sonra Strazza'yı anlayınca, onu anlayınca, bunu onun yaptığı çok açtı ve ben ya nefsi müdafaa ya da sadece kendini kaybetme eğilimindeydim."

"Seni bu kadar üzen şey buydu."

"Sana söyleyemedim. Sanki öyle olacakmış gibi hissettim..."

"Bir ihanet," diye sözlerini tamamladı ve arabanın kapısını açan yardımsever kapıcıyı görmezden gelerek onu kendisine doğru çevirdi.

"Bir araya getirdiğimde bir aynaya bakmak ya da çok fazla yankı duymak gibiydi. Öyle ya da böyle bunu ortaya çıkarmasına ihtiyacım vardı."

Onu öptü, arabaya doğru çevirdi, arabaya bindi ve direksiyona geçti. "O senin olduğun çocuktan daha fazla katil değil."

"Hayır. Eğer kendini kaybetseydi, elimden geldiğince azalan kapasiteye ağırlık verirdim ve haksız da sayılmazdım. Ama kendime sürekli bunun onun yüzünden mi, koşullar yüzünden mi yoksa benim yüzümden mi olduğunu sorup durdum."

"Hepsi bu. Senin sayende onu ve koşulları daha net görebildin, daha net anlayabildin. Seninle tarif edilemeyecek kadar gurur duyuyorum. Bunun senin işin olduğunu söyleme," dedi o daha söyleyemedi. "Bu daha fazlasıydı. Strazza senin kurbanındı, ama her anlamda o da öyleydi. Onun için ve onunla ilgili gerçeği ortaya çıkardın, ama onun yanında durdun. Buna en çok ihtiyacı olan kişi."

"Bunu atlatacaktır."

"Atlatacağına
inanıyorum."

"Patrick'ler de öyle, her ne kadar bu olay temellerini sarsacak ve onlarda büyük bir çatlak yaratacak olsa da."

"Dediğiniz gibi birbirlerine sahipler. Bizim de öyle." Kızın elini kaldırdı ve öptü. "Seninle yürümek istiyorum."

"Yarı donmuş hale gelene kadar, sonra yatak odasındaki ateşin yanında çözülebiliriz."

"Şu ateşin başında biraz sarhoş olalım, bakalım sonra ne olacak?"

"Ben diyorum ki: Bundan sonra ne olacağını biliyorum ve ben buna varım."

Daha kararlı, çok daha kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktı. Kaldırımlarda kararmış kar, başka bir yere gitmek için acele eden insanlar, iyice sinirlenmiş bir trafik. Kornalar çalıyor ve reklam bipleri ötüyordu.

Sevdiđi řehir, diye dűřűndű Eve. Onun yeri. Ona kesinlikle műkemmek gűrűnűyordu.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratım

Ölümdeki
Yabancılar
Ölümdeki Kurtuluş
Ölümdeki Vaatler
Ölümdeki
Akrabalar
Ölümdeki Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde
Hesaplanmış
Ölümde Nankör
Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şen
Ölümde Takıntı
Ölümde Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde Yankılar

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde Üç

Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile
birlikte)

Ölüm Zamanı

The Unquiet

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile
birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile
birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile
birlikte)

Yazar Hakkında

[J. D. Robb](#), aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının beş yüz milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÖLÜMDEKİ YANKILAR. Telif Hakkı © 2017 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Ervin Serrano tarafından tasarlanan kapak

Kapak fotoğrafları: şehir © Just One Film/Getty Images; Flatiron Binası © Leonardo Patrizi/iStock; cam © Fstop Images GmbH/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın İçeri Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-12311-4 (ciltli)

ISBN 978-1-250-12314-5 (e-kitap)

e-ISBN 9781250123145

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen yerel kitapçınızla veya Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanıylar 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Şubat 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Epilog

J. D. Robb'un Kitapları

Yazar Hakkında Telif

Hakkı